

ÎNDEPĂRTARE *a*
VOALULUI

SLAVA EVANGHELIEI ÎN LEGĂMINTE

DANIEL E. BERNHARDT

ÎNDEPĂRTARE *a* VOALULUI

SLAVA EVANGHELIEI ÎN LEGĂMINTE

DANIEL E. BERNHARDT

Îndepărtarea Voalului: Slava Evangheliei în Legaminte.

Daniel E. Bernhardt, 2022

Copyright © 2022 Daniel E. Bernhardt

Libertador San Martín, Entre Ríos, Argentina

Titlul original în limba spaniolă: Descorriendo el Velo: La Gloria del Evangelio en los Pactos.

Design copertă: Prinomo - <https://prinomo.com>

ISBN: 978-987-778-989-8

Bernhardt, Daniel

Îndepărtarea vălului : Slava Evangheliei în legăminte / Daniel Bernhardt. - 1a ed.
- Libertador San Martín : Daniel Edgardo Bernhardt, 2022.

Libro digital, PDF

Archivo Digital: descarga y online

ISBN 978-987-778-989-8

1. Religión Cristiana. 2. Teología. 3. Dios. I. Título.

CDD 230.01

Dreptul moral al autorului a fost afirmat.

Sunteți liber să copiați și să redistribuiți materialul în orice mediu sau format, dar trebuie să acordați creditul corespunzător. Nu aveți dreptul să utilizați materialul în scopuri comerciale.

Dacă nu se identifică altfel, citatele din Scriptură sunt preluate din versiunea King James.

Aprecieri

Această carte este rezultatul unei serii de prezentări susținute în perioada mai 2020 - septembrie 2020, în timp ce cea mai mare parte a lumii se afla în lockdown. Acest lucru nu ar fi fost posibil fără a atrage sprijin dintr-o varietate de surse. Recunoștința și aprecierea mea profundă se îndreaptă către toți cei care, în moduri diferite, au făcut posibil acest lucru.

Scrierile lui A.T. Jones și E. J. Waggoner și, în special, *cartea Legământul nepieritor*, scrisă de Waggoner, au explicat în mod clar atât vechiul, cât și noul legământ. Multe idei și concepte sunt împrumutate din acea carte.

Anders Nygren în cartea sa *Agape și Eros* a ajutat la definirea termenilor atât pentru dragostea agape și eros, cât și pentru jertfa lui Dumnezeu.

John Boskovic în prezentările sale cu privire la credința lui Isus.

Adrian Ebens în stabilirea principiilor pentru Modelul Divin, și aplicarea acestora la legăminte.

Expresiile scrise în această carte sunt așa cum am înțeles cuvintele, ideile și conceptele acestora.

Carlos Hernández, Rene Bernhardt și Danutasn Brown au ajutat cu comentarii și perspective semnificative, îmbunătățind-o considerabil.

Danutasn Brown, Lorena Lista Dreher, Marlise Schneider și Rolando Bernhardt au ajutat la editare și comentarii.

Marlise Schneider a tradus documentul original spaniol în limba engleză, iar Danutasn Brown l-a editat.

Talking Rock Sabbath Chapel a oferit sprijin care a făcut posibil acest lucru.

Cuprins

Promisiuni mai bune	7
Promisiunile oamenilor	7
O Slujbă mai bună.....	10
Două tipuri de promisiuni	12
Promisiunile lui Dumnezeu	14
Legământul lui Dumnezeu cu Israel.....	16
Cele două legăminte.....	19
Avraam și promisiunile lui Dumnezeu	27
Promisiunile lui Dumnezeu către Avraam	27
Definirea promisiunii: Sămânța.....	31
Avraam în Egipt	32
Definirea promisiunii: Sămânța și Țara.....	33
Războiul și explicația promisiunii	39
O naștere miraculoasă	43
Avraam, îndreptățit prin credință și nu prin fapte	46
Ce înseamnă să fii îndreptățit?.....	46
Îndoieli	47
Un legământ vechi.....	49
Fapte moarte	54
Legământul lui Dumnezeu.....	56
Un semn	57
Gata să se primească promisiunea	62
Cele două legăminte în Avraam	67
Promisiunea primită	67
Testul credinței	69
Libertatea în Isus	74
Sara și Hagar	80
Cei drepi vor trăi prin credință	88
Neprihănirea	88
Evangelia și neprihănirea lui Dumnezeu.....	89
Neprihănirea lui Dumnezeu în Hristos Isus	90
Lucrarea lui Dumnezeu în ființele umane: Cum și unde?	97
De la credință la credință	99
Ce este credința?.....	100
Mărimea credinței.....	104
Sursa și creșterea credinței	105
Credința lui Isus	109
Isus , Regele credinței.....	109
Cum este viața trăită prin credința lui Isus?	111
Cuvântul lui Dumnezeu și neprihănirea	118
Israel în Egipt	123
Ce s-a întâmplat cu Israelul după ce a intrat în Egipt?	124

Ridicarea lui Moise	129
Scopul lui Dumnezeu	137
Dumnezeu este un foc mistuitor.....	137
Dorul lui Dumnezeu pentru Israel.....	138
Numele lui Dumnezeu.....	144
Modelul divin	146
Libertatea religioasă.....	148
Dorința lui Dumnezeu pentru faraon și poporul egiptean.....	150
Împietrirea inimii	155
Exodul din Egipt	159
O retragere spirituală și sabbatul	159
Dumnezeu Își repetă numele și legământul.....	160
Împietrirea inimii, plăgile și îngerii răi	163
Paștele.....	170
Nimicitorul.....	174
Exodul.....	177
Pâine din cer și apă din stâncă	182
Traversarea Mării Roșii.....	182
Apele amare.....	186
Mana din cer.....	188
Ape vii	194
Dăruirea Legii lui Dumnezeu și scopul ei	204
Sfințirea lui Dumnezeu	204
Darea legii.....	207
Considerații cu privire la Lege	211
Vechiul Legământ, ratificat și încălcat.....	221
Ratificarea Primului Legământ	221
Sanctuarul și lucrarea lui Dumnezeu.....	226
Vișelul de aur	231
Posesia țării.....	235
Ce s-a întâmplat cu Israelul?	243
Astăzi promisiunea se repetă.....	251
Administrarea morții	256
Două lucrări diferite	256
Slujirea morții în viața regelui David.....	262
Experiența lui Petru.....	265
Gloria și umbrele	268
Pilde	277
Modelul divin, cheia legămintelor	281
Geneza Vechiului Legământ	290
Căderea omului	290
Sacrificiul Vechiului Legământ	298
Sacrificiul Noului Legământ.....	308
Cele două oglinzi.....	315
În conformitate cu Legea	335

Copiii lui Avraam	335
Veșnicia Legii	342
Sub păcat	343
Firea Pământească versus Duhul	347
Legea ca poliție care întemnițează	349
Legea este esențială pentru a ne aduce la Hristos Mântuitorul	355
Sub har și iertare	360
Harul bogat	361
Isus și Moise.....	362
De la început.....	366
De la întemeierea lumii.....	372
Definirea „Lumii”	372
Definirea a ceea ce s-a pierdut	374
Mântuirea lui Dumnezeu în Hristos.....	376
Înțelepciunea lui Dumnezeu.....	379
Suferințele lui Hristos	384
Rămânerea în Hristos	391
Toate lucrările noastre	396
Ușor și calm.....	398
Privind la Isus	402

Promisiuni mai bune

O rază de soare strălucea pe fereastră, luminând ușor particulele de praf care pluteau în aer. Ele păreau să se joace delicat, chiar și atunci când au dezvăluit calea luminii. În timp ce priveam, ochii mei se odihneau pe cartea deschisă de pe birou. Cât timp am fost acolo, pierdut în imaginația mea? De cât timp rătăcea mintea mea, fără să fiu cu adevărat atent la Biblia care s-a întâmplat să fie deschisă?

M-am uitat la timp - mai mult de 50 de minute au trecut. De câte ori trecusem deja prin asta? Încep cu aceeași intenție – să petrec timp cu Dumnezeu – dar curând mă simt prins de alte gânduri sau atras de alte cărți care păreau să-mi strige de pe raftul bibliotecii. M-am săturat să nu-mi țin promisiunile față de Dumnezeu. Cum aș putea să găsesc pacea și odihna și să scap din această situație?

Promisiunile oamenilor

Ce spune Biblia despre promisiunile mele? Ce spune despre promisiunile oamenilor?

Deuteronomul 23:21 Dacă faci o juruință Domnului, Dumnezeului tău, să nu pregeți s-o împlinești, căci Domnul, Dumnezeul tău, îți va cere socoteală, și te vei face vinovat de un păcat. **22Dacă te ferești să faci o juruință, nu faci un păcat.** 23Dar să păzești și să împlinești ce-ți va ieși de pe buze, și anume juriunțele pe care le vei face de bunăvoie Domnului, Dumnezeului tău, și pe care le vei rosti cu gura ta.

Acest verset a fost devastator pentru mine. Dacă facem un jurământ sau o promisiune făcută lui Dumnezeu, ar trebui să ne grăbim să o păstrăm fără „slăbiciune” sau întârziere. Dar continuă să spună: „dacă vă îngăduiți sau vă abțineți de la a promite, nu va fi nici un păcat în voi”. Deci, există o cale mai bună atunci când vine vorba de relația

noastră cu Dumnezeu. Este mai bine să nu-I promiți nimic lui Dumnezeu, deci nu există păcat. Și dacă Dumnezeu a pus în inimile noastre dorința de a face ceva, să o facem fără întârziere, știind că nu este necesar să-I promitem nimic, ci pur și simplu să facem ceea ce El a pus în inima noastră. Ce mai spun Scripturile despre acest lucru?

Eclesiastul 5:¹ Păzește-ți piciorul când te duci la casa lui Dumnezeu și fii mai pregătit să auzi, decât să dai jertfa nebunilor, căci ei nu se gândesc că fac rău. ² Nu vă pripiti cu gura voastră și inima voastră să nu se grăbească să rostească *nimic* înaintea lui Dumnezeu, căci Dumnezeu *este* în cer și tu pe pământ: de aceea, **cuvintele tale să fie puține**. ³ Căci un vis vine prin mulțimea de afaceri; și glasul unui nebun *este cunoscut* prin mulțimea de cuvinte. ⁴ Când juri un jurământ către Dumnezeu, nu amâna să-l înfăptuiești; pentru *că el nu are* nici o plăcere în nebuni: plătiți ceea ce ați jurat. ⁵ **Mai bine este ca tu să nu juri, decât ca tu să juri și să nu împlinești**. ⁶ Nu îngăduie ca gura ta să-ți facă trupul să păcătuiască; nici nu spune înaintea îngerului, *că a fost o greșeală*: de ce, Dumnezeu să se mânie pe glasul tău și să distrugă lucrarea mâinilor tale?

Când mergem la casa lui Dumnezeu, ar trebui să mergem să ascultăm, mai degrabă decât să deschidem gura. Sacrificiul, jertfa și darurile proștilor este vorba lor pripită. Cel mai înțelept om din lume spune: „Cuvintele tale să fie puține”. Dacă acceptăm că suntem predispuși la nebunie, atunci ne-am da seama că este mai bine să nu facem promisiuni.

Numeri 30:³ Dacă o femeie jură un jurământ Domnului și se leagă *printr-o* legătură, *fiind* în casa tatălui ei în tinerețea ei; ⁴ Și tatăl ei aude jurământul ei și legătura ei cu care și-a legat sufletul și tatăl ei si nu îi zice nimic: atunci toate jurămintele ei vor sta în picioare și **orice legătură cu care și-a legat sufletul va sta**. ⁵ Dar dacă tatăl ei nu va permite în ziua în care el aude; nici unul dintre jurămintele ei, nici din legăturile ei cu care ea

și-a legat sufletul, nu va sta în picioare: și **DOMNUL o va ierta**, pentru că tatăl ei nu i-a permis.

Suntem atât de predispuși să ne luăm angajamente care nu sunt înțelepte sau chiar nu sunt ale noastre de făcut, încât în acest verset Dumnezeu ne dă o cale de ieșire – un tată poate anula jurământul. Promitem nesăbuit, sau ne răzgândim, sau lipsa de prejudecăți a consecințelor. Din acest motiv, este mai bine să nu promitem. Pavel explică situația noastră:

2 Corintieni 1:15 În această încredințare voiam să vin mai înainte la voi, ca să aveți un al doilea har. 16 Voiam să trec pe la voi ca să mă duc în Macedonia; apoi din Macedonia să mă întorc la voi și să fiu petrecut de voi în Iudeea. 17 În luarea hotărârii acesteia, **am lucrat eu în chip ușuratic? Sau hotărârile mele sunt niște hotărâri pe care le iau în felul lumii, ca să fie în mine „Da, da” și „Nu, nu”?**

Pavel le spune Corintenilor planurile sale și ce a intenționat să facă. Pavel este conștient de fragilitatea cuvintelor omenești și deschide o paranteză, zicând: „De aceea, când am luat hotărârea aceasta, am luat-o în mod usuratic?” El vrea să se asigure că planificarea sa nu este văzută ca fiind făcută impetuos sau fără a lua în considerare în mod corespunzător. Planul Lui nu este ca atare, care este de carnal: „Nu hotărâsc în conformitate cu carnea ca nu ar trebui să fie da da, și nu, nu?” Aici vedem starea omului în starea lui naturală. Omul se schimbă, ambivalent, iar cuvântul lui este Da și Nu. De aceea suntem chemați să nu facem promisiuni lui Dumnezeu, să nu ne angajăm în grabă. Isus ilustrează mai departe în pilda de mai jos:

Matei 21: 28 Ce credeți? Un om avea doi feciori. S-a dus la cel dintâi și i-a zis: ‘Fiule, du-te astăzi de lucrează în via mea!’ 29 ‘Nu vreau’, i-a răspuns el. În urmă, i-a părut rău și s-a dus. 30 S-a dus și la celălalt și i-a spus tot așa. Și fiul acesta a răspuns: ‘Mă duc, doamne!’ Și nu s-a dus. 31 Care din amândoi a făcut voia tatălui său?” „Cel dintâi”, au răspuns ei. Și Isus le-

a zis: „Adevărat vă spun că vameșii și curvele merg înaintea voastră în Împărăția lui Dumnezeu.³² Fiindcă Ioan a venit la voi umblând în calea neprihănirii și nu l-ați crezut. Dar vameșii și curvele l-au crezut. Și, măcar că ați văzut lucrul acesta, nu v-ați căit în urmă ca să-l credeți.’

Există două tipuri de oameni în familia lui Dumnezeu, și în timp ce unul este de acord să lucreze în via lui Dumnezeu, inima lui este la dușmănie cu Dumnezeu, și în cele din urmă el nu merge. Există un acord inițial cu invitația, dar mai târziu acel Da se transformă într-un Nu. Această clasă este reprezentată de preoții și bătrânii de frunte: clasa fariseică. Cealaltă clasă de oameni pare să nu accepte cuvântul lui Dumnezeu. Dar după ce se gândesc la aceasta, ei sunt aduși la pocăință și fac voia lui Dumnezeu. În ei cuvântul este Nu, apoi Da. Această clasă este reprezentată de vameși și prostituate¹.

O Slujbă mai bună

În acea dimineață mi-am dat seama că vorbele, promisiunile și eforturile mele erau în mod clar insuficiente. Prima mea reacție a fost să cred că de fapt nu am încercat destul de mult. Nu am dat toată atenția, dăruirea și efortul pe care Dumnezeu le merita. Dar acest lucru nu a fost un sentiment nou. Încercasem deja înainte să mă apuc de gât și să mă forțez să studiez cuvântul lui Dumnezeu – și nu funcționase.

Chiar atunci, mi-am dat seama că nu m-am rugat niciodată și i-am spus lui Dumnezeu despre această problemă. Mi-am dat seama că mi-a fost foarte greu să-I spun ce se întâmplă cu mine și mi s-a părut că mă înșel, prefăcându-mă că vreau să-L cunosc mai mult, când inima mea era clar în altă parte. De ce să ascund acest lucru de El? El știa deja asta. Această descoperire m-a convins că este mai bine să-I spun în rugăciune tot ce mi se întâmplă și să cer ajutor de la Hristos. Cum ar

---

¹ Matei 21:23

putea Hristos să mă ajute în promisiunile mele și să facă ca promisiunile Sale să devină realitate în viața mea?

Evrei 8:⁶Dar, acum, Hristos a căpătat o slujbă cu atât mai înaltă, cu cât legământul al cărui Mijlocitor este El e mai bun, căci este așezat pe făgăduințe mai bune.

Apostolul Pavel subliniază în acest capitol că avem un mare preot în Hristos care este mai mult decât calificat pentru această poziție. El este marele preot și slujitor al adevăratului cort pe care Domnul l-a prezentat. El nu este un slujitor după legea lui Moise pentru a sluji în sanctuarul pământesc, ci un slujitor al lucrurilor cerești.

Pe de altă parte, a existat o slujire a preoților care a slujit în ceea ce era exemplul și umbra lucrurilor cerești, potrivit cu ceea ce a fost stabilit în legea lui Moise. Hristos este mijlocitorul unui legământ mai bun, întemeiat pe promisiuni mai bune. Acest lucru ne duce la concluzia că a existat un alt legământ, unul mai rău, stabilit pe promisiuni care au fost mai puțin bune. Două legăminte – unul cu promisiuni mai bune și unul cu promisiuni rele. Avem tendința de a separa aceste două legăminte în preoția în Israelul din vechime a leviților, care era cumva mai rea, și în preoția lui Hristos în epoca creștină, care este cumva mai bună. Dar este aceasta distincția pe care Biblia o face?

Mai mult, acest lucru ridică multe întrebări cu privire la promisiunile lui Dumnezeu. Face Dumnezeu unele promisiuni mai bune, iar altele mai rele? Ar putea fi faptul că Dumnezeu face promisiuni mai bune² pentru un grup de oameni, și pentru un alt grup El face promisiuni mai rele? Ar putea fi că Dumnezeu a stabilit un legământ mai rău cu un grup de oameni și un legământ mai bun cu un alt grup de oameni? Asta nu sună bine; nu se poate. În Dumnezeu nu există greșeli. Dumnezeu face toate lucrurile foarte bune. De fapt, cu referire la această problemă, am citit:

---

² Genesa 1:31

Deuteronomul 32:4 *El este Stânca, lucrarea Lui este perfectă: Căci toate căile Lui sunt juste: Un Dumnezeu al adevărului și fără nedreptate, just și drept este El.* ⁵ Ei s-au corupt, locul lor nu este *locul* copiilor săi: *Ei sunt o generație perversă și strâmbă.*

Lucrarea lui Dumnezeu este perfectă, toate căile Lui sunt drepte, nu există nici o nedreptate în El, El este just și drept. Mai mult, ce spun Scripturile despre relațiile lui Dumnezeu cu oamenii?

Romani 2:¹¹ Căci înaintea lui Dumnezeu nu se are în vedere fața omului.

Faptele.A, 10: ³⁴ Atunci, Petru a început să vorbească și a zis: „În adevăr, văd că Dumnezeu nu este părtinitor, ³⁵ ci că în orice neam, cine se teme de El și lucrează neprihănire este primit de El.’

Dumnezeu nu favorizează o persoană față de alta, dar El este mulțumit de toți cei care se tem de El, și lucrează dreptate, indiferent de ce naționalitate sunt ei. Atunci cum ar trebui să înțelegem că Isus este mijlocitorul unui legământ mai bun, întemeiat pe promisiuni mai bune?

Două tipuri de promisiuni

Evrei 8:7 În adevăr, dacă legământul dintâi ar fi fost fără cusur, n-ar mai fi fost vorba să fie înlocuit cu un al doilea. ⁸ Căci ca o mustrare a zis Dumnezeu lui Israel: „Iată, vin zile, zice Domnul, când voi face cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda un legământ nou, :’

Confirmăm cele de mai sus: există un legământ mai rău, unul cu cusur, care aici se numește primul legământ sau vechiul legământ; pe de altă parte, există un legământ mai bun, fără cusur, numit al doilea legământ sau noul legământ. Și versetul spune că Domnul, găsind vina pentru ei, va face un nou legământ. Domnul nu a putut face din promisiunea Sa o

realitate în ele. Vina a fost în ei și chiar se pare că ei au fost cei care au făcut promisiuni greșite lui Dumnezeu.

Evrei 8:9 nu ca legământul pe care l-am făcut cu părinții lor în ziua când i-am apucat de mână ca să-i scot din țara Egiptului. Pentru că n-au rămas în legământul Meu, și nici Mie nu Mi-a păsat de ei, zice Domnul.

Problema este că ei au ales să părăsească legământul pe care Dumnezeu l-a făcut cu ei și, atunci când au făcut acest lucru, evident, au stabilit un alt legământ. Acest legământ mai rău s-a întâmplat pentru că ei nu au continuat în legământul ideal original al lui Dumnezeu. Aceasta este ideea exprimată aici: „nu după legământul pe care l-am făcut... pentru că ei nu au continuat în legământul Meu.” Ei au înlocuit legământul lui Dumnezeu cu unul făcut prin propriile lor efecte, iar Dumnezeu a consimțit să intre în legământul lor. Acest legământ s-a bazat pe termenii omului și după faptele omului, astfel încât, potrivit condițiilor sale, Domnul le-a lăsat și le-a permis să meargă pe calea lor.

Psalmi 81:11 Dar poporul Meu n-a ascultat glasul Meu, Israel nu M-a ascultat.¹² Atunci i-am lăsat în voia pornirilor inimii lor și au urmat sfaturile lor.

Dar legământul pe care l-au făcut cu Dumnezeu nu este cel pe care Dumnezeu vrea să-l facă cu casa lui Israel și casa lui Iuda. Se pare că, dacă Israel ar fi „continuat în legământul meu [al lui Dumnezeu]”, ei ar fi avut o nouă experiență a legământului și ar fi fost conduși de Hristos.

***

În concluzie, Hristos a fost făcut slujitor, mare preot, mijlocitor al unui legământ mai bun. Acest legământ mai bun se bazează pe promisiuni mai bune și este identificat ca al doilea legământ sau noul legământ. Oamenii care au ieșit din Egipt nu au vrut să continue în legământul Domnului, ci au făcut un legământ mai rău, unul bazat pe promisiuni mai rele, un legământ în care vina era în oamenii care făceau parte din acest legământ. Și cum s-a bazat pe promisiuni mai proaste, evident că

aceste promisiuni mai rele au fost cele ale oamenilor. Ar putea fi așa? Sau ar putea fi faptul că Dumnezeu ar face promisiuni rele cu un grup de oameni și bune cu altul? Ce spun Scripturile despre cuvântul și promisiunile lui Dumnezeu?

Promisiunile lui Dumnezeu

În versetul pe care îl citim de la Pavel cu privire la cuvântul omului, vedem cum este în contrast cu promisiunile lui Dumnezeu:

2 Corinthians 1:15 În această încredințare voiam să vin mai înainte la voi, ca să aveți un al doilea har. 16 Voiam să trec pe la voi ca să mă duc în Macedonia; apoi din Macedonia să mă întorc la voi și să fiu petrecut de voi în Iudeea. 17 În luarea hotărârii acesteia, am lucrat eu în chip ușuratic? Sau hotărârile mele sunt niște hotărâri pe care le iau în felul lumii, ca să fie în mine „Da, da” și „Nu, nu”? 18 Credincios este Dumnezeu că vorbirea noastră față de voi n-a fost „Da”, și „Nu”. 19 Căci Fiul lui Dumnezeu, Isus Hristos, care a fost propovăduit de noi în mijlocul vostru, prin mine, prin Silvan și prin Timotei, n-a fost „Da” și „Nu”, ci în El nu este decât „Da”. 20 În adevăr, făgăduințele lui Dumnezeu, oricâte ar fi ele, toate în El sunt „Da”; de aceea și „Amin” pe care-l spunem noi, prin El, este spre slava lui Dumnezeu.

Din moment ce Dumnezeu este adevărat sau credincios, Pavel afirmă că cuvântul Său nu este după trup. Toate promisiunile lui Dumnezeu sunt în Isus Da și Amin. Amin înseamnă „așa să fie”. Dacă suntem în Hristos, nu mai suntem în trup, în Da și Nu, ci în Da și Amin. Cuvântul lui Dumnezeu este asemănat cu promisiunile lui Dumnezeu. În Hristos Isus se găsesc toate cuvintele lui Dumnezeu, și numai prin El sunt făcute o realitate. Dumnezeu Își împlinește toate promisiunile

în Hristos și prin Hristos. Văzând că starea omului carnal este Da și Nu, suntem îndemnați să:³

1 Petru 4:11 Dacă vorbește cineva, să vorbească ca cuvintele lui Dumnezeu; ...

Dacă vorbim, cuvintele rostite să fie după cuvintele lui Dumnezeu. Și cum este cuvântul lui Dumnezeu? Cum sunt promisiunile lui Dumnezeu? Ele sunt Da și Amin - și ce altceva?

Isaia 55:8 Căci gândurile Mele nu sunt gândurile voastre și căile voastre nu sunt căile Mele, zice Domnul. ⁹ Ci cât sunt de sus cerurile față de pământ, atât sunt de sus căile Mele față de căile voastre și gândurile Mele față de gândurile voastre. ¹⁰ Căci, după cum ploaia și zăpada se pogoară din ceruri și nu se mai întorc înapoi, ci udă pământul și-l fac să rodească și să odrăslească, pentru ca să dea sămânță semănătorului și pâine celui ce mănâncă, ¹¹ tot așa și Cuvântul Meu, care iese din gura Mea, nu se întoarce la Mine fără rod, ci va face voia Mea și va împlini planurile Mele.

Gândurile și căile omului nu sunt gândurile și căile lui Dumnezeu. Mai mult, ele sunt la fel de departe unul de celălalt ca cerurile sunt de pământ; o diferență enormă. Cuvintele, promisiunile lui Dumnezeu, nu se întorc goale. Cuvântul lui Dumnezeu va face ceea ce el poruncește, îndeplinește promisiunea și produce roade. Există un exemplu foarte clar la începutul creației. Dumnezeu a spus: „Să fie lumină”, și a fost lumină. Așa este cu fiecare cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu. El a vorbit, și a ajuns să fie⁴⁵. De aceea versetul spune:

---

³281. ἀμήν *amēn*, *am-ane*'; of Heb. or. [543]; Propunerii. *fermă*, adică (fig.) *de încredere*; adv. *cu siguranță* (de multe ori ca interj. *asa să fie*): — amin, adevărat.

⁴ Genesa 1:3

⁵ Psalmii 33:9

Numeri 23:¹⁹ Dumnezeu nu este un om, ca să mintă, Nici un fiu al omului, ca să-I pară rău. **Ce a spus, oare nu va face? Ce a făgăduit, oare nu va împlini?**

Ceea ce spune Dumnezeu se face; ceea ce vorbește Dumnezeu vine să fie. Cuvântul Lui este adevărat și sigur.

Să revenim apoi la textul nostru din Evrei. Acesta spune:

Evrei 8: ⁶ Dar, acum, Hristos a căpătat o slujbă cu atât mai înaltă, cu cât legământul al cărui Mijlocitor este El e **mai bun**, căci este așezat pe **făgăduințe mai bune**. ⁷ În adevăr, dacă **legământul dintâi** ar fi fost **fără cusur**, n-ar mai fi fost vorba să fie înlocuit cu un **al doilea**. ⁸ **Căci ca o muștrare a zis Dumnezeu lui Israel:** „Iată, vin zile, zice Domnul, când voi face cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda un legământ nou, ⁹ nu ca legământul pe care l-am făcut cu părinții lor în ziua când i-am apucat de mână ca să-i scot din țara Egiptului. Pentru că n-au rămas în **legământul Meu**, și nici Mie nu Mi-a păsat de ei, zice Domnul.

Slujirea lui Isus este întemeiată pe un legământ mai bun, iar legământul este mai bun pentru că se bazează pe promisiuni mai bune. Dumnezeu nu este părtinitor, iar cuvântul Lui este adevărat, nu se întoarce gol și împlinește voia Celui care l-a trimis. Și „găsind vina lor”, este clar că El găsește vina celor care au părăsit Egiptul. Și vina asta era în făgăduințe, pentru că erau promisiuni mai rele, promisiuni trupești, promisiuni pătate. Ei nu au crezut promisiunile lui Dumnezeu față de ei și, în schimb, și-au făcut propriile promisiuni eșuate către Dumnezeu. De aceea, Dumnezeu promite că va veni vremea când va stabili cu casa lui Israel și Iuda un nou legământ nefavorabil, nu ca cel pe care l-a făcut cu strămoșii lor.

Legământul lui Dumnezeu cu Israel

Dacă este așa, să analizăm istoria Israelului în detaliu, pentru a confirma ceea ce tocmai am spus. Ar trebui să găsim promisiunile lui Dumnezeu

și promisiunile oamenilor și să putem vedea că promisiunile oamenilor sunt mai rele. Să citim mai întâi cuvintele și promisiunile lui Dumnezeu cu Israel:

Exod 19:³ Moise s-a suit la Dumnezeu. Și Domnul l-a chemat de pe munte, zicând: „Așa să vorbești casei lui Iacov și să spui copiilor lui Israel: ⁴ ‘Ați văzut ce am făcut Egiptului și cum v-am purtat pe aripi de vultur și v-am adus aici la Mine. ⁵ Acum, **dacă veți asculta glasul meu și dacă veți păzi legământul Meu**, veți fi ai Mei dintre toate popoarele, căci tot pământul este al Meu; ⁶ **Îmi veți fi o împărăție de preoți și un neam sfânt**. Acestea sunt cuvintele pe care le vei spune copiilor lui Israel’.”

Dumnezeu subliniază ce făcuse *deja* pentru ei și cum i-a adus la Sine cu intenția de a face *mai mult* pentru ei, în ei și cu ei. El le cere să asculte glasul Său⁶ și să țină legământul, legământul lui Dumnezeu. Cuvântul „a păstra” poate fi tradus și ca „a păzi, a proteja, a păstra, a prețui”. Acest verset împreună cu Exodul 6 este locul în care sunt declarate condițiile legământului. Dumnezeu nu se așteaptă la nici un răspuns, altele decât Da și Amin. Dumnezeu tânjește să fie un răspuns al credinței. Pentru ca acest lucru să fie posibil, aveau nevoie de Hristos, pentru că în El este Da și Amin.

Și unde a trebuit poporul lui Dumnezeu să țină legământul, cuvintele lui Dumnezeu?

Deuteronom 11:¹⁸ Puneți-vă dar în inimă și în suflet aceste cuvinte pe care vi le spun...

Cererea și rugăminta lui Dumnezeu este ca ei să asculte glasul Său, legământul Său, așa cum este exprimat în cuvintele Sale, și să-l păstreze

---

⁶ În timp ce KJV îl traduce ca „ascultă de vocea mea”, cuvântul tradus ca „ascultă” este următorul:

8085. שָׁמַע **shāma'**, *shaw-mah'*; a prim. root; a *auzi* inteligent (adesea cu implozie, ascultare etc.; caus. a *spune* etc.):...

în inimile și sufletul lor. Dar, mai exact, ce cuvinte sunt exact legământul lui Dumnezeu?

Exod 34:28 Moise a stat acolo cu Domnul patruzeci de zile și patruzeci de nopți. N-a mâncat deloc pâine și n-a băut deloc apă. Și Domnul a scris pe table **cuvintele legământului, Cele Zece Porunci.**

Legământul lui Dumnezeu cu poporul Său este cele zece porunci. Prima revelație este că cele zece porunci sunt promisiuni ale lui Dumnezeu; ele sunt ceea ce El vrea să facă în poporul Său. Dumnezeu spune că, dacă vor asculta de glasul Său și vor păzi (proteja, prețui) legea Sa, vor fi oameni sfinți. Cu alte cuvinte, dacă ascultați glasul Său și țineți legământul Său:

1. Nu vei avea alți dumnezei.	5. Onorează-ți tatăl și mama.
2. Să nu-ți faci nicio imagine cioplită.	6. Nu vei ucide.
3. Să nu iei numele Domnului în deșert.	7. Să nu comiți adulter.
4. Vă veți aminti de ziua sabatului.	8. Nu vei fura.
	9. Să nu dai mărturie mincinoasă.
	10. Nu vei pofti.

Verbele sunt la timpul viitor, nu în starea imperativă (de comandă). Acest lucru arată clar că acestea nu sunt ordine, ci mai degrabă, ele sunt promisiuni - ele sunt lucrarea pe care Dumnezeu o va face. Singura care nu este la timpul viitor este porunca a cincea, care coincidentă este singura cu o promisiune. Legământul lui Dumnezeu, cele zece porunci, sunt promisiuni; ele sunt ceea ce Dumnezeu vrea să facă în inimile poporului Său.

Cele două legăminte

Cu toate acestea, care a fost răspunsul Israelului? Cum au reacționat ei la cuvântul și legământul lui Dumnezeu?

Exod 19:⁷ Moise a venit de a chemat pe bătrânii poporului și le-a pus înaintea toate cuvintele acestea, cum îi poruncise Domnul. ⁸Tot poporul a răspuns: „**Vom face tot ce a zis Domnul!**” Moise a spus Domnului cuvintele poporului.

Dumnezeu nu le- a cerut să promită nimic, dar ei au promis să asculte și să facă. Nu știm dacă au promis că vor fi sfinți. Dar Dumnezeu le spusese doar să „asculte și să țină” – nu să „asculte și să promită”, nici „să asculte și să împlinească” sau „să asculte și să facă”. În schimb, I-au făcut promisiuni pe care El nu le-a cerut. Care a fost promisiunea poporului Israel către Dumnezeu? „Tot ce a spus Domnul vom face.”

Urmând promisiunea lor umană, Dumnezeu îi pregătește să primească legământul, iar în capitolul 20 El dă legea, cele zece porunci. Acesta este glasul legământului la care trebuiau să asculte cu atenție. Și care a fost reacția poporului la acest glas și la acest legământ?

Exod 20:¹⁸ ot poporul auzea tunetele și sunetul trâmbiței și vedea flăcările muntelui care fumega. La priveliștea aceasta, poporul tremura și stătea în depărtare. ¹⁹Ei au zis lui Moise: „Vorbește-ne tu însuși, și te vom asculta, dar **să nu ne mai vorbească Dumnezeu**, ca să nu murim.” ²⁰Moise a zis poporului: „Nu vă înspăimântați, căci Dumnezeu a venit tocmai ca să vă pună la încercare și ca să aveți frica Lui înaintea ochilor voștri, pentru ca să nu păcătuiți.”

Oamenii cer lui Moise ca Dumnezeu să nu le mai vorbească – tocmai atunci când Dumnezeu le cere să asculte glasul Lui! Dar nu am citit că i-au promis lui Dumnezeu că vor asculta și vor face?

Deuteronom 5:²⁷ Apropie-te mai bine tu și ascultă tot ce-ți va spune Domnul, Dumnezeul nostru; apoi să ne spui tu însuși

tot ce-ți va spune Domnul, Dumnezeu nostru, **și noi vom asculta și vom face.**'.

În doar trei zile au încălcat promisiunea pe care i-au făcut-o lui Dumnezeu. Vedem că este o promisiune a cărnii: mai întâi un Da, apoi un Nu. Apoi Dumnezeu continuă să vorbească direct cu Moise și le cere oamenilor să asculte de glasul Îngerului care să-i țină pe drum și să nu se răzvrătească⁷. Moise vine apoi la poporul lui Israel cu mai multe cuvinte de la Dumnezeu, de vreme ce ei nu au mai vrut să-L audă.

Exodu 24:³ Moise a venit și a spus poporului toate cuvintele Domnului și toate legile. Tot poporul a răspuns într-un glas: **„Vom face tot ce a zis Domnul.”**⁴ Moise a scris toate cuvintele Domnului. Apoi s-a sculat dis-de-dimineasă, a zidit un altar la poalele muntelui și a ridicat douăsprezece pietre pentru cele douăsprezece seminții ale lui Israel.⁵ A trimis pe niște tineri dintre copiii lui Israel, să aducă Domnului arderi-de-tot, și să junghie tauri ca jertfe de mulțumire.⁶ Moise a luat jumătate din sânge și l-a pus în străchini, iar cealaltă jumătate a stropit-o pe altar.⁷ **A luat cartea legământului și a citit-o în fața poporului.** Ei au zis: **„Vom face și vom asculta tot ce a zis Domnul.”**⁸ Moise a luat sângele și a stropit poporul, zicând: „Iată sângele legământului pe care l-a făcut Domnul cu voi pe temeiul tuturor acestor cuvinte.”

Evident, ei nu erau atenți la ceea ce spunea Dumnezeu, pentru că aveau nevoie doar să audă cuvântul, să-l păstreze și să-l prețuiască. Cu toate acestea, evident încă cu o mentalitate de sclav, ei au promis că vor face toate cuvintele lui Iehova. În loc ca Dumnezeu să facă, *ei vor face*. De când cel care primește promisiunea trebuie să fie cel care o îndeplinește?

---

⁷ Exodul 23:20-21

Apoi, ei au oferit jertfe arse și au sacrificat Domnului mulți boi ca jertfe de pace. Moise citește cartea legământului și ei promet din nou că vor face toate lucrurile pe care le-a spus Iehova și că se vor supune. Și bazat pe sângele jertfelor, ei stabilesc un legământ cu Dumnezeu.

Dumnezeu le cere să asculte de glasul Său și să prețuiască cuvintele Sale și, în acest proces, ei vor fi făcuți un popor sfânt. Și Dumnezeu le dă legământul Său, promisiunea celor Zece Porunci. Cu toate acestea, poporul lui Israel, în loc să asculte glasul lui Dumnezeu, cere să nu-l mai audă și, în schimb, *promite că va face toate cuvintele Domnului*. Acesta este modul în care Israelul părăsește legământul lui Dumnezeu. Ei continuă să-și întemeieze propria neprihănire, prin lege⁸, (prin faptele lor și nu prin credință), pentru că ei erau cei care urmau să-și îndeplinească promisiunile. Acesta este modul în care ei intră într-un legământ cu Dumnezeu și El consimte să intre în acest legământ cu ei.

Evrei 8:⁸ **Căci ca o mustrare** a zis Dumnezeu lui Israel: „Iată, vin zile, zice Domnul, când voi face cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda un legământ nou,⁹ **nu ca legământul pe care l-am făcut cu părinții lor în ziua când i-am apucat de mână ca să-i scot din țara Egiptului. Pentru că n-au rămas în legământul Meu, și nici Mie nu Mi-a păsat de ei, zice Domnul.**

Vedem două legăminte în acest verset. Unul este legământul lui Dumnezeu, în care poporul lui Israel nu a rămas. Celălalt legământ este legământul pe care El l-a făcut cu ei, acceptând promisiunile lor greșite. Atunci Dumnezeu spune: „Voi întemeia... un nou legământ, nu ca legământul pe care l-am făcut cu strămoșii lor”. Noul legământ pe care El vrea să-l stabilească nu este cel pe care l-a făcut cu cei pe care i-a scos din țara Egiptului, pentru că mai târziu spune că ei nu au continuat în „legământul Meu”. Noul legământ pe care El vrea să-l facă este încă ceea ce Dumnezeu numește „legământul Meu” – legământul inițial intenționat în care israeliții nu au rămas.

---

⁸ Romani 10:3

Legământul pe care Dumnezeu a sfârșit prin a-l face cu ei, El a consimțit să intre în el pentru că ei nu au rămas în legământul lui Dumnezeu. Cum s-a întâmplat acest lucru? Cuvintele și promisiunile lui Dumnezeu sunt întâmpinate cu necredință și neîncredere; și, în schimb, oamenii decid singuri cum vor îndeplini ceea *ce cred că* vrea Dumnezeu. Condiția acestui legământ greșit este să ne supunem pentru a trăi, pentru că „blestemat este oricine nu continuă în toate lucrurile care sunt scrise în cartea legii să le facă”.⁹ Este un legământ greșit, deoarece depinde de ținerea de către om a cuvintelor și promisiunilor lui Dumnezeu. Este incredibil că ei ar fi promis așa ceva! Aici am contrastat promisiunile: promisiunile mai bune ale lui Dumnezeu și promisiunile mai rele ale omului. Dumnezeu dorind să le dea legământul Său în timp ce ei, pe de altă parte, doresc să-și întemeieze propria neprihănire înaintea lui Dumnezeu.

Vechiul legământ a fost inevitabil condamnat pentru că cuvântul și promisiunea omului sunt instabile. În trup, este Da și Nu. Acest lucru se manifestă în această poveste aproape imediat – aceiași oameni care au promis că vor face toate cuvintele lui Dumnezeu câteva zile mai târziu s-au închinat unui vițel de aur. Ce s-a întâmplat cu poporul Israel?

Ieremia 11:7 Căci am înștiințat pe părinții voștri din ziua când i-am scos din țara Egiptului și până în ziua de azi; i-am înștiințat în toate diminețile zicând: „**Ascultați glasul Meu!**”⁸ **Dar ei n-au ascultat, n-au luat aminte, ci au urmat fiecare pornirile inimii lor rele.** De aceea am împlinit asupra lor toate cuvintele legământului acestuia pe care le poruncisem să-l păzească, și pe care nu l-au păzit.

Dumnezeu îi roagă să asculte glasul Lui. Dar ei nu au vrut să asculte cuvintele lui Dumnezeu, ci, mai degrabă, au mers după alți zei – după imaginația inimilor lor rele.

---

⁹ Galateni 3:10

Aceasta fiind experiența lui Israel, atunci, ne vom întoarce la Evrei 8 pentru a ne concentra asupra slujirii lui Hristos:

Evrei 8:¹⁰ „Dar **iată legământul, pe care-l voi face** cu casa lui Israel după acele zile, zice Domnul: **Voi pune legile Mele în mintea lor și le voi scrie în inimile lor;** Eu voi fi Dumnezeuul lor, și ei vor fi poporul Meu. ¹¹Și nu vor mai învăța fiecare pe vecinul sau pe fratele său zicând: ‘Cunoaște pe Domnul!’ Căci toți Mă vor cunoaște, de la cel mai mic până la cel mai mare dintre ei. ¹²**Pentru că le voi ierta nelegiuirile și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele și fărădelegile lor.”**

Hristos este marele preot, slujitorul unui legământ mai bun stabilit pe promisiuni mai bune, care sunt de la Dumnezeu. Lucrarea lui Hristos nu este de a împlini promisiunile oamenilor, ci ai lui Dumnezeu. Dumnezeu a găsit vina în Israel, pentru că ei și-au împietrit inimile, nu au continuat în legământul Său și au căutat să-și stabilească propria neprihănire. El le-a arătat prima lor reacție scriind legea pe table de piatră, o reflectare a stării inimilor lor. Dumnezeu le dă tablele de piatră pentru că nu au vrut să țină legea Lui în inimile lor.

Fiindcă chemările nesfârșite ale lui Dumnezeu de a asculta de glasul Său cad pe urechi surde, Domnul îi lasă pe căile lor, se retrage de la ei dându-le voia lor și promite că El va stabili un nou legământ, propriul Său legământ, cu casele lui Israel și Iuda în viitor (când își dau seama că promisiunile lor sunt goale). Astfel, primul legământ, vechiul legământ, cel pe care Dumnezeu îl convoacă să intre temporar cu ei, a fost făcut cu Israelul. Al doilea legământ, bazat pe promisiunile lui Dumnezeu, este, de asemenea, cu casele lui Israel și Iuda.

În ce constă acest nou legământ, acest legământ al lui Dumnezeu? Acesta constă în faptul că Dumnezeu Își pune legea în mintea și inima lor. Cine face această promisiune? Dumnezeu, care este adevărat. Cine o face? Dumnezeu, care este Cel Atotputernic. Dumnezeu este milostiv cu nelegiuirea lor și șterge păcatele și nedreptățile lor. Prin urmare, binecuvântările noului legământ constau în principiu în două lucruri:

1. Dumnezeu prevede ca legea Sa să fie gravată în inimile și mințile caselor lui Israel și Iuda, pentru ca ei să poată umbla pe căile lui Dumnezeu și să țină poruncile Sale. Acest act sfârșește prin a-L face pe Dumnezeu Dumnezeul lor, pentru ca ei să-L cunoască și să se poată recunoaște pe ei înșiși ca popor al Său.
2. Dumnezeu Își arată mila iertându-le păcatele, nedreptățile și nelegiuirea.

După cum putem vedea, Legea – cele zece porunci și împlinirea lor – este încă centrul legământelor vechi și noi. Promisiunea vieții veșnice se bazează pe aceleași condiții atât în vechiul, cât și în noul legământ, iar aceasta este ascultarea perfectă. Cu toate acestea, în vechiul legământ, omul este cel care decide să facă, prin propria sa putere și în propriul său trup, legea și promisiunile lui Dumnezeu. Pe de altă parte, în noul legământ, omul nu-și împietrește inima când ascultă glasul lui Dumnezeu, ci îngăduie și îi permite lui Dumnezeu să-și scrie legea în mintea și inima sa. Astfel, în noul legământ este prin har, iar omul nu se poate lăuda pentru că Dumnezeu este Cel care lucrează, nu omul. Aceasta este ceea ce Dumnezeu a vrut să facă de la început cu poporul lui Israel.

În vechiul legământ, omul caută să lucreze sau să execute neprihănirea lui Dumnezeu pentru a trăi. Acest lucru nu are sens, deoarece viața precede întotdeauna acțiunile. Lucrările cuiva sunt conform vieții pe care o are. Mai întâi trebuie să primească viața de la Dumnezeu pentru a trăi și a lucra neprihănirea Lui. Omul se așteaptă să îndeplinească poruncile lui Dumnezeu pentru a primi viața veșnică fără a primi mai întâi viața veșnică în inima sa. Pe de altă parte, în noul legământ, care este prin credință, Cuvântul lui Dumnezeu este auzit și primit și lucrează neprihănirea sa în om. Cel care primește poruncile lui Dumnezeu în inima sa și le păzește va arăta neprihănirea lui Dumnezeu.

Vechiul Legământ	Noul Legământ
Un legământ rău	Un legământ bun
Pe baza unor promisiuni mai proaste	Pe baza unor promisiuni mai bune
Primul legământ	Al doilea legământ
Legământ cu vina	Legământ fără vină
Promisiunile sunt de la om	Promisiunile sunt de la Dumnezeu
Baza legământului este cele zece porunci	Baza legământului este cele zece porunci
Omul promite să facă legea lui Dumnezeu	Dumnezeu Își pune legea în inimă și în minte
Rezistența la glasul lui Dumnezeu	Ascultă de glasul lui Dumnezeu
Porunci în table de piatră	Porunci în inimă și minte
Inima împietrită, inima de piatră	Inimă receptivă, inimă de carne
Omul promite pentru a trăi	Omul primește mai întâi viață
Omul face lucrarea lui Dumnezeu pentru a trăi	Primind viață de la Dumnezeu, omul ține legământul
Omul își stabilește propria neprihănire	Dumnezeu lucrează în om prin om prețuind cuvântul lui Dumnezeu
Legământul este cu Israelul	Legământul este cu casa lui Israel și casa lui Iuda

*****

Încă o dată mă trezesc la biroul meu cu Biblia mea deschisă. Acum lucrurile sunt mai clare în mintea mea: Cuvântul Meu este inefficient; este omeneste imposibil pentru mine să-mi păstrez promisiunile făcute lui Dumnezeu. Cu toate acestea, am citit în Scripturi că Dumnezeu Însuși vrea să facă lucrarea de a fi Dumnezeu în viața mea. El vrea să-și pună legea în mintea și inima mea. Nu eu sunt cel care trebuie să fac acest lucru, ci că trebuie doar să primesc cuvântul, să-l aud și să-l păstrez. Văzându-l astfel și observând toate momentele în care inima mea nu s-a ținut de cuvânt, am citit:

Evrei 4: ⁷ ... În ziua în care veți auzi glasul Lui, nu vă împietriți inimile.

Atunci rugăciunea mea este înălțată:

Psalmul 51:¹⁰ Creați în mine o inimă curată, Dumnezeule; Și reînnoiește un spirit drept în mine.

Avraam și promisiunile lui Dumnezeu

Acum că am văzut cât de lipsite de valoare sunt promisiunile noastre către Dumnezeu și experiența poporului Israel când au părăsit Egiptul, nu putem să nu observăm că legământul pe care Dumnezeu l-a făcut cu Israelul este același pe care l-a făcut cu Avraam, Isaac și Iacov.

Exod 6:³ Eu M-am arătat lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov ca Dumnezeul Cel Atotputernic, dar n-am fost cunoscut de el sub Numele Meu ca 'Domnul.'⁴ De asemenea, **Mi-am încheiat legământul Meu cu ei** ca să le dau țara Canaan, țara călătoriilor lor sfinte, în care au locuit ca străini.

Promisiunile lui Dumnezeu către Avraam

Va fi util să ne întoarcem în timp la povestea lui Avraam, să știm cum i-a dat Dumnezeu legământul Său, în ce a constatat acest legământ și să înțelegem cum a trăit Avraam cuvintele și promisiunile lui Dumnezeu.

Genesis 12:¹ Domnul zisese lui Avram: „Ieși din țara ta, din rudenia ta și din casa tatălui tău și vino în țara pe care ți-o voi arăta.² Voi face din tine un neam mare și te voi binecuvânta; îți voi face un nume mare și vei fi o binecuvântare.³ Voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta și voi blestema pe cei ce te vor blestema și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine.”⁴ Avram a plecat, cum îi spusese Domnul, și a plecat și Lot împreună cu el. Avram avea șaptezeci și cinci de ani când a ieșit din Haran.

Dumnezeu îi face promisiuni lui Avraam și, pe baza acestor promisiuni, Dumnezeu îl invită să-și părăsească țara. Din ce constau aceste promisiuni?

- a. Ieși afară din țara ta, într-o țară pe care ți-o voi arăta.

- b. Voi face de tine un neam mare.
- c. Te voi binecuvânta, și fă-ți numele mare.
- d. Vei fi o binecuvântare. Îi voi binecuvânta pe cei ce te binecuvântează și-l voi blestema pe cel ce te blestemă: și în tine vor fi binecuvântate toate familiile pământului.

Relația lor s-a bazat pe credința și încrederea lui Avraam în cuvintele și promisiunile lui Dumnezeu. Acest lucru este evident în răspunsul lui Avraam:

Evrei 11:⁸ **Prin credință Avraam**, când a fost chemat să iasă într-un loc pe care trebuia să-l primească după aceea pentru o moștenire, **s-a supus**; și a ieșit, neștiind unde s-a dus.

Avraam prin credință a primit cuvântul și promisiunea lui Dumnezeu. I s-a promis o moștenire, dar când a ieșit, neștiind unde merge – a trebuit să se țină și să-și țină promisiunea prin credință. Este aceasta legătura cu Noul Legământ și Evanghelia lui Isus Hristos?

Galateni 3:⁸ Scriptura, de asemenea, fiindcă prevedea că Dumnezeu va socoti neprihănite pe neamuri prin credință, **a vestit mai dinainte lui Avraam această veste bună**: „Toate neamurile vor fi binecuvântate în tine”.⁹ Așa că cei ce se bizuie pe credință sunt binecuvântați împreună cu Avraam cel credincios.

Cine l-a prevăzut și i-a predicat lui Avraam? Scriptura. Scriptura este cea care îi dă lui Avraam vestea cea bună. Hristos este Cuvântul lui Dumnezeu. Domnul i-a predicat Evanghelia, spunându-i lui Avraam că în el toate națiunile pământului vor fi binecuvântate. Și cum a fost primită această binecuvântare? A fost primită prin credință. Toți ceilalți care cred prin credință în Scriptură sunt binecuvântați împreună cu Avraam.¹⁰¹¹

---

¹⁰ Ioan 1:1.

¹¹ Romani 10:17.

Moștenitorii făgăduinței sunt cei care sunt în credință. Dar la cine și de prin cine primim promisiunile?

2 Corinteni 1:19 Căci **Fiul lui Dumnezeu, Isus Hristos**, care a fost predicat printre voi de noi, *chiar* de mine și de Silvanus și Timotei, nu a fost da și nu, dar în El a fost da. ²⁰ Căci **toate promisiunile lui Dumnezeu din El sunt da, și în El Amin**, spre slava lui Dumnezeu de către noi.

Toate promisiunile lui Dumnezeu ajung la noi numai prin Isus și au împlinirea lor în Isus. Este în El unde promisiunile sunt un Da. Prin urmare, nu este posibil să declarăm că unele dintre promisiunile pe care Dumnezeu le face lui Avraam au fost temporare, iar altele au fost eterne. Versetul ne spune că toate promisiunile lui Dumnezeu sunt Da în Hristos Isus, așa că înțelegem că toate promisiunile pe care Avraam le-a primit au fost să aibă o împlinire veșnică.

În lumina acestui fapt, care este împlinirea veștii bune că toate familiile pământului vor fi binecuvântate în Avraam? Petru le explică iudeilor care ascultă după învierea lui Hristos:

Fapte 3:25 „Voi sunteți fiii prorocilor și ai legământului pe care l-a făcut Dumnezeu cu părinții noștri, când a zis lui Avraam: ‘Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta’. ²⁶ Dumnezeu, după ce a ridicat pe Robul Său Isus, L-a trimis mai întâi vouă, ca să vă binecuvânteze, întorcând pe fiecare din voi de la fărădelegile sale.”

Petru explică faptul că Sămânța în care vor fi binecuvântate toate familiile pământului este Fiul lui Dumnezeu. Sămânța lui Avraam este Isus. Binecuvântarea, legământul și promisiunea constau nu doar în faptul că Dumnezeu L-a înviat pe Fiul Său din morți, ci și în faptul că El L-a trimis pentru ca toată lumea să se întoarcă de la nedreptățile lor. Primindu-L pe Fiul Său Isus, care aduce dreptate, toate neamurile pământului sunt binecuvântate.

1 Corinteni 15:²⁷ Căci El [Tatăl] a **pus toate lucrurile sub picioarele [lui Hristos]. ...**

Toate lucrurile au fost puse sub picioarele lui Hristos. Tatăl a făcut și face totul prin Hristos, în special ceea ce ține de marea controversă dintre bine și rău.

Coloseni 1:¹⁹ Căci Dumnezeu a vrut ca toată plinătatea să locuiască în El ²⁰ și **să împace totul cu Sine prin El, atât ce este pe pământ, cât și ce este în ceruri**, făcând pace prin sângele crucii Lui.

A plăcut Tatălui și a fost voia Sa ca Hristos să împace toate lucrurile cu Sine și cu Tatăl, atât lucrurile de pe pământ, cât și lucrurile din cer. Acolo unde nu era pace, Hristos a făcut pace prin sângele crucii Sale.

Efesenii 1:³ Binecuvântat *să fie* Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, **care ne-a binecuvântat** cu toate binecuvântările spirituale în locuri cerești **în Hristos**: ⁴ După cum **El ne-a ales în El înainte de întemeierea lumii**, ca noi să fim sfinți și fără vină înaintea Lui în dragoste: ⁵ **După ce ne-a predestinat pentru adopție de către Isus Hristos** lui Însuși, după buna plăcere a voii Sale, ⁶ Spre lauda slavei harului Său, în care El ne-a făcut **acceptați în preaiubitul**. ⁷ **În care avem răscumpărarea** prin sângele Său, iertarea păcatelor, după bogățiile harului Său; ⁸ În care El s-a abătut față de noi în toată înțelepciunea și prudența; ⁹ După ce ne-a făcut cunoscută taina voinței Sale, potrivit bunei Sale plăceri pe care El a intenționat-o în Sine: ¹⁰ Pentru ca la împlinirea plenitudinii timpurilor **să poată aduna într-una toate lucrurile în Hristos**, ambele care sunt în cer și care sunt pe pământ; *chiar și în el*:

În aceste versete avem o mulțime de dovezi că numai în Hristos promisiunile lui Dumnezeu sunt împlinite. Tatăl ne-a binecuvântat în Hristos, El ne-a ales în Hristos înainte de întemeierea lumii, el ne-a predestinat spre adopție de către Isus Hristos, El ne-a făcut acceptați în Cel Preaiubit și numai în Cel Preaiubit avem răscumpărarea. Totul are

împlinirea și realitatea ei în Hristos, totul s-a adunat în El, iar acest lucru a fost planificat și proiectat înainte ca lumea însăși să existe.

Fapte 4:¹² **Nici nu există mântuire în nimeni altul**, căci nu este nici un alt nume sub cer dat printre oameni, prin care trebuie să fim mântuiți.

Este numai în Isus Hristos, și prin El, în care avem mântuirea. Numai în numele singurului Fiu născut al lui Dumnezeu putem fi mântuiți¹².

Definirea promisiunii: Sămânța

Înarmat cu un arsenal de promisiuni, Avraam a părăsit țara sa, și după ce a rămas în Haran, el a plecat în țara Canaan. Acolo, Domnul i se arată din nou lui Avraam și îi explică mai departe promisiunile Sale către el:

Geneza 12:⁷ Domnul S-a arătat lui Avram și i-a zis: „Toată țara aceasta o voi da seminței tale.” Și Avram a zidit acolo un altar Domnului, care i Se arătase.

Cuvântul „sămânță” este, de asemenea, tradus ca „descendenți”¹³. Să definim cuvântul „descendent” sau „sămânță”:

Galateni 3: ¹⁶ Acum, făgăduințele au fost făcute „lui Avraam și seminței lui”. Nu zice: „Și semințelor” (ca și cum ar fi vorba de mai multe), ci ca și cum ar fi vorba numai de una: „**Și seminței tale**”, adică Hristos.

Cui i s-a făcut promisiunea? A fost făcută lui Avraam și Sămânței lui. Ceea ce Pavel subliniază aici este că textul nu spune „semințe”. Promisiunea sau legământul a fost făcut seminței sau urmașului, care este unul. Și acea sămânță este Hristos. Țara, atunci, a fost promisă lui

---

¹² Ioan 3:18

¹³ TLB

Hristos, care este moștenitorul făgăduințelor. Este în Hristos că Avraam a venit să fie un participant la această promisiune.

Avraam în Egipt

A fost o foamete în țară, iar Avraam s-a dus în Egipt pentru a trăi. Citim în înregistrare:

Geneza 12:¹¹ Când era aproape să intre în Egipt, a zis nevastei sale Sarai: „Iată, știu că ești o femeie frumoasă la față. ¹² Când te vor vedea egiptenii, vor zice: ‘Aceasta este nevasta lui!’ Și pe mine mă vor omori, iar pe tine te vor lăsa cu viață. ¹³ **Spune, rogu-te, că ești sora mea, ca să-mi meargă bine din pricina ta și sufletul meu să trăiască datorită ție.**”

Aici vedem cum credința lui Avraam în făgăduințe se clatină și eșuează. Dumnezeu Și-a dat cuvântul. Nu s-ar strădui Dumnezeu, prin urmare, să-l păstreze? Prin urmare, nu s-ar asigura Dumnezeu că Avraam va avea urmași? Avraam uită efectiv ceea ce Dumnezeu a promis și o pune pe Sara sub un risc mare doar pentru a-și salva propria piele. Vedem manifestarea, în viața lui Avraam, a tendinței carnale a omului de a se baza mai degrabă pe înțelepciunea și faptele omenești decât pe Dumnezeu. El își proiectează propriul plan pentru a putea trăi.

Nu știm dacă el a crezut cu adevărat acest lucru sau nu, dar dacă el a crezut că egiptenii, știind că Sarah a fost soția lui, ar fi atentat să-l omoare, astfel încât aceștia ar putea s-o răpească, cu cât mai mult ar captura pe Sarah în cazul în care au crezut că ea a fost doar sora lui! Și asta s-a întâmplat. Mărturia care a fost dată în toată țara Canaanului când a vestit numele lui Dumnezeu vecinilor săi, în închinarea sa și în altarele pe care le-a zidit, nu a ajuns să fie o mărturie care l-a slăvit pe Dumnezeu în țara Egiptului. Cu toate acestea, acest om imperfect a fost cel pe care Dumnezeu l-a luat și l-a condus până la punctul în care

a fost numit prieten al lui Dumnezeu. Acest lucru ne dă alinare și speranță în puterea lui Dumnezeu de a lucra în cei care Îl ascultă¹⁴.

Dumnezeu nu l-a chemat pe Avraam pentru că era bun, ci mai degrabă pentru că Dumnezeu putea să-l justifice, chiar dacă era păcătos. Și Avraam l-a crezut pe Dumnezeu, iar binele care a apărut în viața lui, la fel ca în viața noastră, este doar ceea ce face Dumnezeu pentru fiecare păcătos care Îl primește.

Când faraonul a descoperit în cele din urmă înșelăciunea lui Avraam, el l-a expulzat din Egipt, iar relatarea biblică ne spune că s-a dus la Negev și de acolo la Betel.

Definirea promisiunii: Sămânța și Țara

Avraam s-a întors acolo unde locuise înainte. Turmele de animale ale lui Avraam și Lot au crescut până la punctul în care țara nu a putut sprijini ambele dintre ele, și a existat o ceartă între păstorii lui Lot și Avraam. Pentru a menține pacea, au trebuit să se separe. Și observăm oferta lui Avraam:

Geneza 13:8 Avram a zis lui Lot: „Te rog, să nu fie ceartă între mine și tine și între păzitorii mei și păzitorii tăi, căci suntem frați. **9Nu-i oare toată țara înaintea ta?** Mai bine desparte-te de mine: dacă apuci tu la stânga, eu voi apuca la dreapta; dacă apuci tu la dreapta, eu voi apuca la stânga.”

Observăm cât de pașnic Avraam oferă întreaga țară lui Lot. Generozitatea sa se bazează pe faptul că l-a cunoscut pe Dumnezeu și caracterul promisiunilor care au fost făcute. Chiar dacă Lot ar alege tot ce este mai bun din țară, nu ar schimba moștenirea lui Avraam în cea mai mică măsură, pentru că, avându-l pe Hristos, Avraam a avut totul. Vedem că pentru a rezolva orice conflict nu este nimic mai eficient decât prezența lui Hristos. În comportamentul lui Avraam

---

¹⁴ Iacov 2:23

vedem curtoazie creștină. Deoarece Avraam era unchiul lui Lot, el ar fi putut să-și afirme propria demnitate și să pretindă că a avut prima alegere. Promisiunea țării i-a fost dată lui. Cu toate acestea, Avraam a revelat adevăratul Spirit al lui Hristos prin manifestarea agape care nu caută propriile sale interese.¹⁵¹⁶

Acum, acest schimb între Lot și Avraam nu a trecut neobservat de Domnul, pentru că citim că mai târziu Domnul i se arată:

Genesis 13:¹⁴ Domnul a zis lui Avram după ce s-a despărțit Lot de el: „Ridică-ți ochii și, din locul în care ești, privește spre miazănoapte și spre miazăzi, spre răsărit și spre apus;¹⁵ **căci toată țara pe care o vezi ți-o dau ție și seminței tale în veac.** ¹⁶ **Îți voi face sămânța ca pulberea pământului de mare; așa că, dacă poate număra cineva pulberea pământului, și sămânța ta va putea să fie numărată.** ¹⁷ Scoală-te, străbate țara în lung și în lat, căci ție ți-o voi da.”

Dumnezeu dă mai multe detalii promisiunii inițiale. Domnul îl invită să privească spre nord, spre sud, spre est și spre vest și să vadă toată țara. În Exodul 12:7, promisiunea țării este pentru Sămânța, dar acum Avraam este inclus. Iar promisiunea nu este numai pentru Avraam și Hristos; ea este amplificată prin faptul că sămânța va ajunge să fie o mare mulțime. Astfel, Domnul declară în mod specific că Îl va transforma pe Avraam într-o națiune mare.¹⁷

---

¹⁵ Dumnezeu este agape (1 Ioan 4.8), iar această dragoste a lui Dumnezeu atinge apogeul ei omenesc în a-și da viața pentru un prieten (Ioan 15.13). Cu toate acestea, dragostea lui Dumnezeu are o manifestare și mai mare, în sensul că atunci când eram dușmani (Romani 5.8-10), Dumnezeu l-a dat pe singurul Său Fiu născut (Ioan 3.16) pentru ca noi să fim împăcați. În aceasta s-a manifestat dragostea lui Dumnezeu (1 Ioan 4.9-10), iar cunoscând agapele lui Dumnezeu, suntem chemați să fim ca Tatăl nostru ceresc (Matei 5.44-48; 1 Ioan 4.20-21). Astfel, agape este iubirea complet jertfitoare față de ceilalți.

¹⁶ 1 Corinteni 13:5

¹⁷ Apocalipsa 7:9; 12:17

Cum putem înțelege aceste texte în care sămânța este numai Hristos, dar este, de asemenea, o mare mulțime? Găsim răspunsul în versetele următoare:

Galateni 3:²⁷Toți care ați fost botezați pentru Hristos v-ați îmbrăcat cu Hristos.²⁸ Nu mai este nici iudeu, nici grec; nu mai este nici rob, nici slobod; nu mai este nici parte bărbătească, nici parte femeiască, **fiindcă toți sunteți una în Hristos Isus.**²⁹ **Și dacă sunteți ai lui Hristos, sunteți „sămânța” lui Avraam, moștenitori prin făgăduință**

Versetul spune că dacă suntem ai lui Hristos, atunci suntem sămânța sau urmașii lui Avraam, moștenitori după făgăduință. Faptul că nu suntem ai lui Hristos ne exclude din neamul lui Avraam și ne exclude din promisiunile făcute lui Avraam.

Versetul mai spune: „voi toți sunteți una în Hristos Isus”. Și asta, în virtutea a ce? În acel „am fost botezați în Hristos” și „îmbrăcați în Hristos”. L-am primit pe Hristos în inima noastră. Voința și mintea Lui devin voința și mintea noastră. În Hristos suntem una și ajungem să fim parte din sămânță. Și astfel vedem cum sămânța este promisă unuia; este pentru Hristos și pentru cei care s-au îmbrăcat în Hristos¹⁸.

1 Corinteni 12: ¹² Căci, după cum trupul este unul și are multe mădulare și după cum toate mădularele trupului, măcar că sunt mai multe, sunt un singur trup, tot așa este și Hristos.¹³ Noi toți, în adevăr, am fost botezați de un singur Duh, ca să alcătuim un singur trup, fie iudei, fie greci, fie robi, fie slobozi, și toți am fost adăpați dintr-un singur Duh. ...
²⁷ **Voi sunteți trupul lui Hristos și fiecare, în parte, mădularele lui.**

La primirea aceluiași Spirit, devenim mădulare ale aceluiași trup; devenim una în Hristos Isus. Aceasta este o referire directă la

---

¹⁸ Galateni 2:20; 1 Corinteni 2:14-16

comuniunea Spiritului la care suntem invitați să participăm. ¹⁹Isus, atunci când se roagă Tatălui Său, spune::

ioan 17:²⁰Și Mă rog nu numai pentru ei, ci și pentru cei ce vor crede în Mine prin cuvântul lor. ²¹Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine și Eu, în Tine, ca și ei să fie una în noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis. ²²Eu le-am dat slava pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei să fie una, cum și Noi suntem una – ²³Eu în ei și Tu în Mine –, pentru caei să fie în chip desăvârșit una, ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis și că i-ai iubit cum M-ai iubit pe Mine.

Hristos fiind în ucenicii Săi îi face să fie una în El. Slava lui Dumnezeu este cea care îi unește și îi face una. Și ei nu-și pierd individualitatea, ci, mai degrabă, același Spirit îi îndrumă, făcându-i cu un singur scop, cu o singură minte și cu o singură inimă. Așa se împlinește promisiunea că putem fi moștenitori împreună cu Hristos.

Există mai multe alte puncte pe care am dori să le subliniem din acest verset:

Geneza 13:¹⁴Domnul a zis lui Avram după ce s-a despărțit Lot de el: „**Ridică-ți ochii și, din locul în care ești, privește spre miazănoapte și spre miazăzi, spre răsărit și spre apus;** ¹⁵căci toată țara pe care o vezi și-o dau ție și seminței tale în veac. ¹⁶Îți voi face sămânța ca pulberea pământului de mare; așa că, dacă poate număra cineva pulberea pământului, și sămânța ta va putea să fie numărată. ¹⁷Scoală-te, străbate țara în lung și în lat, căci ție și-o voi da.”

Deoarece Avraam se întorsese din Egipt și se afla în țara Canaanului, am putea crede că promisiunea făcută lui Avraam de a primi țara se împlinise chiar atunci. Cu toate acestea, Ștefan, chiar înainte de a fi ucis cu pietre, și umplut cu Duhul Sfânt, a spus următoarele:

---

¹⁹ 2 Corinteni 13:14

Fapte 7:² Ștefan a răspuns: „Fraților și părinților, ascultați! Dumnezeuul slavei S-a arătat părintelui nostru Avraam, când era în Mesopotamia, înainte ca să se așeze în Haran. ³ Și i-a zis: ‘Teși din țara ta și din familia ta și du-te în țara pe care ți-o voi arăta’. ⁴ El a ieșit atunci din țara haldeenilor și s-a așezat în Haran. De acolo, după moartea tatălui său, Dumnezeu l-a strămutat în țara aceasta, în care locuiți voi acum. ⁵ **Din țara aceea nu i-a dat nimic în stăpânire, nici măcar o palmă de loc, ci i-a făgăduit că i-o va da în stăpânire lui și seminței lui după el, măcar că n-avea niciun copil”**

Avraam nu a primit moștenirea pământului pe care locuia, nici măcar o palmă în care sa-și așeze piciorul.

Exod 6:³ Eu **M-am arătat lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov** ca Dumnezeuul Cel Atotputernic, dar n-am fost cunoscut de el sub Numele Meu ca ‘Domnul.’ ⁴ De asemenea, Mi-am încheiat legământul Meu cu ei **ca să le dau țara Canaan, țara călătoriilor lor sfinte, în care au locuit ca străini.**

Avraam locuia în acea țară ca pelerin și străin – nu ca proprietar. Promisiunea a fost că posesia pământului va fi dată seminței și lui Avraam simultan, deoarece textul spune că „el a promis că îi va da-o lui pentru posesie și pentru sămânța lui după el”. Acest lucru este în acord cu ceea ce citim în Geneza 13, unde citim același lucru: „toată țara pe care o vezi, ți-o voi da ți -e și seminței tale”. Avraam avea să primească promisiunea moștenirii în același timp în care Hristos o primește – nu înainte de aceasta. De aceea Ștefan a spus că Avraam nu a primit nici una din aceste promisiuni. Și s-ar putea întreba, ce a fost această promisiune de moștenire, atunci? Vedeți cum explică Pavel însuși acest lucru:

Romani 4:¹³ **În adevăr, făgăduința făcută lui Avraam sau seminței lui, că va moșteni lumea, n-a fost făcută pe temeiul Legii, ci pe temeiul acelei neprihăniri care se capătă prin credință.**

Promisiunea moștenirii și posesiei lui Avraam și a Sămânței sale este promisiunea întregii lumi. Este lumea care vine, lumea restaurată, Noul Pământ. În ceea ce-i privește pe Avraam, Isaac, Iacov și pe cei care i-au urmat, citim:

Evrei 11:¹³ **În credință au murit toți aceștia, fără să fi căpătat lucrurile făgăduite**, ci doar le-au văzut și le-au urat de bine de departe, mărturisind că sunt străini și călători pe pământ. ¹⁴Cei ce vorbesc în felul acesta arată deslușit că sunt în căutarea unei patrii. ¹⁵Dacă ar fi avut în vedere pe aceea din care ieșiseră, negreșit că ar fi avut vreme să se întoarcă în ea. ¹⁶**Dar doreau o patrie mai bună, adică o patrie cerească. De aceea, lui Dumnezeu nu-I este rușine să Se numească Dumnezeul lor, căci le-a pregătit o cetate. ...** ³⁹**Toți aceștia, măcar că au fost laudați pentru credința lor, totuși n-au primit ce le fusese făgăduit.** pentru că Dumnezeu avea în vedere ceva mai bun pentru noi, **ca să n-ajungă ei la desăvârșire fără noi.**

Niciunul dintre ei nu a primit promisiunea moștenirii; nici unul. Nici Avraam, nici Isaac, nici Iacov. Nici unul dintre cei care au urmat - fie că este vorba de Moise, Rahab, Ghedeon, Barak, David, și toți cei care sunt incluse în Galeria de credință din Evrei 11 – nu a primit promisiunea. Promisiunea lui Dumnezeu a fost întotdeauna moștenirea unui pământ reînnoit, a unei țări în care păcatul nu mai domnește. Nimeni în Hristos n-a primi-o înaintea celorlalți.

În plus, vedem promisiunea din Gen 13:15 spune: „căci toată țara pe care o vezi tu, ți-o voi da ți -e și seminției tale **în vecii vecilor**”. Când Dumnezeu i-a dat lui Avraam țara, avea să fie pentru totdeauna. Cu alte cuvinte, în promisiunea moștenirii țării este promisiunea vieții veșnice. Dumnezeu îi promite lui Avraam viața veșnică pe un pământ reînnoit. Și în acest capitol din Evrei, Avraam este prezentat ca un alt moștenitor prin credință, printre care se numără și Abel, Enoh și Noe. Moștenirea promisă nu putea fi primită decât prin Isus și la înviere. În acest fel, Evanghelia veștii bune a mântuirii, restaurarea căminului edenic,

eradicarea răului, învierea și viața veșnică, i-au fost predicate lui Avraam.

***

În concluzie, Dumnezeu îl cheamă pe Avraam și îi spune: „Ieșiți din zona de influență a Babilonului și mergeți într-o țară pe care v-o voi arăta. Voi face din voi un neam mare, pentru că Sămânța promisă, Hristos, va veni de la voi. Și acei Sămânțe îi voi da această țară, tot ce vedeți, toată țara. I-o voi da Înnoită. Și toți cei care acceptă Sămânța ta, pe Hristos, și care se îmbracă cu Hristos, vor deveni una cu El, și atât pentru El, cât și pentru voi și pentru marea mulțime care îl acceptă pe Hristos, voi da viață veșnică și un pământ nou în care vor locui în vecii vecilor”. Aceasta este ceea ce Dumnezeu i-a promis lui Avraam. Așa i-a predicat Dumnezeu Evanghelia lui Avraam, centrat în Hristos, și așa a înțeles Avraam. Isus Însuși a spus:

Ioan 8:56 Tatăl tău Avraam s-a bucurat să vadă ziua mea, și a văzut-o și s-a bucurat.

Războiul și explicația promisiunii

După ceva timp, Lot și-a așezat corturile mai aproape de Sodoma. Apoi a fost un război cu cinci regi împotriva a patru regi. Și în acel război, Lot și locuitorii Sodomei, împreună cu tot ce aveau, au fost luați prizonieri. Când Avraam a auzit de aceasta, el a furnizat arme oamenilor din casa sa și, împreună cu alți oameni, Aner, Escol și Mamre, au atacat regii invadatori și armatele lor, i-au biruit și au recuperat toți oamenii care fuseseră capturați și bunurile pe care le pierduseră. Când Avraam se întorcea:

Geneza 14:18 Melhisedec, împăratul Salemului, **a adus pâine și vin** - el era preot al Dumnezeului Celui Preaînalt.
19 Melhisedec a binecuvântat pe Avram și a zis: „Binecuvântat să fie Avram de Dumnezeul Cel Preaînalt, Ziditorul cerului și al pământului! 20 Binecuvântat să fie Dumnezeul Cel Preaînalt,

care a dat pe vrăjmașii tăi în mâinile tale!” Și Avram i-a dat zeciuială din toate.

Melchisedec este regele Salemului, ceea ce înseamnă că el este regele păcii și al dreptății. Și nu este doar un rege, ci și un preot al Celui Preaînalt. Astfel, Melchisedec este făcut după asemănarea Fiului lui Dumnezeu, care este, în același timp, Preot și Împărat al păcii și dreptății. Melchisedec vine și îi dă lui Avraam ceea ce Hristos le-a dat ucenicilor Săi: pâine și vin, simboluri ale noului legământ. Melchisedec face un serviciu de comuniune cu Avraam; că pâinea și vinul sunt un simbol al trupului și sângelui lui Hristos. Vedem că Avraam a fost, în zilele sale, sub o preoție mai înaltă, o preoție în ordinul lui Melchisedec, căruia Avraam i-a dat zeciuială și prin care a fost binecuvântat. Imediat după aceste lucruri, Domnul i S-a arătat încă o dată lui Avraam²⁰²¹²²²³:

Geneza 15:¹ După aceste întâmplări, Cuvântul Domnului a vorbit lui Avram într-o vedenie și a zis: „Avrame, nu te teme; Eu sunt scutul tău și răsplata ta cea foarte mare.

Isus, fiind Cuvântul Domnului, a venit la Avraam într-o viziune și a vorbit, și astfel vedem că Avraam a primit spiritul profeției, care este mărturia lui Isus²⁴. Primul lucru pe care El îl spune este: „Nu vă temeți” sau nu vă temeți. De ce spune El acest lucru? Pentru că lui Avraam îi era frică. Și de ce s-a temut Avraam? Avraam se întorsese victorios din luptă, dar gândurile lui erau probabil neliniștite. Avraam fusese un om al păcii și evitase conflictele. Acum însă, ororile războiului, crimele și violențele au persistat odată cu el. În ceea ce privește actul de ucidere, scripturile spun:

Geneza 4:¹³ Iar Cain i-a zis DOMNULUI... ¹⁴ ... „și se va întâmpla că oricine mă va găsi pe Mine mă va ucide.”

---

²⁰ Evrei 7:1-2

²¹ Evrei 7:26-28

²² Ioan 18:33-37

²³ 1 Corinteni 11:23-25

²⁴ Apocalipsa 19:10

Apocalipsa 13:¹⁰ Cine duce pe alții în robie va merge și el în robie. **Cine ucide cu sabia trebuie să fie ucis cu sabie.** Aici este răbdarea și credința sfinților.

Când o persoană ucide pe altul, el nu poate evita să fie afectat de teama că cineva va veni să-l omoare. Avraam era îngrijorat de faptul că dușmanii săi doreau să se răzbune împotriva lui și a familiei sale. Viața pașnică pe care a dus-o până atunci va fi înlocuită cu un viitor furtunos? Din câte a putut vedea, promisiunile lui Dumnezeu de a face din el un neam mare nu s-au împlinit, iar el și soția lui îmbătrâneau prea mult pentru a produce un moștenitor. După o victorie atât de mare, un întuneric mare a venit peste el. În acest moment de mare nevoie, Dumnezeu I se descoperă, zicând: „Nu te teme, eu sunt scutul tău și răsplata ta nespus de mare”.²⁵

Astfel, Hristos Se promite pe Sine ca un scut.

Proverbele 30:⁵ Fiecare cuvânt al lui Dumnezeu *este* curat: El *este* un scut pentru cei care își pun încrederea în El.

Dacă o parte a corpului nu se află în spatele scutului, acea parte va fi lipsită de protecție. Hristos Însuși promite să stea în calea atacurilor vrăjmașului. Acest lucru a fost demonstrat literalmente la Golgota.

Hristos mai spune: „Eu sunt răsplata ta nespus de mare”. Hristos, răsplata lui Avraam?! Ce promisiune! Cum explică și cum clarifică restul Scripturilor acest concept?

Psalmul 16:⁵ DOMNUL *este* partea din moștenirea Mea și din paharul meu: Tu îmi întreții soarta.

Psalmul 142:⁵ Te-am strigat către Tine, DOAMNE: I-am spus: „Tu ești refugiul Meu și partea mea în țara celor vii.”

---

²⁵ Ni se aduce aminte de Ilie, un alt om al lui Dumnezeu. După ce a luat sabia și a ucis preoții lui Baal, el a fost, de asemenea, cuprins de o angoasă și groază copleșitoare de ceea ce se întâmplase și aproape că și-a pierdut credința și speranța.

Dumnezeu este refugiul și partea noastră. Iehova este moștenirea noastră. În ce sens este acest lucru, astfel încât?

Romani 8:16 Însuși Duhul adeverește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu. 17 Și, dacă suntem copii, suntem și moștenitori: moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună-moștenitori cu Hristos ...

Suntem moștenitori ai lui Dumnezeu pentru că suntem copiii Săi și devenim copiii Săi pentru că ne-am născut într-o viață nouă prin Spirit. Fiind acceptați în Persoana Iubită ca co-moștenitori, primim natura Sa divină. Astfel, acum nu există nici o părere de rău pentru moștenirea umană pe care am fi putut-o primi; la nașterea din nou, suntem făcuți făpturi noi și copii ai Celui Preaînalt. ²⁶²⁷

În acest sens, observăm calendarul promisiunilor. Am văzut că Dumnezeu îi promite lui Avraam că îi va da țara. Promisiunea țării este o promisiune viitoare. Cu toate acestea, cuvintele „nu te teme, eu sunt scutul tău și răsplata ta” sunt în prezent. Este drept în acel moment, când Dumnezeu îi vorbește lui Avraam, că Hristos este răsplata lui Avraam. Astăzi, Isus este la ușa inimilor noastre, chemând. Promisiunea Duhului, promisiunea că Hristos Însuși este răsplata noastră prin Duhul Său, este chiar acum, este astăzi.²⁸ De aceea El spune: „Astăzi, dacă veți auzi glasul Lui”.²⁹ Acest lucru ne duce la concluzia că moștenirea caracterului Său este pe primul loc.

Mai întâi primim seriozitatea sau garanția moștenirii, care este Duhul Sfânt³⁰. Primind Duhul Sfânt, El scrie în inimile noastre legea lui Dumnezeu și roada Duhului se arată și astfel primim moștenirea caracterului Său³¹. Pământul nou vine după aceasta, al doilea în ordine.

---

²⁶ Efeseni 1:6

²⁷ 2 Petru 1:4

²⁸ Apocalipsa 3:20

²⁹ Evrei 3:7, 15; 4:7

³⁰ 2 Corinteni 1:22; 5:5

³¹ Galateni 5:22-23

Cei blânzi sunt cei care moștenesc pământul³². Astfel, Hristos este primul și el spune, „învăța de la Mine pentru că eu sunt blând...”³³

1 Ioan 3:9 Oricine este născut din Dumnezeu nu păcătuiește; **căci seminția lui rămâne în el și nu poate păcătui, pentru că este născut din Dumnezeu.**

Sămânța lui Dumnezeu rămâne în toți cei care Îl primesc și, pentru că Hristos nu păcătuiește, cel ce are Sămânța rămasă în El nu poate păcătui. Astfel, vedem o relație sursă-canal, cu neprihănirea lui Dumnezeu fiind sursa invizibilă, iar moștenirea țării fiind manifestarea vizibilă a acestei neprihăniri. Primirea Duhului Sfânt este sursa tuturor binecuvântărilor făgăduințelor lui Dumnezeu.

Psalmii 37:29 Cei neprihăniți vor moșteni țara și vor locui acolo în vecii vecilor.

O naștere miraculoasă

Cum răspunde Avraam lui Hristos care-l mângâie cu cuvintele „Nu vă temeți, Eu sunt scutul tău și răsplata ta”?

Geneza 15:2 Avram a răspuns: „**Doamne Dumnezeule, ce-mi vei da? Căci mor fără copii, și moștenitorul casei mele este Eliezer din Damasc.**”³ Și Avram a zis: „Iată că nu mi-ai dat sămânță, și **slujitorul născut în casa mea va fi moștenitorul meu.**”

Până acum, cuvintele lui Dumnezeu către slujitorul Său Avraam fuseseră acceptate în mod liber. Cu toate acestea, acum el este chinuit în acest moment de depresie și spaimă de oroarea de a fi luat sabia. De aceea nu a putut accepta, cu încredere absolută, promisiunea lui Dumnezeu așa cum a făcut-o înainte. Și îl întrebă pe Dumnezeu: „Ce-mi vei da, văzând că mă duc fără copii?” Avraam îi amintește lui Dumnezeu că nu

---

³² Matei 5:5

³³ Matei 11:29

i-a dat un fiu și că moștenitorul său este un sclav născut în casa lui. În această declarație, Avraam sugerează adoptarea slujitorului său Eliezer ca fiu și moștenitor. Cu toate acestea, i se dă asigurarea, în următoarele cuvinte, că propriul său fiu va fi moștenitorul:

Geneza 15:⁴ Atunci, Cuvântul Domnului i-a vorbit astfel: „Nu el va fi moștenitorul tău, **ci cel ce va ieși din tine**, acela va fi moștenitorul tău.” ⁵Și după ce l-a dus afară, i-a zis: „Uită-te spre cer și numără stelele, dacă poți să le numeri.” Și i-a zis: „Așa va fi sămânța ta.” ⁶Avram a crezut pe Domnul, și Domnul i-a socotit lucrul acesta ca neprihănire.

Hristos repetă promisiunea, dându-i lui Avraam asigurarea că un fiu din măruntaiele lui va fi sămânța lui și că această sămânță va fi nenumărată, ca stelele cerurilor. Astfel, încă o dată³⁴ Hristos confirmă că cei neprihăniți vor moșteni pământul. El confirmă, de asemenea, că cei neprihăniți sunt socotiți urmași.³⁵

În această naștere miraculoasă pe care Dumnezeu i-a promis-o lui Avraam a existat o mare lecție spirituală. A fost miraculos pentru că Avraam și Sara nu mai erau într-o stare fizică pentru a naște. Această lecție constă în faptul că noi înșine nu suntem în stare să facem nimic bun și, în mod specific, nu suntem în măsură să naștem un om nou³⁶. Cu toate acestea, ceea ce este imposibil pentru om este posibil pentru Dumnezeu în fiecare suflet care pune stăpânire pe El. Prin credință va veni fiul; prin credință viața duhovnicească³⁷ este concepută și prin credință ni se dau făgăduințele și faptele neprihănirii.

Dumnezeu îl ia pe Avraam afară și îi arată stelele, zicând: „Așa vor fi urmașii tăi, nenumărați ca stelele de pe cer”. Chiar în acel moment, Avraam îl crede pe Domnul. Și crezând în Domnul, i s-a socotit pentru

---

³⁴ Geneza 13:14-17; Galateni 3:27-29

³⁵ Ioan 8:39.

³⁶ Ioan 3:3-16

³⁷ Ioan 3:16-21

dreptate. Rădăcina cuvântului „a crede” este aceeași ca și pentru cuvântul „Amin”. Astfel, vedem că Avraam aude promisiunea lui Dumnezeu și spune Da și Amin. El acceptă și crede în promisiunea lui Hristos. Faptul că Avraam L-a acceptat și L-a primit pe Hristos este, de asemenea, revelat în versetul următor:

1 Corinteni 1:30... **Isus Hristos**, care de Dumnezeu este făcut pentru noi înțelepciune, și **neprihănire**, și sfințire, și răscumpărarea:

Isus Hristos este neprihănirea omului, iar Avraam, primindu-L pe Hristos și cuvântul Său, a fost făcut neprihănit. Pavel spune următoarele:

Filipeni 3:⁸ ..., **ca să câștig pe Hristos** ⁹**și să fiu găsit în El**, nu având o neprihănire a mea, pe care mi-o dă Legea, ci aceea care se capătă prin credința în Hristos, **neprihănirea pe care o dă Dumnezeu prin credință**:

Există o singură neprihănire disponibilă omului, iar această neprihănire nu este de la lege, ci prin credința lui Hristos. Neprihănirea este cea care vine de la Dumnezeu prin credința în cuvântul Său. În acest fel, vedem încă o dată confirmarea faptului că promisiunile lui Dumnezeu sunt în Hristos și prin Hristos. Aceasta a fost experiența lui Avraam în acest moment.

Avraam, îndreptătit prin credință și nu prin fapte

Ce înseamnă să fii îndreptătit?

În secțiunea anterioară am văzut cum Avraam a fost dus printr-un proces de credință mai mare într-o neprihănire mai mare. Și în ce a constat acest proces? Găsim explicația în versetele următoare:

Romani 4:³ Căci ce zice Scriptura? „**Avraam a crezut pe Dumnezeu, și aceasta i s-a socotit ca neprihănire.**” ⁴Însă, celui ce lucrează, plata cuvenită lui i se socotește nu ca un har, ci ca ceva datorat; ⁵pe când celui ce nu lucrează, ci crede în Cel ce socotește pe păcătos neprihănit, credința pe care o are el îi este socotită ca neprihănire.

Ce a crezut Avraam? El a crezut cuvintele lui Dumnezeu că păcatele sale au fost iertate la mărturisirea sa. Observați cum o descrie Pavel:

Romani 4:⁶ Tot astfel și David numește fericit pe omul acela pe care Dumnezeu, fără fapte, îl socotește neprihănit. ⁷„Ferice”, zice el, „de aceia ale căror fărădelegi sunt iertate și ale căror păcate sunt acoperite!” ⁸Ferice de omul căruia nu-i ține Domnul în seamă păcatul!”’

Așa atribuie Dumnezeu neprihănirea omului fără fapte; iertând păcatele și nedreptățile. Când ne vedem păcatele și starea noastră, și le mărturisim, atunci El ne poate ierta; și atunci când credem că Dumnezeu ne iartă, vom începe să fie în condiția de a crede restul

promisiunilor Sale.³⁸ Pavel spune că aceasta a fost tocmai binecuvântarea lui Avraam:

Romani 4: ⁹**Fericirea** aceasta este numai pentru cei tăiați împrejur sau și pentru cei netăiați împrejur? Căci zicem că lui **Avraam credința „i-a fost socotită ca neprihănire.”**

Pentru a fi iertat, ce a trebuit să facă Avraam? El nu trebuia să facă nimic, decât să-și mărturisească păcatele; cu alte cuvinte, el a trebuit să-i dea păcatele Domnului, iar Domnul, în schimb, i-a dat lui Avraam neprihănirea Sa. Aceasta este întreaga tranzacție. Și în iertarea păcatelor, recunoaștem un element care face parte din Noul Legământ³⁹.

Îndoieli

Geneza 15:7 Domnul i-a mai zis: „Eu sunt Domnul, care te-am scos din Ur, din Haldeea, ca să-ți dau în stăpânire țara aceasta.”⁸ Avram a răspuns: „**Doamne Dumnezeule, prin ce voi cunoaște că o voi stăpâni?**”

Odată ce Avraam a primit iertarea, el a pus o întrebare care ne arată lupta prin care încă o ducea, în ciuda faptului că tocmai L-a crezut pe Domnul. O, Avraam! El credea că a fost iertat, dar greutatea păcatului său drept iertat l-a împiedicat să vadă că restul promisiunilor lui Dumnezeu pot fi împlinite.

Pe măsură ce reflectez la acest lucru, recunosc acest lucru și în viața mea. Văd păcatul care a existat în viața mea. În ciuda faptului că am cunoscut iertarea lui Dumnezeu, este greu de crezut că promisiunile Sale bune pot fi împlinite în mine. Păcatul demolează credința și distruge încrederea noastră în promisiunile lui Dumnezeu. De aceea Avraam întreabă: „Ce dovadă există că o voi moșteni?”

---

³⁸ 1 Ioan 1:9

³⁹ Hebrews 8:8-13

Este incredibil, nu-i așa? Tocmai spusese Da și Amin, iar acum îndoiala lui este verbalizată. Întrebarea lui este: Cum pot vedea o demonstrație a ceea ce voi moșteni? Cum voi ști că așa este? I s-au promis urmași și a crezut; i s-a promis țara și s-a îndoit. Ne amintim de Petru care a umblat prin credință pe apă, dar când s-a îndoit, câteva secunde mai târziu s-a scufundat⁴⁰ și Domnul i-a muștrat mica credință. În aceste exemple a strămoșilor spirituali vedem cum „puțină credință” se manifestă ca un Da pentru anumite promisiuni și un Nu pentru altele. De asemenea, „puțină credință” se manifestă ca un Da pentru anumite promisiuni, dar când circumstanțele se schimbă, îndoielile se întorc.

Faptul că acesta este un moment de slăbiciune este revelat în continuare în aceleași circumstanțe care au loc unui descendent al lui Avraam cu mai mult de două mii de ani mai târziu: Un înger al Domnului a venit la Zaharia când era de vârstă înaintată și i-a promis un fiu.

Luca 1:18 Zaharia a zis îngerului: „**Din ce voi cunoaște lucrul acesta?** Fiindcă eu sunt bătrân, și nevastă-mea este înaintată în vârstă.”

Aici avem exact aceeași întrebare și exact același răspuns - o cerere pentru un semn prin cuvintele „prin ce o să știu asta?” Răspunsul îngerului la Zaharia dezvăluie starea omului care a cerut dovezi:

Luca 1:20 „..., **pentru că tu nu crezi cuvintele Mele**, care se împlinesc la timpul lor.”

Zaharia nu a crezut; el s-a îndoit de cuvintele îngerului. Revenind la Avraam, când s-a schimbat de la Da și Amin la neîncredere și îndoială în cuvintele lui Dumnezeu, nu vedem în el starea naturală a ființelor umane – Un zguduitor Da și Nu?

---

⁴⁰ Matei 14:28-31

Un legământ vechi

Cu Zaharia, semnul dat era că nu va putea vorbi. Mustrarea este mai puternică decât pentru Avraam, pentru că Zaharia ar fi trebuit să învețe din experiența strămoșului său. Cu Avraam, Dumnezeu consimte să intre într-un legământ după felul omului. Din cauza slăbiciunii lui Avraam de credință și încredere în Dumnezeu, Dumnezeu face un legământ cu el, pentru a ajunge la copilul Său îndoielnic, pentru că lui Avraam cuvântul său și promisiunile Sale nu au fost suficiente. În întrebarea lui Avraam „De unde să știu?”, îl vedem pledând pentru un semn vizibil pentru a-i confirma credința. Prin urmare, Dumnezeu este de acord cu un legământ cu slujitorul Său, folosind formele comune și tipice ale oamenilor pentru a ratifica contractele lor solemne.

Geneza 15:⁹Și Domnul i-a zis: „Ia o juncană de trei ani, o capră de trei ani, un berbec de trei ani, o turturea și un pui de porumbel.”¹⁰ Avram a luat toate dobitoacele acestea, le-a despicat în două și a pus fiecare bucată una în fața alteia, dar păsările nu le-a despicat.¹¹ **Păsările răpitoare s-au năpustit peste stârvuri, dar Avram le-a izgonit.**

Dumnezeu îi cere să aducă animalele, iar Avraam grăbește și pregătește elementele legământului, împărțindu-le în jumătăți, toate cu excepția păsărilor. În acest fel, Dumnezeu intră într-un legământ de sacrificiu cu Avraam. În acest legământ, El Își angaja propria viață pentru a-Și îndeplini promisiunea, pentru că se obișnuia printre oameni ca, dacă unul dintre ei își va încălca partea sa din acord, el se va supune pentru a fi tăiat în bucăți. Acest lucru este confirmat în următoarele cuvinte⁴¹:

Ieremia 34:¹⁸ Si pe oamenii care au călcat legământul Meu, care n-au păzit îndatoririle învoielii pe care o făcuseră înaintea Mea, tăind un vițel în două și trecând printre cele

---

⁴¹ Asemenea lui Israel (Psalmul 79:2), la sfârșitul timpului cei care nu au prețuit glasul făgăduințelor lui Dumnezeu sunt în cele din urmă dați făgăduințelor lor, în Apocalipsa 19:17-18.

două jumătăți ale lui, ¹⁹și anume pe căpeteniile lui Iuda și pe căpeteniile Ierusalimului, pe famenii dregători, pe preoți și pe tot poporul țării, care au trecut printre bucățile vițelului, ²⁰îi voi da în mâinile vrăjmașilor lor, în mâinile celor ce vor să le ia viața, și **trupurile lor moarte vor sluji ca hrană păsărilor cerului și fiarelor câmpului.**

Prinții, preoții și oamenii din Iuda și Ierusalim au făcut acest legământ cu Dumnezeu, umblând între părțile vițelului, promițând că vor elibera sclavii în schimbul unei perioade de răgaz de la agresiunea lui Nebucadnețar. Când au încălcat acel legământ, Dumnezeu le-a spus, potrivit propriei lor înțelegeri, că vor culege rezultatul pe care și l-au imaginat acela de încălcători de jurământ.

Dumnezeu a folosit acest ritual cunoscându-i importanța pentru Avraam: solemnitatea acestei forme cea mai străveche de a face legămintele îl va asigura că Dumnezeu este serios cu privire la promisiunile Sale. Așa a răspuns Dumnezeu la întrebarea: „De unde voi ști?” Este dovada pe care Dumnezeu i-o dă lui Avraam pentru a-i încuraja credința, pentru a-l aduce în cele din urmă pe Avraam din nou în Noul Legământ al încrederii în promisiunile Sale. Și în acel vechi legământ în care intră Dumnezeu, El îi spune acum ce avea să se întâmple în anii următori:

Geneza 15:¹³Și Domnul a zis lui Avram: „Să știi hotărât că sămânța ta va fi străină într-o țară care nu va fi a ei; acolo va fi robită, și o vor apăsa greu, timp de patru sute de ani. ¹⁴Dar pe neamul căruia îi va fi roabă, îl voi judeca Eu, și pe urmă va ieși de acolo cu mari bogății. ¹⁵**Tu vei merge în pace la părinții tăi; vei fi îngropat după o bătrânețe fericită.** ¹⁶În al patrulea neam, ea se va întoarce aici, căci **nelegiuirea amoriților nu și-a atins încă vârful.**” ¹⁷După ce a asfințit soarele, s-a făcut un întuneric adânc, și iată că a ieșit un fum ca dintr-un cuptor și niște flăcări au trecut printre dobitoacele despicate. ¹⁸**În ziua aceea, Domnul a făcut un legământ cu Avram și i-a zis: „Seminței tale dau țara aceasta,**

de la râul Egiptului până la râul cel mare, râul Eufrat,¹⁹ și anume țara cheniziților, a cadmoniților,²⁰ a hetiziților, a fereziziților, a refaimițiților,²¹ a amorițiților, a canaanițiților, a chirgasițiților și a iebusițiților.”

Urmașii lui Avraam aveau să locuiască într-o țară străină, iar ei urmau să fie asupriți 400 de ani și luați ca sclavi. Cu toate acestea, Dumnezeu va judeca națiunea sub care vor fi supuși și ei vor pleca cu bogății mari. Dumnezeu îi spune că va muri în pace și la o bătrânețe bună. Astfel, El clarifică îndoielile și temerile cu care Avraam a fost tulburat. El nu avea nevoie să fie nerăbdător cu privire la viitorul său, nici de o posibilă răzbunare din partea națiunilor pe care le-a învins în război pentru a-l salva pe Lot și pe oamenii din Sodoma.

În cea de-a patra generație⁴², urmașii lui Avraam se vor întoarce în țara în care se afla în acel moment – țara Canaanului – și nu puteau merge decât după ce Amoriții își umpleau paharul nedreptății. Acest lucru ne spune ceva despre Pământ și cum poate fi posedat. Faptul că Amoriții vor fi alungați din țară pentru nedreptatea lor arată că posesorul țării va fi neprihănit. Promisiunea făcută lui Avraam că El și urmașii săi vor poseda țara pentru totdeauna depindea de faptul că ei sunt neprihăniți.

Isaia 60:²¹ Poporul Tău, de asemenea, *va fi* tot neprihănit: Ei vor moșteni țara pentru totdeauna, ...

Cei neprihăniți moștenesc țara pentru totdeauna. Cine sunt cei neprihăniți? Cei care își mărturisesc păcatele, primesc și acceptă iertarea lui Dumnezeu, crezând promisiunile Sale.

Avraam s-a îndoit dacă Dumnezeu a fost capabil să-i dea țara. Acum vedem că Dumnezeu, pentru a ajunge la credința neclintită a lui

---

⁴² A patra generație este socotită de la cea care au intrat în „*acel neam, pe care îl vor sluji*”, pentru că textul spune „*vor veni din nou încoace*”. Aceasta este descendența: Iacov, Levi, Kohath, Amram, Moise (Exodul 6:14, 16, 18, 20). Iacov, Levi și Kohath au intrat în Egipt (Gen 46:8, 11). Astfel Kohath devine prima generație, Amram al doilea, Moise și Aaron a treia, iar a patra generație, Moise și copiii lui Aaron, „*vin din nou încoace*”.

Avraam, pare să fi redus promisiunea, să o facă credibilă lui Avraam. Promisiunea a fost a întregului pământ pentru totdeauna, dar acum vedem că promisiunea către Sămânța este că „Am dat această țară, de la râul Egiptului până la râul cel mare, râul Eufrat”, țara Amoriților și a altor națiuni. Și ne întrebăm: cum ar trebui interpretat acest verset? Pentru că această promisiune este la fel de adevărată ca promisiunile anterioare.

Deoarece promisiunile sunt întotdeauna în Hristos Isus Da și Amin⁴³, și având în vedere că Sămânța lui Avraam este Hristos⁴⁴ și cei care sunt în Hristos, vedem că țara care este promisă aici este promisă nu numai lui Avraam, ci mai întâi de toate lui Hristos. Domnul spune: „pentru seminția ta am dat țara aceasta” și mulți iau cea promisiune că a fost primită de oștirile lui Iosua, dar acest lucru nu este așa, chiar dacă El le-a împărțit țara prin tragere la sorți. Ni se amintește de acest fapt de către Ștefan⁴⁵, și de Pavel în afirmația sa că galeria completă de credință în Evrei 11 „nu a primit promisiunea” - ei sunt încă în așteptare pentru ea⁴⁶. Sămânța, care este Hristos, primește mai întâi făgăduința, iar apoi cei care sunt a lui Hristos⁴⁷.

Promisiunea lui Dumnezeu este în continuare aceeași promisiune – promisiunea unui pământ nou dat pentru totdeauna lui Hristos și celor care sunt de la Hristos. Prin urmare, care este afirmația care ar face ca toate aceste versete să fie adevărate în același timp, fără a adăuga sau a scădea și permițând Scripturii să explice Scriptura? Evident, promisiunea acestei descrieri geografice dată de locuitorii acelor vremuri este îndeplinită în textele următoare:

Zaharia 14:³Ci Domnul Se va arăta și va lupta împotriva acestor neamuri, cum S-a luptat în ziua bătăliei. ⁴**Picioarele**

---

⁴³ 2 Corinteni 1:19-20

⁴⁴ Galateni 3:16

⁴⁵ Faptele apostolilor 13:19

⁴⁶ Evrei 11:39; Faptele apostolilor 7:4-5

⁴⁷ Daniel 7:13-14, 18, 22, 27

Lui vor sta în ziua aceea pe Muntele Măslinilor, care este în fața Ierusalimului, spre răsărit; Muntele Măslinilor se va despica la mijloc, spre răsărit și spre apus, și se va face o vale foarte mare: jumătate din munte se va trage înapoi spre miazănoapte, iar jumătate, spre miazăzi. ... ⁸ În ziua aceea, vor izvorî ape vii din Ierusalim și vor curge jumătate spre marea de răsărit, jumătate spre marea de apus; așa va fi și vara, și iarna. ⁹ **Și Domnul va fi împărat peste tot pământul. În ziua aceea, Domnul va fi singurul Domn și Numele Lui va fi singurul Nume.**

Apoc. 21:²Și eu am văzut coborându-se, din cer de la Dumnezeu, **cetatea sfântă, Noul Ierusalim**, gătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei. ³Și am auzit un glas tare, care ieșea din scaunul de domnie și zicea: „**Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei și ei vor fi poporul Lui și Dumnezeu Însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor.**”

Pentru ca promisiunea să fie mai credibilă pentru Avraam în starea sa de îndoială, Dumnezeu în descrierea Sa limitează zona geografică la zona Canaanului. Dumnezeu Își ajustează cuvintele pentru ca Avraam să creadă, deoarece zona de la râul Egiptului la Eufrat a făcut parte din întreaga țară promisă și, prin urmare, a fost inclusă în promisiune. Cu toate acestea, Dumnezeu vrea ca Avraam să realizeze că acest lucru se împlinește numai prin Ierusalimul care coboară din Cer în această regiune. Referindu-se la ultimii ani ai lui Avraam (când a locuit cu Isaac și Iacov), aceasta este ceea ce Pavel descrie cu privire la relația lui Avraam cu promisiunea țării și modul în care el a învins îndoiala sa inițială:

Evrei 11:⁸ Prin credință, Avraam, când a fost chemat să plece într-un loc pe care avea să-L ia ca moștenire, a ascultat și a plecat fără să știe unde se duce. ⁹ **Prin credință a venit și s-a așezat el în țara făgăduinței ca într-o țară care nu era a lui și a locuit în corturi, ca și Isaac și Iacov, care erau împreună-moștenitori cu el ai aceleiași făgăduințe.** ¹⁰ **Căci el aștepta**

cetatea care are temelii tari, al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu.

De ce a fost țara Canaanului o țară străină pentru Avraam dacă i s-a promis? Pentru că a căutat o cetate care are temelii, al cărei ziditor și făcător este Dumnezeu, spre deosebire de orice altă cetate pământească. Astfel, credința consideră pământul actual ca pe o țară străină, și nu ca parte a împlinirii făgăduinței, chiar dacă aceasta este țara promisă. Ea trebuie reînnoită mai întâi, iar până atunci nu trebuie revendicată. Pe de altă parte, când credința se clatină, omul se agață de ceea ce este pământesc și nu se mai consideră străin.

Matei 24: ³⁵ Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece.

Apoc. 21:1 Apoi am văzut un cer nou și un pământ nou; pentru că cerul dintâi și pământul dintâi pieriseră și marea nu mai era.

Fapte moarte

Ajungem la următoarea poveste, cu Avraam fiind în acest prim legământ, vechiul legământ / condiția legământului oamenilor, în care omul însuși face un efort de a îndeplini promisiunile lui Dumnezeu.

Geneza 16:¹ Sarai, nevasta lui Avram, nu-i născuse deloc copii. Ea avea o roabă egipteană, numită Agar. ² Și Sarai a zis lui Avram: „Iată, Domnul m-a făcut stearpă; intră, te rog, la roaba mea; poate că voi avea copii de la ea.” Avram a ascultat cele spuse de Sarai. ³ Atunci, Sarai, nevasta lui Avram, a luat pe egipteanca Agar, roaba ei, și a dat-o de nevastă bărbatului său, Avram, după ce Avram locuise ca străin zece ani în țara Canaan. ⁴ El a intrat la Agar, și ea a rămas însărcinată. Când s-a văzut ea însărcinată, a privit cu dispreț pe stăpână-sa. ⁵ Și Sarai a zis lui Avram: „Asupra ta să cadă batjocura aceasta, care mi se face! Eu însumi ți-am dat în brațe pe roaba mea, și ea, când a văzut că a rămas însărcinată, m-a privit cu dispreț.

Să judece Domnul între mine și tine!”⁶ Avram a răspuns Saraiei: „Iată, roaba ta este în mâna ta; fă-i ce-ți place!” Atunci, Sarai s-a purtat rău cu ea, și Agar a fugit de ea. ⁷Îngerul Domnului a găsit-o lângă un izvor de apă în pustie, și anume lângă izvorul care este pe drumul ce duce la Şur. ... ⁹Îngerul Domnului i-a zis: „Întoarce-te la stăpână-ta și supune-te sub mâna ei.”

Avraam a arătat anterior credință în promisiunea lui Dumnezeu de a-i da un fiu biologic⁴⁸, în contrast cu lipsa sa de credință în promisiunea țării⁴⁹. Acum, pe măsură ce timpul a trecut și nu există nici un fiu, această lipsă de credință se extinde în a se îndoii chiar de promisiunea unui fiu. El și Sara elaborează un plan pentru ca promisiunea să se întâmple, iar Avraam o ia pe Hagar ca soție și ea îl concepe pe Ismael.

Geneza 16:¹⁵ Agar a născut lui Avram un fiu și Avram a pus fiului pe care i l-a născut Agar numele Ismael. ¹⁶ Avram era de optzeci și șase de ani când i-a născut Agar pe Ismael.

Deoarece promisiunea lui Dumnezeu urma să fie împlinită în Sara prin copilul acelei promisiuni, Isaac, aceasta a fost, fără îndoială, una dintre cele mai mari greșeli din viața lui Avraam.

Dumnezeu i-a promis lui Avraam o sămânță nenumărată. Și când El a promis-o, era deja imposibil din punct de vedere omenesc ca Avraam și Sara să aibă un copil. La fel ca în cazul celorlalte promisiuni, Avraam crede la început, dar apoi se clatină, căci omul în sine nu are nici un Amin sigur. Observăm că este incredibil că am încerca să împlinim promisiunile lui Dumnezeu. De când este o promisiune îndeplinită de către receptor? Cu toate acestea, acest lucru se întâmplă chiar în această zi. Mai mult, eforturile destinatarului de a-și îndeplini promisiunile fac de fapt ca promitentul să nu le poată îndeplini sau cel puțin să-i fie greu. Și chiar și atunci când ceea ce a fost promis se pare că vine la

---

⁴⁸ Geneza 15:4-6

⁴⁹ Geneza 15:7-8

receptor, dar prin propriul său efort, este promisiunea îndeplinită? Absolut nu. Mai degrabă, este încă în așteptare pentru cel care a făcut promisiunea. Mai mult, îl oprește pe destinatarul promisiunii să aștepte adevărata împlinire, deoarece crede că posedă substanța ei. Vedem astfel că, încercând să îndeplinim promisiunile lui Dumnezeu, lucrăm de fapt împotriva Lui, făcând mai complicat ca voia Lui să fie făcută.

Ar fi trebuit să fie deja evident de la început că promisiunea nu va fi printr-un slav atunci când Dumnezeu i-a spus clar lui Avraam că promisiunea nu va fi îndeplinită prin Eliezer. Hagar, fiind amantă, ar avea urmași care erau în sclavie, nu liberi. Dacă Avraam ar fi ținut doar cuvintele Domnului în inima sa, el nu ar fi ascultat de Sara.

Legământul lui Dumnezeu

Avraam a avut acum un fiu prin Hagar, roaba. Și au trecut mulți ani și mi-o imaginez pe Sara și pe el crezând că promisiunea lui Dumnezeu a fost împlinită, indiferent de dificultățile care au apărut în casă cu includerea unei alte persoane în relația conjugală. La treisprezece ani de la nașterea lui Ismael și la douăzeci și patru de ani de când Avraam părăsise Ur din Caldea, Domnul i se arată încă o dată:

Geneza 17:¹ Când a fost Avram în vârstă de nouăzeci și nouă de ani, Domnul i S-a arătat și i-a zis: „Eu sunt Dumnezeul Cel atotputernic. Umblă înaintea Mea și fii fără prihană. ²**Voi face un legământ între Mine și tine și te voi înmulți nespus de mult.**”

Primul lucru pe care Dumnezeu îl face este să Se identifice, spunând: „Eu sunt Dumnezeul Atotputernic”. El Se identifică pe Sine ca fiind Dumnezeul care poate face tot ceea ce el decide să facă; Cel care poate ține promisiuni care pentru oameni par imposibile. El este suficient de puternic pentru a da o sămânță lui Avraam și Sarei.

Atunci Dumnezeu îi spune lui Avraam să meargă înaintea Lui, pentru ca pașii lui să fie în lumina feței Sale. Dumnezeu promite că calea lui Avraam va fi clarificată și că el va fi perfect înaintea prezenței Sale.

„Perfect” a fost, de asemenea, tradus ca „cu integritate”. Dumnezeu îi spune lui Avraam să meargă înaintea Lui cu integritate, cu toată inima lui, pentru ca să nu existe un Da și Un Nu, ci mai degrabă un Da și Un Amin; pentru ca întreaga sa inimă să fie devotată, supusă și încrezându-se că Dumnezeul Atotputernic este perfect capabil să-și îndeplinească promisiunea. Apoi, Domnul spune că el va face lucrarea legământului Său pe care a promis-o și, cu aceasta, El promite să-l înmulțească pe Avraam nespun de mult.

Geneza 17:³ Avram s-a aruncat cu fața la pământ și Dumnezeu i-a vorbit astfel: ⁴ „**Iată legământul Meu pe care-l fac cu tine: vei fi tatăl multor neamuri.** ⁵ Nu te vei mai numi Avram, ci numele tău va fi Avraam[a], căci te fac tatăl multor neamuri.”

Acesta este legământul lui Dumnezeu: promisiunea unei semințe nenumărate în Hristos Isus. Și ca dovadă a acestui fapt, numele lui nu va mai fi Avram, ci Avraam.

Avraam înseamnă „tatăl mulțimilor”, și de acum înainte, de fiecare dată când cineva îl chema cu noul său nume, îi venea în minte amintirea făgăduinței lui Dumnezeu, precum și speranța dornică de împlinire a acelei promisiuni.

Un semn

Apoi, Dumnezeu i-a dat lui Avraam o aducere aminte fizică care să-l ajute pe el și pe urmașii săi să creadă:

Geneza 17:⁹ Dumnezeu a zis lui Avraam: „Să păzești legământul Meu, tu și sămânța ta după tine, din neam în neam. ¹⁰ Acesta este legământul Meu pe care să-l păziți între Mine și voi și sămânța ta după tine: tot ce este de parte bărbătească între voi să fie tăiat împrejur. ¹¹ Să vă tăiați împrejur în carnea prepuțului vostru, și acesta să fie semnul legământului dintre Mine și voi.”

Dumnezeu îi spune că el și urmașii săi ar trebui să fie tăiați împrejur, un semn pentru generațiile viitoare, pentru a nu repeta greșeala lui Avraam. În loc să întrebe: „cum pot să știu?”, ei ar putea înțelege promisiunea prin credință, privind acest semn. Avraam a arătat dorința de a lucra, de a face ceva, așa că Dumnezeu i-a dat un semn al legământului, care îi va oferi lecții obiective cu privire la adevărata stare a omului. Este interesant că acest lucru i se spune lui Avraam înainte de a declara că Sara va avea un copil, care va fi întâmpinat inițial cu scepticism, dezvăluind starea omului, arătând în același timp că Dumnezeu știe cum sunt oamenii.

Acum, ce este tăierea împrejur și ce înseamnă aceasta?

Romani 4:¹Ce vom zice dar că a căpătat, prin puterea lui, strămoșul nostru Avraam? ²Dacă Avraam a fost socotit neprihănit prin fapte, are cu ce să se laude, dar nu înaintea lui Dumnezeu. ³Căci ce zice Scriptura? „Avraam a crezut pe Dumnezeu, și aceasta i s-a socotit ca neprihănire.”

Cum a fost Avraam socotit neprihănit? Crezând în Dumnezeu. De fapt, pentru a clarifica și mai mult, versetul îl reafirmă imediat după:

Romani 4:⁵pe când celui ce nu lucrează, ci crede în Cel ce socotește pe păcătos neprihănit, **credința pe care o are el îi este socotită ca neprihănire.**

Ea nu spune că „cel ce lucrează este socotit neprihănit”, ci, mai degrabă, cel care „crede în Cel ce îndreptățește pe cei nelegiuiți” este îndreptățit. Cu alte cuvinte, cel care își dă seama că este nelegiuit și crede cu răbdare că Dumnezeu lucrează în el. Și Pavel întreabă următoarele cu privire la Avraam:

Romani 4:¹⁰Dar cum i-a fost socotită? După sau înainte de tăierea lui împrejur? Nu când era tăiat împrejur, ci când era netăiat împrejur. ¹¹**Apoi, a primit ca semn tăierea împrejur, ca o pecete a acelei neprihăniri** pe care o căpătase prin credință, când era netăiat împrejur. Și aceasta, pentru ca să fie

tatăl tuturor celor care cred, măcar că nu sunt tăiați împrejur; ca, adică, să li se socotească și lor neprihănirea aceasta:

Credința i-a fost socotită drept neprihănire, nu faptele. Când a primit binecuvântarea iertării păcatelor, el a fost neprihănit⁵⁰, chiar și atunci când era încă netăiat împrejur. Avraam a primit tăierea împrejur ca semn, ca pe o pecete că în inima lui a crezut în Dumnezeu și aceasta i-a fost socotită pentru justificare înaintea Lui. În acest fel, tăierea împrejur devine semnul noului legământ, semnul sau pecetea neprihănirii prin credință.

Romani 2:²⁵ Tăierea împrejur, negreșit, este de folos, dacă împlinești Legea, dar, dacă tu calci Legea, tăierea ta împrejur ajunge netăiere împrejur.²⁶ Dacă deci cel netăiat împrejur păzește poruncile Legii, netăierea lui împrejur nu i se va socoti ea ca o tăiere împrejur?²⁷ Cel netăiat împrejur din naștere, care împlinește Legea nu te va osândi el pe tine care o calci, măcar că ai slova Legii și tăierea împrejur?²⁸ **Iudeu nu este acela care se arată pe dinafară că este iudeu, și tăiere împrejur nu este aceea care este pe dinafară, în carne.**²⁹ **Ci iudeu este acela care este iudeu înăuntru, și tăiere împrejur este aceea a inimii, în duh, nu în slovă;** un astfel de iudeu își scoate lauda nu de la oameni, ci de la Dumnezeu

Această neprihănire, al cărei semn este tăierea împrejur, este ceea ce este cerut de legea lui Dumnezeu. Aceasta înseamnă că tăierea împrejur în sine nu adaugă nimic dacă legea lui Dumnezeu nu este păzită (căci trăirea legii este neprihănirea). De fapt, citim în acest text că păstrarea legii este adevărata tăiere împrejur. Domnul nu are nevoie de un spectacol exterior; este nevoie ca adevărul să fie gravat în interior. Un spectacol exterior fără ca adevărul să locuiască în inimă este o urâciune. Dar legea nu poate fi în inimă decât prin puterea Domnului prin Spirit. Tăierea împrejur este, deci, de fapt, pecetea sau semnul neprihănirii lui

---

⁵⁰ Romani 4:6-9

Dumnezeu lucrata de Duhul Sfânt în inimă. Aceasta este ceea ce a primit Avraam când a crezut cuvintele și promisiunile lui Dumnezeu. În acest fel suntem pecetluiți de Duhul Sfânt. Aceasta este garanția sinceră sau garanția moștenirii⁵¹, pentru că Duhul este Cel care aduce neprihănirea prin credință, iar țara este moștenită de cei care posedă această neprihănire. Astfel, tăierea împrejur a fost pecetea neprihănirii prin credință primită prin Duhul Sfânt și, în același timp, a fost un semn al moștenirii promise.

Acum, tăierea împrejur a fost dintotdeauna aceasta. Ea a însemnat întotdeauna dreptate în inimă și nu a avut alt sens atunci când această neprihănire a fost absentă. Textul indică în mod clar acest lucru:

Deuteronom 30:⁵ Domnul, Dumnezeul tău, te va aduce în țara pe care o stăpâneau părinții tăi și o vei stăpâni; îți va face bine și te va înmulți mai mult decât pe părinții tăi. ⁶ **Domnul, Dumnezeul tău, îți va tăia împrejur inima ta și inima seminței tale și vei iubi pe Domnul, Dumnezeul tău, din toată inima ta și din tot sufletul tău, ca să trăiești.**

Tăierea împrejur a inimii este o lucrare a Domnului și este necesară pentru noi, astfel încât să devenim capabili să-L iubim pe Dumnezeu din toată inima și din tot sufletul nostru. Când Îl iubim și ne încredem în Dumnezeu pe deplin și nu în noi înșine, putem primi promisiunea Sa, cuvântul Său, poruncile Sale. Tăierea împrejur este Duhul Sfânt care este în măsură să scrie legea în inimile noastre. Toate acestea sunt lucrările lui Dumnezeu⁵². De aceea Scripturile spun:

Romani 4: ¹¹ Și el a primit semnul tăierii împrejur...

El a primit tăierea împrejur ca amintire că neprihănirea este numai prin credință. Și a primit-o ca pe un semn în trup.

---

⁵¹ Efeseni 1:14

⁵² Ioan 6:29

Efesenii 2:¹¹..., numiți netăiați împrejur de către aceia care se cheamă tăiați împrejur și care sunt tăiați împrejur în trup de mâna omului,;

Tăierea împrejur în trup făcută de mâini era doar nominală, dar nu era adevărata tăiere împrejur. Acum, de ce i s-a dat lui Avraam semnul tăierii împrejur când adevărata tăiere împrejur este cea din inimă? I-a fost dată ca semn, ca o aducere aminte a adevăratei tăieri împrejur pe care urma să o primească. De fiecare dată când Avraam folosea toaleta și de fiecare dată când era intim cu Sara, își aducea aminte că promisiunile și legământul lui Dumnezeu nu erau prin puterea cărnii omenești, ci prin puterea lui Dumnezeu⁵³. Tăierea împrejur în trup avea să devină astfel un canal care să-i facă pe Avraam și pe urmașii săi să înțeleagă adevărata tăiere împrejur, care este neprihănirea prin credință.

Asemenea lui Nicodim, Domnul îi descoperă că trebuie să se nască din nou⁵⁴. Asemenea lui Petru, Isus îi spune că, atunci când este convertit, trebuie să-și întărească frații⁵⁵. Asemenea lui Petru și Nicodim, Avraam nu era conștient de adevărata sa stare. La fel ca poporul lui Israel, căruia Dumnezeu îi dă legea în table de piatră pentru a descoperi împietrirea inimilor lor și intenția lui Dumnezeu de a scrie legea în inimile lor, Dumnezeu îi dă lui Avraam tăierea împrejur ca revelație a unei inimi care încă nu era suficient de sensibilă la impresiile Spiritului lui Dumnezeu pentru ca Domnul să poată scrie aceste promisiuni în inima Sa. În acest fel, tăierea împrejur devine o declarație a stării lui Avraam, și a omului, și un semn a ceea ce Dumnezeu vrea să facă în copiii Săi.

Afirmând acest lucru, contrazicem cuvintele lui Pavel că tăierea împrejur i-a fost dată lui Avraam ca semn al neprihănirii prin credință pe care el o primise deja? Deloc. Să ne amintim că atunci când Dumnezeu i-a promis lui Avraam sămânța ca stelele, Avraam L-a

---

⁵³ Zaharia 4:6

⁵⁴ Ioan 3:3.

⁵⁵ Luca 22:31-32.

crezut și i s-a socotit pentru dreptate. Atâta timp cât Avraam l-a crezut pe Dumnezeu, el va fi posesorul acelei neprihăniri a lui Dumnezeu care este prin credința lui Isus. Dar, după cum am văzut, Avraam după aceasta s-a îndoit de promisiunile lui Dumnezeu și această îndoială s-a manifestat prin încercarea cărnii de a le împlini. După aceasta, Dumnezeu i-a dat lui Avraam semnul tăierii împrejur, care indica atât neprihănirea prin credință pe care a avut-o cândva, cât și nevoia sa actuală de ea. Avraam avea nevoie ca credința sa să fie perfecționată până în punctul în care putea să se încreadă pe deplin în cuvântul lui Dumnezeu și să trăiască numai din el. Tăierea împrejur a fost, deci, o aducere aminte a unui început în Duhul care a fost înlocuit de o încercare de a fi făcut perfect în trup.⁵⁶ Avraam trebuia să respingă carnea și să se întoarcă la Duhul, crezând și depinzând de cuvântul lui Dumnezeu așa cum i-a fost dat. Isus clarifică faptul că cuvintele Sale sunt spirit și viață.⁵⁷

Mai târziu, tăierea împrejur a fost pervertită până la punctul de a-i da sensul opus (că a fi tăiat împrejur însemna că ai fost făcut neprihănit în carnea ta). Însă:

Filipeni 3: 3 **Căci cei tăiați împrejur suntem noi, care slujim lui Dumnezeu prin Duhul lui Dumnezeu, care ne laudăm în Hristos Isus și care nu ne punem încrederea în lucrurile pământești.**

Adevărata tăiere împrejur nu este cea a trupului, ci cea a Duhului. Tăierea împrejur este cea care se închină lui Dumnezeu în duh și se bucură în Hristos Isus.

Gata să să primească promisiunea

Avraam este acum în condiția de a auzi din nou promisiunea lui Dumnezeu, și că această promisiune va fi îndeplinită prin Sara.

---

⁵⁶ Galateni 3:3

⁵⁷ Ioan 6:63

Geneza 17:¹⁵ **Dumnezeu a zis** lui Avraam: „Să nu mai chemi Sarai pe nevastă-ta Sarai, ci numele ei să fie Sara. ¹⁶Eu **o voi binecuvânta și îți voi da un fiu din ea; da, o voi binecuvânta și ea va fi mama unor neamuri întregi**; chiar împărați de noroadă vor ieși din ea.

Așa cum numele lui Avraam este schimbat, la fel este și al Sarei; numele ei nu mai este Sarai. Și ea este, de asemenea, binecuvântată cu iertarea păcatelor, iar fiul lui Avraam va fi dat prin ea. Domnul trebuie să o repete pentru ca Avraam să o audă și să o înțeleagă corect: Sara va fi binecuvântată și va deveni mama națiunilor; împărații poporului vor fi de la ea. Când Dumnezeu i-a făcut promisiunea lui Avraam pentru prima dată, promisiunea a *inclus-o* pe ⁵⁸ Sara. Și aici omul trupului eșuează, gândindu-se că făgăduințele sunt doar pentru el, și nu pentru tovarășul său de viață. Cu toate acestea, Scripturile spun că ele sunt una, ceea ce înseamnă că tot ceea ce i-a fost promis lui Avraam a fost, de asemenea, promis Sarei.

Geneza 17:¹⁷ Avraam s-a aruncat cu fața la pământ și a răs, căci a zis în inima lui: „Să i se mai nască oare un fiu unui bărbat de o sută de ani? Și să mai nască oare Sara la nouăzeci de ani??’

Avraam a crezut că a fost amuzant; prima sa reacție firească, carnală, a fost aceea de a nu crede cuvântul lui Dumnezeu. Cu toate acestea, Avraam avea să se trezească repede la adevărata dimensiune a promisiunii lui Dumnezeu.

Genesis 17:¹⁸ Și Avraam a zis lui Dumnezeu: „Să trăiască Ismael înaintea Ta!” ¹⁹ Dumnezeu a zis: „Cu adevărat, nevasta ta Sara **îți va naște un fiu** și-i vei pune numele Isaac. Eu **voi încheia legământul Meu cu el, ca un legământ veșnic** pentru sămânța lui după el.” ²⁰ Dar și cu privire la Ismael te-am ascultat. Iată, îl voi binecuvânta, îl voi face să crească și îl voi

---

⁵⁸ Geneza 2:24, Matei 19:4-6

înmulți nespuse de mult: doisprezece voievozi va naște și voi face din el un neam mare. ²¹ **Dar legământul meu îl voi încheia cu Isaac, pe care ți-l va naște Sara la anul pe vremea aceasta.**

Vedem că răsul lui Avraam nu a durat mult, pentru că următorul său comentariu arată că acum el crede cu adevărat în Domnul. El și-a depășit îndoiala inițială, iar acum îl întreabă despre Ismael, care a fost până la urmă și fiul său, și îl imploră pe Dumnezeu pentru el. Aici vedem schimbarea care s-a produs în viața lui Avraam. Prima sa reacție este Nu, care apoi se schimbă în Da. Și Dumnezeu își repetă promisiunea: Sara îl va purta pe fiul lui Avraam, iar numele lui va fi Isaac, ceea ce înseamnă răs. Promisiunile legământului vor fi confirmate lui Isaac și Seminței sale după el. Hristos Isus avea să treacă prin linia lui Isaac. Dumnezeu nu-l uită pe Ismael, ci îl binecuvântează și îl face un neam mare.

Așa se încheie acest dialog cu Domnul. Și în aceeași zi, toți bărbații din casa lui Avraam sunt tăiați împrejur, lucrând semnul legământului, care este o ușurare datorită iertării, și declară, în trupul lor, eroarea de a te încredere în trup, care nu folosește nimic.

Cu toate acestea, Domnul nu a fost terminat încă. Avraam îi spusese probabil Sarei tot ce i-a spus Dumnezeu, pentru că nu poți ascunde faptul că toți bărbații dintr-o gospodărie sunt tăiați împrejur într-o singură zi⁵⁹. Câteva zile mai târziu, Domnul i se arată încă o dată lui Avraam, de data aceasta în contextul vizitei la Sodoma și Gomora. Și citim următoarele:

Geneza 18:9 Atunci, ei i-au zis: „Unde este nevastă-ta, Sara?” „Uite-o în cort”, a răspuns el. ¹⁰ Unul dintre ei a zis: „La anul pe vremea aceasta, Mă voi întoarce negreșit la tine și iată că Sara, nevastă-ta, va avea un fiu.” Sara asculta la ușa cortului care era înapoia lui. ¹¹ Avraam și Sara erau bătrâni, înaintați în

---

⁵⁹ Geneza 34:25

vârstă, și Sarei nu-i mai venea rânduiala femeilor. ¹² **Sara a râs în sine**, zicând: „Acum, când am îmbătrânit, să mai am poftă? Domnul meu bărbatul de asemenea este bătrân.” ¹³ Domnul a zis lui Avraam: „Pentru ce a râs Sara, zicând: ‘Cu adevărat să mai pot avea copil eu, care sunt bătrână?’ ¹⁴ **Este oare ceva prea greu pentru Domnul?** La anul pe vremea aceasta, Mă voi întoarce la tine, și Sara va avea un fiu.”

Este clar că Avraam și Sara au fost parteneri de viață, pentru că ea a avut aceeași reacție naturală ca și soțul ei. Observăm aici modelul divin. Ea a râs ca Avraam, dar apoi a crezut, fără a avea nevoie ca Dumnezeu să adauge altceva. Astfel, în Avraam și Sara vedem natura umană așa cum este explicată de Isus în pilda fiului care spune mai întâi Nu, dar apoi spune Da făgăduinței. Căci aceasta este mărturia Scripturilor:

Evrei 11:¹¹ **Prin credință**, și Sara, cu toată vârsta ei trecută, a primit putere să zămislească, **fiindcă a crezut în credințioșia Celui ce-i făgăduise.**

Ce experiențe de viață! Avraam l-a crezut pe Dumnezeu și unele dintre promisiunile Sale, dar i-a fost greu să creadă altele. Dumnezeu, pentru a-L salva pe fiul Său Avraam, consimte să intre într-un legământ al oamenilor cu el: vechiul legământ sau primul legământ. Avraam, prin vechiul legământ, încearcă să îndeplinească promisiunea lui Dumnezeu având un fiu cu Hagar. Cu toate acestea, după un timp, Dumnezeu i se arată din nou lui Avraam și îi dă legământul Său și I-i descoperă lui Avraam că promisiunea Seminței va fi prin Sara, arătând astfel greșeala sa, El îi dă o lucrare pe care o poate face: tăierea împrejur. Tăierea împrejur arată starea naturală a ființelor umane și este pecetea că neprihănirea este numai prin credință.

Este condiția firească a oamenilor să spună Da, doar ca în momentul următor să nu mai creadă și să spună Nu promisiunii lui Dumnezeu. Cu toate acestea, după ce îl cunoaște mai mult pe Dumnezeu, omul spune Nu promisiunii lui Dumnezeu, dar apoi o corectează și în Hristos Isus spune Da și Amin întregului cuvânt al lui Dumnezeu.

Astfel, tăierea împrejur, în afară de a fi pecetea neprihănirii prin credință, devine o aducere aminte a nevoii de a rămâne în Da-ul inițial la primirea lui Hristos în nașterea Duhului.

Cele două legăminte în Avraam

Promisiunea primită

După întâlnirea dintre Avraam, Sara și Dumnezeu, Sodoma și Gomora au fost distruse. După aceea, citim:

Geneza 20:¹ Avraam a plecat de acolo în țara de miazăzi, s-a așezat între Cades și Şur și a locuit ca străin în Gherar. ²Avraam zicea despre Sara, nevastă-sa: „Este sora-me!” ...

Avraam a simțit cumva că era mai sigur pentru el dacă conducătorii acelei țări credeau că Sara era sora lui, mai degrabă decât soția lui, și așa a mințit. O, Avraam! Domnul trebuie să rezolve încă o dată problemele provocate de slujitorul Său. Nu suntem ca Avraam? Nu avem întâlniri cu Domnul și apoi ne întoarcem la slăbiciunile noastre? Și nu vedem aici măreția și mila lui Dumnezeu? Avraam l-a crezut pe Dumnezeu, dar **nu s-a încrezut pe deplin** în protecția lui Dumnezeu. La fel cum Sara a râs și apoi a mințit din cauza fricii pe care a simțit-o când a fost descoperită, Avraam a mințit de teama a ceea ce i s-ar putea întâmpla.

Toate acestea indică o lipsă de încredere în cuvânt, protecție și grijă de Dumnezeu. Dumnezeu spusese că va coborî în mormânt în pace și la bătrânețe, așa că nu ar fi trebuit să se simtă amenințat. Dumnezeu îl salvează pe Avraam de această problemă și, în cele din urmă, Sara naște:

Geneza 21:¹ **Domnul Și-a adus aminte de cele ce spusese Sarei și Domnul a împlinit față de Sara ce făgăduise.** ²Sara a rămas însărcinată și a născut lui Avraam un fiu la bătrânețe, la vremea hotărâtă, despre care-i vorbise Dumnezeu. ³Avraam a pus fiului său nou-născut, pe care i-l născuse Sara, numele Isaac. ⁴Avraam a tăiat împrejur pe fiul său Isaac la vârsta de

opt zile, cum îi poruncise Dumnezeu.⁵ Avraam era în vârstă de o sută de ani la nașterea fiului său Isaac.⁶ Și Sara a zis: „Dumnezeu m-a făcut de răs: oricine va auzi va râde de mine.”⁷ Și a adăugat: „Cine s-ar fi gândit să spună lui Avraam că Sara va da țâță la copii? Și totuși i-am născut un fiu la bătrânețe!”

Prin credință, Sara, fiind sterilă, a zămislit și a născut. De ce? Pentru că, în ciuda răsului ei, credința a triumfat, și ea a crezut că Cel care a promis va fi credincios să o împlinească.

Câteva concluzii sunt evidente. Isaac a fost rodul credinței. Isaac este sămânța făgăduinței, fiul femeii libere, născut dintr-o minune a lui Dumnezeu. Ismael, pe de altă parte, este sămânța cărnii, fiul robiei, născut din efortul omenesc. Ismael este produsul legământului omului, vechiului legământ și Isaac, legământul lui Dumnezeu, noul legământ.

Promisiunea pe care Dumnezeu i-a făcut-o lui Avraam a fost că sămânța lui va fi la fel de numeroasă ca nisipul mării și ca stelele pe cer. Această sămânță avea să moștenească pământul; era o sămânță spirituală, nu carnală. Cu alte cuvinte, acest descendent ar avea o naștere miraculoasă, cum a fost cu Isus și Isaac. Ambele nașteri au fost miraculoase și ambele au fost prin intermediul Spiritului lui Dumnezeu⁶⁰. În ambele, avem o demonstrație a puterii lui Dumnezeu de a ne face copii ai lui Dumnezeu și moștenitori ai făgăduinței.

Și continuăm cu povestea lui Avraam:

Geneza 21:⁸ Copilul s-a făcut mare și a fost înțărcat. Avraam a făcut un ospaț mare în ziua când a fost înțărcat Isaac.⁹ Sara a văzut râzând pe **fiul pe care-l născuse lui Avraam egipteanca Agar**.¹⁰ Și a zis lui Avraam: „Izgonește pe roaba aceasta și pe fiul ei, căci fiul roabei acesteia nu va moșteni împreună cu fiul meu, cu Isaac.”¹¹ Cuvintele acestea n-au plăcut deloc lui

---

⁶⁰ Galateni 4:29

Avraam, din pricina fiului său.¹² Dar Dumnezeu a zis lui Avraam: „Să nu te mârnești de cuvintele acestea, din pricina copilului și din pricina roabei tale; fă Sarei tot ce-ți cere, căci numai din Isaac va ieși o sămânță care va purta cu adevărat numele tău.¹³ Dar și pe fiul roabei tale îl voi face un neam, căci este sămânța ta.”¹⁴ A doua zi, Avraam s-a sculat de dimineață, a luat pâine și un burduf cu apă, pe care i l-a dat Agarei și i l-a pus pe umăr; i-a dat și copilul și i-a dat drumul. Ea a plecat și a rătăcit prin pustia Beer-Șeba.

Fiul lui Hagar, sclava egipteană, l-a batjocorit pe fiul femeii libere, iar sfatul a fost să-o trimită pe robă și pe fiul ei departe de casă. Acest lucru i s-a părut îngrozitor lui Avraam. Cu toate acestea, Dumnezeu a susținut propunerea Sarei, fără îndoială de a-i învăța pe ei și pe noi o lecție. Avraam și-a luat apoi la revedere de la Hagar și de la fiul său Ismael. Acest lucru nu a însemnat deloc că Dumnezeu l-a abandonat pe Ismael, pentru că câteva versete mai târziu ni se spune că Dumnezeu a fost cu el. Punctul culminant din această poveste este că fiul femeii roabe începe să-l persecute pe fiul femeii libere, iar coexistența în casă devine dificilă, imposibilă, până la punctul în care fiul slavei este în cele din urmă expulzat. Acest lucru are implicații asupra relației care există între cele două legăminte, atât în noi înșine, cât și între experiențele celor două grupuri.

Testul credinței

Trecuseră câțiva ani, iar Isaac este acum un tânăr. Avraam, după toate experiențele menționate, a văzut cum Dumnezeu l-a condus în mod miraculos, l-a protejat și i-a dat un fiu. Cu toate acestea, Dumnezeu îl face pe Avraam să treacă din nou peste același teritoriu, pentru a se asigura că lecția a fost învățată și pentru a-și pecetlui astfel credința.

Geneza 22:1 După aceste lucruri, Dumnezeu a pus la încercare pe Avraam și i-a zis: „Avraame!” „Iată-mă”, a răspuns el.² Dumnezeu i-a zis: „**Ia pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pe**

care-l iubești, pe Isaac; du-te în țara Moria și adu-l ardere-de-tot acolo, pe un munte pe care ți-l voi spune.”

Isaac nu se căsătorise încă și nu a avut copii. Cererea lui Dumnezeu implica, prin urmare, la prima vedere, îndepărtarea speranței că toate promisiunile lui Dumnezeu vor fi împlinite într-o zi. Deci nu numai afecțiunea lui Avraam pentru fiul său preaiubit a fost pusă la încercare, ci și credința sa în promisiunea lui Dumnezeu privind o moștenire veșnică.

Acest test a provocat o luptă interioară teribilă în Avraam. O serie de îndoieli trebuie să-i fi venit în minte. El a fost ispitit în toate, ispitit să se îndoiască dacă într-adevăr a fost vocea lui Dumnezeu care a vorbit, și chiar dacă promisiunile pe care le-a primit cu mulți ani înainte au fost adevărate. Cu toate acestea, Avraam a triumfat asupra acestui test prin credință.

Romani 4:²⁰ El nu s-a îndoit de făgăduința lui Dumnezeu, prin necredință, ci, întărit prin credința lui, a dat slavă lui Dumnezeu,²¹ deplin încredințat că El ce făgăduiește poate să și împlinească.²² De aceea, credința aceasta „i-a fost socotită ca neprihănire.

Evrei 11:¹⁷ **Prin credință a adus Avraam jertfă pe Isaac**, când a fost pus la încercare, el, care primise făgăduințele cu bucurie, a adus jertfă pe singurul lui fiu!¹⁸ El căruia i se spusese: „În Isaac vei avea o sămânță care-ți va purta numele!”¹⁹ Căci se gândea că **Dumnezeu poate să învieze chiar și din morți, și, drept vorbind, ca înviat din morți l-a primit înapoi.**

De la început până la sfârșit, totul s-a bazat pe faptul dacă Avraam credea că Dumnezeu va da viață la ceea ce era mort. Credința lui Avraam trebuia afirmată la învierea morților. Nașterea lui Isaac însăși a fost o aducere a vieții din trupul lui Avraam și al Sarei, care, pentru toate scopurile practice, a fost moartă atunci când a venit vorba de a concepe viața. Avraam se îndoise de cuvântul lui Dumnezeu dacă poate face asta și s-a unit într-un jug inegal cu Hagar.

Astfel, acest punct a fost testat încă o dată și, crezând că Dumnezeu a fost capabil să învie chiar și morții, Avraam l-a oferit pe Isaac. Avraam a crezut acum că Dumnezeu a fost puternic capabil să facă tot ceea ce el a promis, și această încredere, convingere și credință, este cea care a fost socotită pentru el neprihanire. Cât de minunată este credința lui Avraam!

Versetul îl menționează pe Isaac ca fiind singurul fiu născut al lui Avraam. Și acest lucru aduce în mod natural în minte că Dumnezeu a iubit atât de mult lumea, încât a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică⁶¹. În jertfa lui Avraam avem o figură a modului în care Tatăl l-a dat pe singurul Său Fiu născut, iar Avraam a înțeles acest lucru. Avraam l-a oferit pe singurul său fiu născut, în timp ce se încredea că va învia din morți, pentru că Dumnezeu dădea deja singurul Său Fiu născut chiar acolo când a spus: „Eu sunt scutul tău și răsplata ta nespus de mare”. Și că credința lui Avraam, că Dumnezeu ar putea învia Isaac din morți, vom găsi manifestate în versetul:

Geneza 22:4 A treia zi, Avraam a ridicat ochii și a văzut locul de departe. ⁵Și Avraam a zis slugilor sale: „Rămâneți aici cu măgarul; **eu și băiatul ne vom duce până acolo să ne închinăm și apoi ne vom întoarce la voi.**”

Avraam știa că se va întoarce cu Isaac. De aceea, el spune „Eu și băiatul vom merge... și ne vom întoarce”. Isaac, asemenea lui Hristos, a dus lemnul pentru jertfă. Și asemenea lui Hristos, care S-a dat de bunăvoie pentru noi, el nu s-a împotrivit, ci s-a dat de bunăvoie. În acest fel, sacrificiul nu este numai al Tatălui, ci și al Fiului. În Isaac avem un tip de Hristos, care a fost luat ca un miel la sacrificare⁶², iar declarația lui Avraam că Dumnezeu va oferi un miel a fost o manifestare a acelei credințe.

---

⁶¹ Ioan 3:16.

⁶² Isaia 53:7

Geneza 22:¹¹ Atunci, Îngerul Domnului l-a strigat din ceruri și a zis: „Avraame! Avraame!” „Iată-mă!” a răspuns el. ¹² Îngerul a zis: „Să nu pui mâna pe băiat și să nu-i faci nimic; căci știi acum că te temi de Dumnezeu, întrucât n-ai cruțat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pentru Mine.” ¹³ Avraam a ridicat ochii și a văzut înapoia lui un berbec încurcat cu coarnele într-un tufiș, și Avraam s-a dus de a luat berbecul și l-a adus ca ardere-de-tot în locul fiului său.

În acest fel, voia perfectă a lui Dumnezeu s-a împlinit. Credința lui Avraam a fost pusă la încercare și a fost găsită perfectă.

Geneza 22:¹⁵ Îngerul Domnului a chemat a doua oară din ceruri pe Avraam ¹⁶ și a zis: „**Pe Mine Însumi jur**’, zice Domnul, ‘pentru că ai făcut lucrul acesta și n-ai cruțat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, ¹⁷ **te voi binecuvânta foarte mult și-ți voi înmulți foarte mult sămânța**, și anume: **ca stelele cerului și ca nisipul de pe țărmul mării, și sămânța ta va stăpâni cetățile vrăjmașilor ei.** ¹⁸ Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta, pentru că ai ascultat de porunca Mea!”

Îngerul Domnului a vorbit cu Avraam pentru a doua oară și îi spune că Dumnezeu, pe El Însuși, a jurat. Semnificația acestui jurământ găsim aici:

Evrei 6:¹³ Dumnezeu, când a dat lui Avraam făgăduința, fiindcă nu putea să Se jure pe unul mai mare decât El, s-a jurat pe Sine Însuși ¹⁴ și a zis: „Cu adevărat te voi binecuvânta și îți voi înmulți foarte mult sămânța”. ¹⁵ Și astfel, fiindcă a așteptat cu răbdare, a dobândit făgăduința. ¹⁶ Oamenii, ce-i drept, obișnuiesc să jure pe cineva mai mare; jurământul este o cheazășie care pune capăt oricărei neînțelegeri dintre ei. ¹⁷ **De aceea, și Dumnezeu, fiindcă voia să dovedească cu mai multă tărie moștenitorilor făgăduinței nestrămutarea hotărârii Lui, a venit cu un jurământ**, ¹⁸ pentru ca, prin două lucruri care nu se pot schimba și în care este cu neputință ca

Dumnezeu să mintă, să găsim o puternică îmbărbătare noi, a căror scăpare a fost să apucăm nădejdea care ne era pusă înainte,;

De ce a depus Dumnezeu un jurământ? El a făcut acest lucru pentru că a vrut să ne arate ceva. Jurământul a fost dat pentru noi, moștenitorii, pentru că în ceea ce-l privește pe Avraam, el credea deja în Domnul și tocmai dovedise acest lucru prin o grea încercare. Avraam avea deja sau ajunsese la promisiune⁶³. Avraam nu a avut nevoie de jurământ, spre deosebire de momentul în care i-a cerut lui Dumnezeu un semn și Dumnezeu a intrat într-un jurământ al oamenilor cu el. Deci acest jurământ – „prin Mine am jurat” – este pentru noi, moștenitorii, asupra cărora au venit marginile lumii, pentru ca noi să fim convinși că Dumnezeu va face ceea ce a promis și să punem stăpânire pe nădejdea pusă înaintea noastră, aceeași nădejde care i-a fost dată lui Avraam.

Dumnezeu știe că unii dintre noi sunt timizi și lipsiți de credință. S-ar putea să ne vedem propria slăbiciune și mulțimea de răzvrățiri și eșecuri în viață. Poate că unii pot spune: „Sunt complet singur și nu este nimic în mine” și s-ar putea să se teamă că Dumnezeu nu l-ar putea accepta. Cu toate acestea, pentru noi toți cei care simțim în acest fel, avem povestea lui Avraam prin care Dumnezeu ne vorbește:

Isaia 51:1 „Ascultați-Mă, voi, care umblați după neprihănire, care căutați pe Domnul! Priviți spre stânca din care ați fost ciopliți, spre gaura gropii din care ați fost scoși. ²Uitați-vă la părintele vostru Avraam și spre Sara, care v-a născut, căci l-am chemat când era numai el singur, l-am binecuvântat și înmulțit. ³Tot astfel, Domnul are milă de Sion și mângâie toate dărâmurile lui. El va face pustia lui ca un Rai și pământul lui uscat ca o grădină a Domnului. Bucuria și veselia vor fi în mijlocul lui, mulțumiri și cântări de laudă.

---

⁶³ Evrei 6:9-12, 19-20; 10:32-39

Să ne uităm la Avraam și la modul în care Dumnezeu l-a scos din mijlocul păgânilor, din țărâmul Babilonului, și când era doar unul, Dumnezeu l-a binecuvântat cu iertare, promisiune și legământ. Dumnezeu vrea să facă același lucru cu noi. Să ne amintim că jurământul în care Și-a promis viața a fost pentru noi. A fost pentru mângâierea noastră, un jurământ al oamenilor, ca și cum El ar ști că avem nevoie de aceeași certitudine de care Avraam avea nevoie în vechiul legământ. Onoarea și viața Sa sunt în joc în împlinirea acestei binecuvântări.

Libertatea în Isus

Pe lângă faptul că urmașii lui Avraam erau numeroși ca stelele și nisipul, îngerul Domnului i-a promis lui Avraam că Sămânța sa va avea, de asemenea, putere asupra dușmanilor săi. În Hristos, toate națiunile pământului vor fi binecuvântate. În ce sens ar avea Sămânța biruință asupra vrăjmașilor săi? Sămânța este Hristos și toți cei care sunt de la Hristos, și nimeni altcineva. Păcatul a venit prin Satana, care este dușmanul⁶⁴, dușmanul Sămânței⁶⁵, anticristul. Promisiunea că Sămânța lui Avraam va avea biruința asupra vrăjmașilor săi este o promisiune de biruință asupra păcatului prin Hristos Isus. Vedem acest lucru atunci când Zaharia, plin de Duhul Sfânt, a profetizat, zicând:

Luca 1:⁶⁸ „„Binecuvântat este Domnul, Dumnezeul lui Israel, pentru că a cercetat și a răscumpărat pe poporul Său. ⁶⁹Și ne-a ridicat o mântuire puternică în casa robului Său David, ⁷⁰cum vestise prin gura sfinților Săi proroci, care au fost din vechime; ⁷¹mântuire de vrăjmașii noștri și din mâna tuturor celor ce ne urăsc! ⁷²Astfel Își arată El îndurarea față de părinții noștri și Își aduce aminte de legământul Lui cel sfânt, ⁷³**potrivit jurământului prin care Se jurase părintelui**

---

⁶⁴ Strong H7854

⁶⁵ Matei 13:39; 1 Petru 5:8; Efeseni 6:12; Ioan 8:44.

nostru Avraam,⁷⁴ că, după ce ne va izbăvi din mâna vrăjmașilor noștri, ne va îngădui să-I slujim fără frică,⁷⁵ trăind înaintea Lui în sfințenie și neprihănire, în toate zilele vieții noastre.”

Prin Hristos suntem izbăviți din mâna vrăjmașilor noștri pentru ca noi să-L slujim pe Dumnezeu nostru în sfințenie și dreptate. Această Sămânță, Hristos, avea să zdrobească capul șarpelui⁶⁶. Vedem că și acum, aceia dintre noi care au fost făcuți parte din sămânță au lupte împotriva dușmanului și încă nu vedem că avem victoria asupra dușmanilor noștri, dar prin harul lui Dumnezeu o vom vedea în curând⁶⁷. Promisiunea cuprinde lucrarea completă a Evangheliei până la răscumpărarea finală. Isus Însuși explică toate acestea:

Ioan 8:31 Și a zis iudeilor care crezuseră în El: **„Dacă rămâneți în cuvântul Meu, sunteți în adevăr ucenicii Mei; ³² veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va face slobozi.”**

Isus este Păstorul cel Bun. Chemarea pe care⁶⁸ Dumnezeu o face poporului Său de-a lungul veacurilor este să asculte glasul Său și să țină legământul Său, cuvintele Sale. Iar Isus Se identifică pe Sine ca fiind Cel pe care trebuiau să-l asculte, ale cărui cuvinte trebuiau să le țină și să le prețuiască. Acest lucru duce la cunoașterea adevărului, iar adevărul ne face liberi. Așa se primește promisiunea eliberării de dușmani.

Ioan 8:12 Isus le-a vorbit din nou și a zis: **„Eu sunt Lumina lumii; cine Mă urmează pe Mine, nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții”**

Urmându-L pe Isus și ținând cuvintele Sale, vom avea lumina vieții. Isus face apel la ascultătorii săi să-L accepte ca fiind cuvântul lui Dumnezeu. Cu toate acestea, care a fost reacția lor?

---

⁶⁶ Genesa 3:15

⁶⁷ Romani 16:20

⁶⁸ Ioan 10:1-18

Ioan 8:³³ Ei I-au răspuns: „Noi suntem sămânța lui Avraam și n-am fost niciodată robii nimănui. Cum zici Tu: ‘Veți fi slobozi?’”

Răspunsul lor este că ei sunt deja sămânța, fiind urmași ai lui Avraam prin sânge. Ei se considerau automat moștenitori ai făgăduinței și astfel erau oameni liberi.

Cu toate acestea, când Isus face apel la ei să audă glasul Său și să rămână în cuvintele Sale, El S-a identificat ca fiind Sămânța promisă lui Avraam, Sămânța în care toate promisiunile sunt împlinite: El a fost Cel care le va elibera. Dar ascultătorilor Săi le-a fost greu să vadă acest lucru: au declarat că nu au fost niciodată în robie, ceea ce înseamnă că nu au nevoie să fie eliberați de nimic. Cu această mentalitate, ei au avut dificultăți în a înțelege cuvintele lui Isus, care sunt ca o sabie trasă la fiecare dorință de exaltare.

Ioan 8:³⁴ „Adevărat, adevărat vă spun”, le-a răspuns Isus **că oricine trăiește în păcat este rob al păcatului.** ³⁵Și robul nu rămâne pururea în casă; fiul însă rămâne pururea. ³⁶Deci, dacă Fiul vă face slobozi, veți fi cu adevărat slobozi.

În aceste cuvinte vedem că libertatea pe care Dumnezeu vrea să o dea este eliberarea de păcat. Sclavia noastră este să păcătuim. Iar chemarea pe care Isus a făcut-o în Vechiul Testament lui Avraam și lui Israel și pe care El o face ascultătorilor Săi în această povestire a fost ca ei să audă glasul Său și să țină cuvintele Sale, pentru că, făcând acest lucru, ei vor fi eliberați de păcat. Acesta este darul lui Dumnezeu al singurului Său Fiu-Născut.

Slujitorul păcatului rămâne în casă pentru o vreme, dar el nu rămâne în casă pentru totdeauna. Aici Isus face o referire directă la Ismael. Pe de altă parte, fiul care rămâne în casă pentru totdeauna, o referire directă la Isaac. Isus este Cel care ne dă libertate de păcat și ne face copii în casa lui Dumnezeu. Și Isus continuă să spună:

Ioan 8:³⁷ „Știi că sunteți sămânța lui Avraam, **dar căutați să Mă omorâți pentru că nu pătrunde în voi cuvântul Meu.**”

Isus era conștient că ei erau sămânța lui Avraam. Dar, și aici este o mare contradicție: au încercat să-L omoare. Nu-i descoperă aceasta ca robi ai păcatului? Nu le arată aceasta că sunt cei care nu rămân în casă, din moment ce îl persecută pe Fiul făgăduinței, așa cum a făcut Ismael lui Isaac? De ce au încercat să-L omoare pe Isus? Pentru că ei nu au vrut să audă glasul Său, nici cuvântul Său nu a găsit loc în inimile lor. Ei au să decid ei înșiși cum să fie fii ai lui Dumnezeu, în loc să primească înfierea lui Dumnezeu. Astfel, fiul robului l-a persecutat pe fiul făgăduinței. Iar această respingere și împietrire a inimii a degenerat în încercarea de a-L ucide pe Hristos.

Ioan 8:³⁸ „Eu spun ce am văzut la Tatăl Meu și voi faceți ce ați auzit de la tatăl vostru.” ³⁹ „Tatăl nostru”, I-au răspuns ei, „este Avraam”. Isus le-a zis: „**Dacă ați fi copii ai lui Avraam, ați face faptele lui Avraam.**”

Isus interpretează promisiunile făcute lui Avraam. Promisiunea moștenirii nu este pentru copiii firii pământești, ci pentru cei care urmează calea credinței lui Avraam, manifestată în lucrările sale de neprihănire⁶⁹. Dorind să-L omoare, ei descopereau că ei erau de fapt doar copii ai cărnii, și nu ai Duhului, pentru că Avraam nu voia să-L omoare.

Isus le descoperă că ei sunt trupești. Cei care nu calcă pe urmele lui Avraam, în purtare și în caracter, nu sunt fii ai lui Avraam – adică nu fac parte din sămânța și nici moștenitorii făgăduinței. Și ce a făcut Avraam, că cei care vorbeau cu Isus nu au vrut să facă?

Geneza 26:⁵ pentru că Avraam a **ascultat de porunca Mea și a păzit ce i-am cerut**, a păzit poruncile Mele, orânduiri Mele și legile Mele.”

---

⁶⁹ Evrei 11:8-19

Avraam a auzit glasul și a ținut sau a prețuit însărcinarea sau legământul lui Dumnezeu. Avraam a făcut exact ceea ce Israelul de la Muntele Sinai a fost invitat să facă⁷⁰. Astfel, moștenitorii sunt cei care aud glasul Păstorului cel Bun și îl păstrează sau îl prețuiesc.

Ioan 8:⁴³ „Pentru ce nu înțelegeți vorbirea Mea? Pentru că nu puteți asculta Cuvântul Meu. ⁴⁴ Voi aveți de tată pe Diavolul și vreți să împliniți poftele tatălui vostru. El de la început a fost ucigaș și nu stă în adevăr, pentru că în el nu este adevăr. Ori de câte ori spune o minciună, vorbește din ale lui, căci este mincinos și tatăl minciunii. ⁴⁵ Iar pe Mine, **pentru că spun adevărul, nu Mă credeți.** ⁴⁶ Cine din voi Mă poate dovedi că am păcat? Dacă spun adevărul, pentru ce nu Mă credeți? ⁴⁷ **Cine este din Dumnezeu ascultă cuvintele lui Dumnezeu; voi de aceea n-ascultați, pentru că nu sunteți din Dumnezeu.**”

Crezând că ei făceau lucrarea lui Dumnezeu, L-au persecutat pe Isus și, ca urmare, ei nu erau ai lui Dumnezeu, ci mai degrabă ai tatălui lor Diavolul, primind și păstrând minciunile Lui. La auzul adevărilor pe care le spunea Isus, ei au fost cuprinși de mânie și L-au acuzat că are un demon. Cu toate acestea, Hristos s-a confruntat direct cu aceste acuzații, afirmând că promisiunile legământului nu au fost primite prin Avraam, ci prin El Însuși. Lui și prin El i se vor da toate promisiunile, inclusiv viața veșnică.

Ioan 8:⁵¹ „Adevărat, adevărat vă spun că, **dacă păzește cineva cuvântul Meu, în veac nu va vedea moartea.**” ⁵² „Acum”, I-au zis iudeii, „vedem bine că ai drac; Avraam a murit, prorocii de asemenea au murit, și tu zici: ‘Dacă păzește cineva cuvântul Meu, în veac nu va gusta moartea’ ”. ⁵³ „Doar n-ai fi Tu mai mare decât părintele nostru Avraam, care a murit? Și decât prorocii, care de asemenea au murit? **Cine te crezi Tu că**

---

⁷⁰ Exodul 19:5

ești?”⁵⁴ Isus a răspuns: „Dacă Mă slăvesc Eu Însumi, slava Mea nu este nimic; **Tatăl Meu Mă slăvește, El, despre care voi ziceți că este Dumnezeu vostru,**⁵⁵ și totuși nu-L cunoașteți. Eu Îl cunosc bine și, dacă aș zice că nu-L cunosc, aș fi și Eu un mincinos ca voi. Dar îl cunosc și păzesc Cuvântul Lui.⁵⁶ Tatăl vostru Avraam a săltat de bucurie că are să vadă ziua Mea; a văzut-o și s-a bucurat.”⁵⁷ „N-ai nici cincizeci ce ani”, I-au zis iudeii, „și ai văzut pe Avraam?!”⁵⁸ Isus le-a zis: „Adevărat, adevărat vă spun că, **mai înainte ca să se nască Avraam, sunt Eu.**”⁵⁹ La auzul acestor vorbe, au luat pietre ca să arunce în El. Dar Isus S-a ascuns și a ieșit din Templu, trecând prin mijlocul lor. Și așa a plecat din Templu.

Lucrările lui Isus au dat dovadă de o putere divină.⁷¹ Glasul Tatălui declarase că Isus era Fiul Său preaiubit.⁷² Ioan Botezătorul depusese mărturie despre Hristos⁷³. Cuvintele lui Hristos Înșuși au dat dovadă că El a fost un Învățător divin. Isus nu a vrut ca ei să înțeleagă greșit. El le spune clar că El a fost Cel care l-a făcut pe Avraam neprihănit, iar Avraam a știut acest lucru: „Avraam s-a bucurat să vadă ziua Mea” și „înainte ca Avraam să fie, Eu sunt”. Prin credința în El, nu prin genealogia lor sau prin faptele lor, i-ar face să primească promisiunea.

Pavel, care a primit această învățătură de la Hristos Înșuși⁷⁴, o amplifică:

Romani 9:¹ Spun adevărul în Hristos, nu mint; cugetul meu, luminat de Duhul Sfânt, îmi este martor ² că simt o mare întristare și am o durere necurmată în inimă. ³ Căci aproape să doresc să fiu eu însumi anatema, despărțit de Hristos, pentru frații mei, rudele mele trupești. ⁴ Ei sunt israeliți, au înfierea, slava, **legămintele**, darea Legii, slujba dumnezeiască,

---

⁷¹ Ioan 5:36; 14:11

⁷² Matei 3:17

⁷³ Ioan 1:29-34

⁷⁴ 1 Corinteni 1:17; Efeseni 3:8; Galateni 1:11-12

făgăduințele, ⁵ patriarhii, și din ei a ieșit, după trup, Hristosul, care este mai presus de toate lucrurile, Dumnezeu binecuvântat în veci. Amin!⁶ Dar aceasta nu înseamnă că a rămas fără putere Cuvântul lui Dumnezeu. **Căci nu toți cei ce se coboară din Israel sunt Israel ⁷ și, măcar că sunt sămânța lui Avraam, nu toți sunt copiii lui Avraam, ci este scris: „În Isaac vei avea o sămânță, care-ți va purta numele”. ⁸ Aceasta înseamnă că nu copiii trupești sunt copii ai lui Dumnezeu, ci copiii făgăduinței sunt socotiți ca sămânță. ⁹ Căci cuvântul acesta este o făgăduință: „Pe vremea aceasta Mă voi întoarce, și Sara va avea un fiu”**

Pavel manifestă durerea pe care a simțit-o față de starea lui Israel după trup. Și el recunoaște că adopția de către Dumnezeu a fiilor și fiicelor, slava, cele două legăminte (atât cele vechi, cât și cele noi), darea legii, închinarea, promisiunile, patriarhii și Sămânța însăși, care este Hristos, vin prin poporul lui Israel. Cu toate acestea, faptul că acest lucru este așa nu le face în mod automat moștenitori ai promisiunilor. Copiii lui Avraam nu sunt cei ai firii pământești, ci mai degrabă cei ai făgăduinței, pentru că aceștia sunt socotiți urmași. Copiii cărnii nu rămân în gospodărie. Acest lucru este exemplificat în povestea lui Ismael și Isaac.

Sara și Hagar

Vom încheia analiza vieții lui Avraam luând în considerare următoarele versete:

Galateni 4:²² Căci este scris, că Avraam a avut doi fii, unul printr-o roabă, celălalt printr-o femeie liberă. ²³ **Dar cel care era din robie s-a născut după trup; dar cel din femeia liberă era prin făgăduință.** ²⁴ Care lucruri sunt o alegorie, **căci acestea sunt cele două legăminte;** cel de pe muntele Sinai, care este în robie, care este Agar. ²⁵ Căci acest Agar este muntele Sinai din Arabia și răspunde Ierusalimului care acum este în robie cu copiii ei. ²⁶ Dar Ierusalimul, care este de sus, este liber,... ²⁸ Acum, noi, fraților, așa cum a fost Isaac, suntem

copiii făgăduinței. ²⁹**Dar, așa cum atunci cel care s-a născut după trup l-a persecutat pe cel care s-a născut după Spirit, tot așa este și acum.** ³⁰Cu toate acestea, ce spune scriptura? Alungă legătura și pe fiul ei: căci fiul robului nu va fi moștenitor cu fiul femeii libere. ³¹Deci, atunci, fraților, noi nu suntem copii ai roabei, ci ai celei libere.

Ismael s-a născut după trup și este sclav pentru că s-a născut dintr-o sclava. Celălalt fiu, Isaac, s-a născut din Sara, femeia liberă; s-a născut după făgăduință și este liber. Aceasta, ne spune aceste versete, este o alegorie, o ilustrație. Aceste două femei sunt cele două legăminte: Hagar este vechiul legământ, iar Sara este noul legământ.

Atât vechiul, cât și noul legământ se manifestă în viața unui singur om, Avraam. De obicei, când vorbim despre cele două legăminte, ne imaginăm că vechiul legământ era în vigoare în timpul Vechiului Testament, iar noul legământ este în vigoare în timpul Noului Testament. Aceasta este ceea ce am fost învățați de strămoșii noștri.

Vechiul Legământ

Noul Legământ

Viziunea populară cu privire la cele două legăminte, care nu are o bază biblică

Cu toate acestea, am văzut în primul capitol că poporul Israel, la ieșirea din Egipt, a avut parte de ambele legăminte. Domnul i-a chemat să accepte legământul Său, dar ei au încheiat un alt legământ cu El. Acum vedem că în viața lui Avraam ambele legăminte se manifestă.

O teologie construită în care vechiul legământ este pus înaintea crucii și noul legământ după cruce nu este conformă cu mărturia biblică. În realitate, cele două legăminte sunt experiențe ale inimii care se desfășoară în paralel de la începutul până la sfârșitul istoriei; ele sunt, de

asemenea, două experiențe care se desfășoară în paralel de-a lungul vieții noastre. Și din moment ce Avraam este tatăl credinței, ambele legăminte se manifestă în noi toți⁷⁵.

Vechiul Legământ

Noul Legământ

Să continuăm să analizăm versetul care spune că „Hagar este Muntele Sinai în Arabia și corespunde Ierusalimului care este acum”. Ea, împreună cu copiii ei, „este în robie”. De ce se spune că Hagar este Sinai? Aici s-a stabilit paralelismul. Așa cum Avraam a luat-o pe Hagar când a încercat să împlinească promisiunile lui Dumnezeu, poporul lui Dumnezeu a stabilit, de asemenea, un legământ al oamenilor cu Dumnezeu, promițându și ratificând-ul cu sânge că vor împlini toate cuvintele lui Dumnezeu.⁷⁶ Acesta este vechiul legământ, legământul oamenilor. Acesta este efortul uman care încearcă să împlinească cuvintele lui Dumnezeu.

Se numește vechiul legământ sau primul legământ, pentru că este ratificat mai întâi de om prin ofrandele, promisiunile sau eforturile sale umane de a îndeplini promisiunile lui Dumnezeu. Este, de asemenea, primul care produce roade, după trup, cu alte cuvinte, Ismael. Vechiul legământ este manifestarea dorinței omului de a face, după propria

⁷⁵ Romani 4:16

⁷⁶ Exodul 19:7-8; 24:3-8

judecată, lucrările și promisiunile lui Dumnezeu. Este mântuirea prin fapte.

Și astfel, Israel a promis pe Muntele Sinai să împlinească promisiunile lui Dumnezeu prin propriile lor eforturi, și acolo s-au arătat primele roade: așa cum le numește Pavel, faptele moarte⁷⁷, cu alte cuvinte, ascultarea de litera legii fără Duhul lui Dumnezeu. Acest legământ, spune Pavel, corespunde Ierusalimului care este acum – Ierusalimul actual făcut de om, nu Ierusalimul ceresc. El o descrie în acest fel:

Romani 10:1 Fraților, dorința inimii mele, și rugăciunea mea către Dumnezeu, pentru israeliți este să fie mântuiți. ²Le mărturisesc că **ei au râvnă pentru Dumnezeu, dar fără pricepere**, ³pentru că, întrucât n-au cunoscut neprihănirea, pe care o dă Dumnezeu, **au căutat să-și pună înainte o neprihănire a lor înșiși și nu s-au supus astfel neprihănirii pe care o dă Dumnezeu.**

Neprihănirea lui Dumnezeu este neprihănirea prin credință. Cu toate acestea, Avraam, în experiența sa cu Hagar, și Israelul pe Muntele Sinai, și Ierusalimul care este acum, caută să stabilească neprihănirea lor, încercând să lucreze și să îndeplinească toate cuvintele lui Dumnezeu.

Cei care sunt copii ai lui Avraam numai prin trup (cei care caută să-și stabilească propria neprihănire ignorând neprihănirea lui Dumnezeu) nu pot fi copiii spirituali ai lui Avraam și moștenitori ai făgăduinței, totuși ei rămân în casă pentru o perioadă de timp. Pentru ce? Pentru că, în timp ce se află în casă, ei să se poată naște din Spirit și să devină copii ai făgăduinței, adică să fie liberi. Acest lucru este ilustrat în libertatea care a fost acordată sclavilor în al șaptelea an⁷⁸. Cei care, din dragoste pentru stăpânul lor, doreau să rămână în gospodăria sa, nu

---

⁷⁷ Evrei 6:1

⁷⁸ Exodul 21:2

puteau face acest lucru decât dacă deschideau urechea⁷⁹, simbolizând astfel că rămâne în gospodărie doar auzind și prețuind cuvântul.

Cu toate acestea, dacă rămân în starea lor de robi ai păcatului, ei sunt în cele din urmă expulzați din gospodărie și nu sunt socotiți descendenți. De aceea Isaac este prezentat ca singurul fiu născut al lui Avraam⁸⁰. Când sunt expulzați? Când îi persecută pe cei care sunt copii ai făgăduinței. Este o caracteristică firească a celor care trăiesc în primul legământ de a-i persecuta și hărțui pe cei care trăiesc în cadrul celui de-al doilea legământ.

Pavel continuă în scrisoarea sa către galateni că Ierusalimul care este mai sus, care este mama noastră a tuturor, este liber. Isaac s-a născut din Duh și el a fost adevărata sămânță. Dumnezeu a spus că în Isaac se va chema Sămânța lui⁸¹. Astfel, copiii lui Avraam sunt cei care se nasc așa cum a fost Isaac: născut din Duh. Isaac s-a născut liber, dar numai copiii lui Avraam (cei născuți din Duhul) sunt liberi; ceilalți sunt copii ai robei.

În ce constă robia? Ea constă în a fi legați de propriile noastre promisiuni care nu pot fi îndeplinite. Sclavia înseamnă a fi sub păcat; este a fi în casa lui Dumnezeu, pentru că trebuie să fii. Vedem în vechiul legământ mentalitatea unui sclav și a unui slujitor. Cuvintele sunt primite ca ordine, nu ca promisiuni. Această mentalitate, naturală pentru cei care caută să-și stabilească propria neprihănire, îi înrobește și îi face să se concentreze asupra performanței și realizărilor în lucrarea lui Dumnezeu. Acest lucru îi oprește să intre într-o relație adevărată cu Tatăl lor Ceresc și cu frații lor. Aceasta este ceea ce s-a întâmplat cu Israelul după atâția ani de sclavie, precum și astăzi cu cei care sunt în slujire.

---

⁷⁹ Exodul 21:6

⁸⁰ Evrei 11:17

⁸¹ Genesa 26:3-5

Sclavul lucrează pentru Dumnezeu în timpul zilei, iar seara acasă are propriile reguli și sarcini. Mai mult, în ziua de sabat face ceea ce este al lui Dumnezeu pentru că Dumnezeu îl cere, dar de îndată ce soarele apune, el profită în grabă de timpul său, de orele sale, cu înțelegerea că acest spațiu este al lui pentru a se distra.

Pe de altă parte, în ce constă libertatea? Este experiența nașterii Duhului și că Duhul lui Dumnezeu scrie legea Sa în inimile noastre. Fiul/fiica își dă seama că înțelepciunea lor nu va duce decât la durere și greutate, asemenea lui Avraam înaintea lor. Ei cred în bunătatea lui Dumnezeu și că voia Lui este cea mai bună pentru ei și cred că a supune voia lor Tatălui este cheia eliberării de păcatul care este întotdeauna acolo pentru a corupe totul.

Această rasă de oameni liberi, care umblă prin complexitatea vieții în credință, în loc să-și împietrească inimile, care aud și prețuiesc glasul Păstorului și Îl urmează, devin copii ai Ierusalimului care este sus.⁸² Există o naștere, o întărire, și o creștere la statura lui Hristos.⁸³ Ei devin copii ai lui Dumnezeu.

Se numește noul legământ sau al doilea legământ, deoarece este ultimul, în ochii oamenilor, care este ratificat de Dumnezeu prin dăruirea Fiului Său și moartea Sa pe cruce. Este al doilea legământ pentru că este al doilea care produce roade, pentru că Israel s-a născut după Duh, și Ismael după roada cărnii.

1 Corinteni 15:⁴⁶ **Dar întâi vine nu ce este duhovnicesc, ci ce este firesc; ce este duhovnicesc vine pe urmă.** ⁴⁷ Omul dintâi este din pământ, pământesc; omul al doilea este din cer. ⁴⁸ Cum este cel pământesc, așa sunt și cei pământești; cum este Cel ceresc, așa sunt și cei cerești. ⁴⁹ Și după cum am purtat chipul celui pământesc, tot așa vom purta și chipul Celui ceresc. ⁵⁰ Ce spun eu, fraților, este că nu pot carnea și sângele

---

⁸² Evrei 12:22-23

⁸³ Ioan 3:3-8; Genesa 21:8; Psalmul 131; Evrei 5:12-14; Efeseni 4:13; Romani 8:28

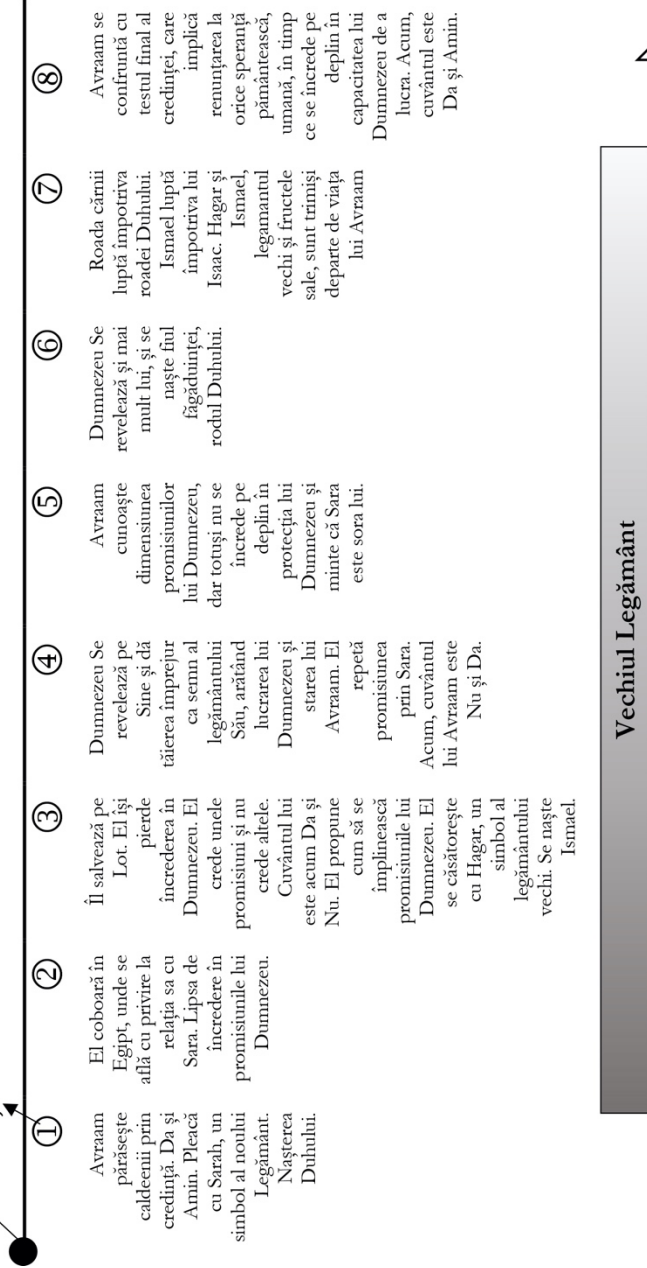
să moștenească Împărăția lui Dumnezeu, și că putrezirea nu poate moșteni neputrezirea.

Când un om se naște, el se naște într-o stare carnală. Aceasta este condiția naturală a ființelor umane. Acesta este primul om, omul pământului. Cu toate acestea, promisiunea este făcută fiecărei ființe umane de pe acest pământ, pentru ca ei să poată fi făcuți după chipul celui de-al doilea om, cel ceresc. Acest om făcut după chipul celui de-al doilea om, omul ceresc Isus, prețuiește fiecare cuvânt al Tatălui Său – așa cum face Fiul lui Dumnezeu.

Viața lui Avraam

Nașterea firii pământești

Nașterea Duhului

Vechiul Legământ

Noul Legământ

Cei drepți vor trăi prin credință

După ce am văzut viața lui Avraam, să amplificăm implicațiile ca El să creadă în Dumnezeu și să fie făcut neprihănit. El a primit această neprihănire – sau a fost „socotită lui” – prin credință. Ce înseamnă acest lucru? Despre ce neprihănire vorbim? Ce este neprihănirea? Cum definește Biblia neprihănirea și cum definește Biblia cuvântul „credință”? Despre ce credință vorbim?

Neprihănirea

Cuvântul „neprihănire” este definit ca echitate (de caracter sau de fapt), îndreptățire⁸⁴. Acest lucru în sine nu ne spune prea multe, așa că haideți să definim termenul cu Biblia. Primul lucru pe care îl observăm este că neprihănirea este a lui Dumnezeu:

Matei 6:³³ Dar căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și **neprihănirea Lui**;...

Romani 3:⁵ Dar dacă nelegiuirea noastră laudă **neprihănirea lui Dumnezeu**, ...

Cum definește Biblia neprihănirea lui Dumnezeu?

Deuteronomul 6:²⁵ Și va fi neprihănirea noastră, dacă vom respecta să facem toate aceste porunci înaintea DOMNULUI Dumnezeului nostru, așa cum ne-a poruncit El.

Psalmul 119:¹⁷² Limba mea va vorbi despre cuvântul Tău: Căci **toate poruncile Tale sunt neprihănire**.

---

⁸⁴Puternic: 1343. δικαιοσύνη **dikaiōsunē**, *dik-ah-yos-oo'-nay*; din 1342; echitate (de caracter sau act); spec. (Chr.) *justificare*:—dreptate.

Isaia 51:7 Ascultați de Mine, voi, cei care cunoașteți neprihănirea, **oamenii în a căror inimă este legea Mea**;...

Legea lui Dumnezeu este neprihănirea lui Dumnezeu. Acum, cele Zece Porunci, scrise pe piatră, sunt doar o declarație în cuvinte omenești a neprihănirii lui Dumnezeu, iar a le avea în inimile noastre înseamnă a cunoaște neprihănirea lui Dumnezeu. Cu toate acestea, cele 10 porunci sunt doar o descriere a modului în care este Dumnezeu, a caracterului și vieții Sale. Legea este spirituală⁸⁵, iar marele principiu sau spirit care o susține este iubirea agape.⁸⁶

De exemplu, porunca „să nu preacurvești”⁸⁷ este duhovnicească, cuprinzând nu numai fapta în sine, ci și gândurile și inima omului, pentru că dacă râvnește în mintea lui, el a încălcat deja legea.⁸⁸ Dar dacă am dori să avem o înțelegere mai aprofundată a spiritului legii, cum am putea să o obținem? Ce ne va da o înțelegere a sensului spiritual al poruncilor? Ce ne va arăta, pe deplin și perfect, viața lui Dumnezeu?

Evanghelia și neprihănirea lui Dumnezeu

Unde se descoperă cel mai bine neprihănirea lui Dumnezeu?

Romani 1:16 Căci nu mi-e rușine de **Evanghelia lui Hristos**:...

¹⁷ **Căci aici este neprihănirea lui Dumnezeu revelată** din credință în credință: după cum este scris: „Cei drepti vor trăi prin credință.”

Văzând și privind Evanghelia, neprihănirea lui Dumnezeu va fi revelată. Această revelație a Evangheliei este de la credință la credință. Dar, ce este Evanghelia? Observăm că Evanghelia este „a lui Hristos”. În această privință, citim:

---

⁸⁵ Romani 7:14

⁸⁶ Romani 13:10

⁸⁷ Romani 13:9

⁸⁸ Matei 5:27-28

Romani 1:1 Pavel, rob al lui Isus Hristos, chemat să fie apostol, pus deoparte ca să vestească Evanghelia lui Dumnezeu, ²pe care o făgăduise mai înainte prin prorocii Săi în Sfintele Scripturi. ³Ea privește pe Fiul Său, născut din sămânța lui David în ce privește trupul, ;

Evanghelia lui Dumnezeu este despre Fiul Său Isus; este vorba despre viața lui Isus. Este vestea bună a lui Isus, povestea Sa, cine este El, ce a făcut, face și va face pentru fiecare dintre creaturile Sale. Și ce altceva este Evanghelia?

Romani 1:16 Căci nu mi-e rușine de Evanghelia lui Hristos, căci **este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede**; mai întâi pentru iudeu și, de asemenea, pentru grecesc.

Evanghelia este puterea lui Dumnezeu de a salva pe toți cei care o acceptă și gustă din ea. Observăm puterea ei mântuitoare în viața lui Isus⁸⁹ și a celor care Îl urmează.

Neprihănirea lui Dumnezeu în Hristos Isus

Hristos este, de asemenea, neprihănirea noastră.

1 Corinteni 1:30 Dar a lui sunteți voi în **Hristos Isus, care de la Dumnezeu este făcut pentru noi înțelepciune, și dreptate, și sfințire, și răscumpărarea:**

Dumnezeu ne-a dat Hristos Isus, ca să putem rămâne în El. Când permitem și acceptăm cuvântul Său și Spiritul Său să rămână în noi, atunci El poate rămâne în noi⁹⁰. El devine sursa noastră de înțelepciune și neprihănire, în loc să încercăm să o găsim într-o altă sursă.

---

⁸⁹ Matei 1:21

⁹⁰ Ioan 15:1-13

2 Corinteni 5:21 Pe Cel ce n-a cunoscut niciun păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El.

Neprihănirea lui Dumnezeu vine la noi prin Hristos. El, care nu a cunoscut niciodată păcatul, a fost făcut păcat pentru noi; asupra Lui au fost puse greutatea păcatelor noastre. Pentru ce? Pentru ca în El să devenim neprihănirea lui Dumnezeu. Îi dăm păcatele noastre lui Hristos și El ne dă neprihănirea lui Dumnezeu. Costul convertirii noastre în caracterul lui Dumnezeu este prin faptul că Hristos este făcut păcat pentru noi. Acesta este darul lui Dumnezeu pentru noi.

Romani 5:17 Dacă, deci, prin greșeala unuia singur, moartea a domnit prin el singur, cu mult mai mult **cei ce primesc**, în toată plinătatea, harul și **darul neprihănirii vor domni în viață prin acel unul singur, care este Isus Hristos!**)

În legătură cu revelația și manifestarea neprihănirii lui Dumnezeu, citim următoarele::

Romani 3:24 Dar acum s-a arătat o neprihănire[\[a\]](#), pe care o dă Dumnezeu, fără lege – despre ea mărturisesc Legea și Prorocii – ²²și anume neprihănirea dată de Dumnezeu, care vine prin credința în Isus Hristos, pentru toți și peste toți cei ce cred în El. Nu este nicio deosebire. ²³Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu. ²⁴Și sunt socotiți neprihăniți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea care este în Hristos Isus. ²⁵Pe El, Dumnezeu L-a rânduit mai dinainte să fie, prin credința în sângele Lui, o jertfă de ispășire, ca să-Și arate neprihănirea Lui, căci trecuse cu vederea păcatele dinainte, în vremea îndelungii răbdări a lui Dumnezeu, ²⁶pentru ca, în vremea de acum, să-Și arate neprihănirea Lui în așa fel încât să fie neprihănit, și totuși să socotească neprihănit pe cel ce crede în Isus.

Neprihănirea lui Dumnezeu s-a manifestat fără lege. Unde? În însăși viața lui Isus Hristos Însuși. El întruchipează neprihănirea lui

Dumnezeu, care este revelată în viața Sa aici pe pământ. Și această viață este mărturisită de lege și de profeți. Isus Însuși a spus:

Ioan 5:³⁹ Cercetați scripturile; căci în ele credeți că aveți viață veșnică și **ele sunt cei care mărturisesc despre Mine...** ⁴⁶ Căci dacă l-ați fi crezut pe Moise, voi M-ați fi crezut, căci **El a scris despre Mine.**

Scrierile Vechiului Testament mărturisesc că Isus Hristos este neprihănirea lui Dumnezeu. Această neprihănire a lui Dumnezeu nu vine prin lege, nici prin profeți. Se spune că în afară de lege („fără lege” în Rom 3:21) această neprihănire s-a manifestat. Legea este acolo, dar vedem că neprihănirea lui Dumnezeu este revelată independent în persoana lui Isus. Există mărturii suplimentare:

Ioan 5:³⁶ Dar am o mărturie mai mare decât *cea* a lui Ioan: pentru lucrările pe care Tatăl mi le-a dat ca să le termin, **aceleași lucrări pe care le fac, depun mărturie despre Mine,** că Tatăl M-a trimis. ³⁷ **Și Tatăl însuși, care M-a trimis pe Mine, a depus mărturie despre Mine.** Voi nici nu i-ați auzit glasul în niciun moment, nici nu i-ați văzut forma.

Lucrările lui Hristos depun mărturie, și chiar a Tatălui Însuși, că Isus este revelatorul lui Dumnezeu – fiind „chipul expres al lui Dumnezeu”, El a trăit pe pământ caracterul neprihănit al Tatălui Său. Astfel, Tatăl Său depune mărturie despre Fiul Său:

Matei 17:⁵ Pe când vorbea el încă, iată că i-a acoperit un nor luminos cu umbra lui. Și din nor s-a auzit un glas, care zicea: „**Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea Mea, de El să ascultați!**”

Astfel, Tatăl declară cine este Hristos: Cel pe care ar trebui să-L auzim.

În ce alt mod se manifestă sau se descoperă neprihănirea lui Dumnezeu? În viața lui Avraam am văzut că aceasta se manifestă prin recunoașterea păcătoșeniei și credința în iertare.

Luca 18:⁹ **A mai spus și pilda aceasta pentru unii care se încredeau în ei înșiși că sunt neprihăniți și disprețuiau pe ceilalți.** ¹⁰ „Doi oameni s-au suit la Templu să se roage; unul era fariseu și altul, vameș. ¹¹ Fariseul sta în picioare și a început să se roage în sine astfel: ‘Dumnezeule, Îți mulțumesc că nu sunt ca ceilalți oameni, hrăpăreți, nedrepti, preacurvari, sau chiar ca vameșul acesta. ¹² Eu postesc de două ori pe săptămână, dau zeciuială din toate veniturile mele.’ ¹³ Vameșul stătea departe și nu îndrăznea nici ochii să și-i ridice spre cer, ci se bătea în piept și zicea: ‘Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!’ ¹⁴ Eu vă spun că mai degrabă omul acesta s-a pogorât acasă socotit neprihănit decât celălalt. Căci oricine se înalță va fi smerit și oricine se smerește va fi înălțat.”.

Cuvântul „milostiv” este, de asemenea, tradus ca „a ispăși”. Admițând că este păcătos, vameșul îl imploră pe Dumnezeu să-și ispășească starea. Spre deosebire de fariseu, el este cel care primește dreptatea, fiind împăcat cu Dumnezeu.

Inima lui Hristos umplută de neprihănirea lui Dumnezeu, El a manifestat-o declarând credințioșia și mântuirea lui Dumnezeu⁹¹. Credințioșia lui Dumnezeu este revelată prin bunătatea sau mila Sa iubitoare.

Psalmul 36:⁵ **Mila Ta**, DOAMNE, *este în ceruri; Și credințioșia ta ajunge până la nori.*

Psalmul 92:² Pentru a arăta bunătatea **ta iubitoare** dimineața, și credințioșia ta în fiecare noapte,

Acesta este motivul pentru care Ioan avea să spună mai târziu:

1 Ioan 1:⁹ Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curețe de orice nelegiuire.

---

⁹¹ Psalmii 40:10

Pentru că Dumnezeu este credincios și drept, El ne iartă și ne curăță. Dacă el nu ar face acest lucru, El ar înceta să mai fie credincios și drept. Neprihănirea Sa este astfel revelată, declarată și manifestată în iertarea păcatului și în curățirea pe care El o face de toată nelegiuirea noastră. Dreptatea se manifestă astfel prin milă. În plus, citim:

Psalm 89:¹⁴ Dreptatea și judecata sunt locuința tronului tău:
Mila și adevărul vor merge înaintea feței tale.

Traducerea literală Young traduce acest verset după cum urmează:

Psalm 89:¹⁴ Dreptatea și judecata [are] locul fix al tronului Tău,
Bunătatea și adevărul merg înaintea feței Tale. YLT

Temelia tronului lui Dumnezeu este neprihănirea și judecata Sa. În timp ce dreptatea se manifestă prin bunătate și milă, judecata este revelația adevărului.

Psalm 96:¹³ Înaintea DOMNULUI: căci el vine, Căci el vine să judece pământul: **El va judeca lumea cu dreptate, Și poporul cu adevărul Său.**

Psalm 119:⁴³ Și nu scoate cuvântul adevărului cu totul din gura mea; Căci am nădăjduit în judecățile tale.

Isaia 42:³ Trestia frântă n-o va zdrobi și mucul care mai arde încă nu-l va stinge. Va vesti **judecata după adevăr.**

Dumnezeu Își execută judecățile prin revelația adevărului. Hristos în viața Sa a revelat astfel adevărul despre cum este Tatăl Său, pentru a anula lucrările diavolului⁹², care este un mincinos de la început. În acest fel, mântuirea lui Dumnezeu este, de asemenea, dăruirea adevărului.⁹³

Psalm 25:⁵ Călăuzește-mă în adevărul Tău și învață-mă: Căci Tu ești Dumnezeul mântuirii mele; Pe tine eu te aștept toată ziua.

---

⁹² 1 Ioan 3:8

⁹³ Ioan 8:44.

Efesenii 1:¹³ Și voi, după ce **ați auzit cuvântul adevărului (Evanghelia mântuirii voastre)**, ați crezut în El și ați fost pecetluiți cu Duhul Sfânt, care fusese făgăduit

Concluzionăm că neprihănirea lui Dumnezeu se manifestă și se descoperă, se face vizibilă, în mila și iertarea lui Dumnezeu și în adevărul lui Dumnezeu așa cum este declarat în viața lui Hristos. Pavel ajunge la această concluzie în Romani 3:21-26, când spune că Dumnezeu declară neprihănirea Sa prin iertarea păcatelor care sunt trecute prin îngăduința lui Dumnezeu, pentru ca El să fie drept dând harul răscumpărării libere care se găsește în Hristos.

Ne întrebăm: Cum este neprihănirea lui Dumnezeu accesibilă ființelor umane? Cum putem înțelege neprihănirea lui Dumnezeu? O putem primi **prin credința** lui Isus Hristos, pentru toți cei care cred **în** El. Nu există nicio diferență între ființele umane, pentru că am păcătuit cu toții. Nu există nicio diferență în modul în care poate fi achiziționată⁹⁴. Există o singură cale de a primi neprihănirea lui Dumnezeu. Fie că cineva a trăit înaintea lui Hristos, fie după Hristos, El este pentru toți cei care cred în El. Dumnezeu L-a pus pe Hristos ca manifestare a neprihănirii Sale și El este singurul mijloc de a-l primi.⁹⁵ Prin urmare, în Hristos, neprihănirea se poate manifesta prin iertarea păcatelor. Nu există nici un alt nume dat printre oameni, prin care să putem fi mântuiți.⁹⁶

Viața însăși și caracterul lui Dumnezeu au fost revelate perfect și complet în viața lui Hristos. Isus Însuși a spus:

Ioan 17:4 „**Te-am slăvit pe pământ**: am terminat lucrarea pe care mi-ai dat-o să o fac... ⁶**Eu am arătat numele Tău** oamenilor pe care Mi i-ai dat din lume: ai tăi au fost și tu mi-ai

---

⁹⁴ Romani 3:22.

⁹⁵ Ioan 14:6.

⁹⁶ Faptele apostolilor 4:12

dat Mie; și ei au păzit cuvântul Tău.... ⁸ Căci **Eu le-am dat cuvintele pe care Mi le-ai dat;...**"

Isus a revelat în formă vie cuvintele și caracterul lui Dumnezeu, în acest fel fiind revelația vieții Tatălui, până în punctul în care El ar putea spune: „Cel ce M-a văzut pe Mine L-a văzut pe Tatăl”.⁹⁷

Evrei 1:⁹ **Tu ai iubit dreptatea** și ai urât nedreptatea, de aceea Dumnezeu, *chiar* Dumnezeul tău, te-a uns cu untdelemnul veseliei mai presus de semenii tăi.

Hristos a iubit neprihănirea lui Dumnezeu. El a avut-o prețuită în inima Sa.

Psalm 40:⁸ **Mă bucur să fac voia Ta**, Dumnezeul meu: Da, **legea Ta este în inima mea.** ⁹ Am predicat **neprihănirea** în marea adunare: Iată, nu mi-am abținut buzele, o, DOAMNE, tu știi. ¹⁰ **Eu nu am ascuns neprihănirea ta în inima mea;** Ți-am declarat credințioșia și mântuirea ta: nu am ascuns bunătatea ta iubitoare și adevărul tău de marea adunare.

Legea lui Dumnezeu, neprihănirea lui Dumnezeu, era în inima lui Isus. În consecință, El a predicat neprihănirea în marea adunare. Și Isus însuși declară că nu a ascuns neprihănirea lui Dumnezeu⁹⁸, din abundența inimii, gura lui vorbește.⁹⁹

El este manifestarea voii lui Dumnezeu:

Ieremia 23:⁵ „Iată vin zile, zice Domnul, când voi ridica lui David o Odraslă neprihănită. El va împărăți, va lucra cu înțelepciune și va face dreptate și judecată în țară. ⁶ În vremea Lui, Iuda va fi mântuit și Israel va avea liniște în locuința lui; și iată Numele pe care i-L vor da: *Domnul, Neprihănirea noastră!*.”

---

⁹⁷ Ioan 14:9.

⁹⁸ Matei 5:15

⁹⁹ Matei 12:34

Cu alte cuvinte, inima lui Hristos s-a revărsat de neprihănirea lui Dumnezeu, pentru că neprihănirea lui Dumnezeu este mai mare decât litera legii, pentru că legea este spirituală¹⁰⁰. Este viața lui Dumnezeu, care nu poate fi conținută, și ea izvorăște ca o fântână de apă vie. Este cu neputință ca Hristos să nu manifeste vestea bună a dragostei și iertării lui Dumnezeu; de aceea El nu o poate ascunde.

Lucrarea lui Dumnezeu în ființele umane: Cum și unde?

Dumnezeu dorește să-Și pună propria neprihănire în părțile lăuntrice ale omului.

Psalmul 51:⁶ Iată, tu dorești adevărul **în părțile lăuntrice**:...

Deuteronom 6:²⁵ Și va fi neprihănirea noastră, dacă vom **respecta** să facem toate aceste porunci înaintea DOMNULUI Dumnezeului nostru, așa cum ne-a poruncit El.

Promisiunea lui Dumnezeu este că vom avea neprihănire atunci când vom respecta să facem toate poruncile lui Dumnezeu. Cuvântul „a observa” este același pe care l-am văzut anterior tradus ca „a păstra” sau „a prețui”, referindu-se la auzul cuvântului lui Dumnezeu, atât la Avraam¹⁰¹ și în Israel¹⁰². De aceea, El a spus poporului Israel, pe muntele Sinai, în oferta Sa despre noul legământ:

Deuteronom 6:⁶ Și poruncile acestea, pe care ți le dau astăzi, să le ai în inima ta.

Aceasta este promisiunea noului legământ:

Ieremia 31:³³ Ci iată legământul pe care-l voi face cu casa lui Israel după zilele acelea, zice Domnul: **Voi pune Legea Mea înăuntrul lor, o voi scrie în inima lor**, și Eu voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu.

---

¹⁰⁰ Romani 7:14

¹⁰¹ Genesa 26:5

¹⁰² Exodul 19:5

Dumnezeu Însuși este Cel care Își pune legea în mintea noastră și o scrie în inima noastră. Noi, dintre noi înșine, nu o putem face. Dumnezeu îl acoperă pe om cu neprihănirea Sa.

Isaia 61:¹⁰ „Mă bucur în Domnul și sufletul Meu este plin de veselie în Dumnezeul Meu, **căci M-a îmbrăcat cu hainele mântuirii, M-a acoperit cu mantaua izbăvirii**, ca pe un mire împodobit cu o cunună împărătească și ca o mireasă împodobită cu sculele ei.

Dumnezeu nu numai că ține și pecetluiește neprihănirea Sa în inimă; El acoperă, de asemenea, omul cu o haină. De asemenea, îl acoperă cu o platoșă, care îl protejează de săgețile dușmanului.

Efesenii 6:¹⁴ Stați, dar, având coapsele voastre aprinse cu adevărul și **având pe platoșa dreptății**;

Cum suntem încinși? Și cum suntem înarmați cu platoșa?

Romani 8:⁹ Voi însă nu mai sunteți pământești, ci duhovnicești, dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește în adevăr în voi. Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui. ¹⁰ Și dacă Hristos este în voi, trupul vostru, da, este supus morții din pricina păcatului, dar **duhul vostru este viu din pricina neprihănirii**.

Dumnezeu vrea să ne dea neprihănirea Sa prin Duhul Său. Dacă Hristos este în noi, dacă Duhul lui Hristos locuiește în noi, atunci vom fi trecut de la moarte la viață, iar spiritul nostru va trăi datorită neprihănirii. Pentru că versetul continuă să spună:

Romani 8:¹¹ Și dacă Duhul Celui ce a înviat pe Isus dintre cei morți locuiește în voi, Cel ce a înviat pe Hristos Isus din morți va învia și trupurile voastre muritoare **din pricina Duhului Său, care locuiește în voi**.

Duhul lui Dumnezeu care locuiește în noi este cel care aduce în viața noastră neprihănirea lui Dumnezeu, viața Sa, iar acest lucru ne însuflețește.

Galateni 5:⁴ **Sunteți goi de Hristos**, oricine dintre voi care vă îndreptați prin Lege; sunteți căzuți din har. ⁵ **Căci noi, prin Spirit, așteptăm nădejdea neprihănirii prin credință.** JUB

De la credință la credință

După ce am văzut aceste concepte cu privire la neprihănirea lui Dumnezeu, să ne întoarcem la versetul pe care l-am avut în vedere:

Romani 1:¹⁶ Căci mie nu mi-e rușine de Evanghelia lui Hristos, **fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede: întâi a iudeului, apoi a grecului,**¹⁷ deoarece în ea este descoperită o neprihănire pe care o dă Dumnezeu **prin credință** și care duce **la credință**, după cum este scris: „Cel neprihănit va trăi prin credință”.

Vestea bună a mântuirii în Hristos Isus este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede. Toți oamenii sunt pierduți și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu¹⁰³, aceasta este caracterul Său perfect. Ei sunt înstrăinați de viața lui Dumnezeu. Lucrarea Evangheliei este o lucrare personalizată și individuală în fiecare ființă umană de pe acest pământ pentru a le pune în armonie cu legea lui Dumnezeu sau cu neprihănirea sau caracterul Său. Tot acest proces este o lucrare de credință.

Versetul ne spune că în Evanghelie (adică în Hristos), neprihănirea lui Dumnezeu este revelată din credință. Din care credință la care credință?

Romani 3:²² și anume neprihănirea dată de Dumnezeu, care vine prin credința în Isus Hristos, pentru toți și peste toți cei ce cred în El. Nu este nicio deosebire:

După cum spune Biblia jubiliară 2000:

---

¹⁰³ Romani 3:23

Romani 3:22 neprihănire, adică de la Dumnezeu prin **crediința lui Isus**, Hristosul, **pentru** toți și peste toți cei care cred în El, pentru că nu este nici o diferență;

Observați: prin / **către** și **pentru**? Neprihănirea lui Dumnezeu s-a manifestat **prin** credința lui Isus, **pentru** credința celor care cred **în** El. Neprihănirea lui Dumnezeu este revelată în Isus prin credința Sa, pentru ca ei să creadă în El. În Isus, vedem viața unui om cu încredere perfectă și supunere față de Dumnezeu Tatăl nostru.

Versetul continuă să spună¹⁰⁴: „după cum este scris: cei drepti vor trăi prin credință”. La cine se face referire aici? În principal la Isus, pentru că Isus este singurul în care neprihănirea lui Dumnezeu s-a manifestat pe deplin. De aceea El este numit Cel Drept¹⁰⁵:

Fapte 22:14 El mi-a zis: ‘Dumnezeul părinților noștri te-a ales să cunoști voia Lui, **să vezi pe Cel Neprihănit și să auzi cuvinte din gura Lui**;

Vedem că neprihănirea lui Dumnezeu a fost manifestată și revelată de Isus prin credința Sa, pentru ca noi să putem crede mai întâi în El și, în acest fel, să primim credința Sa. Acesta este motivul pentru care Pavel trebuie să clarifice când citează:

Habacuc 2:4 Iată, sufletul lui *care* este înălțat nu este drept în el: Dar cei drepti **vor trăi prin credința lui**.

Cel Drept, cu alte cuvinte Isus, trăiește prin credința Sa, iar noi trăim prin credința lui Isus.

Ce este credința?

Și, firește, ne întrebăm: ce este credința? În ce constă? Cum o obținem?

---

¹⁰⁴ Romani 1:16-17

¹⁰⁵ Faptele apostolilor 3:14; 7:52

Matei 8:5 Pe când intra Isus în Capernaum, s-a apropiat de El un sutaș, care-L ruga ⁶ și-I zicea: „Doamne, robul meu zace în casă slăbănog și se chinuiește cumplit.” ⁷ Isus i-a zis: „Am să vin și să-l tămăduiesc.” ⁸ „Doamne”, a răspuns sutașul, „nu sunt vrednic să intri sub acoperământul meu, ci zi numai un cuvânt, și robul meu va fi tămăduit.” ⁹ Căci și eu sunt om sub stăpânire; am sub mine ostași și zic unuia: ‘Du-te!’ și se duce; altuia: ‘Vino!’ și vine; și robului meu: ‘Fă cutare lucru!’ și-l face.” ¹⁰ Când a auzit Isus aceste vorbe, S-a mirat și a zis celor ce veneau după El: „Adevărat vă spun că nici în Israel n-am găsit o credință așa de mare. ¹¹ Dar vă spun că vor veni mulți de la Răsărit și de la Apus și vor sta la masă cu Avraam, Isaac și Iacov în Împărăția cerurilor. ¹² Iar fiii Împărăției vor fi aruncați în întunericul de afară, unde vor fi plânsul și scrâșnirea dinților.” ¹³ Apoi a zis sutașului: „Du-te și făcă-ți-se după credința ta”. Și robul lui s-a tămăduit chiar în ceasul acela.

Isus a văzut o mare credință în Sutaș, deoarece nu era necesar pentru el ca Isus să-i vindece personal slujitorul, ci doar să spună cuvântul. În timp ce sutașul s-a declarat nevrednic, el a înțeles, de asemenea, cum funcționează autoritatea și porunca. El credea că Hristos, prin cuvântul Său, avea stăpânire asupra bolilor, asupra sănătății și asupra tuturor lucrurilor create.

Acest lucru ne aduce în mod natural înapoi la început, când Dumnezeu a spus: „Să fie lumină; și a fost lumină”¹⁰⁶. După cum spune textul, „Căci El a vorbit și s-a făcut”¹⁰⁷. Aceasta este credința: înseamnă a crede că cuvântul lui Dumnezeu se împlinește. Înseamnă să crezi în cuvântul și promisiunea lui Dumnezeu. Înseamnă să crezi în Isus. Iar Isus, auzind o astfel de încredere în promisiunile lui Dumnezeu, l-a pus

---

¹⁰⁶ Genesa 1:3

¹⁰⁷ Psalmii 33:9

pe sutaș ca fiind așezat cu patriarhii credinței – cu Avraam, Isaac și Iacov. De ce? Pentru că cuvântul lui Dumnezeu a fost de ajuns.

Și care a fost răspunsul lui Isus? El a spus: „Așa cum ai crezut, să ți se facă ție”. Este interesant faptul că Dumnezeu face în conformitate cu măsura de credință găsite în persoană: credința permite lui Dumnezeu să lucreze. Vedem acest lucru în versetele următoare:

Matei 9: ²⁸ După ce a intrat în casă, orbii au venit la El. Și Isus le-a zis: „Credeti că pot face lucrul acesta?” „Da, Doamne”, I-au răspuns ei. ²⁹ Atunci S-a atins de ochii lor și a zis: „**Facă-vi-se după credința voastră!**”

Matei 15:²⁷ „Da, Doamne”, a zis ea, „dar și cățeei mănâncă firimiturile care cad de la masa stăpânilor lor”. ²⁸ Atunci, Isus i-a zis: „O, femeie, mare este credința Ta! **Facă-ți-se cum voiești.**” Și fiica ei s-a tămăduit chiar în ceasul acela.

Matei 13:⁵⁸ Și el nu a făcut multe lucrări mărețe acolo din cauza necredinței lor.

Toate lucrurile sunt posibile pentru cel care crede¹⁰⁸. Dumnezeu prin Isus dă fiecăruia după măsura credinței lor. Dumnezeu ne dă ceea ce credem. Astfel, vedem că credința care se găsește în noi determină darul lui Dumnezeu.

În povestea sutașului avem o primă definiție a credinței. Să ne uităm la un alt verset:

Evrei 11: ¹⁷ Prin credință a adus Avraam jertfă pe Isaac, **când a fost pus la încercare**, el, care primise făgăduințele cu bucurie, a adus jertfă pe singurul lui fiu! ¹⁸ El căruia i se spusese: „În Isaac vei avea o sămânță care-ți va purta numele!” **19** Căci se gândea că Dumnezeu poate să învieze chiar și din morți, și, drept vorbind, ca înviat din morți l-a primit înapoi.

---

¹⁰⁸ Marcu 9:23.

Observăm că, în umblarea noastră, credința noastră este încercată. În cazul lui Avraam, când a venit testul, s-a descoperit că el credea în promisiunile lui Dumnezeu.

Iacov 1:3 *Știind aceasta, că **încercarea credinței voastre** lucrează răbdare.*

Vom primi moștenirea prin credință și răbdare¹⁰⁹. Testul credinței este ceea ce produce răbdare. Astfel, moștenirea promisă de Dumnezeu este primită prin credință și rodul încercării ei: răbdarea.

1 Petru 1:7 **pentru ca încercarea credinței voastre**, cu mult mai scumpă decât aurul care piere și care totuși este încercat prin foc, să aibă ca urmare lauda, slava și cinstea, la arătarea lui Isus Hristos:

Credința după încercare devine mai prețioasă decât aurul rafinat în foc și se găsește în laudă, onoare și slavă atunci când Hristos se manifestă.

Să mai vedem încă un verset care ne va ajuta să înțelegem credința:

Evrei 11:1 *Și credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd.*

Credința este substanța a ceea ce este nădăjduit de la Dumnezeu și a ceea ce El a promis. Credința se bazează pe un „este scris” concret, și nu pe ceea ce ne imaginăm. Credința în Dumnezeu ne conectează la El și este dovada a ceea ce nu se vede. Este cunoașterea, cu certitudine și convingere, că cuvântul lui Dumnezeu va împlini ceea ce El a spus, chiar dacă nu îl putem vedea sau nu este evident, chiar dacă contrazice ceea ce ne spun simțurile noastre. Pavel ne dă un exemplu în acest sens:

Evrei 11:8 **Prin credință**, Avraam, când a fost chemat să plece într-un loc pe care avea să-L ia ca moștenire, a ascultat și a plecat **fără să știe unde se duce.**

---

¹⁰⁹ Evrei 6:12

Avraam nu știa unde merge, dar a ieșit cu credință. El a auzit cuvântul lui Dumnezeu și, cu puterea și harul lui Dumnezeu, a acționat. Adevărata credință aduce în sine lucrarea pentru care a fost trimisă. Citim în Scripturi despre acest lucru:

Galateni 5:⁶ Căci, în Isus Hristos, nici tăierea împrejur, nici netăierea împrejur n-au vreun preț, ci **credința care lucrează prin dragoste.**

Credința lucrează prin iubire. Motivația sa este dragostea agape. Credința, atunci când este primită, generează acțiune în credincios prin harul lui Dumnezeu. Prin credință Avraam a ieșit, chiar dacă nu a putut vedea unde merge.

Prin urmare, credința este dovada, convingerea, certitudinea, credința că cuvintele și promisiunile lui Dumnezeu sunt împlinite. Se crede că cuvântul lui Dumnezeu va face lucrarea pe care spune că o va face, chiar dacă nu este evidentă pentru simțurile noastre.

Mărimea credinței

Credința vine în diferite dimensiuni, mărimi sau intensități în oameni.

Romani 12: ³ Căci eu spun, prin harul dat mie, fiecărui om care este printre voi, să nu se gândească la sine mai mult decât ar trebui să gândească; ci să gândească sobru, **după cum Dumnezeu a dat fiecărui om măsura credinței...** ⁶ Având atunci daruri diferite în funcție de harul care ne este dat, fie că este vorba de profeție, **să profetăm după proporția credinței;**

Dumnezeu a dat fiecărui om măsura credinței și suntem îndemnați să folosim și să exercităm această credință în funcție de proporția dată. Când Isus a vorbit despre sutașul roman, El a spus: „Nici măcar în Israel nu am găsit o astfel de credință.” Vorbind despre femeia

feniciană, Isus i-a spus: „Mare este credința ta”¹¹⁰. Dar ucenicilor le spune:

Matei 17:²⁰ El le-a spus: „Datorită credinței **voastre mici**. Căci, adevărat, vă spun că, **dacă aveți credință ca un grăunte de sămânță de muștar**, veți spune acestui munte: „Mută -te de aici până acolo”, și se va mișca și nimic nu vă va fi imposibil.” (ESV)

Ucenicii aveau „puțină credință”, chiar mai puțin decât o sămânță de muștar.

2 Corinteni 10:¹⁵ Nu ne lăudăm peste măsura noastră, adică nu ne lăudăm cu ostenele altuia, ci avem nădejdea că, **dacă credința voastră crește, va crește și câmpul nostru de lucru între voi**, nespuse de mult, după măsura noastră.,

Cu toate acestea, există speranța că credința va crește.

Sursa și creșterea credinței.

Acum, ne întrebăm: de unde vine credința? Cum o putem obține? Și chiar mai important, cum o creștem?

Romani 3:²¹ Dar acum s-a arătat o neprihănire, pe care o dă Dumnezeu, fără lege – despre ea mărturisesc Legea și Prorocii – ²² și anume **neprihănirea dată de Dumnezeu, care vine prin credința în Isus Hristos**, pentru toți și peste toți cei ce cred în El. Nu este nicio deosebire.

Care credință? **Credința** lui Isus Hristos. Nu este credința lui Daniel; este credința lui Isus. Aceasta este credința care înțelege neprihănirea lui Dumnezeu.

Evrei 12:² Privind la Isus autorul și desăvârșitorul credinței *noastre* ;

---

¹¹⁰ Matei 15:28

Isus este autorul și desăvârșitorul, cel care a desăvârșit credința. De aceea este credința **lui** Isus. Credința este pur și simplu un produs, o lucrare, a lui Isus. Și cum vine la noi?

Efeseni 2:⁸ Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi, ci este **darul lui Dumnezeu**:

Scopul final al credinței este mântuirea noastră¹¹¹. Credința nu este inerentă în noi, este un dar al lui Dumnezeu (deci este prin har); Dumnezeu ne dă credința lui Isus. Și cum o primim?

Galateni 5:²² Dar roada Duhului este... credință

Credința este un rod al Duhului Sfânt. Când Îl acceptăm și Îl primim pe Isus, primim Duhul Sfânt. Când Duhul lui Hristos locuiește în noi, credința lui Hristos poate găsi loc în inimile noastre. Isus a spus următoarele:

Ioan 7:³⁸ **Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura.**" ³⁹ **Spunea cuvintele acestea despre Duhul, pe care aveau să-L primească cei ce vor crede în El.** Căci Duhul Sfânt încă nu fusese dat, fiindcă Isus nu fusese încă proslăvit.)

De aceea Isus i-a spus lui Pavel:

Fapte 26:¹⁵ Cine ești, Doamne?' am răspuns eu. Și Domnul a zis: 'Eu sunt Isus, pe care-L prigonești. ¹⁶ Dar scoală-te și stai în picioare; ... ¹⁸ ca să le deschizi ochii, săse întoarcă de la întuneric la lumină și de sub puterea Satanei la Dumnezeu și **să primească, prin credința în Mine, iertare de păcate și moștenirea împreună cu cei sfințiți.'**

Hristos vrea să ne dea credința Sa și, prin credința Sa, vrea să ne dea iertare și moștenire. Așa suntem neprihăniți noi și Avraam. Isus, Sămânța, crede în cuvântul lui Dumnezeu că El va primi moștenirea

---

¹¹¹ 1 Petru 1:9

promisă și credința Sa pe care o primim, astfel încât să putem crede, de asemenea, că vom primi moștenirea.

Romani 10:¹⁷ Deci, atunci credința *vine* auzind și auzind prin cuvântul lui Dumnezeu.

Auzind cuvântul lui Dumnezeu, credința vine. Când Îl primim pe Hristos, primim credința Sa auzind, dacă nu-L respingem pe El sau cuvântul Său, nici nu ne împietrim inimile.

În consecință, cei drepti vor trăi prin credință. Hristos a fost făcut sfințire pentru noi¹¹². Prin acest proces legea lui Dumnezeu este scrisă în inimile noastre. Dar, din moment ce legea este spirituală, nu este vorba doar despre amintirea a zece declarații, ci despre a ne pune viața în armonie cu viața lui Dumnezeu. Este vorba despre a descoperi din ce în ce mai multe despre răutatea din nou și din ce în ce mai mult despre bunătața lui Dumnezeu, astfel încât să primim caracterul și viața lui Dumnezeu așa cum s-a manifestat în viața lui Hristos. Și aceasta este de la credință la credință. Așa cum este scris:

Romani 1:¹⁷ deoarece în ea este descoperită o neprihănire pe care o dă Dumnezeu **prin credință și care duce la credință**, după cum este scris: „Cel neprihănit va trăi prin credință”

La începutul acestei secțiuni, am aplicat acest verset lui Isus, cu sensul ce Habacuc l-a dat și de unde este citat¹¹³. Dar Pavel o aplică omului, ție și mie. Primim revelația neprihănirii lui Dumnezeu în persoana lui Isus și o mică măsură de credință pentru ca noi să credem și să acceptăm persoana lui Isus. Ajungem să cunoaștem mila lui Dumnezeu prin credința în Isus. Pentru că auzim glasul Său, auzim despre dragostea, compătimirea și sacrificiul Său și vrem să auzim mai multe despre El.

Iar această revelație nu este numai din credința în Isus, ci și din credință – plinătatea credinței lui Hristos. Vestea bună a neprihănirii lui

---

¹¹² 1 Corinteni 1:30

¹¹³ Habacuc 2:4

Dumnezeu ne este revelată prin credința **în** Isus, pentru ca noi să putem primi credința lui Isus și astfel să fim socotiți neprihăniți. Vedem acest lucru clar în următorul verset:

Galateni 2:¹⁶ otuși, fiindcă știm că omul nu este socotit neprihănit prin faptele Legii, ci numai prin credința în Isus Hristos, **am crezut și noi în Hristos Isus, ca să fim socotiți neprihăniți prin credința în Hristos**, iar nu prin faptele Legii; pentru că nimeni nu va fi socotit neprihănit prin faptele Legii.

Creșterea de la credința **în** Isus la credința **lui** Isus este lucrarea de sfințire; este lucrarea pe care Dumnezeu intenționează să o facă în fiecare ființă umană. Această lucrare se referă la plasarea vieții fiecărui credincios în armonie cu caracterul și viața lui Dumnezeu.

Dar tu și cu mine, credem noi în promisiunile lui Dumnezeu? Va putea El să facă ceea ce a promis în voi? Aceasta este întrebarea cu care se va confrunta fiecare credincios. Dumnezeu tânjește să lucreze, dar el se limitează la cât de mult Hristos și credința Sa au fost acceptate și primite. În acest fel, neprihănirea lui Dumnezeu, venind în viața noastră, ne descoperă situații personale care sunt în armonie cu caracterul și voința Sa. Ajungem la o furcă în drum. O modalitate este să ne împietrim inima și să fim mulțumiți în noi înșine. Celălalt este de a înțelege promisiunea lui Dumnezeu că El va face o lucrare de răscumpărare, acceptând cuvântul lui Isus care spune: „Fiule, păcatele tale să-ți fie iertate”.¹¹⁴

Pentru ca această credință să crească până când vom ajunge la plinătatea credinței lui Isus, trebuie să ne oprim și să privim cu atenție la Hristos și la credința Sa. Care este credința lui Isus? Putem să știm și să credem clar în ce constă credința **lui** Isus?

---

¹¹⁴ Matei 9:2

Credința lui Isus

Credința lui Isus ne este oferită în mod liber prin Spiritul Său. Isus a spus:

Fapte 26:¹⁸... pentru ca ei să primească iertarea păcatelor și moștenirea împreună cu cei care sunt sfințiți **prin credința care este în Mine.**

Prin credința lui Isus Însuși primim iertarea și moștenirea. Pentru a primi neprihănirea și îndreptățirea lui Dumnezeu, trebuie mai întâi să primim iertarea păcatelor. Adam s-a temut și nu a putut să-și recunoască păcatele, astfel că el (și restul dintre noi) a trebuit să intre într-un proces de învățare a credinței în Hristos, astfel încât să primească credința lui Hristos – Hristos, a cărui credință perfectă Îl face să nu se teamă niciodată de Tatăl Său pentru că I-a cunoscut bunătatea din „zilele veșniciei”.¹¹⁵

Isus , Regele credinței

Ioan 18:³⁷ „Atunci, un Împărat tot ești!” I-a zis Pilat. „Da”, a răspuns Isus. „Eu sunt Împărat. **Eu pentru aceasta M-am născut și am venit în lume, ca să mărturisesc despre adevăr.** Oricine este din adevăr ascultă glasul Meu.”

Isus a spus: „Împărăția Mea nu este din lumea aceasta, împărăția Mea nu este de aici”¹¹⁶. Isus este Rege al împărăției pe care El a proclamat-o: împărăția cerurilor¹¹⁷. Această împărăție a existat din veșnicie¹¹⁸. Și Isus

---

¹¹⁵ Mica 5:2

¹¹⁶ Ioan 18:36.

¹¹⁷ Ioan 1:49, Matei 4:17, 23; Marcu 1:14, Matei 6:33

¹¹⁸ Luca 22:27-30; Coloseni 1:16; Ioan 3:35; Evrei 1:2

Îi spune lui Pilat că S-a născut pentru a fi Rege al împărăției lui Dumnezeu, și pentru aceasta El a venit în lume.

Evrei 1:5 Căci căruia dintre îngeri a zis El vreodată: „**Tu ești Fiul Meu, astăzi Te-am născut?**” ...

Tatăl, după ce Hristos este născut, Îi spune : „Tu ești Fiul Meu, în ziua aceasta te-am născut”. Care este reacția lui Isus? Biblia ne spune că în Isus este Da și Amin¹¹⁹. Isus spune Da și Amin cuvântului Tatălui Său. Cuvântul care Îl declară a fi un Fiu, El aude și prețuiește. El îl crede pe Tatăl Său că El este cu adevărat Fiul lui Dumnezeu. Este chiar acolo și atunci că Isus creează credința. Acesta este motivul pentru care Scripturile îl prezintă pe Fiul lui Dumnezeu ca Amin¹²⁰; și de acolo El a devenit Cuvântul lui Dumnezeu pentru că El este canalul prin care curge voia lui Dumnezeu.¹²¹ Fiul primește declarația originii Sale exaltate și a naturii sale divine ¹²², și El a crezut întotdeauna Tatăl Său - este Spiritul de credință, care este împărțit întregului univers, ținând toate lucrurile împreună într-un Amin constant lui Dumnezeu Tatăl¹²³. Este cu această credință ca Fiul lui Dumnezeu a biruit lumea.¹²⁴

Isus, când vorbește cu Pilat, spune: „În acest scop m-am născut și pentru aceasta am venit eu în lume”. Când Isus a venit în lume, pentru a revendica acest Amin constant lui Dumnezeu Tatăl, care a fost pierdut, El sa născut din Duhul¹²⁵ ca ființă umană. El a crescut în armonie, în înțelepciune, statură și har cu Dumnezeu și om. ¹²⁶Și El a venit la Iordan pentru a fi botezat de Ioan Botezătorul. Când Isus a ieșit din apa de botez, El a primit Duhul Sfânt. ¹²⁷

---

¹¹⁹ 2 Corinteni 1:20

¹²⁰ Apocalipsa 3:14

¹²¹ Ioan 1:1; 1 Corinteni 8:6

¹²² Ioan 10:33, 36

¹²³ Isaiah 9:6; Colossians 1:17; Hebrews 1:3

¹²⁴ 1 Ioan 5:4

¹²⁵ Luca 1:35.

¹²⁶ Luca 2:52.

¹²⁷ Matei 3:16

Ioan 3:³⁴ Căci Acela pe care L-a trimis Dumnezeu vorbește cuvintele lui Dumnezeu, **pentru că Dumnezeu nu-I dă Duhul cu măsură**.³⁵ Tatăl iubește pe Fiul și a dat toate lucrurile în mâna Lui.

Nu există nici o limită a Duhului pe care Dumnezeu îl dă Fiului Său. Și acolo, când Îi dă Duhul Său, El Îi declară identitatea Sa. Tatăl Îi spune: „Tu ești Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea”.¹²⁸

Apoi Isus este dus în deșert, unde credința Sa este pusă la încercare. Tocmai a auzit glasul Tatălui care I-a spus: „Tu ești Fiul Meu preaiubit”. Acum, ispititorul îi vorbește, zicând: „dacă ești Fiul lui Dumnezeu... dovedește -o făcând o minune¹²⁹”. Și El repetă: „dacă ești Fiul lui Dumnezeu, dovedește arătând că ai credință în cuvântul lui Dumnezeu¹³⁰”. Cu toate acestea, Isus nu a avut nevoie să dovedească nimic. El primise cuvântul Tatălui Său care declara identitatea Sa și relația Sa cu El și nu avea nevoie de nimic altceva.

Astfel, Isus a trecut prima consemnare pe care o avem despre încercarea credinței sale. Pentru Isus, cuvântul Tatălui Său a fost de ajuns. Răspunsul său constant „este scris” este revelația cuvântului lui Dumnezeu prețuit în inima Sa.

Cum este viața trăită prin credința lui Isus?

Dacă Isus este Cel Drept care trăiește prin credință, ar trebui să ne uităm la viața Sa pentru a vedea ce este credința. Ce descoperim?

a. Isus trăiește prin neprihănirea Tatălui

---

¹²⁸ Luca 3:22.

¹²⁹ Matei 4:3

¹³⁰ Matei 4:6

Ioan 5:³⁰ „Nu pot să fac de la Mine nimic: **cum aud, judec: și judecata Mea este neprihănită**; pentru că nu caut voia Mea, ci voia Celui ce m-a trimis.” ASV

Isus nu face voia Sa, ci voia Tatălui Său. Procedând astfel, judecata lui Hristos este neprihănită, pentru că El Îl ascultă pe Tatăl. Astfel, ceea ce face o judecată justă sau nu depinde pe cine vom urma.

Psalmul 119:¹⁶⁰ Cuvântul Tău este adevărat *de la început*: Și fiecare dintre **judecățile tale drepte dăinuie în vecii vecilor...**
¹⁶⁴ De șapte ori pe zi te laud pe tine datorită judecăților tale drepte.

Judecățile lui Dumnezeu sunt drepte; Hristos a știut acest lucru și S-a pus pe Sine să fie un canal pentru acele judecăți.

Isaia 11:¹ Apoi, o Odraslă va ieși din tulpina lui Isai și un Vlăstar va da din rădăcinile lui. ²**Duhul Domnului Se va odihni peste El**, duh de înțelepciune și de pricepere, duh de sfat și de tărie, duh de cunoștință și de frică de Domnul. ³Plăcerea Lui va fi frica de Domnul; nu va judeca după înfățișare, nici nu va hotărî după cele auzite, ⁴**ci va judeca pe cei săraci cu dreptate** și va hotărî cu nepărtinire asupra nenorociților țării; va lovi pământul cu toiagul cuvântului Lui și cu suflarea buzelor Lui va omorî pe cel rău. ⁵**Neprihănirea va fi brâul coapselor Sale și credințioșia, brâul mijlocului Său**

Hristos a primit Duhul lui Dumnezeu fără măsură. Astfel, El a primit cuvântul, caracterul, viața, neprihănirea, poruncile Tatălui Său. El nu s-a împotrivit și nici nu l-a împietrit inima. Drept urmare, judecata Sa este neprihănită. Hristos trăiește, nu pentru a face voia Sa, ci pentru a face voia Tatălui. Hristos trăiește prin neprihănirea Tatălui Său.

b. Isus trăiește pentru a face voia Tatălui Său, nu voia Sa:

Ioan 4:³⁴ Isus le-a zis: „**Mâncarea Mea este să fac voia Celui ce M-a trimis și să împlinesc lucrarea Lui.**

Hrana lui Isus – ceea ce Îi dă putere și energie, motorul vieții Sale – este să facă voia Tatălui Său.

Ioan 5:³⁰ „Eu nu pot face nimic de la Mine Însumi: judec după cum aud; și judecata Mea este dreaptă, pentru că **nu caut să fac voia Mea, ci voia Tatălui, care M-a trimis.**

Hristos renunță la voia Sa în favoarea voii Tatălui Său. De aceea, El spune:

Ioan 6:³⁸ „căci M-am pogorât din cer ca să fac nu voia Mea, ci voia Celui ce M-a trimis.”

Dumnezeu a iubit atât de mult lumea, încât L-a dat pe Fiul Său pentru a ne arăta o viață de ființă care nu caută niciodată voia Sa, ci voia Tatălui Său. Așa cum a spus El în ceasul celei mai cumplite încercări a Sa:

Matei 26: ³⁹Și s-a dus puțin mai departe și a căzut pe fața lui și s-a rugat, zicând: „O, Tatăl Meu, dacă va fi cu putință, să treacă paharul acesta de la Mine, **totuși nu așa cum voiesc Eu, ci cum voiești Tu.**”... ⁴²El s-a dus din nou a doua oară și s-a rugat, zicând: „O, Tatăl Meu, dacă paharul acesta nu poate trece de la Mine, dacă nu-l beau, **voia Ta să se facă.** „... ⁴⁴Și el i-a lăsat și s-a dus iarăși și s-a rugat a treia oară, **spunând aceleași cuvinte.**

În orice moment și în toate împrejurările, Hristos a căutat să facă numai voia Tatălui Său. Pentru a face voia lui Dumnezeu, Isus ascultă întotdeauna. De aceea Îl vedem petrecând toată noaptea în rugăciune uneori:¹³¹

---

¹³¹ Luca 6:12.

Isaia 50:⁴ „Domnul Dumnezeu Mi-a dat o limbă iscusită, ca să știu să înviorez cu vorba pe cel doborât de întristare. **El Îmi trezește în fiecare dimineață, El Îmi trezește urechea, să ascult cum ascultă niște ucenici.** ⁵ Domnul Dumnezeu Mi-a deschis urechea, și nu M-am împotrivit, nici nu M-am tras înapoi.

Psalm 40:⁶ Jertfă și oferte nu ai dorit; **Urechile mele mi-ai deschis:** Jertfa arsă și jertfa pentru păcat nu ți-a fost cerută. ⁷ Atunci am zis eu: Iată, vin: În sulul cărții *este* scris despre mine, ⁸ **Mă bucur să fac voia Ta**, o, Dumnezeul meu: Da, legea Ta *este* în inima mea.

Dimineața de dimineață, Tatăl Îl trezea pe Fiul să vorbească: să-L mângâie, să-L încurajeze, să-L pregătească. Acest timp cu Tatăl Său a fost o bucurie pentru Isus, Isus având încredere deplină că ceea ce i s-a spus să facă era ceea ce era mai bine. Judecata lui Hristos este neprihănită: El îi vede pe cei oboseți și le dă cuvinte și mângâiere a vieții veșnice. Iată experiența noului Legământ, același lucru pe care Dumnezeu l-a cerut lui Israel: ca ei să audă glasul Lui și să-I tina cuvintele și să le prețuiască. Este același lucru pe care Dumnezeu a spus în cele din urmă că Avraam a făcut, care a auzit glasul Său și a ținut preceptele Sale, poruncile, statutele și legile Sale. Dar, spre deosebire de Avraam și israeliți, vedem că Hristos a făcut-o perfect, complet, imaculat și fără păcat.¹³²

În acest sens, Isus nu face nimic de la Sine:

Ioan 5:¹⁹ Isus a luat din nou cuvântul și le-a zis: „Adevărat, adevărat vă spun că Fiul nu poate face nimic de la Sine; El nu face decât ce vede pe Tatăl făcând și tot ce face Tatăl, face și Fiul întocmai.

---

¹³² Genesa 26:5

Nimic din ceea ce a făcut Hristos nu a fost de la Sine, ci a făcut ceea ce l-a văzut pe Tatăl făcând. Tot ceea ce face Tatăl, el face, de asemenea.

Ioan 8:28 Isus deci le-a zis: „Când veți înălța pe Fiul omului, atunci veți cunoaște că Eu sunt și că **nu fac nimic de la Mine Însumi, ci vorbesc după cum M-a învățat Tatăl Meu**

Să observăm cu atenție ce spune Isus. Numai când Îl vom vedea pe Hristos înălțat, răstignit, vom fi într-o stare să cunoaștem și să înțelegem acest lucru. Când vom cunoaște crucea, care necesită lepădare de sine¹³³, vom începe să avem experiența lui Hristos de a avea activitatea noastră de zi cu zi ghidată de cuvintele lui Dumnezeu.

Ioan 14:31 „dar vine pentru ca să cunoască lumea că Eu iubesc pe Tatăl și că fac așa cum Mi-a poruncit Tatăl. Sculați-vă, haidem să plecăm de aici!”

De ce face Hristos ceea ce Tatăl Îi poruncește să facă? El o face pentru că Îl iubește pe Tatăl. Nu este o ascultare rece, mecanică; se bazează pe cunoașterea lor reciprocă.

Ioan 8:29 Cel ce M-a trimis este cu Mine; Tatăl nu M-a lăsat singur, pentru că **totdeauna fac ce-I este plăcut.**”

Nu a existat niciodată un moment în care Hristos să nu fi făcut acest lucru, în care să fi fost înstrăinați sau îndepărtați unul de celălalt.

Filipeni 2:5 Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus: ⁶El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ⁷ci S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor. ⁸La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a **făcut ascultător până la moarte**, și încă moarte de cruce.

---

¹³³ Matei 16:24

Ascultarea lui Hristos a fost de așa natură încât El a fost dispus să înfrunte umilința cea mai profundă dintre toate: abandonarea formei lui Dumnezeu și luarea formei unei creaturi, și în această formă de creatură, El a devenit ascultător la moartea cea mai josnică. Chiar și în acest sens, El consideră că voia Tatălui Său este cea mai bună.

Psalm 40:8 **Mă bucur să fac voia Ta, o, Dumnezeul meu: Da, legea Ta este în inima mea.**

c. Isus trăiește prin cuvintele Tatălui Său:

Matei 4:4 Drept răspuns, Isus i-a zis: „Este scris: ‘Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.’”

Nu este posibil ca omul să trăiască doar cu pâine. Mâncarea fizică nu este viață. Există un alt element care trebuie adăugat ca viață la hrană, care intră în suflet în mod regulat și constant, pentru ca acesta să trăiască. Omul va trăi atunci când își va face mâncarea să fie fiecare cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu. De aceea Isus spune:

Ioan 12:50 **Și știu că porunca Lui este viața veșnică: ...**

Hristos știa că cuvântul lui Dumnezeu este viața veșnică.

Ioan 6:68 Atunci Simon Petru i-a răspuns: „Doamne, la cine să mergem? **tu ai cuvintele vieții veșnice.**”

Petru însuși a recunoscut că Hristos a avut cuvintele vieții veșnice de la Tatăl. Primind cuvintele dimineața, El le-a pus să le împărtășească altora în timpul zilei.

d. Isus vorbește cuvintele Tatălui Său, nu cuvintele Sale:

Ioan 14:10 „Nu crezi că Eu sunt în Tatăl și Tatăl este în Mine? **Cuvintele pe care vi le spun Eu, nu le spun de la Mine, ci Tatăl, care locuiește în Mine, El face aceste lucrări ale Lui.**”

Isus nu rostește cuvinte despre Sine. El a fost atât de legat de Tatăl Său, încât cuvintele Sale au fost lucrarea lui Dumnezeu în El. Și Isus continuă să spună:

Ioan 8:³⁸ „**Eu spun ce am văzut la Tatăl Meu** și voi faceți ce ați auzit de la tatăl vostru.”

Isus vorbește despre ceea ce a văzut și a auzit cu Tatăl. Pe de altă parte, cei care își împietresc inimile fac ceea ce au văzut la tatăl lor. În plus:

Ioan 7:¹⁶ Isus le-a răspuns: „**Învățătura Mea nu este a Mea**, ci a Celui ce M-a trimis pe Mine. ¹⁷ Dacă vrea cineva să facă voia Lui, va ajunge să cunoască dacă învățătura este de la Dumnezeu sau dacă Eu vorbesc de la Mine. ¹⁸ Cine vorbește de la sine caută slava lui însuși; dar cine caută slava Celui ce l-a trimis, acela este adevărat și în el nu este strâmbătate.”

Isus propovăduia doctrina lui Dumnezeu – era învățătura lui Dumnezeu prin El. Oricine vrea să facă voia lui Dumnezeu va ști dacă învățătura este de la Dumnezeu sau nu. Cel care vorbește de la sine își caută propria slavă și nu este adevărat. Aici este mândria vieții¹³⁴. Mai degrabă, cel care caută slava Celui care l-a trimis este adevărat și neprihănit. Viața și Spiritul lui Dumnezeu nu-și caută propria slavă¹³⁵.

Ioan 12:49 „**Căci Eu n-am vorbit de la Mine Însumi**, ci Tatăl, care M-a trimis, El Însuși Mi-a poruncit ce trebuie să spun și cum trebuie să vorbesc. **50** Și știu că porunca Lui este viața veșnică. De aceea, lucrurile pe care le spun, le **spun așa cum Mi le-a spus Tatăl.**”

Ce Isus a vorbit nu a fost numai ceea ce Tatăl i-a spus, dar *așa cum* Tatăl i-a spus-o. Tatăl l-a revelat, de asemenea, cum ar trebui să o spună: calea, spiritul, tonul, intonația cu care s-au spus cuvintele, erau în funcție de modul în care Tatăl l-a indicat-o. Hristos știe că fiecare

---

¹³⁴ 1 Ioan 2:16

¹³⁵ 1 Corințieni 13:5

cuvânt de la Tatăl Său este viața veșnică¹³⁶. Este bucuria și plăcerea Sa să facă voia Tatălui Său. Hristos a fost supus, a primit voia Tatălui Său și nu s-a împotrivit. El a fost supus până la moarte pe cruce. În acest fel, se manifestă viața veșnică¹³⁷. În viața lui Isus, vedem credința lui Isus, o credință trăită de fiecare cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu. Astfel, neprihănirea lui Dumnezeu, însăși viața lui Dumnezeu, a fost descoperită lumii, iar Tatăl a fost glorificat.

Cuvântul lui Dumnezeu și neprihănirea

Și Scriptura ne spune:

1 Ioan 1:1 **Ce era de la început**, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, ce am privit și ce am pipăit cu mâinile noastre cu privire la **Cuvântul vieții** – ²pentru că viața a fost arătată și noi am văzut-o și **mărturisim despre** ea și vă vestim viața veșnică, viață care era la Tatăl și care ne-a fost arătată –, ³deci ce am văzut și am auzit, aceea vă vestim și vouă, ca și voi să aveți părtașie cu noi. Și părtașia noastră este cu Tatăl și cu Fiul Său, Isus Hristos.

Care este mărturia lui Ioan aici? Înainte ca toată creația să fi fost adusă la existență, de la bun început¹³⁸, Cuvântul a fost cu Dumnezeu și a fost Dumnezeu¹³⁹. Cuvântul era divin. Acel Cuvânt al Vieții Eterne, acea viață de predare completă la agapele Tatălui, s-a făcut trup și s-a arătat, s-a arătat lumii, iar ucenicii au văzut slava acelei vieți, slava ca a singurului născut al Tatălui, o viață plină de har și adevăr¹⁴⁰.

Această viață de credință s-a manifestat pentru ca noi să ne putem exprima acordul față de ea și să primim acea viață veșnică. Viața lui

---

¹³⁶ John 12:50; John 5:24

¹³⁷ 1 Ioan 1:2

¹³⁸ Ioan 1:3.

¹³⁹ Ioan 1:1

¹⁴⁰ Ioan 1:14

Isus, care manifestă pe deplin și constant neprihănirea lui Dumnezeu, este haina fără pată țesută în războiul de țesut al cerului care nu are fire de concepție umană. Hristos în umanitatea Sa a dezvoltat un caracter perfect și Se oferă să ne împărtășească același caracter. Tot ce am putea face este pătat de păcat, pentru că toți au ieșit din cale și au devenit neprofitabili să facem bine¹⁴¹. Isus a venit să ne arate calea neprihănirii, și nu a fost prin neprihănirea Sa înăscută. El a revelat că această credință nu are nimic de-a face cu natura substanței ființei și nici cu privirea lăuntrică la noi înșine, ci mai degrabă o relație bazată pe dependentă, încredere și credință în Hristos, așa cum El are o relație bazată pe dependentă, încredere și credință în Tatăl Său.

Relația pe care Hristos a avut-o cu Tatăl este relația pe care ar trebui să o avem cu Hristos. Dacă ne supunem lui Hristos, dacă permitem ca inima noastră să fie unită cu a Lui și pentru ca voia Lui să fie a noastră, atunci vom avea mintea lui Hristos¹⁴², gândurile noastre vor fi supuse Lui și vom trăi viața Lui. În loc de o haină de frunze de smochin, în loc de deformarea și nuditatea păcatului, Domnul va vedea în noi propria Sa haină de lumina¹⁴³ neprihănirii Sale, care este viața trăită după legea iubirii agape a lui Dumnezeu. Apoi, vom avea părtășie cu Tatăl și cu Fiul Său Isus¹⁴⁴ prin împărtășirea naturii divine¹⁴⁵ prin Duhul Său. Pentru ca noi să putem primi moștenirea glorioasă: să fim făcuți copii ai lui Dumnezeu după chipul singurului Său Fiul născut¹⁴⁶.

Aceste concepte mă fac să mă gândesc mai atent cum a fost călătoria mea spirituală. În douăzeci de ani, m-am gândit că pentru a fi făcut neprihănit a fost suficient pentru a fi un membru al unui anumit grup religios. Acest lucru a constat într-un acord intelectual la ceea ce grupul a spus a fost adevărat. Prin acordul meu intelectual cu privire la adevăr,

---

¹⁴¹ Romani 3:12.

¹⁴² 1 Corinteni 2:16

¹⁴³ Genesa 3:7

¹⁴⁴ 1 iohan 1:3

¹⁴⁵ 2 Petru 1:3-4

¹⁴⁶ Romani 8:29

am fost un participant la moștenirea pe care grupul trebuia să primească. Domnul putea să întârzie, pentru că eu deja ajunsesem.

Cu toate acestea, într-o zi Cuvântul Domnului a venit în viața mea. Și ce a spus El? Că Cuvântul lui Dumnezeu este adevăr¹⁴⁷, și că Hristos este adevăr¹⁴⁸. Astfel, adevărul nu mai era un grup sau eu; adevărul era o Persoană: Isus și cuvântul Său. Și nu numai atât: lipsa adevărului – minciuna – a fost implicat în inima mea¹⁴⁹. Inima este înșelătoare mai presus de toate lucrurile¹⁵⁰. Adevărul este, prin definiție, în afara mea și a grupului meu, și este în Hristos și cuvântul Său. De ce să subliniem că adevărul este o persoană? Pentru că cunoașterea intelectuală nu garantează nimic. Nu este suficient să ai cuvântul scris; este necesar să fi cumpărat uleiul¹⁵¹.

Demonii cred că Dumnezeu este Unul și ei tremură¹⁵², această credință le face vreun bine? Desigur, nu! De ce nu? Pentru că cheia este într-o relație personală cu Cuvântul: Isus Hristos. Îngerii căzuți nu au vrut să aibă o relație cu El, au respins acea viață veșnică, o viață de desfătare în Tatăl prin Hristos. Ei au respins și au luptat împotriva lui Mihail și a îngerilor Săi, au luptat împotriva acestei vieți de predare în fața voinței Tatălui și a Fiului Său și, în schimb, au ales să-și facă propria¹⁵³ voință căutându-și propria slavă. Abia atunci am început să fiu conștient că pentru a trăi prin credința lui Isus trebuie să avem mai întâi o relație personală să ne conectăm cu Dumnezeu prin Hristos. Fără aceasta, nu există credință și fără credință nu există neprihănire; este o viață care nu este după voia lui Dumnezeu.

---

¹⁴⁷ Psalmii 119:160; Ioan 17:17.

¹⁴⁸ Ioan 14:6.

¹⁴⁹ Romani 3:10-14

¹⁵⁰ Ieremia 17:9

¹⁵¹ Matei 25:1-10

¹⁵² Iacov 2:19

¹⁵³ Apocalipsa 12:7

Dumnezeu este Cel mai iubitor Tată din lume¹⁵⁴, iariubirea care a fost arătată în dăruirea lui Isus¹⁵⁵ nu are nici un folos în viața mea dacă nu primește răspunsul unui fiu¹⁵⁶. Cumpoate o relație de filiație cu Dumnezeu să fie reală în viața mea dacă îmi împietresc inima și resping cuvântul Său? Dacă sunt fiu prin credință, atunci așa trebuie să fie filiația Mântuitorului meu; și dacă Dumnezeu este Tatăl meu, atunci în același mod trebuie să fie El Tatăl lui Hristos¹⁵⁷. **În acest sens, legătura Tată-Fiu este lipsită de sens dacă nu există o astfel de relație și comuniunea inerentă unei astfel de legături.** Acesta este modul în care credința lui Isus, credința singurului fiu născut, acceptată de noi devine elementul cheie care permite ca dragostea agape a lui Dumnezeu să fie revărsată în viața noastră și să fie returnată spre El în laudă și slujire plină de bucurie.

A trăi prin credință înseamnă, deci, a avea o relație plină de bucurie cu Dumnezeu prin Isus. Nu este suficient să credem că Isus este real și că Biblia este cuvântul lui Dumnezeu. Trebuie să punem mâna pe Hristos ca Mântuitor personal printr-o relație personală cu El prin credință. Și când relația cu Hristos este reală, ea va deveni evidentă în convertirea unei vieți care îl revelează pe Hristos în fapte neprihănite.

Astfel, am descoperit că a crede că am adevărul, sau că eu sunt în el, nu este neprihănire. Am pus puritatea doctrinară pe un piedestal unde nu-i aparține. Neprihănirea este relația pe care o avem cu Isus Hristos și ceea ce facem atunci când El ne revelează cuvântul Său. Dacă primim cuvântul Său și păstrăm comuniunea cu El, vom ajunge invariabil la curăția doctrinară, dar ca urmare a faptului că nu ne împietrim inimile și-L vom prețui pe Hristos. Numai atunci puritatea doctrinară își poate îndeplini rolul.

---

¹⁵⁴ 1 Ioan 4:7-10

¹⁵⁵ Isaia 49:15-16

¹⁵⁶ Luca 15:18-24

¹⁵⁷ Ioan 20:17; 31

Care este reacția noastră când Cuvântul lui Dumnezeu vorbește conștiinței noastre? Mă ascund ca Adam și Eva? Evit cuvântul? Îl amân pentru o perioadă mai bună?¹⁵⁸ Or îl îmbrățșez, chiar dacă nu-l înțeleg, chiar dacă mă muștră? Astfel, relația pe care o am cu Hristos și reacția mea la voia Sa sunt mult mai importante decât puritatea doctrinară. Vreau să aud glasul Lui? De aceea trebuie să ne rugăm lui Dumnezeu pentru a „crea în mine o inimă curată”.¹⁵⁹

Adevărul ar trebui să locuiască în inimă, ar trebui să aibă tronul său în mintea și afecțiunea ființei noastre. Și asemenea lui Pilat ne întrebăm: este Hristos împărat? În viața noastră, El va fi fie rege, fie va fi răstignit. Îi vom da fie tronul, fie crucea, pentru că orice monarhie falsă cere moartea regelui legitim pentru a rezista¹⁶⁰.

Este imposibil ca omul, în puterea sa, să se supună poruncilor lui Dumnezeu, imposibil prin propria sa putere să genereze neprihănirea lui Dumnezeu. Cu toate acestea, nu trebuie să renunțăm: Hristos a venit și ne-a arătat că atunci când omenirea înțelege divinitatea, ea poate trăi neprihănirea lui Dumnezeu¹⁶¹. Celor care cred în Numele Său¹⁶², El ne-a dat puterea de a fi făcuți copii ai lui Dumnezeu. Duhul Său, declarându-șinatara, strigă în inimile noastre: „Abba, Tată”¹⁶³. Suntem înzestrați cu ceînseamnă că suntem făcuți copii ai lui Dumnezeu și tot ceea ce presupune asta. Suntem invitați în comuniune cu Hristos, la fel cum Hristos este una cu Tatăl Său¹⁶⁴. Îl vom cunoaște pe Dumnezeu ca pe un Tată și vom ști că El ne iubește așa cum Își iubește propriul Fiu¹⁶⁵. În acest fel vom fi primit neprihănirea lui Dumnezeu prin credința lui Isus.

---

¹⁵⁸ Matei 22:2-6

¹⁵⁹ Psalmii 51:10

¹⁶⁰ Matei 2:13

¹⁶¹ Filipeni 3:9

¹⁶² Ioan 1:12; 1 Ioan 3:1

¹⁶³ Romani 8:9-10, 14-17; Galateni 4:6

¹⁶⁴ Ioan 17:21-23

¹⁶⁵ Ioan 17:26.

Israel în Egipt

Am văzut clar cele două legăminte din viața lui Avraam. Am văzut cum a crezut în promisiunile lui Dumnezeu, apoi a avut îndoieli și a încercat să le îndeplinească prin propriile sale mijloace. Cu toate acestea, el a învățat că Dumnezeu este Cel care face lucrările și că lucrarea omului constă în ascultarea glasului lui Dumnezeu și păstrarea sau prețuirea cuvântului Său. Lucrarea omului este de a-L lăsa pe Dumnezeu să-Și facă lucrarea – adică să nu se mai împotrivescă.

Împlinirea legii în viața noastră este baza atât pentru vechiul, cât și pentru noul Legământ. Cu toate acestea, în Vechiul Legământ este omul care are ca scop să facă promisiunile și cuvintele lui Dumnezeu. Vechiul Legământ - promisiunile omului - constă în împotrivirea glasului lui Dumnezeu, împietrirea inimii și îndărătnicia inimii omului de a îndeplini cuvintele lui Dumnezeu de către sine, și de a obține viața prin această împlinire¹⁶⁶. În noul legământ la auzul cuvântului lui Dumnezeu, omul nu-și împietrește inima, ci crede și Îi permite să scrie legea Sa în mintea și inima sa. Aceasta este ceea ce Dumnezeu a vrut să facă de la început cu poporul lui Israel. Acesta este Legământul lui Dumnezeu.

Să vedem care a fost experiența poporului Israel, din timpul lor ca sclavi în țara Egiptului până când intră în Canaan.

1 Corinteni 10:11 Aceste lucruri li s-au întâmplat ca **să ne slujească drept pilde și au fost scrise pentru învățătura noastră**, peste care au venit sfârșiturile veacurilor.

Experiența israeliților este vitală pentru a înțelege, pentru că a fost scrisă special pentru noi, cei care trăim în ultimele zile.

---

¹⁶⁶ Galatians 3:10-12

Ce s-a întâmplat cu Israelul după ce a intrat în Egipt?

Toți israeliții au căzut în sclavie, și au fost puternic asupriți:

Isaia 52:3 Căci așa vorbește Domnul: „Fără plată ați fost vânduți și nu veți fi răscumparați cu preț de argint”.⁴ Căci așa vorbește Domnul Dumnezeu: „Odinioară, **poporul Meu s-a pogorât să locuiască pentru o vreme în Egipt**, apoi asirianul l-a asuprit fără temei.⁵ Și acum, ce am să fac aici – zice Domnul – când poporul Meu a fost luat pe nimic? Asupritorii lui strigă de bucurie – zice Domnul – și cât e ziulica de mare este batjocorit Numele Meu.⁶ De aceea, poporul Meu va cunoaște Numele Meu, de aceea va ști, în ziua aceea, că Eu vorbesc și zic: ‘Iată-Mă!’.

În primul rând, observăm că sclavia Egiptului este aceeași cu sclavia spirituală. Acest lucru este explicat câteva capitole mai devreme:

Isaia 50:1 Așa vorbește Domnul: „Unde este cartea de despărțire prin care am izgonit pe mama voastră? Sau căruia dintre cei ce M-au împrumutat v-am vândut? Vedeți, **din pricina fărădelegilor voastre ați fost vânduți** și din pricina păcatelor voastre a fost izgonită mama voastră.”

Oamenii care au intrat în Egipt au ales în mod liber să devină sclavi pentru păcat, iar această sclavie spirituală s-a manifestat, prin urmare, în domeniul fizic. Vedem acest lucru confirmat mai târziu, când mai întâi regatul de nord al lui Israel este luat prizonier în sclavie de Asiria, iar apoi regatul sudic al lui Iuda este luat de Babilon. Ceea ce este spiritual precedă ceea ce este fizic. Când poporul israelit a fost captiv în Medo-Persia, Dumnezeu a vorbit acest lucru despre regele persan Cyrus, o figură a lui Hristos:

Isaia 45:13 Eu am ridicat pe Cyrus în dreptatea Mea și voi netezi toate cărările lui. El Îmi va zidi iarăși cetatea și **va da drumul prinșilor Mei de război, fără preț de răscumpărare și fără daruri**”, zice Domnul oștirilor.

„fără preț, fără răsplată”: în acest fel, de asemenea, Hristos va elibera captivii din Egipt: „fără preț, fără răsplată”. Oamenii s-au vândut pe nimic și vor fi răscumparați fără bani.

Exodul 1:8 Acum a apărut un nou rege peste Egipt, care nu-l cunoștea pe Iosif.

Ce s-a întâmplat în Egipt? A apărut un nou rege care, cel puțin prin acțiunile sale, nu l-a cunoscut pe Iosif. A apărut o nouă dinastie care a decis să ignore angajamentele sale cu poporul Israel, care au fost motivul prosperității națiunii egiptene. Isaia spune că asirienii i-au capturat fără nici un motiv. Este interesant faptul că Asiria este o națiune nordică¹⁶⁷, dar Egiptul este națiunea care se află la sud de Israel. Vedem astfel că este vorba despre un faraon de origine asiriană, care cucerise Egiptul și acum stătea pe tron, și brutaliza poporul lui Dumnezeu. Probabil se refera la Hyksos¹⁶⁸, care a preluat mai întâi controlul asupra Gosenului și a porturilor mediteraneene, expulzându-i pe israeliți din zona care le-a fost dată, începând astfel sclavia lor. Ca o confirmare suplimentară, vedem că Manetho îi identifică ca având un nume care vine din o regiune spre Anatolia. Aici avem o geneza în cartea Exodului: o sămânță care ar fi repetată și să extinsă în împărăția de la nord și împărăția de sud asupra poporului lui Dumnezeu, după cum se menționează în Daniel 11.

Isaia 52:3-6 spune că asirienii au fost cei care i-au pus în robie. Atunci Dumnezeu se întreabă: Ce am eu aici? - Ce fac în această situație, în care poporul meu este luat pe nedrept? De ce Domnul își pune această întrebare? Pentru că Domnul, după cum vom vedea mai târziu, este pus la o răscruce de drumuri.

Cei care stăpâneau peste Israel, poporul lui Dumnezeu, Îl face să strige din cauza asupririi lor. Și nu numai atât, ci și faptul că fac ca numele

---

¹⁶⁷ Țefania 2:13

¹⁶⁸ <https://en.wikipedia.org/wiki/Hyksos>

Domnului să fie hulit continuu în fiecare zi. Și în ce constă bârfirea numelui lui Dumnezeu?

Romani 2:²³ Tu, care te fălești cu Legea, necinstești pe Dumnezeu prin călcarea acestei Legi? ²⁴ „**Căci din pricina voastră este hulit Numele lui Dumnezeu între neamuri**”, după cum este scris.

Blasfemia numelui lui Dumnezeu nu constă în pronunțarea greșită a Numelui Său, ci în încălcarea legii lui Dumnezeu. Numele lui Dumnezeu este caracterul Său și vedem caracterul lui Dumnezeu reflectat în legea Sa și în Isus Hristos¹⁶⁹. Poporul lui Dumnezeu ajunsese într-o stare în care încălcau în mod constant legea lui Dumnezeu, adică huleau numele Lui în fiecare zi. În această situație, Dumnezeu Se pregătește să-Și elibereze poporul. Versetul ne spune:

Isaia 52:⁶ De aceea , poporul Meu va cunoaște numele Meu din acest motiv în ziua aceea: căci chiar eu, care vorbesc, iată, eu voi fi prezent.

Dumnezeu urma să le vestească Numele Său, pentru ca ei să-I poată cunoaște caracterul. Dumnezeu avea să le dea Legea Sa. Și cum s-ar întâmpla toate acestea? Prin prezența personală a lui Dumnezeu.

Eliberarea pe care Israelul o are din Egipt este eliberarea de păcat și sclavie, prin revelarea împărăției, caracterului și neprihănirii lui Dumnezeu pentru ei. Dându-le prezența Sa, El îi va elibera. Când studiem Scripturile, vedem că Egiptul este sinonim cu idolatria, cu păcatul, cu opoziția față de Hristos. Egiptul era plin de zei falși. Aveau zeul soarelui¹⁷⁰, numit Ra. Dar poporul egiptean căzuse și mai jos, spre închinarea animalelor. Ei s-a închinat taurului Apis, care este clar dezvăluit în povestea vițelului de aur. Iar printre panteonul zeilor egipteni găsim și trinitatea lui Isis, Osiris și Horus. Israelul a fost în Egipt, zilnic cufundat în acest păgânism. Și este evident că Israel

---

¹⁶⁹ Ioan 1:18, Matei 11:27, Ioan 17:4, 6

¹⁷⁰ Apocalipsa 11:8, Iuda 5, Fapte 7:39

participa la răul și idolatria care au predominat în Egipt și au sfârșit prin a fi forțați să facă acest lucru.

Când Moise s-a dus pentru prima dată la faraon, el a dat acest motiv pentru care i s-a cerut să lase Israelul să plece:

Exod 4:23 Lasă pe fiul Meu să plece, **ca să-Mi slujească ...**

Evident, Israelul nu a putut să-L slujească pe Domnul în Egipt.

Psalm 105:42 Căci și-a adus aminte de făgăduința sa sfântă, și de Avraam, robul său. 43 Și el și-a adus poporul cu veselie și aleșii Săi cu bucurie: 44 Și le-a dat pământurile păgânilor: Și ei au moștenit munca poporului; 45 **Pentru ca ei să poată respecta poruncile Lui și să țină legile Lui.** Lăudați-L pe DOMNUL.

Dumnezeu a trebuit să-i îndepărteze din Egipt pentru că nu puteau să țină poruncile Sale și nici să se supună legilor Sale de acolo. Cu toate acestea, cea mai puternică dovadă că Israelul a fost înfășurat în idolatrie și păcatele Egiptului se găsește în ocara dată poporului pentru că nu a vrut să renunțe la aceste păcate.

Ezechiel 20:5 Spune-le: Așa vorbește Domnul, Dumnezeu: 'În ziua când am ales pe Israel, Mi-am ridicat mâna spre sămânța casei lui Iacov și M-am arătat lor în țara Egiptului; Mi-am ridicat mâna spre ei și am zis: „Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru!” 6 În ziua aceea, Mi-am ridicat mâna spre ei ca să-i duc din țara Egiptului într-o țară pe care o căutasem pentru ei, țară în care curge lapte și miere, cea mai frumoasă dintre toate țările. 7 **Atunci le-am zis: „Lepădați fiecare urâciunile are vă atrag privirile și nu vă spurcați cu idoli Egiptului! Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru!”** 8 Dar ei s-au răzvrătit împotriva Mea și n-au vrut să Mă asculte. Niciunul n-a lepădat urâciunile care îi atrăgeau privirile și n-au părăsit idoli Egiptului. Atunci am pus de gând să-Mi vărs mânia peste ei, să-Mi sleiesc mânia împotriva lor, în mijlocul țării Egiptului.

Descoperim astfel că poporul lui Dumnezeu, în timp ce se afla în Egipt, avea nevoie de o reformă religioasă. Dumnezeu le-a cerut să alunge urâciunile, și să părăsească idoli din Egipt.

Versetul din Isaia 52 pe care l-am citat anterior vorbește despre oamenii la ora sfârșitului, în special cu cei 144.000, și să stabilește o paralelă cu eliberarea Egiptului. Ieșirea din Egipt corespundează cu ieșirea din această lume rea într-o lume nouă, fără păcat. Cu toate acestea, înainte de a intra în detaliile procesului de eliberare, să citim următoarele:

Osea 11:1 Când Israel a fost un copil, atunci l-am iubit, și am chemat fiul meu din Egipt.

Hristos S-a apropiat de poporul lui Dumnezeu; El i-a vizitat pentru a-i salva de idolatrie și sclavie. El a declarat acest lucru în Isaia 52 când a spus: „Voi fi prezent” (JUB). Hristos, în intenția Sa de a-i elibera din robia păcatului, le promite prezența Sa.

Cu toate acestea, Apocalipsa spune că Hristos a fost răstignit acolo, în Egipt, la fel cum el ar fi din nou în cetatea mare mult timp după ce profetul Ioan a trăit.

Apoc.11:8 Și trupurile lor moarte vor zăcea în piața cetății celei mari, care, în înțeles duhovnicesc, se cheamă „Sodoma” și „Egipt”, unde a fost răstignit și Domnul lor.

Și observăm următoarele: așa cum Avraam a fost salvat din Egipt de Hristos, de asemenea:

- Israelul antic a fost eliberat din Egipt de Hristos,
- Hristos a fost scos din Egipt când era copil,
- Copiii lui Avraam vor fi, de asemenea, eliberați prin credință din Egiptul spiritual la sfârșitul timpului.

Aceasta este lucrarea Evangheliei. Lucrarea pe care Hristos a făcut-o pentru Israel prin Moise a fost de a predica Evanghelia israeliților,

având în vedere că libertatea pe care Dumnezeu a vrut să le-o dea a fost, în primul rând, spirituală. Pentru că Pavel o descrie în acest fel:

Evrei 4:²**Căci și nouă ni s-a adus o veste bună ca și lor, dar lor cuvântul care le-a fost propovăduit nu le-a ajutat la nimic, pentru că n-a găsit credință la cei ce l-au auzit.**

Poporul lui Israel care se afla în Egipt și care a fost eliberat a primit vestea cea bună, Evanghelia. Și le-a fost predicată atât de bine încât, dacă suntem atenți, această predicare devine standardul prin care măsurăm cum să o predicăm. Creștinismul a primit o revelație a lui Dumnezeu în Evanghelia la fel de bună ca cea pe care Israel a primit-o la ieșirea din Egipt.

Ridicarea lui Moise

Ne amintim că atunci când poporul lui Israel s-a înmulțit, faraonul a dat un decret ca fiecare băiat evreu care s-a născut să fie omorât¹⁷¹. Dar părinții lui Moise, ambii din seminția lui Levi, au decis să nu asculte de ordinul faraonului și l-au ascuns pe Moise timp de trei luni. Dar, din moment ce era din ce în ce mai greu să-l țină ascuns, au decis să facă un coș din stuf și l-au așezat pe râul Nil, în timp ce sora lui mai mare îl privea. Fiica faraonului a venit la Nil cu servitoarele ei, a găsit coșul și le-a cerut să-l aducă la ea. Când l-a deschis, a găsit copilul înăuntru. Atunci a intervenit sora lui Moise, Miriam, și, evident, văzând compasiune în prințesă, s-a oferit să găsească o îngrijitoare printre mamele ebraice pentru copil. Prințesa a consimțit la acest lucru, iar Moise a ajuns să fie crescut de propria sa familie. Odată crescut, a fost dus la fiica lui Faraon, care l-a adoptat și l-a numit Moise¹⁷².

Ștefan a descris-o așa:

---

¹⁷¹ Exodul 1:15-16

¹⁷² Exodus 2:1-10

Fapte 7:²⁰ e vremea aceasta s-a născut Moise, care era frumos înaintea lui Dumnezeu. El **a fost hrănit trei luni în casa tatălui său.** ²¹Și când a fost lepădat, l-a luat **fiica lui Faraon și l-a crescut ca pe copilul ei.** ²²Moise a învățat toată înțelepciunea egiptenilor și era puternic în cuvinte și în fapte.

Moise a fost învățat toate aspectele cunoștinței egiptene. Am citit, de asemenea,:

Evrei 11:²³ **Prin credință** a fost ascuns Moise trei luni de părinții lui când s-a născut, pentru că vedeau că era frumos copilul și nu s-au lăsat înspăimântați de porunca împăratului. ²⁴**Prin credință, Moise,** când s-a făcut mare, **n-a vrut să fie numit fiul fiicei lui Faraon,** ²⁵ci a vrut mai bine să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu decât să se bucure de plăcerile de o clipă ale păcatului. ²⁶**El socotea ocara lui Hristos** ca o mai mare bogăție decât comorile Egiptului, pentru că avea ochii pironiți spre răsplătire..

A fost un act de credință din partea părinților pentru a-și ascunde fiul. A fost, de asemenea, un act de credință să nu se teamă de porunca faraonului, pentru că ei aveau încredere că Dumnezeu le va îngriji. De asemenea, prin credință, Moise, fiind adult, a primit tăria de a acționa după voia lui Dumnezeu. Și în ce anume a constatat acest lucru ?

1. Moise a refuzat poziția unui prinț egiptean. Toate bogățiile Egiptului erau la îndemâna lui. Moise fusese educat în toate artele celei mai avansate civilizații din vremea sa; el a fost un general, ale cărui abilități includeau să fie un vorbitor public elocvent și o capacitate de a realiza lucruri care au trezit admirație în rândul oamenilor națiunii. Moise a avut un viitor promițător înaintea lui în ochii lumii. Toate acestea a ales să le lase deoparte. Și când Biblia spune că a refuzat să fie numit fiul fiicei lui Faraon, ne spune că Moise, datorită publicității deciziei sale, a fost îndemnat, ispitit, invitat și presat să ia toate aceste ispite lumești. Și probabil ne putem imagina toate batjocurile și insultele

pe care le-a primit din cauza deciziei sale. Cu toate acestea, Moise a lăsat totul pentru a-și uni destinul cu un popor înrobii și disprețuit.

2. Refuzând să fie numit fiul fiicei lui Faraon, el a ales, prin urmare, să fie maltratată cu poporul lui Dumnezeu.

3. Refuzând să fie numit fiul fiicei lui Faraon, el a refuzat să se bucure de plăcerile temporare ale păcatului.

4. Alegând să fie maltratată cu poporul lui Dumnezeu, el a ales calea și voia lui Dumnezeu; el a ales să urmeze calea Domnului în loc să se bucure de o viață de păcat.

5. El a prețuit cuvântul lui Dumnezeu și, unindu-și interesele cu poporul lui Dumnezeu, a apreciat ocara lui Hristos și a considerat-o o comoară. Și în ce constă ocara lui Hristos?

Evrei 13:¹² De aceea, și Isus, ca să sfințească norodul cu Însuși sângele Său, a pățimit dincolo de poartă. ¹³ Să ieșim dar afară din tabără la El și să suferim ocara Lui.

Hristos a suferit afară, fiind atârnat pe o cruce în Golgota – ocara pe care a purtat-o este crucea. În contextul crucii citim:

Romani 15:³ Căci și Hristos nu Și-a plăcut Lui Însuși, ci, după cum este scris: „**Ocările** celor ce Te ocărăsc pe Tine au căzut peste Mine”.

Lui Hristos i se reproșează că a făcut voia lui Dumnezeu și tot așa, în același fel, în Hristos poartă ocara tot poporul Său care face voia lui Dumnezeu. Cei care Îl urăsc pe Dumnezeu vor găsi vină celor care fac voia lui Dumnezeu.

Luca 9:²³ Apoi a zis tuturor: „Dacă voiește cineva să vină după Mine, **să se lepede de sine, să-și ia crucea în fiecare zi** și să Mă urmeze.

Astfel, vedem că în vremea Egiptului, purtând crucea lepădării de sine¹⁷³ sub insultă și muștrare, exista deja. În acest fel, Moise a fost în măsură să spună:

Galateni 2:20 Am fost răstignit împreună cu Hristos și trăiesc..., dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața pe care o trăiesc acum în trup o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine.

Moise a urmat exemplul lui Hristos care, după păcatul lui Adam, a fost dispus să Se dea pe Sine și să fie socotit cu omenirea decăzută. Într-o negare de sine similară, Moise a urmat cuvântul Mielului oriunde l-a dus¹⁷⁴. Și suntem chemați cu toții să urmăm acest exemplu¹⁷⁵.

6. De ce a respins Moise acele ocazii lumești și, în schimb, a acceptat crucea lui Hristos? Nu a sacrificat ceva în prezent doar cu speranța de a primi ceva mai bun în viitor. Mai degrabă, el a primit în prezent ceva mult mai bun: comuniunea cu Isus Hristos. Moise L-a cunoscut pe Hristos suficient de bine încât să se bucure că a putut îndura în Isus, văzându-L pe Cel care este invizibil¹⁷⁶, în toți anii de pelerinaj.

7. Hristos a fost conducătorul care a condus și a eliberat poporul lui Israel. Pentru a fi eliberat din Egipt și a primi moștenirea, promisiunea și răsplata, Israel a trebuit să o obțină numai prin Hristos și prin ocară lui Hristos.

Totuși, deși Moise Îl cunoștea pe Domnul, el încă nu-L cunoștea suficient de bine. Vedem acest lucru în următorul incident, când Moise avea 40 de ani și își pusese deja destinul împreună cu poporul lui Dumnezeu:

---

¹⁷³ Matei 16:24

¹⁷⁴ Apoc. 15:3

¹⁷⁵ Evrei 13:13

¹⁷⁶ Evrei 11:27

Fapte 7:²³ El avea patruzeci de ani când **i-a venit în inimă dorința să cerceteze pe frații săi**, pe fiii lui Israel. ²⁴ A văzut pe unul din ei suferind nedreptate, i-a luat apărarea, a răzbunat pe cel asuprit și a omorât pe egiptean. ²⁵ **Credea că frații lui vor pricepe că Dumnezeu, prin mâna lui, le va da izbăvirea, dar n-au priceput.** ²⁶ Doua zi, când se băteau ei, Moise a venit în mijlocul lor și i-a îndemnat la pace. ‘Oamenilor, a zis el, voi sunteți frați, de ce vă nedreptățiți unul pe altul?’²⁷ Dar cel ce nedreptătea pe aproapele său l-a îmbrâncit și i-a zis: ‘Cine te-a pus pe tine stăpânitor și judecător peste noi?’ ²⁸ Vrei să mă omori și pe mine cum ai omorât ieri pe egiptean?’.

Moise știa în mod evident că timpul eliberării era aproape și știa și înțelegea că Dumnezeu își va elibera poporul prin el. Numai că, Moise a crezut și a înțeles că poporul lui Israel știa și a înțeles lucrul acesta la fel ca el.

Este adevărat că scopul Domnului a fost să elibereze Israelul prin mâna lui Moise. Cu toate acestea, poporul israelit nu știa sau nu înțelegea acest lucru. Iar încercarea lui Moise de a-și elibera poporul de asuprire s-a încheiat cu un eșec răsunător din cauza ignoranței oamenilor cu privire la el ca fiind un instrument al lui Dumnezeu. De asemenea, chiar dacă Moise știa că trebuie să fie instrumentul lui Dumnezeu, **el nu știa cum dorea Dumnezeu să elibereze Israelul și a presupus că, în puterea sa și în tăria cunoașterii și puterii sale**, el îi va elibera pe copiii lui Israel. El și-a impus propria idee de dreptate în uciderea Egipteanului. Cu toate acestea, libertatea pe care Dumnezeu a intenționat-o pentru poporul Său avea să fie obținută prin alte mijloace, pentru că aceasta nu era în conformitate cu neprihănirea lui Dumnezeu:

Iacov 1:²⁰ Căci mânia omului nu lucrează neprihănirea **lui Dumnezeu.**

Promisiunile lui Dumnezeu sunt împlinite de El Însuși. Moise a încercat să împlinească promisiunea lui Dumnezeu, în propriile sale puteri și prin mijloace carnale, ignorând că:

2 Corinteni 10:⁴ Căci armele cu care ne luptăm noi nu sunt supuse firii pământești, ci sunt puternice, întărite de Dumnezeu ca să surpe întăririle.

Efesenii 6:¹² Căci **noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângeului**, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești.

Moise nu a putut vedea că Domnul avea de gând să-Și îndeplinească promisiunea într-un mod spiritual, mai degrabă decât într-unul carnal. Dumnezeu avea să-Și declare numele și dreptatea în eliberarea poporului Israel, iar acest lucru nu este deloc posibil prin metode carnale.

Și în zilele noastre ne confruntăm cu situații similare de opresiune în rândul bărbaților. Familii sunt puse în situația de a fi nevoite să intre în datorii, pe care Scripturile le definesc ca sclavie¹⁷⁷, pentru a obține un stil de viață în conformitate cu cerințele societății, determinând ambii părinți să lucreze ore lungi pentru a susține acest stil de viață. Aceasta înseamnă puțin timp pentru viața spirituală după o săptămâna de epuizare a propriei energiei. Astfel, părinții și copiii lor acceptă pasiv orice este în atmosfera lumescă – un loc infestat cu crocodili sau cum spune Biblia: „Babilonul a devenit... locuința diavolilor... și o cușcă cu fiecare pasăre necurată și plină de ură”¹⁷⁸. În acest sens, există sclavie astăzi la fel cum a existat în Egipt. Cu toate acestea, atât ieri, cât și astăzi, preocuparea lui Dumnezeu față de cei asupriți nu s-a schimbat. Pentru că citim:

Proverbele 14:³¹ Cel ce asuprește pe cei săraci îi aduce ocară
Făcătorului său:

Psalm 69: ³³ Căci DOMNUL îi aude pe cei săraci, ...

---

¹⁷⁷ Proverbe 22:7

¹⁷⁸ Apocalipsa 18:2

Psalm 140:¹² Știu că DOMNUL va păstra cauza celor suferinzi, și dreptul celor săraci.

Ar putea fi faptul că servitutea noastră temporală are o corelație spirituală, așa cum a fost cazul lui Israel în Egipt? Metodele lui Dumnezeu nu s-au schimbat; El vrea să ne elibereze spiritual și atunci vom deveni liberi din punct de vedere material. Pentru Dumnezeu, dreptatea nu poate fi impusă cu forța. A folosi forța în apărare înseamnă a respinge apărarea lui Dumnezeu și a intra în aceeași categorie cu asupritorii. Acesta este motivul pentru care scriptura spune:

Iacov 5:⁶ Ați osândit, ați omorât pe cel neprihănit care nu vi se împotriva!

Vedem că sunt doar cei neprihăniți ce nu rezistă. Omul pe care Dumnezeu îl îndreptățește lasă toate lucrurile în mâinile Domnului său. De aceea Însuși Hristos a spus:

Matei 5:³⁹.. Ca să nu te împotrivești răului, ci oricine te va lovi pe obrazul tău drept, întoarce-i și pe celălalt.

Armele de rezistență sunt spirituale. Trebuie să ne împotrivim păcatului, nu să folosim păcatul pentru a pune capăt păcatului. Cei care înțeleg acest lucru sunt chemați doar de Dumnezeu.

Deci, dacă căile umane nu sunt cele ce ne eliberează din asuprire, ce facem? Vestea bună a lui Hristos: crucea și ocară Lui, este invitația și chemarea Lui de a ne lepăda de noi înșine și de a intra în comuniune cu El. Este singurul remediu care aduce adevărata eliberare de păcat, aducând în același timp libertate fizică. Acest lucru a fost revelat individual și colectiv de-a lungul istoriei, dar se va manifesta în sensul său cel mai complet la sfârșitul timpului.

În această poveste descoperim că Moise se afla în vechiul Legământ. Moise încă nu era pregătit pentru marea sarcină pe care o avea înaintea lui. Moise a fugit apoi și a trăit ca un străin în țara mediana, unde timp

de 40 de ani a fost păstor și a trebuit să renunțe la ceea ce învățase ca fiu al fiicei lui Faraon și să învețe despre Dumnezeu și caracterul Său.

Moise a trebuit să uite Egiptul. Toate influențele care l-au înconjurat, dragostea pentru mama sa adoptivă, propria poziție, înșelăciunea care abundă în relațiile interpersonale din aceste medii, misticismul religios, adulația – toate acestea trebuiau uitate. Numai lăsând în urmă clădirile magnifice și somptuoasele ritualuri ale religiei păgâne și trăind în deșertul sălbatic îngrijind de animale, Moise ar forma noi obiceiuri de caracter.

În singurătatea munților, în strălucirea cerului înstelat, Moise avea să fie mai sensibil la impresiile Duhului lui Dumnezeu. Acolo ar fi vizibilă măreția lui Dumnezeu. El ar fi capabil să-și concentreze eforturile sale mentale asupra lui Dumnezeu. Diferite lecții ar fi învățat acolo departe de civilizație. Prin lepădarea de sine în îngrijirea oilor și asprimea mediului înconjurător, avea să învețe să aibă răbdare și să-și calmeze pasiunile, atât de mult încât mai târziu să se spună despre el:

Numeri 12:³ (Acum, omul Moise *a fost foarte blând*, mai presus de toți oamenii care *au fost* pe fața pământului.)

Cei mai mulți ar fi considerat această perioadă de 40 de ani ca fiind o pierdere de timp, dar Dumnezeu nu a văzut-o în acest fel. Dumnezeu a văzut că era necesar ca tot acest timp să fie petrecut făcând lucrarea umilă a păstorului. El trebuia să-și dezvolte toate calitățile care să-i permită să aibă grijă de poporul Israel, iar această lucrare în deșert s-a transformat în școala sa ideală. Trebuia să învețe să fie ascultător. Numai fiind în deplină armonie cu Dumnezeu, el ar putea să propovăduiască voia lui Dumnezeu.

Scopul lui Dumnezeu

Dumnezeu este un foc mistuitor

Moise păstorul, acum în vârstă de 80 de ani și foarte departe de trecutul său egiptean, este cel care ajunge la Muntele Horeb (sau Sinai) și vede rugul aprins.

Exod 3:2 **Îngerul Domnului** i S-a arătat într-o flacără de foc, care ieșea din mijlocul unui rug. Moise s-a uitat și iată că **rugul era tot un foc și rugul nu se mistuia deloc.** ³ Moise a zis: „Am să mă întorc să văd ce este această vedenie minunată și pentru ce nu se mistuie rugul.” ⁴ Domnul a văzut că el se întoarce să vadă și **Dumnezeu l-a chemat din mijlocul rugului** și a zis: „Moise! Moise!” El a răspuns: „Iată-mă!” ⁵ Dumnezeu a zis: „Nu te apropia de locul acesta; scoate-ți încălțăminte din picioare, căci locul pe care calci este un pământ sfânt.” ⁶ Și a adăugat: „Eu sunt Dumnezeul tatălui tău, Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacov.” **Moise și-a ascuns fața, căci se temea să-L privească pe Dumnezeu.**

Acest înger al Domnului este mesagerul¹⁷⁹ Domnului¹⁸⁰: Isus Însuși, care este menționat mai târziu în mod repetat în cartea Exodului. Când Domnul a văzut că Moise s-a dus să vadă ce se întâmplă, Dumnezeu l-a chemat din mijlocul tufișului. Era un tufiș arzător, dar acest tufiș nu a fost consumat. În acest sens, găsim:

Evrei 12:29 **Căci Dumnezeul nostru este un foc mistuitor.**

---

¹⁷⁹Strong #4397, מַלְאָכִים **mal'âk**, *mal-awk*!; dintr-o rădăcină nefolosită înseamnă. a *trimite* ca deputat; un *mesager*; spec. lui Dumnezeu, adică un *înger* (de asemenea profet, preot sau învățător):—ambasador, înger, rege, mesager.

¹⁸⁰ Maleahi 3:1

Dumnezeu este un foc mistuitor, dar tufișul nu a fost mistuit. Și citim:

Isaia 33:¹⁴ Păcătoșii sunt îngroziți în Sion, un tremur a apucat pe cei nelegiuți, care zic: „**Cine dintre noi va putea să rămână lângă un foc mistuitor? Cine dintre noi va putea să rămână lângă niște flăcări veșnice?**”

Evident, Dumnezeu este un foc care mistuie păcatul și păcătosul, fără a consuma ceea ce nu este și nici nu are păcat. Și în acest context, lui Moise îi era frică să nu se uite la Dumnezeu. Pentru că el știa că Dumnezeu este:

1 Timotei 6:¹⁶ [Unul] Care are numai nemurire, locuind în lumina de care nimeni nu se poate apropia; pe care nici un om nu l-a văzut, **nici nu-l poate vedea.**

Moise știa deja că păcătosul nu-l poate privi pe Dumnezeu și poate trăi¹⁸¹. Astfel, și-a ascuns sau acoperit fața.

Dorul lui Dumnezeu pentru Israel

Dumnezeu îi cere lui Moise să-și scoată încălțămintea pentru că locul în care stă este pământ sfânt. Acum, nu a existat o calitate deosebit de specială în solul acestui loc. Mai degrabă prezența lui Dumnezeu a fost cea care a făcut acel loc sfânt:

Levitic 11:⁴⁵ Căci Eu sunt Domnul, care v-am scos din țara Egiptului ca să fiu Dumnezeul vostru și să **fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt.**

Dumnezeu este sfânt, iar slava Lui sfințește.

Exod 29:⁴³ Acolo Mă voi întâlni cu copiii lui Israel și locul acela **va fi sfințit de slava Mea.**

---

¹⁸¹ Exodul 33:20

Dumnezeu se identifică, de asemenea, ca fiind Cel care a făcut promisiunile făcute lui Avraam, Isaac și Iacov. Aceasta pentru a-i aminti lui Moise de moștenirea trecutului și de promisiunile viitorului lor. Dumnezeu vine să repete același legământ făcut cu Avraam, dar acum cu poporul Israel în persoana lui Moise.

Exod 3:¹⁰ „Acum vino. **Eu te voi trimite la Faraon și vei scoate din Egipt pe poporul Meu**, pe copiii lui Israel.”¹¹ Moise a zis lui Dumnezeu: „Cine sunt eu, ca să mă duc la Faraon și să scot din Egipt pe copiii lui Israel?” ¹² Dumnezeu a zis: „**Eu voi fi negreșit cu tine**, și iată care va fi pentru tine semnul că Eu te-am trimis: după ce vei scoate pe popor din Egipt, veți sluji lui Dumnezeu pe muntele acesta.”

Dumnezeu vrea să scoată Israelul din Egipt pentru a-i izbăvi de păcat. Amintiți-vă că a trăi în țară, fără biruință asupra păcatului, nu a fost suficient pentru a fi considerat ca primind promisiunea, după cum a declarat Ștefan:

Fapte 7:⁴ El a ieșit atunci din țara haldeenilor și s-a așezat în Haran. De acolo, după moartea tatălui său, Dumnezeu l-a strămutat în țara aceasta, în care locuiți voi acum. ⁵ Din țara aceea nu i-a dat nimic în stăpânire, nici măcar o palmă de loc, ci i-a făgăduit că i-o va da în stăpânire lui și seminței lui după el, măcar că n-avea niciun copil.

Ceea ce ni se spune este că i-a fost promis lui Avraam și că i se va da ca posesie lui și sămânța lui după el *pentru totdeauna*. Astfel, ni se spune că împlinirea făgăduinței a necesitat învierea lui Avraam și că dăruirea posesiunii va fi atât pentru Avraam, cât și pentru Sămânța sa împreună. Și continuăm să citim:

Fapte 7:¹⁷ **Se apropia vremea când trebuia să se îplinească făgăduința** pe care o făcuse Dumnezeu lui Avraam. Norodul a crescut și s-a înmulțit în Egipt,

Timpuu promisiunii s-a apropiat. Când Moise este chemat să vorbească cu faraonul, timpul a fost aproape pentru împlinirea promisiunii date lui Avraam. Și în ce a constat această promisiune? Citim:

Romani 4:13 **În adevăr, făgăduința făcută lui Avraam sau seminței lui, că va moșteni lumea, n-a fost făcută pe temeiul Legii, ci pe temeiul acelei neprihăniri care se capătă prin credință.**

Promisiunea făcută lui Avraam a fost promisiunea pământului – întreaga lume]. Promisiunea lui Dumnezeu a fost moștenirea noului pământ restaurat, dată lui Avraam și Sămânței sale împreună. Iar Pavel ne explică:

Galateni 3:16 Acum, făgăduințele au fost făcute „**lui Avraam și seminței lui**”. Nu zice: „Și semințelor” (ca și cum ar fi vorba de mai multe), ci ca și cum ar fi vorba numai de una: „Și **seminței tale**”, adică **Hristos**.

Promisiunea moștenirii țării, restabilirea țării pierdute, fusese dată lui Avraam și lui Hristos și tuturor celor care sunt de la Hristos. **Când Dumnezeu intenționează să elibereze Israelul din Egipt, El a avut în minte să le dea țara ca moștenire și să le-o dea împreună cu Avraam și Sămânța, care este Hristos și toți cei care sunt de la Hristos.** Dumnezeu a intenționat în acel moment să înceapă să îplinească promisiunea făcută lui Avraam.

Pentru ca acest lucru să se întâmple, Avraam va trebui să fie înviat și tot restul seminței Sale care murise, pentru ca ei să primească promisiunea împreună. Dumnezeu era gata să elibereze Israelul și să-i pună într-o situație atât de avantajoasă încât Sămânța, adică Hristos și toți cei care sunt de la Hristos, să poată fi manifestată. Intenția lui Dumnezeu a fost de a aduce vestea bună a Evangheliei în întreaga lume și de a completa lucrarea mântuirii.

Nu știm cât ar fi durat acest lucru. Avem ca referință povestea celor doisprezece ucenici care au avut un impact asupra lumii într-o singură

generație. Cu toate acestea, ceea ce spune Ștefan este că împlinirea făgăduinței făcute lui Avraam și Sămânței sale s-a apropiat în izbăvirea adusă de mâna lui Moise.

După ce am stabilit acest lucru, despre care vom găsi dovezi suplimentare pe măsură ce desfășurăm povestea, să ne întoarcem la discursul lui Ștefan, pentru că este necesar să consolidăm acest concept subliniind un anumit cuvânt. Ștefan a spus:

Fapte 7:¹⁷ „Când timpul s-a apropiat de promisiunea pe care Dumnezeu a jurat-o.” La ce jurământ se referă acest lucru?

Timpul în care Dumnezeu a făcut un jurământ, spre binele nostru, a fost după ce Avraam l-a oferit pe iubitul Său fiu născut¹⁸². Și tocmai aceste promisiuni sunt cele pe care Dumnezeu plănuia în acel moment să le îplinească lui Avraam, lui Hristos și celor care sunt a lui Hristos. Să-l citim din nou:

Geneza 22:¹⁵ Îngerul Domnului a chemat a doua oară din ceruri pe Avraam ¹⁶și a zis: „**Pe Mine Însumi jur', zice Domnul,** 'pentru că ai făcut lucrul acesta și n-ai cruțat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, ¹⁷**te voi binecuvânta foarte mult și-ți voi înmulți foarte mult sămânța, și anume: ca stelele cerului și ca nisipul de pe țărmul mării, și sămânța ta va stăpâni cetățile vrăjmașilor ei.** ¹⁸**Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta,** pentru că ai ascultat de porunca Mea! ”

Promisiunea că Sămânța lui Avraam va stăpâni poarta dușmanilor săi este o promisiune de biruință asupra păcatului prin Isus Hristos. De aceea se spune:

Geneza 3:¹⁵ Vrajmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, **și tu îi vei zdrobi călcâiul.**”, ...

---

¹⁸² Evrei 11:17

Această promisiune făcută lui Avraam a fost aceeași promisiune făcută lui Adam și Evei. Este împlinirea făgăduinței că vrăjmașii lui Hristos vor fi făcuți așternut la picioarele Lui¹⁸³. Confirmăm acest lucru atunci când Zaharia, plin de Duhul Sfânt, profețește:

Luca 1:⁷¹ mântuire de vrăjmașii noștri și din mâna tuturor celor ce ne urăsc! ⁷² Astfel Își arată El îndurarea față de părinții noștri și Își aduce aminte de legământul Lui cel sfânt, ⁷³ **potrivit jurământului prin care Se jurase părintelui nostru Avraam,** ⁷⁴ că, după ce ne va izbăvi din mâna vrăjmașilor noștri, ne va îngădui să-I slujim fără frică, ⁷⁵ trăind înaintea Lui în sfințenie și neprihănire, în toate zilele vieții noastre.

Zaharia, referindu-se direct la jurământul făcut lui Avraam, ne confirmă că Dumnezeu ne face să posedăm poarta vrăjmașilor noștri¹⁸⁴, eliberându-ne de păcatele noastre prin Isus, Mielul lui Dumnezeu¹⁸⁵. Prin Hristos suntem eliberați pentru a putea sluji Dumnezeului nostru în sfințenie și neprihănire.

Profeția este că L-am putea sluji pe Dumnezeul nostru fără teamă. Acest lucru cere o cunoaștere a lui Dumnezeu și a dragostei Sale, deoarece numai dragostea perfectă alungă frica¹⁸⁶. Numai Hristos¹⁸⁷, Fiul lui Dumnezeu, cunoaște pe deplin această iubire și o poate arăta nouă; astfel, numai El a putut zdrobi capul șarpelui realizând următoarele:

Apoc. 1:¹⁸ Cel viu. Am fost mort, și iată că sunt viu în vecii vecilor. **Eu țin cheile morții și ale Locuinței morților.**

---

¹⁸³ Evrei 1:13; 10:13

¹⁸⁴ Romani 16:20

¹⁸⁵ Ioan 1:29.

¹⁸⁶ 1 Ioan 4:8, 9, 16-18

¹⁸⁷ Matei 11:27

1 Corinteni 15:²⁶ **Ultimul dușman** care va fi distrus *este moartea*.

Promisiunea includea abolirea morții. Prin învierea morților, Avraam și toți cei care sunt de la Hristos vor fi eliberați de vrăjmașii lor, amintindu-și că nu luptăm împotriva cărnii și sângelui. Cel mai mare dușman al nostru este Satana, care a domnit peste noi prin puterea fricii de moarte¹⁸⁸.

Toate acestea Dumnezeu a fost gata să realizeze în zilele de izbăvire din Egipt. Și de aceea Dumnezeu le spune, prin Moise, la poalele Muntelui Sinai:

Exod 19:⁶ **Îmi veți fi o împărăție de preoți și un neam sfânt.**
Acestea sunt cuvintele pe care le vei spune copiilor lui Israel.

Chemarea preoților este pentru întreaga națiune, nu numai pentru seminția lui Levi. Este o chemare la slujirea lui Melchizedec, care a fost rege și preot. Este o chemare ca poporul lui Israel să poată da pâine și vin¹⁸⁹ și să binecuvânteze toate națiunile pământului¹⁹⁰. Este exact aceeași chemare pe care Isus ne-o cere de la noi:

1 Petru 2:⁹ Voi însă sunteți o seminție aleasă, **o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor pe care Dumnezeu Și l-a câștigat** ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată;

Poporul lui Israel a fost apoi chemat să fie o lumină pentru națiunile lumii. În această misiune globală de predicare a Evangheliei, prima țară în care ei vor locui ca misionari ai crucii ar fi Canaan, pentru că aceasta este ceea ce Domnul îi spune lui Moise din rugul aprins:

Exod 3:⁷ Domnul a zis: „Am văzut asuprirea poporului Meu, care este în Egipt, și am auzit strigătele pe care le scoate din

---

¹⁸⁸ Evrei 2:14

¹⁸⁹ Genesa 14:18-19; 1 Corinteni 11:24-25

¹⁹⁰ Genesa 12:3

pricina asupritorilor lui, căci îi cunosc durerile.⁸ **M-am pogorât ca să-l izbăvesc din mâna egiptenilor și să-l scot din țara aceasta și să-l duc într-o țară bună și întinsă, într-o țară unde curge lapte și miere, și anume în locurile pe care le locuiesc canaaniții, hetiiții, amoriții, fereziții, heviții și iebusiții.** ⁹Iată că strigătele israeliților au ajuns până la Mine și am văzut chinul cu care îi chinuiesc egiptenii.”

Cu 40 de ani în urmă nu fusese momentul să se întâmple acest lucru. Deci, cum ar reacționa Moise la cuvântul lui Dumnezeu?

Numele lui Dumnezeu

Pentru toate acestea, Moise cere:

Exod 3:¹³ Moise a zis lui Dumnezeu: „Iată, când mă voi duce la copiii lui Israel și le voi spune: ‘Dumnezeul părinților voștri m-a trimis la voi’ și mă vor întreba: ‘**Care este Numele Lui?**’ ce le voi răspunde?” ¹⁴**Dumnezeu a zis lui Moise: „Eu sunt Cel ce sunt.”** Și a adăugat: „Vei răspunde copiilor lui Israel astfel: ‘Cel ce se numește **Eu sunt m-a trimis la voi.**’”

Termenul EU SUNT este plin de sens. Include următoarele: Eu sunt cine sunt, eu sunt Cel care este, eu sunt El care a fost, eu sunt El care există, eu sunt El care va fi, eu sunt Cel care continuă etc. Aceleași referiri se găsesc și în Noul Testament atunci când se face referire la Dumnezeu cel viu¹⁹¹, la Cel care are viață în Sine¹⁹² și la Cel care a fost și este și va veni¹⁹³. Astfel, vedem că Dumnezeu este viață; El a dat viață, continuă să dea viață și va veni să dea viață veșnică. Cât de potrivit este acest nume când vedem tot ceea ce Dumnezeu și -a propus să facă cu Israel!

---

¹⁹¹ Faptele apostolilor 14:15, 1 Tesaloniceni 1:9, Matei 16:16, 1 Timotei 3:15

¹⁹² Ioan 5:26.

¹⁹³ Apocalipsa 1:4; 4:8

Și când Dumnezeu îi spune lui Moise: „Eu sunt cine sunt”, s-ar putea întreba: și ce este Dumnezeu? Citim în Biblie că Dumnezeu este dragoste¹⁹⁴. Citim, de asemenea, în Scripturi că Dumnezeu este Duh¹⁹⁵. Dar ce mai este în numele lui Dumnezeu?

Romani 2:²³ Tu, care te fălești cu Legea, necinstești pe Dumnezeu prin călcarea acestei Legi? ²⁴ „**Căci din pricina voastră este hulit Numele lui Dumnezeu între neamuri**”, după cum este scris.

Numele este caracter și, din moment ce vorbim despre Dumnezeu, este caracterul lui Dumnezeu. Acest caracter este reflectat sau manifestat în legea Sa. Această lege a iubirii este o transcriere a caracterului Său. Astfel, proclamarea și manifestarea numelui lui Dumnezeu este proclamarea și manifestarea caracterului lui Dumnezeu. Și în acest sens Isus, atunci când se roagă Tatălui, spune: „Eu am arătat numele Tău”. Hristos a fost Cel care a proclamat perfect în viața Sa, în fiecare cuvânt, în fiecare acțiune, în fiecare privire, în fiecare gest, în caracterul iubitor – împlinind perfect legea – Tatălui nostru ceresc. Astfel vedem sensul și mesajul numelui lui Dumnezeu care este dat lui Moise¹⁹⁶.

Exod 3:¹⁵ Dumnezeu a mai zis lui Moise: „Așa să vorbești copiilor lui Israel: ‘Domnul, Dumnezeul părinților voștri, Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacov, m-a trimis la voi. **Acesta este Numele Meu pentru veșnicie, acesta este Numele Meu din neam în neam**’.

Dumnezeu îi declară numele lui Moise: El explică calitățile Sale, attributele Sale și îl învinovățește pe Moise că a declarat numele Său copiilor lui Israel. În acest fel începe un proces de revelație crescândă a caracterului glorios al lui Dumnezeu, mai întâi lui Moise, apoi lui Israel,

---

¹⁹⁴ 1 Ioan 4:8

¹⁹⁵ Ioan 4:24.

¹⁹⁶ Ioan 17:6.

apoi faraonului și egiptenilor, găsimu-și apogeul în revelația dată lui Moise și Israelului pe muntele Sinai.¹⁹⁷

Modelul divin

Dumnezeu îl trimite pe Moise să vorbească cu copiii lui Israel, în special cu bătrânii poporului lui Israel, pentru a le spune că Dumnezeu a văzut ce li se întâmpla în Egipt și despre promisiunea pe care el le-a dat-o:

Exodul 3:¹⁷ ... Vă voi scoate din suferința Egiptului ...

De asemenea, Domnul îi spune lui Moise și bătrânilor israeliți să vorbească cu Faraonul Egiptului.

Este interesant faptul că Moise, care patruzeci de ani mai devreme a fost dispus să meargă mai departe cu această lucrare, acum nu a fost atât de sigur. Nu vom intra în dialog și în semnele pe care i le-a dat Dumnezeu, dar ne amintim că atunci când Dumnezeu dă o promisiune și face o cerere, El împuternicește și destinatarul mesajului. Și Dumnezeu îl cheamă pe Aaron, fratele lui Moise, să-i fie vorbitor. Citim detaliile aici:

Exod 4:¹⁴ Atunci, Domnul S-a mâniat pe Moise și a zis: „Nu-i oare acolo fratele tău Aaron, Levitul? Știu că el vorbește ușor. Iată că el însuși vine înaintea ta și, când te va vedea, se va bucura în inima lui. ¹⁵ **Tu îi vei vorbi și vei pune cuvintele în gura lui, și Eu voi fi cu gura ta și cu gura lui și vă voi învăța ce veți avea de făcut.** ¹⁶ **El va vorbi poporului pentru tine, îți va sluji drept gură, și tu vei ține pentru el locul lui Dumnezeu.**”

Și de asemenea citim:

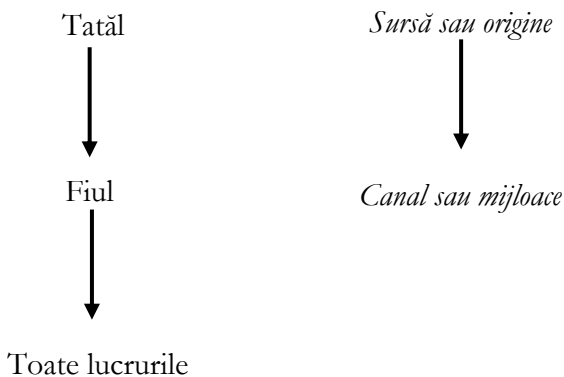
¹⁹⁷ Daniel 9:15; Isaia 63:14

Exod 7:¹ **Domnul a zis lui Moise: „Iată că te fac Dumnezeu pentru Faraon, și fratele tău Aaron va fi prorocul tău. ²Tu vei spune tot ce-ți voi porunci Eu, iar fratele tău Aaron va vorbi lui Faraon, ca să lase pe copiii lui Israel să plece din țara lui.”**

Dumnezeu, după ce Moise a insistat în incapacitatea sa, îi dă o soluție bazată pe relația dintre Tatăl și Fiul.

1 Corinteni 8:⁶ totuși, pentru noi, nu este decât **un singur Dumnezeu: Tatăl, de la care vin** toate lucrurile și pentru care trăim și noi, și **un singur Domn: Isus Hristos, prin care** sunt toate lucrurile și prin El și noi.

Tatăl este sursa, și de la El sunt toate lucrurile. Isus este canalul, mijlocul¹⁹⁸ prin care toate lucrurile au ființa și existența lor¹⁹⁹. Tatăl face toate lucrurile prin Fiul. Fiul revelează și face cunoscută voia Tatălui, El este expresia sonoră a gândurilor Tatălui și, ca urmare, El este numit Cuvântul lui Dumnezeu.

Dumnezeu a făcut în ele Moise și Aaron o figură a lui Dumnezeu și a lui Hristos, în care Moise este un simbol al lui Dumnezeu, o reprezentare adevărată (pentru că Dumnezeu nu poate minți) despre

---

¹⁹⁸ Evrei 1:2

¹⁹⁹ Ioan 1:2, 3; Coloseni 1:17

Sine, adică o ființă, o persoană, iar Aaron este un simbol al lui Hristos, expresia sonoră a gândurilor și cuvintelor lui Moise. În acest fel, conform Modelului Divin, Moise devine sursa, iar Aaron devine canalul mesajului.²⁰⁰

De asemenea, Dumnezeu a promis că îi va învăța pe Moise și Aaron ce ar trebui să spună și cum ar trebui să spună, o promisiune a noului legământ:

Matei 10:²⁰ fiindcă nu voi veți vorbi, ci Duhul Tatălui vostru va vorbi în voi.

În acest fel, Dumnezeu permite lui Moise și lui Aaron să vorbească cu bătrânii lui Israel, cu poporul lui Israel și cu faraonul.

Libertatea religioasă

Iar mesajul care trebuie dat lui Faraon este următorul:

Exod 3:¹⁸ „Ei vor asculta de glasul tău și te vei duce, tu și bătrânii lui Israel, la împăratul Egiptului și îi veți spune: **‘Domnul, Dumnezeul evreilor, S-a întâlnit cu noi.** Dă-ne voie să mergem cale de trei zile în pustie, ca să aducem jertfe Domnului, Dumnezeului nostru’”

În plus:

Exod 5:¹ Moise și Aaron s-au dus apoi la Faraon și i-au zis: „Așa vorbește Domnul, Dumnezeul lui Israel: **‘Lasă pe poporul Meu să plece, ca să prăznuiască în pustie un praznic în cinstea Mea’.**”² Faraon a răspuns: „Cine este Domnul, ca să ascult de glasul Lui și să las pe Israel să plece? Eu nu cunosc pe Domnul și nu voi lăsa pe Israel să plece.”³ Ei au zis: „**Ni S-a arătat Dumnezeul evreilor.** Dă-ne voie să facem un drum

---

²⁰⁰ 1 Corinteni 8:6

de trei zile în pustie, ca să aducem jertfe Domnului, pentru ca să nu ne bată cu ciumă sau cu sabie.”

Primul lucru pe care îl observăm este că Domnul Dumnezeu spune că El s-a „întâlnit” cu evreii. Aceasta este o expresie interesantă. Oile se pierduseră, iar Păstorul cel Bun a ieșit să le caute²⁰¹. El îi găsește pierduți și înrobiți în păcatele lor și supuși unei slujiri crude.

Următorul lucru de remarcat este că Dumnezeu îi spune lui Moise să ceară permisiunea faraonului. Cât de interesant și minunat este acest lucru! Ei nu vin lovind ușa deschisă și strigând: „Plecăm!” Deloc. Nici el nu le scoate în secret. Mai degrabă, Dumnezeu, învățând în acest fel respectul pentru autoritatea stabilită, face un apel prin Moise ca oamenilor să li se permită să plece.

Următorul lucru pe care trebuie să-l evidențiem din acest text este că prima solicitare către Faraon este să i se permită să meargă trei zile în deșert. Pentru ce? Să aducă jertfe lui Dumnezeu. Și acest lucru este total rezonabil, deoarece sacrificiile pe care poporul Israel a vrut să le ofere au fost o urâciune pentru egipteni, așa că a face acest lucru în prezența lor i-ar fi pus în pericol de a fi pietruți²⁰². Mai mult, cererea este să i se permită să meargă trei zile de călătorie în deșert pentru a organiza o sărbătoare. Dumnezeu plănuia o retragere spirituală pentru ei. Ei nu puteau fi pregătiți din punct de vedere spiritual fără a avea mai întâi o retragere spirituală, o sărbătoare, un loc în care să poată fi departe de vârtejul tipic al sclaviei și al grijilor zilnice și să se poată dedica exclusiv pentru a lua în considerare minunile, binecuvântările și cuvintele lui Dumnezeu. Această cerere – „Lasă poporul Meu să meargă ca să poată organiza o sărbătoare...” – are, de acum înainte, conotații ale libertății religioase.

Celălalt aspect este că, dacă Dumnezeu nu ar putea avea comuniune cu poporul Său, atunci „ciuma și sabia vor cădea peste noi”, spune Moise,

---

²⁰¹ Luca 15:3-7

²⁰² Exodul 8:26

incluzând astfel atât națiunea israelită, cât și egiptenii. Egiptul devenise deconectat de la sursa vieții, consecința fiind calamitatea, dar Dumnezeu le oferea șansa de a veni din nou sub protecția Sa, binecuvântându-i pe israeliți cu libertate religioasă. Acest refuz al lui Dumnezeu avea să-i dea lui Satan frâu liber asupra țării, ducând la ciumă și sabie, o prefigurare pentru noi a evenimentelor prezise din timpul sfârșitului.²⁰³

Aceasta a fost cererea inițială: ca faraonul să permită poporului să aibă sărbătoarea lor sau retragerea lor spirituală, și apoi să se întoarcă, astfel încât binecuvântarea primită ar putea fi, ca o consecință, turnată pe egipteni, de asemenea. Care a fost răspunsul?

Exod 5:2 ...„Cine este Domnul, ca să ascult de glasul Lui și să las pe Israel să plece? Eu nu cunosc pe Domnul și nu voi lăsa pe Israel să plece.”

Acest refuz, această lipsă deliberată de cunoaștere a lui Dumnezeu, sfârșește prin a deveni un simbol care se găsește de-a lungul restului istoriei omenirii. Vedem clar semințele ateismului manifestate, al cărui motto este: Cine este Dumnezeu? Nu-I datorez nimic; de ce să-L ascult?

Dorința lui Dumnezeu pentru faraon și poporul egiptean

Cu toate acestea, ne întrebăm: Care a fost scopul lui Dumnezeu în ceea ce privește faraonul și națiunea egipteană? Să ne amintim ce a spus Petru:

Fapte 10:³⁴ Atunci, Petru a început să vorbească și a zis: „În adevăr, văd că Dumnezeu nu este părtinitor,³⁵ ci că în orice neam, cine se teme de El și lucrează neprihănire este primit de El.”

---

²⁰³ Apocalipsa 13:14-17; 14:9-11

Acest lucru este adevărat de-a lungul tuturor veacurilor, pentru că Dumnezeu nu se schimbă²⁰⁴. Dumnezeu este perfect imparțial cu fiecare persoană și grup de oameni. El este mulțumit de toți cei care ascultă glasul Său în conștiința lor. El caută să binecuvânteze pe toată lumea cu lumina și izbăvirea Sa. Ne amintim:

1 Timotei 2:³Lucrul acesta este bun și bine primit înaintea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru,⁴care **voiește ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului.**

Dumnezeu dorește ca toți oamenii să fie mântuiți. Dumnezeu dorește ca toți să ajungă la cunoașterea adevărului cu privire la Sine așa cum este el revelat în Hristos și a adevărului cu privire la ei înșiși și la starea lor. Am citit, de asemenea,:

Ezechiel 33:¹¹Spune-le: '**Pe viața Mea, zice Domnul, Dumnezeu, că nu doresc moartea păcătosului**, ci să se întoarcă de la calea lui și să trăiască. Întoarceți-vă, întoarceți-vă de la calea voastră cea rea! Pentru ce vreți să muriți voi, casa lui Israel?'

Dumnezeu nu vrea moartea celor răi. Dumnezeu tânjește ca toți să trăiască, iar acest lucru a inclus Egiptul în starea sa păcătoasă.

După ce am stabilit acest lucru, ne amintim că promisiunea a fost făcută tuturor celor care vor fi în Hristos. Isus este singurul care poate face adevărata tăiere împrejur, tăierea împrejur a inimii.

Galateni 3:²⁸Nu mai este nici iudeu, nici grec; nu mai este nici rob, nici slobod; nu mai este nici parte bărbătească, nici parte femeiască, fiindcă toți sunteți una în Hristos Isus.²⁹Și dacă **sunteți ai lui Hristos, sunteți „sămânța” lui Avraam, moștenitori prin făgăduință.**

Nu contează dacă ești grec, evreu, egiptean sau taliban. Dacă suntem de la Hristos, noi suntem ai Lui și moștenitori ai făgăduinței făcute lui

---

²⁰⁴ Iacov 1:17, Numeri 23:19

Avraam. În aceste condiții, promisiunea i-a inclus și pe toți egiptenii, în special pe cei care L-au crezut. Promisiunea făcută lui Avraam urma să fie extinsă la toate națiunile pământului, începând cu țara Egiptului, în care israeliții urmau să evanghelizeze. Promisiunea nu i-a inclus pe cei care nu credeau în cuvântul Domnului, indiferent dacă erau israeliți sau egipteni. Și ca parte a dorinței Sale pentru poporul egiptean, Dumnezeu a avut un scop specific cu privire la faraon. Să-l citim:

Exod 9:¹³ Domnul a zis lui Moise: „Scoală-te dis-de-dimineată, du-te înaintea lui Faraon și spune-i: ‘Așa vorbește Domnul, Dumnezeul evreilor: „Lasă pe poporul Meu să plece, ca să-Mi slujească.’ ... ¹⁶**Dar te-am lăsat să rămâi în picioare ca să vezi puterea Mea și Numele Meu să fie vestit în tot pământul.”**

De ce l-a ridicat Dumnezeu ca faraon? Să ne amintim că Dumnezeu este Cel care îndepărtează împărații și încoronează împărați²⁰⁵. Pentru ce l-a ținut Dumnezeu pe Faraon la putere? De ce L-a păstrat Dumnezeu și i-a protejat viața până în acel moment? Dumnezeu l-a ridicat pentru a arăta în el puterea Sa, pentru ca numele Său să poată fi declarat pe tot pământul. Și care este puterea lui Dumnezeu?

1 Corinteni 1:²³ Dar noi îl propovăduim pe Hristos răstignit...
²⁴**Hristos, puterea lui Dumnezeu, și înțelepciunea lui Dumnezeu.**

Romani 1:¹⁶ Căci nu mi-e rușine de **Evangelia lui Hristos, căci este puterea lui Dumnezeu** pentru mântuirea fiecăruia care crede; mai întâi pentru iudeu și, de asemenea, pentru grec.

Astfel, vedem că Hristos este puterea lui Dumnezeu. Și această putere se găsește în Evanghelie, în vestea cea bună. Este putere pentru cei care cred. Evanghelia este puterea mântuirii pentru fiecare care crede,

---

²⁰⁵ Daniel 2:21

indiferent de unde provine. Și Dumnezeu tânjește să ne dea putere să avem viață mai abundentă:

Isaia 40:²⁹ El **dă tărie celui obosit și mărește puterea** celui ce cade în leșin.

Dumnezeu este Cel care dă putere, tărie și capacitate. Și cum o face Domnul?

Fapte 1:⁸ Dar **voi veți primi putere**, după care Duhul Sfânt va veni peste voi ...

Dumnezeu dă putere prin Duhul Sfânt. Dacă Faraon îl acceptă pe Hristos, atunci prin Duhul Sfânt, Dumnezeu ar putea da putere mărturiei sale, care ar fi fost de neegalat. Dumnezeu l-a făcut pe Faraon să stea²⁰⁶ în picioare pentru a-L putea descoperi pe Hristos în el. Așa cum este revelat în Marea Însărcinare²⁰⁷, numele pe care Dumnezeu l-a revelat lui Moise și apoi l-a arătat poporului Israel, și acum lui Faraon, a fost revelat pentru ca acesta să poată fi dus pe întregul pământ.

Luca 24:⁴⁷ Și să se **propovăduiască tuturor neamurilor**, în Numele Lui, pocăința și iertarea păcatelor, începând din Ierusalim.

Aceeași chemare care este dată ucenicilor a fost extinsă și la poporul egiptean în mesajul adresat lui Faraon. Dumnezeu a avut cu Faraon același scop pe care l-a avut cu Cyrus, care avea să-i elibereze poporul și să facă cunoscută slava Numelui Său pe tot pământul.

Într-o lectură pripită a textului, unii dintre noi și-ar putea imagina că Dumnezeu l-a ridicat pe Faraon cu scopul specific de a-Și revărsa mânia și răzbunarea asupra lui. Dar cum ar putea această idee să-L onoreze pe Dumnezeul nostru? Dovada este că am descoperit că Dumnezeu nu este un Dumnezeu al răzbunării; El este un Tată iubitor,

---

²⁰⁶ Exodul 9:16 Și totuși, pentru aceasta **te-am făcut să stai în picioare**, ca să-ți arăt puterea Mea și de dragul declarării Numelui Meu în tot pământul (YLT)

²⁰⁷ Matei 28:19

care respectă alegerea fiecărei persoane. El dorea ca Faraon să accepte chemarea și astfel să manifeste puterea Evangheliei și să fie primele roade ale neamurilor. Cu toate acestea, Faraon a respins această chemare înaltă și și-a împietrit inima, așa cum au făcut israeliții mai târziu în pustiu.

Deși planurile lui Dumnezeu au fost întârziate de greșelile faraonului și ale poporului Israel, ei își vor găsi în cele din urmă împlinirea, pentru că promisiunea spune:

Matei 24:¹⁴ **Și această Evanghelie a împărăției va fi predicată în toată lumea pentru o mărturie pentru toate națiunile; și apoi va veni sfârșitul.**

Psalm 86:⁹ Toate neamurile pe care le-ai făcut vor veni și se vor închina înaintea Ta, Doamne; Și va slăvi numele Tău.
¹⁰ Căci tu *ești* mare și faci lucruri minunate: Tu numai ești Dumnezeu.

Habacuc 2:¹⁴ Căci **pământul se va umple de cunoștința slavei DOMNULUI**, așa cum apele acoperă marea.

Apoc. 18:¹ După aceea, am văzut pogorându-se din cer un alt înger, care avea o mare putere; **și pământul s-a luminat de slava lui.**

Dumnezeu vrea ca Faraon să accepte, dar, cunoscându-i inima, el plânge pentru că știe care va fi rezultatul acestui apel. Am citit anterior:

Isaia 52:⁴ Căci așa vorbește Domnul Dumnezeu: „Odinioară, poporul Meu s-a pogorât să locuiască pentru o vreme în Egipt, apoi asirianul l-a asuprit fără temeii. ⁵ Și acum, **ce am să fac aici - zice Domnul - când poporul Meu a fost luat pe nimic?** Asupritorii lui strigă de bucurie - zice Domnul - și cât e ziuica de mare este batjocorit Numele Meu.’

Ce trebuie să facă Domnul? Numele Lui, care este caracterul Său și dragostea Lui, a fost continuu hulit, ticăloșia a fost atât de mare încât

țara le-ar vomita jos²⁰⁸. Observați cum Dumnezeu îi spune lui Moise cum a văzut situația desfășurându-se:

Exod 3:19 **Știu că împăratul Egiptului n-are să vă lase să plecați decât silit de o mână puternică.** ²⁰ Eu Îmi voi întinde mâna și voi lovi Egiptul cu tot felul de minuni, pe care le voi face în mijlocul lui. După aceea, are să vă lase să plecați.

Și mai târziu, El spune:

Exod 4:21 Domnul a zis lui Moise: „Plecând ca să te întorci în Egipt, vezi, toate minunile pe care ți le pun în mână să le faci înaintea lui Faraon. **Eu îi voi împietri inima, și nu va lăsa pe popor să plece.**”

Împietrirea inimii

Dumnezeu i-a dat lui Moise minuni de făcut pentru a-l convinge pe Faraon. Cu toate acestea, Domnul a spus: „Voi împietri inima faraonului”. Și cum s-ar întâmpla asta? A crede că Dumnezeu ar împietri în mod specific inima lui Faraon împotriva propriei sale voințe, pentru ca el să nu se poată pocăi dacă dorește acest lucru, înseamnă a atribui răul lui Dumnezeu. A crede că Dumnezeu ar împinge un om care va veni la El departe, și prin aceasta atinge scopurile Sale, este de a păta bunătatea perfectă a lui Dumnezeu.

Mulți dintre noi am avut etape în viața noastră în care am avut această idee despre Dumnezeu. Dar nu se potrivește cu caracterul lui Dumnezeu²⁰⁹, cu expresia iubirii în a-L da pe Fiul Său²¹⁰; nu este în armonie cu mărturia și cu viața trăită de Hristos aici pe pământ.

Atunci, cum a avut loc acest proces de întărire? Cu toții avem prieteni care, datorită viziunii lor diferite asupra lumii față de noi, sunt sensibili

---

²⁰⁸ Leviticul 18:3, 28

²⁰⁹ 1 Ioan 4:8

²¹⁰ Romani 8:32.

la anumite subiecte. Pe baza experienței anterioare, știm că unele subiecte vor produce o respingere imediată a unui dialog continuu.

Ar trebui să continuăm dialogul și să încercăm să mergem mai adânc în acest subiect? Sau ar trebui, de dragul păstrării relației, să renunțăm la posibilitatea de a vorbi mai departe despre subiect? După ce am trăit acest lucru, am învățat că există subiecte biblice specifice la care în unii oameni se răspunde automat cu o împietrire a inimii.

În acest sens, Dumnezeu împietrește inima lui Faraon. Dumnezeu îi cere lui Faraon permisiunea ca poporul Său să meargă într-o vacanță spirituală, pentru ca ciurma și plăgile să nu vină peste israeliți și nici egipteni. Și acolo, înaintea cuvântului lui Dumnezeu, inima lui Faraon este împietrită. Nu vrea, în nici un caz, să audă despre faptul că și-ar lăsat forța de muncă înrobită să plece pentru câteva zile. În nici un caz! Astfel Faraon și-a împietrit inima împotriva cuvântului lui Dumnezeu.²¹¹

Această experiență față de Dumnezeu nu este deloc neobișnuită pentru ființele umane. Acesta poate fi comparat cu lumina soarelui întărind lutul. Este într-adevăr lumina soarelui, sau este proprietățile argilei în sine, care o fac să fie întărită sub lumina soarelui? Alte lucruri nu sunt întărite de lumina soarelui. S-a schimbat soarele când a venit vorba de lut sau s-a schimbat lutul când s-a întâlnit cu soarele? L-a schimbat Dumnezeu pe Faraon sau faraon s-a schimbat în prezența lui Dumnezeu? Această experiență tristă poate fi văzută în scripturi:

Ioan 3:¹⁷ Dumnezeu, în adevăr, n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El. ¹⁸ Oricine crede în El nu este judecat, dar cine nu crede a și fost judecat, pentru că n-a crezut în Numele singurului Fiu al lui Dumnezeu. ¹⁹ Și judecata aceasta stă în faptul că, **odată venită Lumina în lume, oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina, pentru că faptele lor erau**

---

²¹¹ Exodul 8:32

rele.²⁰ Căci oricine face răul urăște lumina și nu vine la lumină, ca să nu i se vădească faptele.²¹ Dar cine lucrează după adevăr vine la lumină, pentru ca să i se arate faptele, fiindcă sunt făcute în Dumnezeu.”.

Lumina cuvântului lui Dumnezeu vine, dar unii iubesc întunericul și, în consecință, resping și luptă împotriva Cuvântului și îl răstignesc. Alții ies la lumină; ei ascultă glasul din conștiința lor și vin la Hristos. În altă parte se spune:

Matei 6:²³ dar, dacă ochiul tău este rău, tot trupul tău va fi plin de întuneric. Așa că, dacă lumina care este în tine este întuneric, cât de mare trebuie să fie întunericul acesta!

Cuvântul binecuvântării devine un blestem teribil pentru cei care îl resping, nu pentru că aceasta este voia lui Dumnezeu, ci pentru că singura sursă de viață, adevăr, lumină, bucurie, pace și iubire este refuzată. Fără aceasta, oamenii rămân doar cu răul, întunericul și moartea.

Dumnezeu se adresează lui Faraon rugându-l să dea puțină milă unui popor înrob. Și aici găsim un alt paradox incredibil: că manifestarea milei lui Dumnezeu pentru poporul Său este cea care împietrește inima lui Faraon. Egiptul prospera printre națiuni datorită domniei înțelepte a lui Iosif. Poporul Israel a contribuit la prosperitatea națiunii cu prezența și pricepera lor comercială. Și, pe deasupra, prosperitatea economică a Egiptului a fost extinsă prin transformarea evreilor în sclavi. Dar această stare a evreilor îl făcea pe Faraon să piardă binecuvântarea pe care urma să o primească prin ei ca popor consacrat Creatorului și, astfel, cererea către Faraon de la Dumnezeu de a-i aduce pe evrei înapoi în legătură cu El.

Este adevărat că acest cuvânt nu părea să sugereze prosperitate pentru rege, dar Dumnezeu căuta acordul lui Faraon. Adesea, adevăratele cauze ale prosperității și calamității nu sunt clare pentru oameni. S-ar putea să nu-și fi amintit cum l-a folosit Dumnezeu pe Iosif pentru a

trece prin momente grele în trecut? Dacă L-ar fi recunoscut, nu ar fi fost binecuvântat?

Deuteronom 28:⁶ Vei fi binecuvântat la venirea ta și vei fi binecuvântat la plecarea ta.

Dacă intrarea lui Iosif ca sclav ar fi dus la o binecuvântare pentru Egipt, de ce nu ar fi dus și ieșirea din urmașii lui Iosif la binecuvântare?

Dar Faraon nu va avea această binecuvântare. Deci, următoarele sa întâmplat cu el:

Isaia 26:¹⁰ Dacă ierți pe cel rău, el totuși nu învață neprihănirea, se dedă la rău în țara în care domnește neprihănirea și nu caută la marea Domnului.

Nu trebuie să ne gândim că Faraon a fost un caz izolat în întâlnirea sa cu cuvântul lui Dumnezeu, cu o lipsă de credință, încredere și acceptare, pentru că israeliții care au ieșit ei înșiși din Egipt – oamenii care au fost mântuiți cu mari minuni – de asemenea, mai târziu vor face același lucru ca faraonul, împietrindu-și inimile, insultând conducerea lui Dumnezeu, și în cele din urmă murind în pustiu.

Exodul din Egipt

O retragere spirituală și sabbatul

Moise și Aaron vin și împărtășesc israeliților ceea ce Dumnezeu le-a spus. Oamenii au crezut cuvintele și sau închinau lui Dumnezeu. Astfel, un proces de reformă religioasă a început în poporul Israel odată cu venirea lui Moise. Această reformă avea să meargă înainte și înapoi în funcție de modul în care credința israeliților a reacționat la experiența prin care au trecut.

Cuvântul lui Dumnezeu a fost întâmpinat fără credință la faraon. Mesajul dat faraonului a adus cu sine, ca o primă consecință, o împietrire în asuprarea față de poporul israelit. Citim:

Exod 5:4 Și împăratul Egiptului le-a zis: „**Moise și Aaron, pentru ce abateți poporul de la lucrul lui? Plecați la lucrările voastre.**”⁵ Faraon a zis: „Iată că poporul acesta s-a înmulțit acum în țară, și **voi mai voiți să-l faceți să-și înceteze lucrările?**”⁶ Și chiar în ziua aceea, Faraon a dat următoarea poruncă isprăvnicilor norodului și logofeților:⁷ „Să nu mai dați poporului paie ca mai înainte pentru facerea cărămizilor, ci să se ducă singuri să strângă paie.

Faraon s-a supărat să-l vadă pe Moise spunându-le oamenilor să se odihnească și să nu mai lucreze. Acest cuvânt „odihnă” este rădăcina cuvântului „sabat”. Una dintre primele reforme pentru a-i pregăti pe oameni să părăsească sclavia și să intre în țara promisă a fost aceea de a ține sabbatul zilei a șaptea sfânt. Astfel, ei s-au închinat lui Dumnezeu.

Răspunsul lui Faraon a fost să le dea mai multă muncă pentru a se asigura că în ziua de sabbat ar putea fi, de asemenea, ocupați. Israelii nu au putut face munca suplimentară arătând că erau deja la limita capacității lor de muncă. Incapabili să gestioneze noua sarcină, oamenii

au început să fie bătuți. Ofițerii israeliți au făcut apel, dar faraonul nu a renunțat la cererile sale, așa că ofițerii, întorcându-se la Moise și Aaron, le-au spus:

Exod 5:21 „... Și le-au zis: „Să vă vadă Domnul și să judece! Voi ne-ați făcut urâți lui Faraon și slujitorilor lui; ba încă le-ați dat sabia în mână ca să ne omoare.”

Dumnezeu își repetă numele și legământul

Moise îl întreabă pe Dumnezeu despre acest lucru, manifestându-și îndoiala și nerăbdarea. Acesta este modul în care Domnul răspunde:

Exod 6:1 „... Vei vedea acum ce voi face lui Faraon: o mână puternică îl va sili să-i lase să plece; da, o mână puternică îl va sili să-i izgonească din țara lui.”

Dumnezeu începe prin a-i cere lui Moise să vadă: pentru că Domnul va face pe Însuși Faraon să-i alunge din țara Egiptului.

Exod 6:2 Dumnezeu a mai vorbit lui Moise și i-a zis: „**Eu sunt Domnul.** ³ Eu M-am arătat lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov ca **Dumnezeul Cel Atotputernic**, dar n-am fost cunoscut de el sub Numele Meu ca ‘Domnul.’ ⁴ De asemenea, **Mi-am încheiat legământul Meu cu ei ca să le dau țara Canaan, țara călătoriilor lor sfinte, în care au locuit ca străini.** ⁵ Acum însă am auzit gemetele copiilor lui Israel, pe care-i țin egiptenii în robie, și **Mi-am adus aminte de legământul Meu.**”

Domnul declară numele Său: Eu sunt cine sunt sau Iehova. Și El continuă spunând: „Eu sunt Cel ce S-a arătat lui Avraam, Isaac și Iacov. Eu sunt același Dumnezeu Atotputernic, care trăiește pentru totdeauna”. Eliberarea din Egipt care se încearcă este perfect posibilă pentru Dumnezeul Atotputernic, deși ar putea părea imposibilă din punct de vedere uman.

Avraam, Isaac și Iacov nu-L cunoscuseră pe Dumnezeu sub numele de Iehova. Astfel aflăm că acești patriarhi erau neprihăniți prin credință

fără cunoașterea pronunțării fonetice exacte a numelui lui Iehova. Dumnezeu a auzit strigătul copiilor lui Israel și Și-a adus aminte de legământul Său cu ei. El ar îndeplini promisiunea unei țări mai bune, cu o capitală ale cărei străzi sunt de aur – dacă israeliții L-ar lăsa.

Și Dumnezeu continuă să-i vorbească lui Moise și îi spune:

Exod 6:⁵ „Acum însă am auzit gemetele copiilor lui Israel, pe care-i țin egiptenii în robie, și **Mi-am adus aminte de legământul Meu**. ⁶ De aceea, spune copiilor lui Israel: ‘Eu sunt Domnul. Eu vă voi izbăvi din muncile cu care vă apasă egiptenii, vă voi izbăvi din robia lor și vă voi scăpa cu braț întins și cu mari judecăți. ⁷ Vă voi lua ca popor al Meu; Eu voi fi Dumnezeul vostru și veți cunoaște că Eu, Domnul, Dumnezeul vostru, vă izbăvesc de muncile cu care vă apasă egiptenii. ⁸ Eu vă voi duce în țara pe care am jurat că o voi da lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov; Eu vă voi da-o în stăpânire; Eu, Domnul’.”

„Amintirea” nu înseamnă că Domnul a uitat și acum îi vine din nou în minte. Nimic nu scapă atenției Domnului, așa cum este scris că, deși o mamă luminează și-ar putea uita copiii (ceva incredibil de dificil), El nu va uita niciodată poporul Său²¹². Cuvântul „adu-ți aminte” este folosit pentru a indica faptul că Domnul este pe cale să facă ceva. Următorul este un exemplu în acest sens:

Geneza 8:¹ **Dumnezeu Și-a adus aminte de Noe**, de toate viețuitoarele și de toate vitele care erau cu el în corabie și **Dumnezeu a făcut să sufle un vânt pe pământ**, și apele s-au potolit.;

„Amintit” nu înseamnă că Dumnezeu l-a uitat pe Noe, ci că el era pe punctul de a face ceea ce el a intenționat să facă. Dumnezeu și-a adus aminte de legământul Său, ceea ce înseamnă că se pregătea să execute

---

²¹² Isaia 49:14-15

legământul Său. Revelația lui Isus Hristos, predicarea Evangheliei în întreaga lume, învierea lui Avraam și a tuturor celor care sunt de la Hristos este anunțată ca având loc în curând și prin Israel. Și acelei Seminte, lui Hristos, i se va da tot pământul nou, inclusiv țara Canaanului.

Ce va face Domnul? Să observăm aici declarațiile și promisiunile Domnului:

1. Eu sunt Domnul.
2. Vă voi scoate de sub poverile egiptenilor.
3. Vă voi scăpa din robia lor.
4. Vă voi răscumpăra cu un braț întins și cu judecăți mari.
5. Te voi duce la mine pentru un popor, și voi fi pentru tine un Dumnezeu, și veți ști că Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru, care vă scoate de sub poverile egiptenilor.
6. Și vă voi aduce în țară, despre ceea ce am jurat să o dau lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov; și i-o voi da pentru o moștenire.
7. Eu sunt Domnul.

Există șapte „Eu”, de șapte ori în care Dumnezeu Se identifică la persoana întâi și își dă cuvântul și promisiunea. Dumnezeu va face toate aceste promisiuni. Nu a fost lucrarea israeliților de a împlini promisiunile lui Dumnezeu, ci de a spune Da și Amin.

Dumnezeu spune „voi veți ști că Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru”. Aceasta este promisiunea²¹³ noului legământ a lui Dumnezeu. El avea de gând să le ierte păcatele și nedreptățile și urma să le dea Duhul Sfânt care avea să scrie legea în inimile lor și, făcând aceasta, îl vor cunoaște cu adevărat pe Dumnezeu. Și cum au reacționat oamenii?

---

²¹³ Evrei 8:10-11

Exod 6:⁹ Astfel a vorbit Moise copiilor lui Israel. Dar deznădejdea și robia aspră în care se aflau **i-au împiedicat să-l asculte** pe Moise.

Oamenii nu au auzit mesajul lui Dumnezeu. Din cauza timpului lor de sclavie și a lipsei de cunoaștere a lui Dumnezeu, ei nu au crezut ceea ce Dumnezeu le-a promis prin Moise. Acesta este primul semn al lipsei de credință în israeliți. Domnul, cunoscându-le starea, a lucrat cu răbdare pentru a-i plasa în condiții mai favorabile în care să poată primi legământul fără obstacole.

Împietrirea inimii, plăgile și îngerii răi

Deoarece Faraon nu a vrut să-L audă pe Domnul, Moise și Aaron i-au arătat semnele pe care Domnul le-a dat. Cu toate acestea, magicienii au repetat semnele făcute de Aaron, dar era încă clar că în Domnul exista o putere mai mare, deoarece șarpele lui Aaron, transformat în toiag, i-a devorat pe ceilalți. În ciuda acestui fapt, Faraon și-a împietrit inima.²¹⁴

Apoi vedem prima ciumă, în care râul întoarce sângele copiilor aruncați în el. Mesajul către Faraon a fost: „Să plece poporul Meu... până acum nu ai vrut să mă auzi,... în aceasta vei ști că Eu sunt Domnul”. Magicienii au repetat și ei semnul, iar faraonul și-a împietrit inima.

După ce au trecut 7 zile, un mesaj de la Dumnezeu a venit la faraon, rugându-l să lase poporul să plece, iar dacă nu-i lăsa să plece, broaștele vor umplea țara²¹⁵. Magicienii au făcut-o și ei, ca și cum nu ar fi avut suficiente broaște în jur. Cu toate acestea, cu această ocazie, faraonul L-a recunoscut pe Domnul în acest fel:

Exod 8:⁸ Faraon a chemat pe Moise și pe Aaron și a zis:
„Rugați-vă Domnului să depărteze broaștele de la mine și de

---

²¹⁴ Exodul 7:8-13

²¹⁵ Exodul 8:1-15

la poporul meu, și am să las pe popor să plece să aducă jertfe Domnului.”

Faraon a recunoscut existența Domnului și s-a referit la El pe nume și a cerut îndepărtarea ciumei. De asemenea, el a promis că îi va lăsa pe oameni să plece. Dumnezeu Și-a împlinit cuvântul, în ciuda faptului că, așa cum a prezis, faraonul și-a împietrit inima.

Exod 8:¹⁵ Dar când Faraon a văzut că există răgaz, **el și-a împietrit inima și nu l-a ascultat**, așa cum a spus DOMNUL.

Textul spune clar că faraonul a fost cel care și-a împietrit inima. Aici îl avem pe faraon manifestându-l pe omul carnal. În el se manifestă îndemnul Da și Nu. Cuvântul de făgăduință al omului față de Dumnezeu este instabil, iar omul nu este în stare să-l îplinească.

În consecință, a venit ciuma păduchilor²¹⁶, pe care magicienii nu au putut să o repete și au recunoscut că acesta era „degetul lui Dumnezeu”.

Exod 8:¹⁹ Și vrăjitorii au zis lui Faraon: „Aici este degetul lui Dumnezeu!” **Dar inima lui Faraon s-a împietrit și n-a ascultat de Moise și de Aaron**, după cum spusese Domnul.

Ciuma muștelor²¹⁷ a fost următoarea ciumă. Dumnezeu a eliberat poporul lui Israel care a trăit în Gosen de această plagă, pentru ca acesta să fie un semn că Domnul este Dumnezeu peste pământ. Acest semn a fost, de asemenea, o lecție obiectivă că faraonul, în deciziile sale, închidea ușile răscumpărării pentru poporul egiptean. Israelul a fost scutit de toate plăgile următoare, spre deosebire de primele trei care au căzut asupra tuturor, arătând că destinele celor două națiuni erau divergente.

---

²¹⁶ Exodul 8:16-19

²¹⁷ Exodul 8:20-32

Ca răspuns la muște, Faraon a promis că îi va lăsa pe oameni să plece cu condiția să nu meargă mai departe de o plimbare de trei zile în deșert. Dar, din nou, odată ce ciuma s-a oprit Faraon s-a răzgândit.

Exod 8:³² Dar Faraon și de data aceasta și-a împietrit inima și n-a lăsat pe popor să plece.

Avertisment după avertisment a fost trimis și sa întâlnit cu inimi împietrite, respingere, care a dus la consecințe mai dezastruoase. Animalele²¹⁸ au fost distruse și apoi au existat ulcere și furuncule²¹⁹, la care inima lui Faraon s-a împietrit și mai mult. Situația era din ce în ce mai gravă și Dumnezeu îl roagă pe Faraon:

Exod 9:¹³ Domnul a zis lui Moise: „Scoală-te dis-de-diminează, du-te înaintea lui Faraon și spune-i: ‘Așa vorbește Domnul, Dumnezeul evreilor: „Lasă pe poporul Meu să plece, ca să-Mi slujească. ¹⁴ Fiindcă **de data aceasta am să trimit toate urgiile Mele împotriva inimii tale, împotriva slujitorilor tăi și împotriva poporului tău, ca să știi că nimeni nu este ca Mine pe tot pământul.** ¹⁵ Dacă **Mi-aș fi întins mâna și te-aș fi lovit cu ciumă, pe tine și pe poporul tău, ai fi pierit de pe pământ.** ¹⁶ Dar te-am lăsat să rămâi în picioare ca să vezi puterea Mea și Numele Meu să fie vestit în tot pământul. ¹⁷ Dacă te mai ridici împotriva poporului Meu și dacă nu-l lași să plece, ¹⁸ iată, mâine, la ceasul acesta, voi face să bată o piatră așa de mare cum n-a mai fost în Egipt din ziua întemeierii lui și până azi. ¹⁹ Pune-ți dar la adăpost turmele și tot ce ai pe câmp. Piatra are să bată pe toți oamenii și toate vitele de pe câmp, care nu vor fi intrat în case, și vor pieri!”

Vedem cum Dumnezeu Își schimbă folosirea cuvintelor pe măsură ce împietrirea inimii lui Faraon devine mai marcată. Dumnezeu îi spune lui Faraon că Își va întinde mâna și va lovi poporul și inima lui Faraon.

---

²¹⁸ Exodul 9:1-7

²¹⁹ Exodul 9:8-12

Adevărul este că Dumnezeu nu vrea moartea celor răi. Dumnezeu caută să-i dea lui Faraon o convingere despre păcat, deoarece modul în care el a ales s-ar termina doar cu moartea. Dumnezeu îl întreabă: Încă te înalți pe tine însuți?

Dumnezeu avertizează că următoarea calamitate este teribilă și îi spune lui Faraon să le spună tuturor oamenilor să intre înăuntru, cu animalele lor, pentru a nu fi uciși²²⁰. Vedem grija lui Dumnezeu în dorința de a salva, tot așa cum El trebuie să permită ca rezultatele ticăloșiei și milei respinse să se desfășoare.

Tendința noastră ca ființe umane este să credem că Dumnezeu a fost Cel care a provocat, a creat și a trimis personal furtuna de grindină în Egipt. Ar putea fi faptul că Dumnezeu a fost cel care a trimis grindina și, în același timp, a avertizat de ea și a spus tuturor să se protejeze? Ar putea fi faptul că Dumnezeu lovește cu o mână și protejează cu cealaltă? Următoarele versete vor explica dinamica din spatele acestor evenimente:

Psalm 78:⁴³ de minunile pe care le-a făcut în Egipt și de semnele Lui minunate din câmpia Țoan. ⁴⁴ Cum le-a prefăcut râurile în sânge și n-au putut să bea din apele lor. ⁴⁵ Cum a trimis împotriva lor niște muște otrăvitoare care i-au mâncat și broaște care i-au nimicit. ⁴⁶ Cum le-a dat holdele pradă omizilor, rodul muncii lor pradă lăcustelor. ⁴⁷ Cum le-a prăpădit viile, bătându-le cu piatră, și smochinii din Egipt cu grindină. ⁴⁸ Cum le-a lăsat vitele pradă grindinei și turmele pradă focului cerului. ⁴⁹ El Și-a aruncat împotriva lor mânia Lui aprinsă, urgia, iuțimea și necazul: o droaie de îngeri aducători de nenorociri.

În descrierea tuturor acestor plăgi, vedem că Dumnezeu a trimis peste ei „înverșunarea mâniei, urgiei, indignării și necazurilor Sale”. Este necesar să subliniem faptul că înverșunarea mâniei lui Dumnezeu

---

²²⁰ Exodul 9:13-35

include „necazuri”, adică suferință. Hristos s-a mâniat pentru că a trimis peste ei o oaste de îngeri nimicitori: „îngeri răi”; evident, aceștia nu sunt îngeri ai lui Dumnezeu. Cuvântul „rău” este același cuvânt folosit cu referire la pomul binelui și al „răului”. Să vedem ce înseamnă „trimitere”, în conformitate cu limba originală:

Strong: 4917. מִשְׁלַחַת **mishlachath**, *mish-lakh'-ath*; fem. din 4916; o misiune, adică (abstr. și favorabil) eliberarea, sau (concr. și nefavorabil) o armată: – descărcare, trimitere.

Astfel, Dumnezeu, într-un sens „abstract și favorabil”, trimite în misiune; și înseamnă, de asemenea, într-un sens „concret și nefavorabil” să descarci o armată – să le dezlegi. Vedem astfel că toate aceste plăgi, care au în mod clar o conotație concretă nefavorabilă, au venit ca urmare a faptului că Dumnezeu a permis ca o armată de îngeri distrugători și răi să acționeze.

Cu alte cuvinte, a existat o armată de îngeri nimicitori care pluteau peste cele patru capete ale țării Egiptului, dar îngerii lui Dumnezeu au reținut aceste vânturi sau spirite distructive. Procesul plăgilor arată că faraonul, împietrindu-și inima, a respins mâna protectoare a lui Dumnezeu, indicând îngerilor protectori să elibereze oastea îngerilor răi să acționeze, iar aceștia fac lucrarea distructivă manifestată în plăgi.

Dumnezeu, în mila Sa, l-a avertizat pe faraon și pe popor cu privire la ceea ce avea să se întâmple. Și au fost unii dintre egipteni care au ascultat și s-au salvat pe ei înșiși și animalele lor venind înăuntru.

Exod 9:20 Aceia dintre **slujitorii lui Faraon** care s-au temut de Cuvântul Domnului și-au adunat în case robii și turmele.²¹ Dar cei ce **nu și-au pus la inimă Cuvântul Domnului** și-au lăsat robii și turmele pe câmp.

Distrugerea a venit apoi printr-un „foc [fulger] amestecat cu grindină”. Distrugerea a căzut prin îngerii răi care acum, fără restricțiile lui Dumnezeu, au dezlănțuit o furtună teribilă asupra Egiptului.

Atunci Faraon și-a recunoscut propria stare și dreptatea lui Dumnezeu. L-a chemat pe Moise și i-a spus:

Exod 9:27 ... Am păcătuit de data aceasta: DOMNUL este neprihănit, iar eu și poporul meu suntem vinovați.

Faraon afirmă că în toate acestea, Dumnezeu este neprihănit, adică fără răutate, și că el și poporul Său au fost răi și l-au ales pe cel rău. Furtuna a fost oprită, dar, din păcate, Faraon a fost din nou împietrit și nu a lăsat poporul să plece așa cum a promis. Astfel, vedem că atunci când inima este prinsă de înșelăciunea păcatului și nu vrea să audă glasul lui Dumnezeu, nu există nici un semn, nici o plagă, nici o minune, nici o înviere a morților care l-ar putea face să creadă cuvântul lui Dumnezeu²²¹. Ceea ce îl face să cerșească pentru protecția lui Dumnezeu sunt circumstanțele și dorința de a fi liber de consecința faptelor Sale; cu toate acestea, de îndată ce acestea dispar, inima este gata să-L uite pe El.

Apoi, o plagă de lăcuste a venit peste Egipt²²². Slujitorii lui Faraon i-au cerut să lase poporul să plece, deoarece Egiptul era deja distrus. În ciuda acestui fapt, numai atunci când ciuma lăcustelor s-a intensificat, faraonul a fost convins în cele din urmă să-și dea cuvântul mereu schimbător. Și acolo, Faraon a recunoscut că a păcătuit împotriva lui Dumnezeu. Dumnezeu a îndepărtat ciuma, dar Faraon și-a împietrit din nou inima și tot nu l-a lăsat pe Israel să plece.

Astfel, a căzut următoarea plagă, cea a întunericului²²³, care a devenit o expresie vizibilă a faptului că în țara Egiptului, Isus, care este lumina acestei lumi²²⁴, a fost expulzat. Lumina care luminează pe fiecare om²²⁵, inclusiv pe faraon și pe fiecare egiptean, era oprită. Hristos a fost într-o mare suferință de spirit din cauza faptului că a fost expulzat și răstignit

---

²²¹ Luca 16:31.

²²² Exodul 10:1-20

²²³ Exodul 10:21-29

²²⁴ Ioan 8:12.

²²⁵ Ioan 1:9.

în Egipt²²⁶. Cu toate acestea, israeliții din țara lui Goshen care l-au auzit pe Hristos aveau luminat.

În timpul acestei plăgi, faraonul l-a avertizat pe Moise că data viitoare când îl va vedea pe Moise îl va ucide, tăind astfel mijloacele pe care Dumnezeu le-a stabilit pentru a comunica cu el. Vrăjmașul sufletelor cerea ca cei care îl alegeau să fie predați²²⁷ și astfel îl citim pe Moise vorbind ultima dată cu Faraon înainte de a pleca:

Exod 11:¹Domnul a zis lui Moise: „Voi mai aduce o urgie asupra lui Faraon și asupra Egiptului. După aceea, vă va lăsa să plecați de aici. Când vă va lăsa să plecați de tot, chiar vă va izgoni de aici. ²Vorbește cu poporul ca atunci fiecare să ceară de la vecinul său și fiecare de la vecina ei vase de argint și vase de aur.” ³Domnul a făcut ca poporul să capete trecere înaintea egiptenilor. ...

Cuvântul „împrumut”(ceară) aici este incorect, pentru că nu au avut de gând să plătească înapoi. Ei au cerut/cerut despăgubiri pentru munca lor și pentru pierderea copiilor evrei care au fost uciși.

⁴Iar Moise a zis: „Așa zice DOMNUL: **Cam la miezul nopții voi ieși în mijlocul Egiptului:** ⁵Și toți întâii născuții din țara Egiptului vor muri, de la întâiul născut al faraonului care șade pe tronul Său, până la întâiul născut al servitoarei care *se află* în spatele morii; și toți primii născuți ai fiarelor. ⁶Și va fi un strigăt mare în toată țara Egiptului, cum n-a fost nimeni ca el, și nici nu va mai fi ca el.”

Dumnezeu știa că, retrăgându-și protecția asupra primului născut, aceștia vor muri, iar apoi Faraon îi va lăsa să plece. Cu toate acestea, Dumnezeu a fost cel care și-a însușit acțiunea pentru el însuși, deoarece El a pus în mișcare seria de evenimente care aveau să se încheie cu moartea lor. Acesta este modul în care „ieșirea Sa în mijlocul Egiptului”

---

²²⁶ Apocalipsa 11:8

²²⁷ Apocalipsa 12:10, Zaharia 3:1

ar provoca moartea primului născut. După ce Moise i-a comunicat acest lucru faraonului, el s-a retras furios din prezența sa.²²⁸

Paștele

Marile evenimente urmau să se întâmple în următoarele ore și zile. Oamenii trebuiau să se pregătească spiritual pentru Paște, pentru izbăvirea din sclavie. Și în această sărbătoare a Paștelui, ei și-ar putea manifesta credința personală în Hristos ca conducător și ocrotitor al poporului. Această credință manifestată avea să-i protejeze de nenorocirea care va veni. Aceasta ar fi ultima lor noapte în Egipt.

Exod 12:¹Domnul a zis lui Moise și lui Aaron în țara Egiptului: ² „Luna aceasta va fi pentru voi cea dintâi lună; ea va fi pentru voi cea dintâi lună a anului. ³Vorbiți întregii adunări a lui Israel și spuneți-i: ‘În ziua a zecea a acestei luni, fiecare om să ia un miel de fiecare familie, un miel de fiecare casă. ⁴Dacă sunt prea puțini în casă pentru un miel, să-l ia cu vecinul lui cel mai de aproape, după numărul sufletelor; să faceți socoteala cât poate mânca fiecare din mielul acesta. **5** Să fie un miel fără cusur, de parte bărbătească, de un an; veți putea să luați un miel sau un ied: ⁶Să-l păstrați până în ziua a paisprezecea a lunii acesteia, și toată adunarea lui Israel să-l înjunghie seara. ⁷Să ia din sângele lui și să ungă amândoi stâlpii ușii și pragul de sus al caselor unde îl vor mânca. ⁸Carnea s-o mănânce chiar în noaptea aceea, friptă la foc, și anume s-o mănânce cu azimi și cu verdețuri amare. ... ¹¹Când îl veți mânca, să aveți mijlocul încins, încălțămintele în picioare și toiagul în mână și să-l mâncați în grabă, căci sunt Paștele Domnului. ¹²În noaptea aceea, Eu voi trece prin țara Egiptului și **voi lovi pe toți întâii născuți din țara Egiptului**, de la **oameni până la dobitoace**, și voi face judecată împotriva

---

²²⁸ Exodul 11:8

tuturor zeilor Egiptului; Eu, Domnul. ¹³ **Sângele vă va sluji ca semn pe casele unde veți fi.** Eu voi vedea sângele și voi trece pe lângă voi, așa că nu vă va nimici nicio urgie atunci când voi lovi țara Egiptului. '''

Să remarcăm mai multe puncte din acest pasaj. În primul rând, luaa miel, fără cusur, de parte bărbătească de un an, un simbol al lui Hristos. Acesta va fi pentru fiecare familie în a zecea zi. În ziua 14 avea să fie ucis seara înainte de apusul soarelui. Îi luaa sângele și îl punea pe cei două stâlpi laterali și pe stâlpul ușii superioare a caselor în care îl mâncau.

În al doilea rând, sângele mielului nu avea de gând să-i salveze. Sângele care a fost vărsat și apoi pus pe stâlpii ușilor a fost doar un semn. Acest lucru le-a fost explicat: „sângele va fi pentru tine pentru un semn”. Sângele era doar un simbol sau un semn al credinței lor în Isus Hristos ca Mântuitor al lor. Pentru că Scripturile ne spun următoarele:

1 Peter 1:18 căci știți că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, ați fost **răscumpărați** din felul deșert de viațuire pe care-l moșteniserăți de la părinții voștri, ¹⁹ **ci cu sângele scump al lui Hristos**, Mielul fără cusur și fără prihană:

1 Corinteni 5: 7 ... Căci chiar **Hristos Paștele nostru** este jertfit pentru noi:

Astfel citim despre Moise și, probabil, despre oameni:

Evrei 11:27 **Prin credință a părăsit el Egiptul** fără să se teamă de mânia împăratului, pentru că a rămas neclintit, ca și cum ar fi văzut pe Cel ce este nevăzut. ²⁸ **Prin credință a prăznuit el Paștele și a făcut stropirea sângelui**, pentru ca Nimicitorul celor întâi născuți să nu se atingă de ei.

Prin credința în nevăzut, în Dumnezeu Tatăl²²⁹, care a propovăduit²³⁰ Fiului Său, Mielul lui Dumnezeu care ia păcatul lumii, au sărbătorit Paștele.

Pentru ce a fost sângele mielului un simbol?

Leviticul 17: ¹¹ Căci **viața trupului este în sânge**: ...

Sângele mielului este un semn al vieții imaculate a lui Hristos. În sângele Său, în viața Lui, avem răscumpărarea pentru iertarea păcatelor²³¹. Viața lui Hristos ne curăță de orice păcat. Viața lui Hristos, așa cum am văzut mai înainte, este neprihănirea lui Dumnezeu. Din inimă iese sângele, iar din inimă ies problemele vieții²³². Legea lui Dumnezeu a fost gravată în inima lui Hristos, manifestând astfel neprihănirea perfectă a lui Dumnezeu. De aceea citim:

Psalm 40:⁸ Mă desfatez să fac voia Ta, Dumnezeul meu: Da, **legea Ta este în inima mea**. ⁹ Am predicat neprihănirea în marea adunare: Iată, nu mi-am abținut buzele, o, DOAMNE, tu știi. ¹⁰ **Eu nu am ascuns neprihănirea ta în inima mea**; Ți-am declarat credincioșia și mântuirea ta: nu am ascuns bunătatea ta iubitoare și adevărul tău de marea adunare.

Hristos se bucură să facă voia Tatălui. Această neprihănire care Îl iubește pe Tatăl Său este sângele care curge din inima Sa și circulă prin tot trupul Său, adică toți cei care cred în El.

Deuteronom 6:⁴ Ascultă, Israele! Domnul, Dumnezeul nostru, este singurul Domn. ⁵ Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta. ⁶ Și poruncile acestea, pe care ți le dau astăzi, să le ai în inima ta. ⁷ Să le întipărești în mintea copiilor tăi și să vorbești de ele... ⁸ Și îi vei lega **pentru un semn** pe mâna ta și ei vor fi ca

---

²²⁹ Ioan 1:18, 1 Timotei 1:17; 6:16

²³⁰ Genesa 22:14

²³¹ 1 Ioan 1:7

²³² Proverbele 4:23

niște fronturi între ochii tăi. ⁹ Și tu le vei scrie pe stâlpii casei tale și pe porțile tale.

Astfel, aplicarea sângelui pe uși însemna acceptarea vieții lui Hristos care manifestă neprihănirea lui Dumnezeu, care vine prin credința în cuvintele Sale. Era și semnul că în acea casă mâncau din miel. Ce a însemnat mâncarea mielului?

Ioan 6:⁵² La auzul acestor cuvinte, iudeii se certau între ei și ziceau: „**Cum poate omul acesta să ne dea trupul Lui să-l mâncăm?**” ⁵³ Isus le-a zis: „Adevărat, adevărat vă spun că, dacă nu mâncați trupul Fiului omului și dacă nu beți sângele Lui, n-aveți viața în voi înșivă. ⁵⁴ Cine mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu are viața veșnică, și Eu îl voi învia în ziua de apoi. ⁵⁵ Căci trupul Meu este cu adevărat o hrană și sângele Meu este cu adevărat o băutură. ⁵⁶ Cine mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu rămâne în Mine, și Eu rămân în el... ⁶³ **Duhul este acela care dă viață, carnea nu folosește la nimic; cuvintele, pe care vi le-am spus Eu sunt duh și viață**”

Primindu-L pe Hristos și prețuindu-i cuvintele, primim Duhul care dă viață. Mâncarea mielului și vopsirea ușilor este semnul acestui lucru.

Astfel, vedem că Evanghelia care a mers la neamuri 1500 de ani mai târziu a fost aceeași dată israeliților care au părăsit Egiptul, pentru că pentru amândoi învățătorul este Isus Hristos Însuși. Căci Hristos este același ieri, astăzi și în vecii vecilor²³³, El ne repetă învățătura când spune:

Luca 22: ¹⁵ „... „Am dorit mult să mănânc Paștele acestea cu voi înainte de patima Mea; ¹⁶ căci vă spun că, de acum încolo, nu le voi mai mânca până la împlinirea lor în Împărăția lui Dumnezeu.” ¹⁷ Și a luat un pahar, a mulțumit lui Dumnezeu și a zis: „Luați paharul acesta și împărțiți-l între voi, ¹⁸ pentru că

---

²³³ Evrei 13:8

vă spun că nu voi mai bea de acum încolo din rodul viței, până când va veni Împărăția lui Dumnezeu.”¹⁹ Apoi, a luat pâine și, după ce a mulțumit lui Dumnezeu, a frânt-o și le-a dat-o zicând: „**Acesta este trupul Meu, care se dă pentru voi; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea**”.²⁰ Tot astfel, după ce au mâncat, a luat paharul și li l-a dat, zicând: „**Acest pahar este legământul cel nou, făcut în sângele Meu, care se varsă pentru voi**”.

În acest fel vedem Evanghelia predicată în Egipt: eliberarea de păcat pentru toți. Mielul de Paște avea să moară, dar acest lucru nu era suficient. A fost necesar să se stropească stâlpii ușilor. În același mod, Hristos a murit pentru lume, dar este necesar să-L acceptăm și să credem că El a murit pentru mine personal și individual. Și asta nu era de ajuns: carnea trebuia mâncată; de asemenea, trebuie să înțelegem (digerăm) cuvântul Său prin credință personal, ca hrană spirituală. Nimeni altcineva nu poate face acest lucru pentru mine.

Deci, vedem că Evanghelia este aceeași pentru toți, și astfel²³⁴ Dumnezeu Tatăl se alătură tuturor oamenilor Săi din toate timpurile într-un singur Domn și o singură credință. Hristos a fost prezent cu ei la fel de mult cum el este cu noi astăzi.

Nimicitorul

Domnul l-a „lovit” pe primul născut al Egiptului, dar Faraon nu a murit, ceea ce înseamnă că nu a fost primul moștenitor al tronului. Primul moștenitor a fost, probabil, Moise.

Exod 12:²⁹ **La miezul nopții, Domnul a lovit pe toți întâii născuți din țara Egiptului**, de la întâiul născut al lui Faraon, care ședea pe scaunul lui de domnie, până la întâiul născut al celui închis în temniță și până la toți întâii-născuți ai

---

²³⁴ Efeseni 4:5-6

dobitoacelor.³⁰ Faraon s-a sculat noaptea, el și toți slujitorii lui, și toți egiptenii, și au fost mari țipete în Egipt, căci nu era casă unde să nu fie un mort.³¹ În aceeași noapte, Faraon a chemat pe Moise și pe Aaron și le-a zis: „Sculțați-vă, ieșiți din mijlocul poporului meu, voi și copiii lui Israel. Duceți-vă să slujiți Domnului, cum ați zis

Suntem interesați să înțelegem evoluția modului în care s-a întâmplat acest lucru. Cum i-a lovit Dumnezeu pe toți întâii născuți?

Exod 12:12 În noaptea aceea, Eu voi trece prin țara Egiptului și voi lovi pe toți întâii născuți din țara Egiptului, de la oameni până la dobitoace, și voi face judecată împotriva tuturor zeilor Egiptului; Eu, Domnul.¹³ Sângele vă va sluji ca semn pe casele unde veți fi. Eu voi vedea sângele și voi trece pe lângă voi, **așa că nu vă va nimici nicio urgie atunci când voi lovi țara Egiptului.**

Primul lucru pe care îl observăm este că lovirea ar veni sub forma unei ciume care ar lovi până la moarte fiecare întâi născut. Apoi se spune:

Exod 12:23 Când va trece Domnul ca să lovească Egiptul și va vedea sângele pe pragul de sus și pe cei doi stâlpi ai ușii, **Domnul va trece pe lângă ușă și nu va îngădui Nimicitorului să intre în casele voastre ca să vă lovească.**

Oriunde s-a arătat credința în Miel, Domnul nu l-a lăsat²³⁵ pe distrugător să intre în casă pentru a lovi. Ca și în celelalte plăgi, Dumnezeu a încetat să mai protejeze; în acest caz, El a încetat să-i protejeze pe cei care nu aveau ușile pictate cu sângele mielului și a permis distrugătorului să-și facă lucrarea de distrugere.

În Scripturi, distrugătorul este simbolizat de un leu care caută să distrugă.

---

²³⁵ Psalmii 34:7

Ieremia 4:7 Leul se aruncă din tufarul său, nimicitorul neamurilor a pornit, și-a părăsit locul, ca să-ți pustiască țara, să-ți dărâme cetățile și nimeni să nu mai locuiască în ele.’

1 Petru 5:8 Fiți treji și vegheați! Pentru că potrivnicul vostru, diavolul, dă târcoale ca un leu care răcnește și caută pe cine să înghită:

Acest leu caută oameni pe care să-i devoreze. Vrea să facă pământul pustiu, iar orașele fără locuitor. Despre Satana se spune:

Isaia 14:17 *care prefăcea lumea în pustie, nimicea cetățile și nu dădea drumul prinșilor săi de război?’ ...* ²⁰ Tu nu ești unit cu ei în mormânt, căci ți-ai nimicit țara și ți-ai prăpădit poporul: ...

Satana este distrugătorul pământului și el îi ucide pe toți cei care îl aleg și, în alegerea lor, ei înșiși devin distrugători ai pământului²³⁶. Israelii, care au respins conducerea lui Dumnezeu în pustiu, au fost distruși de distrugător.

1 Corinteni 10:10 Să nu cârtiți, cum au cârtit unii din ei, care au fost nimiciți de Nimicitorul.

Cuvântul „nimicitor” din acest verset înseamnă „șarpe²³⁷”. Deci, încă o dată, avem referire la un animal (în acest caz, un șarpe veninos), care ne duce imediat înapoi la povestea Edenului²³⁸.

Această istorie se va repeta în vremurile din urmă, când odată ce copiii lui Dumnezeu vor fi pecetluiți cu sângele Mielului²³⁹, nimicitorul (distrugătorul), numit Abaddon în ebraică și Apollyon în greacă²⁴⁰, va fi lăsat liber²⁴¹, iar cele patru vânturi vor fi, de asemenea, eliberate,

---

²³⁶ Apocalipsa 11:18

²³⁷ Puternic G3644. ὄλοθρευτής *ōlōthreūtēs*, *ol-oth-ryoo-tace'*; din 3645; un *ruinor*, adică (spec.) un șarpe veninos:—distrugător.

²³⁸ Genesa 3:1; Apocalipsa 12:9

²³⁹ Apocalipsa 9:4

²⁴⁰ Apocalipsa 9:11

²⁴¹ Apocalipsa 7:1-3

permițându-i să-și facă lucrarea de distrugere. Cu toate acestea, în contextul vremurilor din urmă, poporul lui Dumnezeu este chemat să-și pună încrederea în El și să ignore lucrarea distrugătorului.

Isaia 51:¹² Eu, Eu vă mângâi. Dar cine ești tu, ca să te temi de omul cel muritor și de fiul omului, care trece ca iarba,¹³ și să uiți pe Domnul, care te-a făcut, care a întins cerurile și a întemeiat pământul? De ce să tremuri neconținut, toată ziua, înaintea mâniei asupritorului, când umblă să te nimicească? Unde este mânia asupritorului?

Exodul

După aceasta, textul continuă:

Exodus 12:³¹ În aceeași noapte, Faraon a chemat pe Moise și pe Aaron și le-a zis: „**Sculați-vă, ieșiți din mijlocul poporului meu, voi și copiii lui Israel.** Duceți-vă să slujiți Domnului, cum ați zis.”³² Luați-vă și oile și boii, cum ați zis, duceți-vă și binecuvântați-mă.”³³ Egiptenii zoreau poporul și se grăbeau să-i scoată din țară, căci ziceau: „Altfel, toți vom pieri.”³⁴ Poporul și-a luat plămădeala (coca) înainte de a se dospi. Și-au învelit postăvile cu plămădeala în haine și le-au pus pe umeri.³⁵ Copiii lui Israel au făcut ce spusese Moise și au cerut egiptenilor vase de argint, vase de aur și haine.³⁶ Domnul a făcut ca poporul să capete trecere înaintea egiptenilor, care le-au împlinit cererea. Și astfel au jefuit pe egipteni.

Deci, o mare mulțime a ieșit din Egipt cu prada Egiptului. Ei au primit plata pe care o meritau pentru atâția ani de sclavie. Iar textul continuă să ne spună:

Exod 12:⁴⁰ **Șederea copiilor lui Israel în Egipt a fost de patru sute treizeci de ani.**⁴¹ Și, după patru sute treizeci de ani, tocmai în ziua aceea, toate oștile Domnului au ieșit din țara Egiptului.

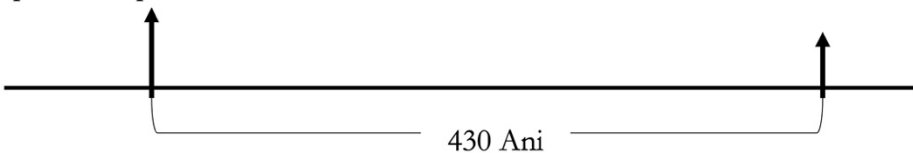
Israelii au plecat în a cincisprezecea zi a primei luni²⁴², prima zi a Praznicului Pâinii Nedospite. În aceeași zi, cu 430 de ani înainte, Dumnezeu Își făcuse legământul și promisiunea față de Avraam, chemându-l să iasă într-o țară pe care nu o cunoștea și l-a părăsit pe Haran. Acesta a fost începutul unei povești de pelerinaj care avea să se finalizeze cu exodul din Egipt²⁴³.

Ziua 15, prima lună. Prima zi a Praznicului Pâinii Nedospite.

Dumnezeu i se arată lui Avraam, îi dă legământul Său și îl cheamă să-l părăsească pe Haran.

Ziua 15, prima lună. Prima zi de pâine nedospită.

Dumnezeu eliberează Israelul și ei părăsesc țara Egiptului.

Acest eveniment ne permite să punem o dată la un alt eveniment în povestea lui Avraam. Dumnezeu i-a prezis lui Avraam că sămânța lui va fi asuprită, iar după 400 de ani va fi eliberată²⁴⁴. Când Avraam l-a părăsit pe Haran, avea 75 de ani²⁴⁵. Când avea 85 de ani s-a căsătorit cu Hagar²⁴⁶, iar Ismael s-a născut la vârsta de 86 de ani²⁴⁷. Isaac s-a născut când avea 100 de ani²⁴⁸. Deci știm că au trecut 25 de ani între momentul în care Avraam l-a părăsit pe Haran până când s-a născut Isaac. Ismael, fiul robului egiptean, a fost cel care a început să asuprească sămânța lui Avraam, începând cu perioada de opresiune care avea să dureze 400 de ani²⁴⁹. Deci, timpul asupririi pentru sămânța

²⁴² Exodul 12:8, 11-12, 14-17, 42

²⁴³ Genesa 12:1-3

²⁴⁴ Genesa 15:13-16

²⁴⁵ Genesa 12:4

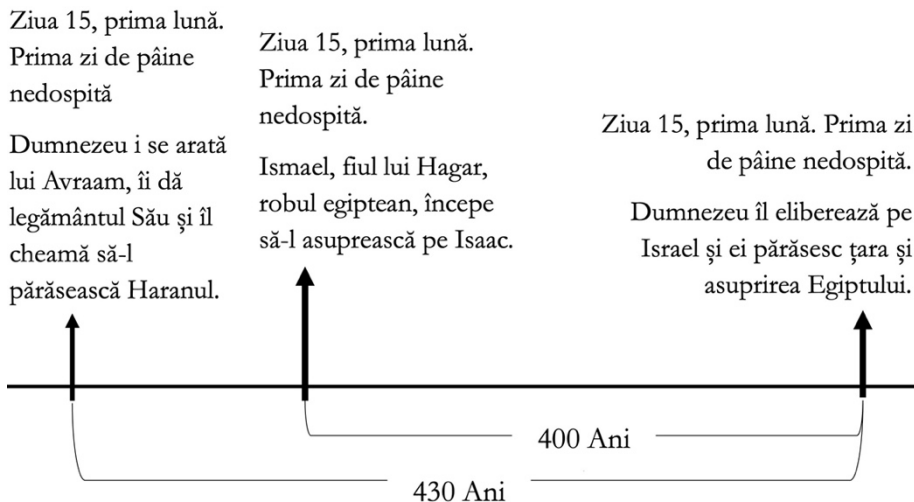
²⁴⁶ Genesa 16:3

²⁴⁷ Genesa 17:24-25

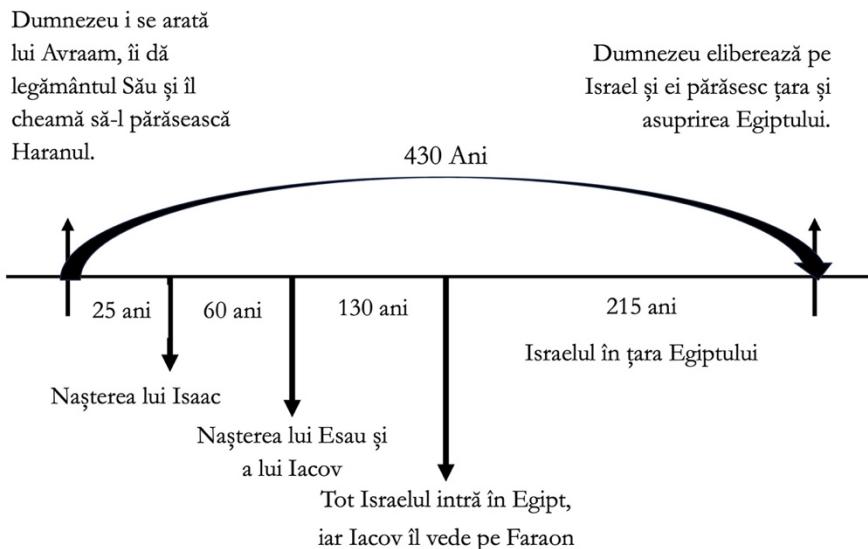
²⁴⁸ Genesa 21:5

²⁴⁹ Genesa 21:9-10; Galateni 4:29

lui Avraam a început²⁵⁰ când Isaac avea 5 ani, în a cincisprezecea zi a primei luni, în prima zi a Pâinii Nedospite, și această asuprire avea să se încheie abia după exact 400 de ani.

De asemenea, acest eveniment ne permite să ne dăm seama de alte date cheie privind pelerinajul poporului Israel. Isaac i-a avut pe Esau și

Iacov când avea 60 de ani²⁵¹. Iacov avea 130 de ani când a intrat în Egipt și s-a întâlnit cu faraonul.²⁵²

Iosif a fost vândut ca sclav când avea 17 ani²⁵³. La vârsta de 30 de ani a fost crescut pentru a fi al doilea în comanda după faraon²⁵⁴. Aceasta înseamnă că a petrecut 13 ani servind Potifar, în care cel puțin doi ani au fost petrecuți în închisoare²⁵⁵. Cei șapte ani de belșug au început imediat ce și-a preluat funcția și au fost urmați de șapte ani de foamete²⁵⁶. Era în al doilea an de foamete când l-a adus pe tatăl său Iacov²⁵⁷. Deci Iosif avea 39 de ani când Iacov a fost prezentat faraonului. Pentru că Iacov avea 130 de ani când s-a întâmplat acest lucru, știm că Iosif s-a născut când Iacov avea 91 de ani. Iacov a murit la 147²⁵⁸, iar Iosif la 110²⁵⁹. Și din moment ce Moise a vorbit cu faraonul când avea 80 de ani²⁶⁰, timpul de când Iacov l-a întâlnit pe faraon până la nașterea lui Moise a fost de aproximativ 135 de ani, iar între moartea lui Iosif și nașterea lui Moise a fost de 64 de ani.

---

²⁵¹ Genesa 25:26

²⁵² Genesa 47:9

²⁵³ Genesa 37:2

²⁵⁴ Genesa 41:46

²⁵⁵ Genesa 41:1

²⁵⁶ Genesa 41:46; 53, 54

²⁵⁷ Genesa 45:6, 9

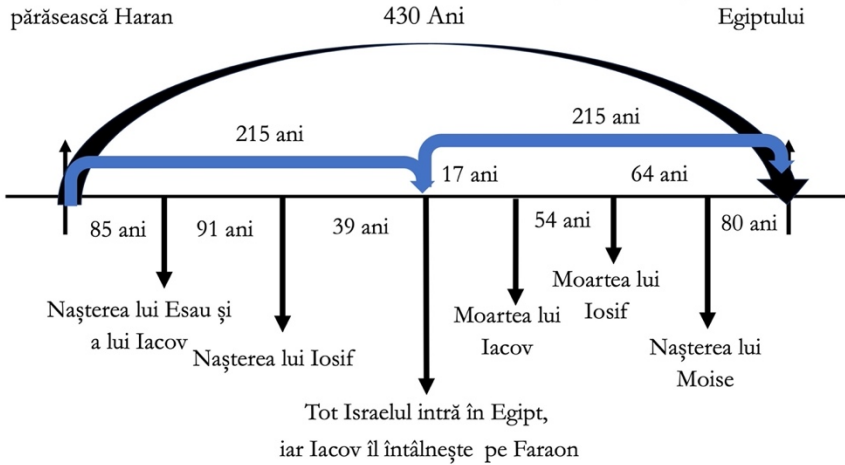
²⁵⁸ Genesa 47:28

²⁵⁹ Genesa 50:26

²⁶⁰ Exodul 7:7

Dumnezeu îl cheamă
pe Avraam să
părăsească Haran

Dumnezeu izbăvește pe Israel
și ei părăsesc țara și sclavia
Egiptului

Vedem din toate aceste calcule că Dumnezeu a vrut ca israeliții să aibă siguranță în cuvântul Său, pentru că Dumnezeu i-a spus lui Avraam ce se va întâmpla mai devreme: promisiunea va veni în 400 de ani și apoi vor „ieși cu mare ²⁶¹substanță”. Trebuie să învățăm din experiența lor și să avem credință că ceea ce s-a făcut înainte se va face din nou. Acum suntem, de asemenea, străini într-o țară care nu este a noastră, și prin credința în Fiul Său, Dumnezeu ne va elibera de sclavia păcatului și ne va da țara promisă ca moștenire pentru totdeauna.

---

²⁶¹ Genesa 15:13-14

Pâine din cer și apă din stâncă

Traversarea Mării Roșii

După ce Israelul a părăsit Egiptul:

Exod 13:¹⁷ După ce Faraon a lăsat pe popor să plece, **Dumnezeu nu l-a dus pe drumul care dă în țara filistenilor, măcar că era mai aproape**, căci a zis Dumnezeu: „S-ar putea să-i pară rău poporului văzând războiul și să se întoarcă în Egipt.” ¹⁸ Ci Dumnezeu a pus pe popor să facă un ocol pe drumul care duce spre pustie, spre Marea Roșie. Copiii lui Israel au ieșit înarmați din țara Egiptului.: ...

Vedem mâna blândă a lui Dumnezeu de a nu-i lua pe calea cea mai scurtă, pentru că asta i-ar fi făcut să înfrunte războiul și i-ar fi determinat să se întoarcă în Egipt. Se pare că calea cea mai scurtă și cea mai directă nu este întotdeauna cea mai bună cale; aici Dumnezeu i-a luat pe un drum mai lung, mai aspru, care avea să sfârșească cu Israelul părănd a fi înconjurat fără speranță. Am face bine să ne amintim acest lucru. Faptul că ne aflăm în situații dificile, fără o cale clară de ieșire, nu este un semn că Dumnezeu nu ne îndrumă. Poporul lui Israel, pentru a fi eliberat de o experiență traumatizantă, a fost dus într-o situație în care să poată vedea puterea lui Dumnezeu cu ochii lor.

Exod 13:²¹ Domnul mergea înaintea lor: ziua într-un **stâlp de nor, ca să-i călăuzească** pe drum, iar noaptea într-un stâlp de foc, ca să-i lumineze, pentru ca să meargă și ziua, și noaptea. ²² Stâlpul de nor nu se depărta dinaintea poporului în timpul zilei, nici stâlpul de foc în timpul nopții.

Domnul s-a dus înaintea lor într-un stâlp de nor. Următorul verset confirmă faptul că Domnul Însuși a fost în nor:

Exod 14:24 În straja dimineții, **Domnul, din stâlpul de foc și de nor, S-a uitat spre tabăra egiptenilor și a aruncat învâlmășeală în tabăra egiptenilor.**

Stâlpul de nori i-a protejat de căldura zilei și i-a călăuzit în calea lor, iar stâlpul de foc le-a dat lumină și căldură noaptea. Deșertul este un loc cu temperaturi extreme: ars în timpul zilei și îngheț în timpul nopții.

1 Corinteni 10:1 Fraților, nu vreau să nu știți că părinții noștri **toți au fost sub nor**, toți au trecut prin mare,² toți au fost botezați în nor și în mare, pentru Moise;³ **toți au mâncat aceeași mâncare duhovnicească**⁴ și **toți au băut** aceeași băutură duhovnicească, pentru că beau **dintr-o stâncă duhovnicească ce venea după ei, și stânca era Hristos.**

Domnul, Hristos Însuși, le-a călăuzit pașii din nor, iar acest nor nu i-a părăsit niciodată pe oameni.

Egiptenii și faraonul, văzându-i pe israeliți luând o cale care aparent a dus la o fundătură, au decis să-i readucă în sclavie, cu care de război și soldați. Și cum a perceput poporul Israel acest lucru?

Exod 14:10 Faraon se apropia. Copiii lui Israel și-au ridicat ochii și iată că egiptenii veneau după ei. Și copiii lui **Israel s-au înspăimântat foarte tare și au strigat către Domnul după ajutor.**¹¹ Ei au zis lui Moise: „Nu erau oare morminte în Egipt, ca să nu mai fi fost nevoie să ne aduci să murim în pustie? Ce ne-ai făcut de ne-ai scos din Egipt?”

Indiferent de tot ce a făcut Dumnezeu, israeliții încă se îndoiau de protecția Domnului. Ei chiar I-au pus la îndoială integritatea, acuzându-L că i-a dus în deșert pentru a-i lăsa să moară acolo. Cu toate acestea, Dumnezeu S-a așezat cu norul Său între ei și armata egipteană, astfel încât să nu se poată contacta reciproc. El a deschis o cale prin Marea Roșie trimițând un vânt puternic care a împărțit marea în două,

iar israeliții au traversat-o pe uscat, având apele ca ziduri la stânga și la dreapta.

Egiptenii au urmat în spatele lor, iar când israeliții au trecut deja și egiptenii erau încă la jumătatea drumului, apele s-au întors și toți au pierit. Poporul egiptean, după ce L-a respins complet pe Dumnezeu, a fost fără protecția Sa și, în cele din urmă, Dumnezeu, în încercarea Sa de a salva Israelul, a respectat decizia Egiptului și a renunțat la ei.

Isaia 43:³ Căci Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău, Sfântul lui Israel, Mântuitorul tău! **Eu dau Egiptul ca preț pentru răscumpărarea ta**, Etiopia și Saba în locul tău.

Dumnezeu spune că a dat Egiptul pentru răscumpărarea lui Israel, așa că ne întrebăm în mod natural: Cui i-a dat Dumnezeu Egiptul? Cine a plătit Dumnezeu pentru răscumpărarea lui Israel? În acest sens, este clarificator să știm cine a fost în ape:

Psalm 74:¹³ Tu ai despărțit marea prin puterea ta: **Tu ai sfărâmat capetele balaurilor în ape. 14 Tu ai zdrobit capul Leviatanului în bucăți**, *i-ai dat sa le mănânce celor care locuiesc în pustiu.*

Isaia 26:²¹ Căci iată, Domnul iese din locuința Lui să pedepsească nelegiuirile locuitorilor pământului; și pământul va da sângele pe față și nu va mai acoperi uciderile. 27:¹ În ziua aceea, Domnul va lovi cu sabia Lui cea aspră, mare și tare **Leviatanul, Babilonul, șarpele fugar (Asur), și Leviatanul, șarpele inelat (Babel), și va ucide balaurul de lângă mare (Egiptul).**

Isaia 51:⁹ Trezește-te, trezește-te și îmbracă-te cu putere, braț al Domnului! Trezește-te, ca în zilele de odinioară și în veacurile din vechime! Oare n-ai doborât Tu Egiptul și n-ai **străpuns balaurul?** ¹⁰ Nu ești Tu **Acela care ai uscat marea, apele adâncului celui mare, și ai croit în adâncimile mării un drum pentru trecerea celor răscumparați?**

Ezechiel 29:3 Vorbește și spune: Așa vorbește Domnul, Dumnezeu: 'Iată că am necaz pe tine, faraone, împăratul Egiptului, **crocodil mare, care te culci în mijlocul râurilor tale** și zici: „Râul meu Nilul este al meu, eu l-am făcut!”'

Ezechiel 32:2 „Fiul omului, fă un cântec de jale asupra lui Faraon, împăratul Egiptului, și spune-i: ‘Semănai cu un pui de leu între neamuri, erai ca un **crocodil în mări, te aruncai în râurile tale**, tulburai apele cu picioarele tale și le întărați valurile.”

Cel care se afla în apele mării a fost leviatanul, balaurul, fiara monstru cu multe capete care trăiește în multe ape pe care le găsim din nou în Apocalipsa²⁶². Acest balaur a asuprit poporul lui Dumnezeu prin reprezentantul său pe pământ, faraonul, și Dumnezeu chiar îl identifică pe Faraon cu balaurul în versetul 4de mai sus. Acest balaur este acuzatorul fraților²⁶³, care pretinde Egiptul ca posesiune a sa²⁶⁴, așa că Dumnezeu îi predă în cele din urmă Egiptul pentru că L-au răstignit pe Hristos²⁶⁵. Numai prin Hristos balaurul poate fi biruit și²⁶⁶, respingându-L, Hristos nu este în stare să-i ajute.

Când au trecut Marea Roșie, poporul lui Israel a fost botezat în nor și în mare. A fi botezat înseamnă a te îmbrăca în Hristos și a fi a lui Hristos²⁶⁷; în acest fel vedem că, fiind botezați pe nor, ei au fost botezați de Hristos. A fost un botez al credinței:

Evrei 11:29 **Prin credință** au trecut prin Marea Roșie ca prin *uscat...*

Îndreptându-se spre Marea Roșie așa cum a instruit Moise, ei au arătat credință în cuvântul lui Dumnezeu și așa au fost botezați. Deoarece

---

²⁶² Apocalipsa 13:1, 2

²⁶³ Zaharia 3:1-2; Apocalipsa 12:9-11

²⁶⁴ Luca 22:31; Ezechiel 29:3

²⁶⁵ Apocalipsa 11:8

²⁶⁶ Apocalipsa 12:11

²⁶⁷ Galateni 3:26-27

botezul este un simbol al morții omului vechi și al nașterii unei vieți noi bazate pe legea Duhului vieții în Hristos Isus, această eliberare a sădit semințele recunoștinței și laudei împreună cu semințele credinței. Astfel, suma evenimentelor de până atunci i-a făcut să poată avea credință **în** Hristos ca Mântuitor al lor. Următoarele evenimente aveau să caute să-i dea lui Israel credința lui Isus în timp ce El căuta să-i binecuvânteze și mai din abundență.

Relatarea biblică ne spune că marea a spălat trupurile egiptenilor pe țărmul de pe partea unde erau israeliții și au putut vedea că Domnul era cu ei și că Moise era slujitorul Domnului. Oamenii au cântat apoi Cântarea lui Moise și a lui Miriam, care înalță puterea și slava lui Dumnezeu în eliberarea poporului Său.

Apele amare

Apoi au părăsit Marea Roșie și s-au dus spre pustiul Sinaiului, trecând trei zile prin deșert fără să găsească apă. Au ajuns la Mara, unde era apă, dar era amară. Textul ne spune:

Exodul 15:²⁴ Și **poporul a cârtit** împotriva lui Moise, zicând:
„Ce vom bea?”

Oamenii, însetați, murmurau împotriva lui Moise pentru că nu puteau bea apa. Dar nu Moise era cel care conducea poporul; Dumnezeu însuși a fost cel care a făcut acest lucru. Moise a strigat către Dumnezeu și i-a arătat un pom care, odată ce a fost aruncat în ape, a făcut apa dulce. Chiar acolo citim că oamenii au primit instrucțiuni, statute și legi. În acest incident, Domnul i-a testat pentru a vedea dacă ei credeau că Domnul putea fi susținătorul lor. Acest lucru se întâmplă în mai multe incidente mai târziu. Dumnezeu le dă oamenilor mai multă înțelegere și revelații ale slavei Sale, iar mai târziu sunt puși la încercare pentru a vedea dacă au auzit glasul lui Dumnezeu și au ținut sau prețuit cuvântul Său. Testul credinței este descris în acest fel:

1 Peter 1:⁶ În ea voi vă bucurați mult, măcar că acum, dacă trebuie, sunteți întristați pentru puțină vreme prin felurite încercări,⁷ **pentru ca încercarea credinței voastre, cu mult mai scumpă decât aurul care piere și care totuși este încercat prin foc, să aibă ca urmare lauda, slava și cinstea, la arătarea lui Isus Hristos,;**

Testul constă tocmai în ispita de a înceta să ne mai încredem în providența lui Dumnezeu. Ne-am putea simți tentați să criticăm poporul Israel în lumina istoriei lor. Cu toate acestea, dacă am face acest lucru, ne-am condamna pe noi înșine, deoarece cea mai mică auto-reflecție ne arată că suntem la fel ca ei sau chiar mai rău. Avem dovezi ale puterii lui Dumnezeu, dar chiar și așa ne este greu să ne predăm în totalitate lui Dumnezeu și să avem încredere că El ne poate îngriji. Și ce testează Domnul sau ce face evident când îngăduie testul? Textul spune:

Exod 15:²⁵ Moise a strigat către Domnul, și Domnul i-a arătat un lemn, pe care l-a aruncat în apă. Și apa s-a făcut dulce. Acolo a dat Domnul poporului legi și porunci și acolo l-a pus la încercare.²⁶ El a zis: „**Dacă vei asculta cu luare-aminte glasul Domnului, Dumnezeului tău, dacă vei face ce este bine înaintea Lui, dacă vei asculta de poruncile Lui și dacă vei păzi toate legile Lui, nu te voi lovi cu niciuna din bolile cu care am lovit pe egipteni, căci Eu sunt Domnul, care te vindecă.**”

Aici avem, încă o dată, promisiunea că, dacă vor continua să audă cu sârguință și să prețuiască cuvântul și legea Sa, atunci neprihănirea spirituală se va manifesta în sănătatea fizică. Domnul Se identifică pe Sine ca Vindecător al lor, în contrast clar cu Distrugătorul.

Și de ce i-a testat Dumnezeu? El cunoștea starea inimilor lor, dar ei nu au cunoscut-o. În același mod, nici noi nu ne cunoaștem propria condiție. Acesta este modul în care Dumnezeu o descrie:

Apoc. 3:17 Pentru că zici: „Sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic”, și **nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol,**’

Dumnezeu îngăduie ca anumite teste să se întâmple în viața noastră pentru a ne arăta ce este cu adevărat în inimile noastre și pentru a ne descoperi lipsa de încredere în cuvântul Său și în grija Sa iubitoare. Pentru că iată ce spune mărturia:

Deuteronom 33:3 Da, el a iubit poporul; toți sfinții lui *sunt* în mâna ta...

Dumnezeu i-a iubit pe oamenii Săi și a tânjit ca ei să se așeze în mâinile Sale și în grija Sa protectoare. Dar inimile lor nu erau în armonie cu Domnul. Testul a ajutat la manifestarea aceluiași lucru care s-a manifestat atunci când au murmurat la Marea Roșie. Dovezile se adunau, dar ei încă nu credeau că Dumnezeu îi iubea și avea grijă de ei.

Mana din cer

De acolo s-au dus în apele lui Elim, apoi de la Elim spre deșertul Sinai, iar pe drum au rămas fără mâncare – un alt test pentru a le arăta inimile lor. Oamenii nu numai că au uitat puterea lui Dumnezeu, dar au fost, de asemenea, gata să nege orice intervenție pe care Dumnezeu ar fi avut-o în viața lor. Trecuseră doar vreo 30 de zile de când părăsiseră Egiptul și toată adunarea murmura împotriva lui Moise și a lui Aaron, acuzându-i că i-au scos în deșert pentru a-i ucide cu înfometare și și-au adus aminte de oalele cu carne pe care le aveau în Egipt. Acolo, Domnul i-a spus lui Moise:

Exod 16: 4 Domnul a zis lui Moise: „**Iată că voi face să vă plouă pâine din ceruri.** Poporul va ieși afară, și va strânge, cât îi trebuie pentru fiecare zi, ca **să-l pun la încercare, și să văd dacă va umbla sau nu după Legea Mea.** 5 În ziua a șasea, când vor pregăti ce au adus acasă, vor avea de două ori mai mult decât vor strânge în fiecare zi.”... 21 Astfel, în toate diminețile, fiecare strângea cât îi trebuia pentru hrană și, când venea

căldura soarelui, se topea.²² În ziua a șasea, au strâns hrană îndoit, și anume doi omeri de fiecare. Toți frunțașii adunării au venit și au spus lui Moise lucrul acesta.²³ Și Moise le-a zis: „Domnul a poruncit așa. Mâine este ziua de odihnă, Sabatul închinat Domnului; coaceți ce aveți de copt, fierbeți ce aveți de fiert și păstrați până a doua zi dimineața tot ce va rămâne!” ...²⁶ **Veți strânge timp de șase zile, dar în ziua a șaptea, care este Sabatul, nu va fi.**”

Învățăm în această povestire că Sabatul este a șaptea zi după o serie neîntreruptă de șase zile. Apoi, Domnul i-a testat pe oamenii Săi pentru a arăta dacă vor umbla sau nu în legea Sa și acest lucru se va manifesta în modul în care ei priveau sabatul. Oamenilor li se amintise deja de Sabat imediat ce Moise se întorsese în Egipt. Dacă ar ține Sabatul, ei ar ține întreaga Sa lege, pentru că a fost un test continuu, ciclic, dacă au auzit cuvântul lui Dumnezeu și l-au prețuit.

Ne amintim că legământul pe care Dumnezeu l-a făcut cu poporul Israel a fost același legământ făcut cu Avraam, Isaac și Iacov. Astfel, când Dumnezeu a intenționat să vadă dacă vor umbla în legile Sale, în legământul Său, El i-a testat cu privire la Sabat. Avraam a auzit glasul Domnului și a păzit legea Sa, astfel că a păzit și a prețuit Sabatul în inima sa.²⁶⁸

Ceea ce este interesant, dar nu ar trebui să fie surprinzător în lumina a ceea ce am discutat, este că israeliții au fost testați în ziua de sabat înainte ca legea să fie declarată pe muntele Sinai. Acest lucru ne arată că legea lui Dumnezeu era cunoscută în mod clar poporului lui Dumnezeu, lui Avraam, Isaac, Iacov și fiilor săi. În Egipt a existat o apostazie și, prin Moise, legea a fost restaurată în mintea lor. De aceea citim mustrarea lui Dumnezeu cu privire la faptul că nu toți au ținut Sabatul în inimile lor în timpul încercării cu mana:

---

²⁶⁸ Genesa 26:5

Exod 16:28 Și DOMNUL i-a spus lui Moise: „**Cât timp** refuzați să țineți poruncile Mele și legile Mele?”

Dumnezeu spunând „cât timp” ne arată că ei au avut cunoașterea legilor și poruncilor lui Dumnezeu de ceva timp. Faptul că nu au vrut să țină în inimile lor poruncile și legile lui Dumnezeu a arătat că ei nu credeau că le-a fost spus pentru binele lor, descoperind o neîncredere în Legiuitor.

Acum, ce era mana și cum arăta? Mana era pâine din cer, porumb din cer, mâncarea îngerilor, un bob mic, rotund, la fel de mic, ca sămânța de coriandru, albă. Avea gust de napolitane făcute cu miere. Dacă a fost lăsată pentru a doua zi, a mirosit și a făcut viermi, cu excepția cazului în care a fost mana din a șasea zi. A apărut după rouă și s-a topit cu soarele. A putut fi gătită și coaptă.²⁶⁹

A existat un scop pentru scurta perioadă de foame care i-a tulburat înainte ca mana să fie dată pentru prima dată?

Deuteronom 8:³ Astfel, te-a smerit, te-a lăsat să **suferi de foame** și te-a hrănit cu mană, pe care nici tu n-o cunoșteai și nici părinții tăi n-o cunoscuseră, **ca să te învețe** că omul nu trăiește numai cu pâine, **ci cu orice lucru care iese din gura Domnului trăiește omul.**

Versetul este clar, nu-i așa? Dumnezeu a îngăduit o scurtă perioadă de foame pentru ca ei să înțeleagă și să știe că omul nu va trăi numai cu pâine, ci cu fiecare cuvânt care vine din gura lui Dumnezeu. Acest lucru le-a fost clar predat. Acel cuvânt al lui Dumnezeu pe care l-au primit:

Evrei 4: ¹² ... *este rapid, și puternic,*...

Iar acest mesaj va continua să se repete de-a lungul veacurilor. Dumnezeu ne spune, prin profetul Său:

---

²⁶⁹ Exodul 16:4, 14, 20-24, 31; Psalmii 78:23-25

Isaia 55:³ Luați aminte și veniți la Mine, **ascultați, și sufletul vostru va trăi**, căci **Eu voi încheia cu voi un legământ veșnic**, ca să întăresc îndurările Mele față de David.

Mesajul este: auzi și eu îți voi ierta păcatele și îți voi da Duhul Sfânt, ca să poți umbla în căile Mele. Ascultați și voi scrie legea Mea în inimile voastre. Dumnezeu a intenționat să ia inițiativa și să Se facă responsabil pentru că le-a dat neprihănire și viață. De aceea se spune:

Psalm 81:⁸ Ascultă, poporul Meu, și te voi sfătui, Israele, de M-ai asculta! ⁹Niciun dumnezeu străin să nu fie în mijlocul tău și să nu te închini înaintea dumnezeilor străini! ¹⁰Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău, care te-am scos din țara Egiptului; deschide-ți gura larg, și ți-o voi umple!

Această învățătură pe care Domnul a dat-o poporului Israel a fost prima ispită pe care Isus a suferit-o când Și-a început slujirea. Și a fost una dintre primele lecții ale lui Isus, când a hrănit o mare mulțime²⁷⁰. Acolo, din cinci pâini de orz și doi pești, El a hrănit cinci mii de bărbați, plus femei și copii. Și de unde a venit această pâine pentru o mulțime atât de mare? Există un singur răspuns: din mâinile lui Isus Însuși, până la punctul în care au ajuns să aibă mai multă hrană decât înainte. El Însuși a înmulțit-o. Oamenii au încercat apoi să-L facă rege, dar Isus a fugit în cealaltă parte a mării, unde L-au găsit. Și Isus le-a repetat lecția.

Ioan 6:²⁷ **Lucrați nu pentru mîncarea pieritoare, ci pentru mîncarea care rămîne pentru viața veșnică** și pe care v-o va da Fiul omului; căci Tatăl, adică Însuși Dumnezeu, pe El L-a însemnat cu pecetea Lui.”.

Muncește pentru acea carne sau hrană care este veșnică. Și cine dă mîncarea asta? Fiul Omului, Isus Însuși. Cu alte cuvinte, Isus le spunea:

---

²⁷⁰ Ioan 6:1-14

Isaia 55:¹ Voi, toți cei însetați, veniți la ape, chiar și cel ce n-are bani! Veniți și cumpărați bucate, veniți și cumpărați vin și lapte, fără bani și fără plată! ²De ce cântăriți argint pentru un lucru care nu hrănește? De ce vă dați câștigul muncii pentru ceva care nu satură? **Ascultați-Mă dar, și veți mânca ce este bun și sufletul vostru** se va desfăta cu bucate gustoase. ³Luați aminte și veniți la Mine, ascultați, și sufletul vostru va trăi, căci Eu voi încheia cu voi un legământ veșnic, ca să întăresc îndurările Mele față de David.

De ce cheltuiți bani pe ceea ce nu satisface? Apelul este de a lucra pentru ceea ce hrănește cu adevărat. „Ascultați cu sârguință de Mine și mâncați ceea ce este bun” – dacă auzim glasul lui Dumnezeu și îl păstrăm, vom mânca ceea ce este bun. Așa primim hrana care dăinuie până la viața veșnică. Dar, din moment ce Isus le-a spus să „muncească”, ei și-au imaginat că trebuie să facă ceva de lucru. Așa că L-au întrebat pe Isus:

Ioan 6:²⁸ Atunci i-au spus: **„Ce să facem, ca să putem lucra lucrările lui Dumnezeu?”**

Ce ar trebui să facem pentru a lucra lucrările lui Dumnezeu? Care este treaba noastră?

Ioan 6:²⁹ Isus le-a răspuns și le-a spus: **„Aceasta este lucrarea lui Dumnezeu, ca voi să credeți în Cel pe care l-a trimis. „**

Crede; aceasta este lucrarea. Credeți în Isus și, prin urmare, ascultați-L. Aceasta este toată munca care ar trebui făcută. Ceea ce observăm, de asemenea, este că aceasta este, de asemenea, lucrarea lui Dumnezeu. Dumnezeu este Cel care o face. Dumnezeu este Cel care ne deschide urechea²⁷¹, ne deschide gura. Deci vedem că omul nu trebuie să-și împietrească inima, ci să-I permită lui Dumnezeu să lucreze. Și, în ciuda

---

²⁷¹ Isaia 50:5

marelui miracol în care Isus tocmai îi hrănise pe cei 5.000, L-au întrebat pe El:

Ioan 6:³⁰ ... „**Ce semn faci Tu, deci**”, I-au zis ei, „ca să-l vedem și să credem în Tine? Ce lucrezi Tu? **31** Părinții noștri au mâncat mană în pustie, după cum este scris: ‘Le-a dat să mănânce pâine din cer’.”

Ce semn ne arăți? Așa îl pun la îndoială pe Isus, deoarece în mintea lor israeliții au avut un miracol mai glorios, deoarece a durat patruzeci de ani și a fost hrană cerească. Cum se compară faptul de a fi hrănit cu pâine și pește comun pentru o zi cu asta? Aici Isus accentuează aceeași învățătură pe care a dat-o poporului Israel când a părăsit Egiptul:

Ioan 6:³² Isus le-a zis: „Adevărat, adevărat vă spun că Moise nu v-a dat pâinea din cer, **ci Tatăl Meu vă dă adevărata pâine din cer**,³³ căci Pâinea lui Dumnezeu este aceea care se pogoară din cer și dă lumii viața”.³⁴ „Doamne”, I-au zis ei, „dă-ne totdeauna această pâine”.³⁵ Isus le-a zis: „**Eu sunt Pâinea vieții**. Cine vine la Mine nu va flămânzi niciodată și cine crede în Mine nu va înseta niciodată. ...⁴⁸ Eu sunt Pâinea vieții.⁴⁹ Părinții voștri au mâncat mană în pustie și au murit.⁵⁰ Pâinea care se pogoară din cer este de așa fel ca cineva să mănânce din ea și să nu moară.⁵¹ **Eu sunt Pâinea vie, care s-a pogorât din cer. Dacă mănâncă cineva din pâinea aceasta, va trăi în veac**, și pâinea pe care o voi da Eu este trupul Meu, pe care îl voi da pentru viața lumii.”

În beneficiul ascultătorilor Săi, Isus extinde ceea ce israeliții auziseră cu privire la mielul de Paște și la mană. Cel care a dat mana în deșert a fost Tatăl. Știm că El a făcut acest lucru prin Isus. Cu toate acestea, mana le-a fost dată pentru ca ei să poată învăța că omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu fiecare cuvânt al lui Dumnezeu. Iar voia lui Dumnezeu cu Israelul a fost și este să le dea pâinea cea adevărată din cer, acea pâine din cer care dă viață lumii – această pâine adevărată este viața veșnică. Iar Isus vorbește clar: „Eu sunt painea vietii”, „Cel ce vine la Mine nu

va flămânzi niciodată”, „cel ce crede în Mine” (cu alte cuvinte, cel ce primește și păzește cuvintele Lui) „nu va înseta niciodată”.²⁷²

În ființele umane există o nevoie nesatisfăcută și nimic nu poate sătura decât neprihănirea lui Dumnezeu. Iar această nevoie este foamea și setea. Numai Hristos poate satisface această nevoie. Acest lucru se face numai primindu-L zilnic prin cuvântul Său. De aceea Isus, pentru a clarifica ceea ce a spus despre El fiind pâinea vieții și că cei care au mâncat din El ar avea viață veșnică, spune aproape de sfârșitul discursului Său²⁷³:

Ioan 6:⁶³ „Duhul este acela care dă viață, carnea nu folosește la nimic; cuvintele, pe care vi le-am spus Eu sunt duh și viață.”

Cuvintele lui Hristos primite în suflet îl lasă pe Hristos să locuiască²⁷⁴ în inimă. Aceasta este învățătura care a fost dată poporului Israel cu dăruirea manei. Astfel, poporul lui Israel care a primit mana, precum și cele cinci mii care au fost hrănite de Isus, ca și noi astăzi, îl au pe Hristos chemând la ușa inimilor noastre spunând:

Apoc. 3:²⁰ „... Dacă aude cineva glasul meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el, și el cu Mine.”

Astfel Hristos aduce pâinea vieții în suflet, El își aduce propria viață divină, propriul Său Duh, propriile Sale cuvinte, propria Sa prezență.

Ape vii

După ce am primit această lecție, continuăm cu povestea:

Exod 17:¹ Toată adunarea copiilor lui Israel a plecat din pustia Sin, după călătoriile zilnice pe care poruncise Domnul să le facă, și au tăbărât la Refidim. Acolo poporul **n-a găsit apă de băut**.² Atunci, poporul a căutat ceartă cu Moise. Ei au zis:

---

²⁷² 1 Corinteni 15:27

²⁷³ Matei 5:6

²⁷⁴ Ioan 14:23.

„Dă-ne apă să bem!” Moise le-a răspuns: „Pentru ce căutați ceartă cu mine? Pentru ce ispiți pe Domnul?”

Iar Moise le-a zis: „De ce vă certați cu Mine? de aceea ispiți pe DOMNUL?”

³ Poporul stătea acolo, chinuit de sete, și cârtea împotriva lui Moise. El zicea: „Pentru ce ne-ai scos din Egipt, ca să ne faci să murim de sete aici, cu copiii și turmele noastre?”

⁴ Moise a strigat către Domnul și a zis: „Ce să fac cu poporul acesta? Încă puțin, și au să mă ucidă cu pietre.”

⁵ Domnul a zis lui Moise: „Treci înaintea poporului și ia cu tine vreo câțiva din bătrânii lui Israel; ia-ți în mână și toiagul cu care ai lovit râul și pornește! ⁶ **Iată, Eu voi sta înaintea ta pe stânca Horebului; vei lovi stânca și va țâșni apă din ea, și poporul va bea.**”

Moise a făcut așa în fața bătrânilor lui Israel. ⁷ El a numit locul acela Masa și Meriba (*Ispită și ceartă*), căci copiii lui Israel se certaseră și ispitiseră pe Domnul, zicând: „**Este oare Domnul în mijlocul nostru sau nu este?**”

Alimentele sunt esențiale pentru viață. Cu toate acestea, apa este și mai esențială, deoarece fără apă, toată viața de pe acest pământ ar muri în curând. Și acest lucru s-ar fi întâmplat cu poporul lui Israel dacă nu ar fi primit apă. Pentru ei, apa era viață. Iar poporul a cârtit împotriva lui Moise din lipsă de apă. Este interesant, pentru că ar fi trebuit să fie evident pentru ei până acum că, atunci când se confruntă cu o nevoie, tot ce trebuia să facă a fost să meargă la Moise pentru El să ceară lui Dumnezeu, și Dumnezeu le-ar da ceea ce au nevoie. În schimb, ei continuau să creadă că Dumnezeu vrea ca ei să moară.

Poporul murmurase deja împotriva lui Dumnezeu la Marea Roșie. Murmurul a fost repetat la apele Marci și la incidentul care le-a adus mana, în care aproape că au fost violenți cu Moise și l-au atribuit aceasta lui, și ca urmare l-au văzut pe Dumnezeu, având motive rele. Și

acum această acțiune s-a repetat când s-au confruntat cu lipsa apei. Evident, este ușor pentru ființele umane să uite binecuvântările lui Dumnezeu și să se îndoiască de intențiile Sale. Nu a promis Dumnezeu că îi va duce în țara promisă? Cât de greu este ca cuvântul să fie auzit, când purtătorul de cuvânt este văzut sub o lumină reală! Astfel, oamenii înșiși se pregăteau pentru respingeri și mai mari.

Cu toate acestea, Domnul i-a spus lui Moise să meargă înaintea oamenilor. Iar Domnul, despre care știm că este Isus, le-a spus că El va „sta acolo pe stâncă”²⁷⁵, care trebuie să fi fost mare pentru că era clar vizibilă pentru israeliți. Și ceea ce trebuia să facă Moise era să lovească stâncă și să iasă ape din ea.

Domnul stătea pe stâncă care a fost lovită. Deci, chiar dacă El ar fi invizibil pentru ochii poporului lui Israel, El le-ar da apă în timp ce stăteau acolo. Apa ieșea din stâncă. De multe ori în Scripturi, Domnul nostru este prezentat ca stâncă sau piatră. Moise însuși a explicat poporului lui Israel:

Deuteronom 32:4 El este Stâncă; lucrările Lui sunt desăvârșite
Căci toate căile Lui sunt drepte; El este un Dumnezeu credincios și fără nedreptate, El este drept și curat. ...¹⁸ Ai părăsit Stâncă ce-a care te-a născut și ai uitat pe Dumnezeul care te-a întocmit.

Și Isus a repetat această învățătură, spunându-i lui Petru:

Matei 16:18 Și Eu îți spun: tu ești Petru, **și pe această piatră voi zidi Biserica Mea**, și porțile Locuinței morților nu o vor birui.

Deci Hristos Se identifică pe Sine ca fiind stâncă din care curge viața și împotriva căreia porțile iadului nu vor birui. Și Petru însuși confirmă această înțelegere când ne spune:

---

²⁷⁵ Exodul 17:6

1 Peter 2:4 Aproiați-vă de El, piatra vie, lepădată de oameni, dar aleasă și scumpă înaintea lui Dumnezeu. ...

Deci stânca pe care poporul lui Israel a văzut-o în deșert era doar un simbol, o ilustrație, a lui Isus Hristos, care stătea pe aceeași stâncă, dar care nu putea fi văzut. Stânca în sine nu le-a putut da apă. Nu era nici o fântână de apă nesfârșită în interiorul ei; nu avea viață în sine. Cu toate acestea, Hristos, autorul vieții, a fost pe ea, și, prin urmare, a curs din ea apă. Și aceasta vine ca un răspuns direct la întrebarea pe care poporul lui Israel a pus-o: „Este Domnul printre noi sau nu?” În acest fel, Domnul le-a arătat că El era cu adevărat printre ei. Ei au primit de la Hristos, pe care Scripturile spun,

Psalmul 36:9 ... *este fântâna vieții...*

Și citim despre El:

Isaia 33:21 Da, acolo cu adevărat Domnul este minunat pentru noi: El ne ține loc de râuri, de pârâuri late, unde totuși nu pătrund corăbii cu lopeți și nu trece niciun vas puternic.

După cum spun Scripturile, în Domnul este izvorul vieții, izvorul de apă, râul plăcerilor²⁷⁶, un loc cu râuri pentru Israel. Se va spune mai târziu despre ele:

Ieremia 2:12 Mirați-vă de așa ceva, ceruri, înfiorați-vă de spaimă și groază, zice Domnul. ¹³ Căci poporul Meu a săvârșit un îndoit păcat: **M-au părăsit pe Mine, Izvorul apelor vii**, și și-au săpat puțuri, puțuri crăpate, care nu țin apă.

Aceasta este exact ceea ce Isus Însuși a propovăduit când a fost aici pe pământ:

Ioan 4:9 Femeia samariteancă I-a zis: „Cum Tu, iudeu, ceri să bei de la mine, femeie samariteancă?” Iudeii, în adevăr, n-au legături cu samaritenii. ¹⁰ Drept răspuns, Isus i-a zis: „Dacă ai

---

²⁷⁶ Psalmii 36:8

fi cunoscut tu darul lui Dumnezeu și cine este Cel ce-ți zice: 'Dă-Mi să beau!' tu singură ai fi cerut să bei, și **El ți-ar fi dat apă vie.**"

Și Isus continuă să spună:

Ioan 4:13 „... „Oricui bea din apa aceasta îi va fi iarăși sete. **14 Dar oricui va bea din apa pe care i-o voi da Eu în veac nu-i va fi sete**, ba încă apa pe care i-o voi da Eu se va preface în el într-un izvor de apă, care va fâșni în viața veșnică.”

Vedem aici că Isus dă apă vie. Cui? Pentru oricine o dorește. De aceea există invitația:

Apoc. 22:17 Și Duhul și Mireasa zic: „Vino!” Și cine aude să zică: „Vino!” Și celui ce îi este sete să vină; **cine vrea să ia apa vieții fără plată!**

Invitația este ca toată lumea să bea din apa vieții care iese de pe tronul lui Dumnezeu și al Mielului.

Cu privire la aceasta, apostolul Ioan dă următoarea mărturie:

1 Ioan 5:8 Și trei sunt care mărturisesc pe pământ: Duhul, apa și sângele, și acești trei sunt una în mărturisirea lor.

Când Hristos a fost atârnat de cruce, El S-a rugat Tatălui Său încredințându-Și Spiritul în mâinile Tatălui Său²⁷⁷, și El a murit. Soldatul roman I-a străpuns partea cu o suliță și atât apă, cât și sânge au ieșit din ea²⁷⁸. Din Hristos iese apa, simbolul apei vii. Din Hristos iese sânge; viața este în sânge²⁷⁹. Hristos dă Duhul Său, care este viața²⁸⁰. Acestea trei, apa, sângele și Duhul, sunt astfel de acord că Dumnezeu a iubit atât de mult lumea, încât Hristos ne dă viața Sa.²⁸¹

---

²⁷⁷ Luca 23:46.

²⁷⁸ Ioan 19:34.

²⁷⁹ Deuteronomul 12:23, Ioan 6:53-54

²⁸⁰ Romani 8:2, 6, 10-11, Galateni 6:8

²⁸¹ Ioan 10:15, 17

Ioan 7:³⁷În ziua de pe urmă, care era ziua cea mare a praznicului, Isus a stat în picioare și a strigat: „**Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea.**”³⁸ Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura.”³⁹ Spunea cuvintele acestea despre Duhul, pe care aveau să-L primească **cei ce vor crede în El**. Căci Duhul Sfânt încă nu fusese dat, fiindcă Isus nu fusese încă proslăvit.

Apa vie este Duhul lui Hristos.

Isaia 44:³ Căci **voi turna ape peste pământul însetat și râuri pe pământul uscat; voi turna Duhul Meu peste sămânța ta**, și binecuvântarea Mea peste odraslele tale,⁴ și vor răsări ca firele de iarbă între ape, ca sălciile lângă pâraurile de apă.

Când primim Duhul Sfânt, primim viața lui Hristos.

Toate acestea au fost arătate, declarate și predate israeliților când au primit apă din stâncă. Li s-a arătat că stâncă este Hristos și că El a fost cu adevărat printre ei. Aveau pâinea lor cea de toate zilele, mana și apa care curgea din stâncă, învățătura zilnică că fără Hristos nu puteau face nimic²⁸². Ei aveau învățătura că Hristos era totul pentru ei, că El era singura lor nădejde în acel deșert pustiu care simbolizează acest pământ.

Psalmul 105:⁴¹ El a deschis stâncă și apele s-au revărsat; Au alergat în locuri uscate ca un râu.⁴² Căci el și-a adus aminte de promisiunea sa sfântă: *si Avraam*, robul său.

Așa cum Evanghelia i-a fost dată lui Avraam, tot așa și Hristos le-a fost prezentat.

1 Corinteni 10:² toți au fost botezați în nor și în mare, pentru Moise; ³ toți au mâncat aceeași mâncare duhovnicească ⁴ și toți au băut aceeași băutură duhovnicească, pentru că beau dintr-o stâncă duhovnicească ce venea după ei, și stâncă era Hristos.

---

²⁸² Ioan 15:5.

Toți mâncau din aceeași carne duhovnicească și toți beau aceeași băutură spirituală. Toți au auzit aceleași învățături pe care ucenicii le-au primit mai târziu prin Hristos, pentru că aveau același învățător.

Deuteronom 32:1 „Luați aminte, ceruri, și voi vorbi; Ascultă, pământule, cuvintele gurii mele! ²Ca ploaia să curgă învățăturile mele, Ca roua să cadă cuvântul meu, Ca ploaia repede pe verdeață, Ca picăturile de ploaie pe iarbă!:

De aceea Pavel spune că în vremea lui Moise „au băut din acea stâncă spirituală”, „și acea Stâncă era Hristos”. Pavel propovăduia doctrina care le-a fost predată.

Psalm 68:8 s-a cutremurat pământul, s-au topit cerurile dinaintea lui Dumnezeu, s-a zguduit Sinai dinaintea lui Dumnezeu, Dumnezeul lui Israel. ⁹**Ai dat o ploaie binefăcătoare**, Dumnezeule, și ai întărit moștenirea Ta, sleită de puteri.¹⁰ Poporul tău și-a așezat locuința în țara pe care, prin bunătatea Ta, Dumnezeule, o pregătiseși pentru cei nenorociți. ¹¹Un cuvânt spune Domnul, și femeile aducătoare de vești bune sunt o mare oștire. ASV

Dumnezeu le-a dat cuvântul Său, vestea bună sau Evanghelia, iar această învățătură a fost ca o ploaie abundentă, deoarece El le-a dat Duhul Său pentru a-i instrui.

Neemia 9:²⁰ Tu ai dat, de asemenea, **duhul tău bun pentru a le instrui**, și nu ai reținut mana ta din gura lor, și le-ai dat apă pentru setea lor.

Astfel vedem că ei alcătuiau trupul creștin la acea vreme, erau „biserica” lui Dumnezeu în pustie. Li s-a spus:

Deuteronom 30:¹⁴ Dar **cuvântul este foarte aproape de tine**, în gura ta și în inima ta, pentru ca tu să-l împlinești.

Nouă, dar și lor ni se spune:

Romani 10:¹Fraților, dorința inimii mele, și rugăciunea mea către Dumnezeu, pentru israeliți este să fie mântuiți.²Le mărturisesc că ei au râvnă pentru Dumnezeu, dar fără pricepere,³pentru că, **întrucât n-au cunoscut neprihănirea, pe care o dă Dumnezeu, au căutat să-și pună înaintea neprihănirea a lor înșiși și nu s-au supus astfel neprihănirii pe care o dă Dumnezeu.**⁴Căci Hristos este sfârșitul Legii, pentru ca oricine crede în El să poată **capăta neprihănirea.**⁵În adevăr, Moise scrie că omul care **împlinește neprihănirea, pe care o dă Legea, va trăi prin ea.**⁶Pe când iată cum vorbește neprihănirea, pe care o dă credința: „Să nu zici în inima ta: ‘Cine se va sui în cer?’ (Să pogoare adică pe Hristos din cer.)

⁷sau: ‘Cine se va pogori în Adânc?’ (Să scoale adică pe Hristos din morți.)”⁸Ce zice ea deci? „Cuvântul este aproape de tine: în gura ta și în inima ta.” Și cuvântul acesta este cuvântul credinței, pe care-l propovăduim noi.⁹Dacă mărturisești, deci, cu gura ta pe Isus ca Domn și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mântuit.¹⁰Căci prin credința din inimă se capătă neprihănirea și prin mărturisirea cu gura se ajunge la mântuire,¹¹după cum zice Scriptura: „Oricine crede în el nu va fi dat de rușine”.¹²În adevăr, nu este nicio deosebire între iudeu și grec, căci toți au același Domn, care este bogat în îndurare pentru toți cei ce-L cheamă.

¹³**Fiindcă oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit.**¹⁴Dar cum vor chema pe Acela în care n-au crezut? Și cum vor crede în Acela despre care n-au auzit? Și cum vor auzi despre El fără propovăduitor?¹⁵Și cum vor propovădui, dacă nu sunt trimiși? După cum este scris: „Cât de frumoase sunt picioarele celor ce vestesc pacea, ale celor ce vestesc Evanghelia!”¹⁶**Dar nu toți au ascultat de Evanghelie. Căci Isaia zice: „Doamne, cine a crezut propovăduirea noastră?”**¹⁷Astfel, credința vine în urma auzirii, iar auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos.

¹⁸ **Dar eu întreb: „N-au auzit ei?”** Ba da, căci „glasul lor a răsunat prin tot pământul și cuvintele lor au ajuns până la marginile lumii”. ¹⁹ **Dar întreb iarăși: „N-a știut Israel lucrul acesta?”** Ba da, căci Moise, cel dintâi, zice: „Vă voi întărâta la pizmă prin ceea ce nu este neam, vă voi ațâța mânia printr-un neam fără pricepere”. ²⁰ Și Isaia merge cu îndrăzneala până acolo că zice: „Am fost găsit de cei ce nu Mă căutau; M-am făcut cunoscut celor ce nu întrebau de Mine”. ²¹ Pe când, despre Israel zice: „Toată ziua Mi-am întins mâinile spre un norod răzvrătit și împotrivor la vorbă”

Este aceeași mântuire, și în același mod, pentru toată lumea de-a lungul veacurilor. Este prin același canal, legământul lui Dumnezeu, noul legământ, care sunt promisiunile lui Dumnezeu. Numai prin Hristos există iertare și mântuire a păcatelor.

De la început începând de la Adam, trecând prin Avraam, Israelul din vechime, Israelul Din Noul Testament și până la timpul nostru și până în vremurile din sfârșit, iertarea păcatelor și mântuirea a fost numai dacă Isus și jertfa vieții Sale, revărsarea Duhului Sau.

Neprihănirea care este prin credință nu ia în considerare faptul că Isus nu este vizibil de partea lor. Dimpotrivă, neprihănirea prin credință recunoaște că cuvântul lui Dumnezeu nu trebuie adus dintr-un loc îndepărtat, ci că Hristos este aproape²⁸³, în gură și în inimă²⁸⁴.

Isaia 59:²¹ „Și iată legământul Meu cu ei, zice Domnul: **‘Duhul Meu, care Se odihnește peste tine, și cuvintele Mele, pe care le-am pus în gura ta, nu se vor mai depărta din gura ta, nici din gura copiilor tăi, nici din gura copiilor copiilor tăi, de acum și până-n veac’**”, zice Domnul.’

Credința vine auzind cuvântul lui Dumnezeu, ea vine prin primirea promisiunilor lui Dumnezeu. Și odată ce cuvântul lui Dumnezeu este

---

²⁸³ Luca 21:14-15

²⁸⁴ Apocalipsa 3:20; Galateni 2:20; 2 Corinteni 13:5

primit, devine o fântână care izvorăște viața veșnică, pentru că din belșugul inimii vorbește gura.²⁸⁵

Proverbele 18:4 ... *Și izvorul înțelepciunii ca un pârâu curgător.*

Proverbele 10:11 *Gura unui om neprihănit este o fântână a vieții...*

Înțelepciunea lui Dumnezeu este ca un pârâu curgător, iar gura celui neprihănit este o fântână a vieții. Lecțiile lui Hristos din Noul Testament nu sunt o revelație nouă, pentru că ele sunt în Vechiul Testament. Cu toate acestea, este clar că aceste lecții au fost pierdute pentru contemporanii Săi. Să primim Cuvântul învățând din lecțiile strămoșilor noștri.

---

²⁸⁵ Matei 12:34

Dăruirea Legii lui Dumnezeu și scopul ei

Sfințirea lui Dumnezeu

Când au plecat din Rephidim, au ajuns în deșertul Sinai în prima zi a celei de-a treia luni, iar oamenii au tăbărat în fața muntelui.

Exod 19:3 Moise s-a suit la Dumnezeu. Și Domnul l-a chemat de pe munte, zicând: „Așa să vorbești casei lui Iacov și să spui copiilor lui Israel: ⁴ Ați văzut ce am făcut Egiptului și cum v-am purtat pe aripi de vultur și v-am adus aici la Mine. ⁵ Acum, **dacă veți asculta glasul meu și dacă veți păzi legământul Meu**, veți fi ai Mei dintre toate popoarele, căci tot pământul este al Meu; ⁶ **Îmi veți fi o împărăție de preoți și un neam sfânt**. Acestea sunt cuvintele pe care le vei spune copiilor lui Israel’.”

Dumnezeu a subliniat ceea ce a făcut pentru ei și că, dacă ei vor continua cu El, El i-ar binecuvânta din belșug. Dumnezeu a vrut să le dea instrucțiuni mai clare cu privire la această neprihănire de care aveau atât de multă nevoie și de care erau atât de ignoranți.

„Dacă veți auzi glasul Meu într-adevăr și veți ține legământul Meu, veți fi comoara Mea principală”. Ei ar fi o împărăție de preoți și un neam sfânt. Și aici, împreună cu ceea ce citim în Exodul 6, găsim condițiile legământului lui Dumnezeu. El nu se așteaptă la nici un răspuns de la ființele umane, cu excepția Da și Amin. El tânjește după un răspuns de credință.

Această voce, cea care a spus „auzi glasul meu”, este aceeași care a fost auzit mai târziu spunând:

Ioan 10: ¹⁴ **Eu sunt Păstorul cel bun**. Eu Îmi cunosc oile Mele, și ele Mă cunosc pe Mine, ¹⁵ așa cum Mă cunoaște pe Mine Tatăl și cum cunosc Eu pe Tatăl, și Eu Îmi dau viața pentru

oile Mele. ¹⁶ Mai am și alte oi, care nu sunt din staulul acesta, și pe acelea trebuie să le aduc. Ele vor asculta de glasul Meu, și va fi o turmă și **un Păstor**. ... ²⁷ **Oile Mele aud glasul Meu**, iar eu le cunosc, și mă urmează:

Glasul divin al Păstorului îi va îndruma spre pășuni verzi și spre ape liniștite.²⁸⁶

Acum, ce înseamnă cuvântul „a păstra”?

Puternic 8104. $\aleph \beth$ **shâmar**, *shaw-mar'*; a prim. root; prop. pentru a *acoperi* despre (ca și cu spini), adică *paza*; gen. pentru a *proteja*, *să participe la*, etc.: -feriți-vă, să fie circumspect, să ia aminte (la sine), să păstreze (-er, de sine), marca, uita-te îngust, observa, păstra, ceea ce privește, rezerva, salva (de sine), sigur, (care se afla) așteptați (pentru), ceas (-om).

Prima incidență a acestui cuvânt „a păstra” în Biblie se găsește atunci când Adam a primit grădina Edenului:

Geneza 2:⁸ poi, Domnul Dumnezeu a sădit o grădină în Eden, spre răsărit, și a pus acolo pe omul pe care-l întocmise. ...
¹⁵ Domnul Dumnezeu a luat pe om și l-a așezat în grădina Edenului ca **s-o lucreze și s-o păzească**.

Dumnezeu îi dă omului grădina, iar omul trebuie doar să o primească și să o prețuiască. Omul trebuie să prețuiască și să privească ceea ce face și dă Dumnezeu și că noi facem ascultând comunicarea Sa cu noi.

Deuteronom 28:¹ Și se va întâmpla **dacă vei asculta cu sânguință de glasul Domnului Dumnezeului tău ca să păzești și să faci toate poruncile Lui** pe care ți le poruncesc în această zi, că Domnul Dumnezeul tău te va înălța deasupra tuturor neamurilor pământului; ² și **toate aceste binecuvântări**

---

²⁸⁶ Psalmii 23:1-2

vor veni asupra ta și te vor birui când vei asculta de glasul Domnului Dumnezeuului tău.

Numai atunci când Dumnezeu este auzit cu atenție și cuvântul Său e ținut că toate binecuvântările Sale pot curge.

Și ne întrebăm: care este legământul lui Dumnezeu? Legământul lui Dumnezeu, după cum am văzut, sunt promisiunile Sale, cuvintele Sale în promisiune. Și nu numai atât; devine mai specific. Să citim:

Deuteronomul 4:¹³ **Și El v-a declarat legământul Său, pe care v-a poruncit să-l îndepliniți, chiar și zece porunci; și le-a scris pe două table de piatră.**

Legământul pe care Dumnezeu îl face cu poporul Său constă în cele zece porunci pe care Dumnezeu le dă. Acestea sunt promisiunile lui Dumnezeu.

Și unde a trebuit poporul lui Dumnezeu să țină legământul și să prețuiască cele zece porunci?

Deuteronom 6:⁶ **Și aceste cuvinte, pe care ți le poruncesc în această zi, vor fi în inima ta:**

Deuteronom 11:¹⁸ **De aceea, veți pune aceste cuvinte ale Mele în inima și în sufletul vostru...**

Deuteronom 32:⁴⁶ **Și el le-a zis: „Puneți-vă inimile la toate cuvintele pe care vi le mărturisesc în această zi, pe care le veți porunci copiilor voștri să le respecte, toate cuvintele acestei legi.”**

Cererea și rugăminta lui Dumnezeu către ei este ca ei să absoarbă cuvintele Sale în cea mai profundă parte a ceea ce sunt. Acesta este procesul de sfințire. Deci, cum a răspuns Israelul antic la această ofertă de a fi o națiune sfântă?

Exod 19:⁷ **Moise a venit de a chemat pe bătrânii poporului și le-a pus înainte toate cuvintele acestea, cum îi poruncise**

Domnul.⁸ **Tot poporul a răspuns: „Vom face tot ce a zis Domnul!”** Moise a spus Domnului cuvintele poporului.

Poporul lui Israel a promis să facă tot ceea ce Domnul a vorbit. Dar Dumnezeu nu le-a cerut să promită nimic, ci doar să audă și să păstreze. Nu știm dacă, în promisiunea lor, au promis că vor fi un neam sfânt, dar știm că Dumnezeu nu a căutat această promisiune; El a dorit doar ca ei să audă și să țină cuvântul Său.

Darea legii

După ce a dat oamenilor aceste cuvinte, Moise a urcat din nou pe munte. Dumnezeu i-a spus lui Moise că El va veni într-un nor și va vorbi cu el, astfel încât toți oamenii să poată auzi, pentru ca ei să poată crede în Moise pentru totdeauna. De asemenea, El a cerut oamenilor să se sfințească în prima și a doua zi a lunii a treia și să fie gata pentru că în a treia zi Domnul se va pogori pe munte²⁸⁷. Acum, știm că omul nu se poate sfinți; numai Dumnezeu este cel care sfințește²⁸⁸. Atunci, cum putem înțelege cuvântul Domnului? Am putea întreba același lucru cu privire la acele versete în care Dumnezeu ne îndeamnă să facem Legământul Său:

Deuteronom 4:¹³1 **Și-a vestit legământul Său, pe care v-a poruncit să-l păziți, Cele Zece Porunci, și le-a scris pe două table de piatră.**

Dumnezeu este Cel care sfințește și îndeamnă poporul Său să se sfințească, lăsându-L să-i sfințească. Când Dumnezeu îi îndeamnă să se sfințească, El i-a chemat să se pună pe ei înșiși și pe familiile lor în ordine, astfel încât să fie pregătiți emoțional și psihologic. El îi invită să înceteze să se împotrivescă și să îndepărteze orice ar putea împiedica prezența Sa, să reflecteze asupra credinței și relației lor cu El. Apoi, El

---

²⁸⁷ Exodul 19:1, 10

²⁸⁸ Leviticul 20:8; Exodul 31:13; Ezechiel 37:28

scrie legea Sa în inimile lor, făcându-i împlinitori ai ei prin auzirea cu credință.²⁸⁹

Dacă inima este în vechiul legământ, cuvântul Său va fi primit ca o povară de muncă, mai degrabă decât o promisiune de a fi prețuită. Omul carnal o percepe ca pe o muncă grea care ar trebui să o facă. Astfel, cuvântul poate fi înțeles în două moduri: duhovnicesc și carnal, devenind ca o oglindă care reflectă²⁹⁰ condiția noastră, pentru ca cei care împlinesc cuvântul sunt doar ascultătorii care țin și prețuiesc cuvântul în inimile lor.

Dumnezeu a instruit pe Moise să stabilească limite taberei din jurul muntelui, pentru ca oamenii să nu moară. Moise s-a pogorât de pe munte și a dat instrucțiunile. În a treia zi a dimineții s-au revărsat tunete, fulgere și un nor gros pe muntele Sinai și glasul puternic al unei trâmbițe. Moise i-a scos apoi pe oameni din tabără și s-au oprit la poalele muntelui. Domnul coborâse în foc, iar muntele era ca un cuptor cu fum înălțându-se și tot muntele se cutremura foarte mult.

Sunetul trâmbiței suna din ce în ce mai tare: Moise a vorbit și Dumnezeu a răspuns. Și Domnul s-a pogorât pe muntele Sinai și l-a chemat pe Moise, iar Moise s-a suit. Odată ce Moise a sosit, Domnul i-a poruncit lui Moise să coboare și să-i avertizeze pe oameni să nu încerce să se uite la Domnul²⁹¹, ca să nu piară din cauza slavei Sale²⁹². Apoi Moise s-a pogorât și Domnul S-a identificat ca fiind cel care i-a scos din Egipt și le-a dat cuvintele, cele zece porunci.²⁹³ Acesta a fost modul în care promisiunile lui Dumnezeu au fost date poporului, legea iubirii față de Dumnezeu²⁹⁴ și a iubirii față de om²⁹⁵. Următoarele

---

²⁸⁹ Galateni 3:2, 5; Evrei 4:2

²⁹⁰ Iacov 1:22-25

²⁹¹ Exodul 19:21

²⁹² Exodul 33:20

²⁹³ Exodul 20:1-17

²⁹⁴ Deuteronomul 6:5

²⁹⁵ Leviticul 19:34

versete ne spun despre modul în care Dumnezeu a apărut în ochii oamenilor:

Deuteronom 4:¹¹ Voi v-ați apropiat și ați stat la poalele muntelui. **Muntele era aprins și flăcările se ridicau până în inima cerului. Era întuneric, nori și negură deasă.** ¹² Și Domnul v-a vorbit din mijlocul focului; voi ați auzit sunetul cuvintelor Lui, dar n-ați văzut niciun chip, ci ați auzit doar un glas. ¹³ El Și-a vestit legământul Său, pe care v-a poruncit să-l păziți, Cele Zece Porunci, și le-a scris pe două table de piatră.

Deuteronom 5:²² Acestea sunt cuvintele pe care le-a rostit Domnul cu glas tare pe munte, **din mijlocul focului din nori și din negură deasă**, și le-a spus la toată adunarea voastră, fără să adauge ceva. Le-a scris pe două table de piatră și mi le-a dat. ²³ Când ați auzit glasul acela din mijlocul întunericului și pe când tot muntele era aprins, căpeteniile semințiilor voastre și bătrânii voștri s-au apropiat toți de mine ²⁴ și ați zis: 'Iată că Domnul, Dumnezeul nostru, ne-a arătat slava și mărimea Lui și noi I-am auzit glasul din mijlocul focului; astăzi, am văzut că Dumnezeu a vorbit unor oameni, și totuși au rămas vii. ²⁵ Și acum pentru ce să murim? Căci acest foc mare ne va mistui; dacă vom auzi și mai departe glasul Domnului, Dumnezeului nostru, vom muri. ²⁶ Cine este, în adevăr, omul acela care să fi auzit vreodată, ca noi, glasul Dumnezeului celui viu vorbind din mijlocul focului, și totuși să fi rămas viu?

Dumnezeu S-a revelat tuturor oamenilor din nor. Domnul era în mijlocul focului. Acest foc a fost înconjurat de nori și întuneric, pentru a proteja poporul de strălucirea slavei Sale. Cu toții puteau auzi glasul Lui, dar nu vedeau nici o înfățișare. Dumnezeu a rostit legământul, a dat cuvintele celor Zece Porunci și nu a mai vorbit; Nu a mai adăugat cuvinte.

Cuvântul lui Dumnezeu a fost auzit și știm că Tatăl face toate lucrurile prin Fiul Său²⁹⁶. Glasul Fiului lui Dumnezeu a fost cel care a declarat cuvântul lui Dumnezeu. Ștefan confirmă acest lucru atunci când spune:

Fapte 7:³⁸ El este acela care, în adunarea israeliților din pustie, cu îngerul care i-a vorbit pe muntele Sinai și cu părinții noștri, a primit cuvinte vii, ca să ni le dea nouă.

Acest înger care a vorbit cu Moise și cu poporul este El în care este numele Domnului²⁹⁷. Tatăl i-a dat Fiului „oracolele pline de viață pe care să ni le dea”. Aceste cuvinte ale Tatălui către Fiul au sunat ca un tunet și au zguduit pământul²⁹⁸. De aceea, Isus este identificat ca mesager sau înger, și ca un profet ca Moise²⁹⁹, care aduce cuvintele lui Dumnezeu³⁰⁰. Aceste cuvinte, spuse lui Moise și poporului, sunt cuvinte de viață. Legământul, cele zece porunci, sunt o declarație de existență neprihănită. Isus Însuși avea să spună mai târziu, când va vorbi despre cuvintele Tatălui:

Ioan 12:⁵⁰ Și știu că porunca Lui este viața veșnică: ...

Și cum este viața veșnică? Isus afirmă că cuvintele Sale sunt Duh și ele sunt viață³⁰¹. Știm că cuvintele lui Isus sunt cuvintele pe care Tatăl I le-a dat³⁰², pecare ni le dă – și astfel viața ne este canalizată prin mijlocitorul cuvintelor lui Dumnezeu.

Galateni 3:¹⁹ Atunci pentru ce este Legea? Ea a fost adăugată din pricina călcărilor de lege... **și a fost dată prin îngeri, prin mâna unui mijlocitor.**

---

²⁹⁶ 1 Corinteni 15:27; Coloseni 1:17-20

²⁹⁷ Exodul 23:20-21

²⁹⁸ Evrei 12:26; Ioan 12:29.

²⁹⁹ Deuteronomul 18:15

³⁰⁰ Exodul 23:20-22

³⁰¹ Ioan 6:63

³⁰² Ioan 14:10; 7:17

1 Timotei 2:⁵ Căci *există* un singur Dumnezeu și **un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni**, omul Isus Hristos;

Deci confirmăm că Tatăl și Fiul au fost prezenți când legământul a fost dat pe Muntele Sinai. Această lege a fost dată de Dumnezeu în mâinile unui mediator, Fiul lui Dumnezeu, lui Moise și poporului.

Considerații cu privire la Lege

Să ne gândim la câteva aspecte cu privire la legămintele și darea legii pe Muntele Sinai. A existat legea înainte de a fi declarată pe Muntele Sinai? A știut poporul lui Dumnezeu de cele zece porunci înainte de a fi proclamate acolo?

În primul rând, Sabatul le fusese deja amintit când Moise s-a întors în Egipt. Înainte de a ajunge la Sinai, li s-a amintit de Sabat prin dăruirea manei din cer și când israeliții nu s-au supus lui Dumnezeu au răspuns spunând că:

Exod 16:²⁸ Atunci, Domnul a zis lui Moise: „Până când aveți de gând să nu păziți poruncile și legile Mele?”

Deci, vedem că poporul lui Israel, la ieșirea din Egipt, a avut o cunoaștere a poruncilor și legilor lui Dumnezeu. Dar dacă mergem și mai departe înapoi în timp, citim următoarele cu privire la Avraam:

Geneza 26:⁵ pentru că Avraam a **ascultat** de porunca Mea și a **păzit** ce i-am cerut, a păzit poruncile Mele, orânduiri Mele și legile Mele.”

Avraam a ținut poruncile și astfel ele ar fi fost bine cunoscute de urmașii Săi, deoarece au fost transmise oral de la părinți la copii³⁰³. Numai cu Moise Dumnezeu Își dă legea în formă scrisă. Pavel confirmă că legea era deja cunoscută și exista în lume încă dinainte de a fi pronunțată pe Muntele Sinai:

---

³⁰³ Geneza 18:19

Romani 5:12 De aceea, **după cum printr-un singur om a intrat păcatul** în lume și prin păcat a intrat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuit....¹³ (Căci înainte de Lege păcatul era în lume. **Dar păcatul nu este ținut în seamă câtă vreme** nu este o lege

Versetul este clar în a ne spune că:

- a. Înainte ca legea să fie dată la Sinai, era păcat în lume.
- b. Când nu există lege, păcatul nu este imputat.
- c. Cu toate acestea, păcatul și moartea au intrat de către un singur om.
- d. Cu alte cuvinte, legea exista deja înainte ca Adam să păcătuiască. Când a păcătuit, păcatul a intrat în lume și atunci a fost imputat păcatul omului

În acest fel confirmăm că legea a fost în lume de dinainte și după ce omul a păcătuit. Legea a existat dintotdeauna. Legea a existat înainte, în timpul și după ce a fost declarată și scrisă pe Muntele Sinai. În acest sens, nu a existat nicio schimbare în relația dintre Dumnezeu și om. Nu s-a adăugat nimic nou. Aceași lege a existat încă de la început, cu aceleași pretenții pentru fiecare ființă umană. Acest lucru este firesc doar dacă considerăm că legea este neprihănirea lui Dumnezeu, manifestarea scrisă în limbajul uman a caracterului și modului de viață al lui Dumnezeu. Acum, după ce am stabilit acest lucru, nu putem evita să menționăm următorul verset:

Galateni 3:19 Atunci pentru ce este Legea? **Ea a fost adăugată din pricina călcărilor de lege**, până când avea să vină „Sămânța”, careia îi fusese făcută făgăduința; și a fost dată prin îngeri, prin mâna unui mijlocitor.

Legea a fost „adăugată din cauza încălcărilor”. Termenul care a fost tradus aici ca „adăugat” este același cuvânt care este tradus ca „vorbirea cuvintelor” în Evrei 12:19, care se referă la același eveniment:

Evrei 12:¹⁸ Voi nu v-ați apropiat de un munte care se putea atinge și care era cuprins de foc, nici de negură, nici de întuneric, nici de furtună,¹⁹ nici de sunetul de trâmbiță, nici de **glasul care vorbea** în așa fel că cei ce l-au auzit au cerut să nu li se mai vorbească,

Deci legea „adăugată” înseamnă că a fost „vorbită” sau „declarată”, din cauza încălcării.

Dacă legea ar fi existat dintotdeauna, de ce atunci a fost proclamată la Muntele Sinai?

Romani 5:²⁰ **Ba încă și Legea a venit pentru ca să se înmulțească greșeala**, dar unde s-a înmulțit păcatul, acolo harul s-a înmulțit și mai mult:

Israelii uitaseră aspecte ale legii în timp ce se aflau în Egipt, așa că legea a fost proclamată în mare măreție pentru a face păcatul „să abundă” – să fie mai clar și mai atroce – astfel încât harul lui Dumnezeu de a ierta și vindeca să „abundă mult mai mult”. Legea nu provoacă păcat, ci propria sa natură descoperă păcatul. Pavel spune acest lucru în altă parte:

Romani 7:¹³ Atunci, un lucru bun mi-a dat moartea? Nicidecum. Dar păcatul, tocmai ca să iasă la iveală ca păcat, mi-a dat moartea printr-un lucru bun, **pentru ca păcatul să se arate afară din cale de păcătos**, prin faptul că se slujea de aceeași poruncă.

Legea, care este bună, arată păcatul ca fiind nespus de păcătos. Păcatul a existat în viața israeliților, dar legea a fost declarată pentru ca natura teribilă a păcatului să se manifeste mai clar, împreună cu măreția lui Dumnezeu. Domnul s-a pogorât în foc, un stâlp de fum s-a ridicat din Sinai ca dintr-un cuptor, trâmbița lui Dumnezeu suna din ce în ce mai tare, muntele tremura foarte mult și pământul însuși tremura.

Acum, că această manifestare a avut loc, harul foarte mare a fost dat, de asemenea. Sfințenia lui Dumnezeu, solemnitatea legii și amploarea

păcatului, arătate prin acea experiență extraordinară de la Sinai, s-a făcut pentru ca oamenii să-și dea seama cât de mult au nevoie de Hristos. Observați acest proces important: În primul rând, ființelor umane li se oferă o revelație a păcatului și a naturii sale teribile, a deformării și monstruoșității sale. În al doilea rând, chiar acolo, în același timp și loc, când inima umană este condamnată, Romani 5:20 spune că se dă un har și mai mare.

Când Tatăl și Fiul au venit peste Muntele Sinai, ei nu au venit singuri. Citim:

Deuteronom 33:²El a zis: „Domnul a venit din Sinai și a răsărit peste ei din Seir, A strălucit din muntele Paran și a ieșit din mijlocul zecilor de mii de sfinți, Având în dreapta Lui focul legii.

Galateni 3:¹⁹ Atunci pentru ce este Legea? Ea a fost adăugată din pricina călcărilor de lege, până când avea să vină „Sămânța”, careia îi fusese făcută făgăduința; **și a fost dată prin îngeri, prin mâna unui mijlocitor.**

Oștirile cerești au fost dislocate și puse în ordine pe Muntele Sinai. Toată această glorie a avut scopul de a arăta întregului univers că:

Romani 3:²⁰ ... căci prin lege *este* cunoștința păcatului.

Dumnezeu încerca să-l mântuiască pe om, căci păcatul, care este încălcarea legii, naște moartea. Ne putem imagina situația în care poporul Israel a auzit și a primit această lege. Propria lor conștiință le-a spus și i-a convins de vinovăția lor de a încălca legea care se dădea. Granițele așezate pe Muntele Sinai au declarat că păcatul care a locuit în poporul Israel a fost moartea. În acest fel, oamenii au fost duși la ceea ce s-ar putea numi o „slujire a morții”³⁰⁴: când au auzit și au primit promisiunile lui Dumnezeu, cele zece porunci, a apărut condamnarea

---

³⁰⁴ 2 Corinteni 3:7

care a venit din vina încalcării legii. Atunci când trecem prin această experiență, se poate manifesta împietrirea inimii.

Legea nu putea da viață atunci și nu poate da viață astăzi. Cu toate acestea, dacă Israelul ar fi acceptat realitatea lor păcătoasă și ar fi auzit voia lui Dumnezeu de a-i face sfinți, acceptând harul și iertarea lui Dumnezeu în loc să-și împietrească inimile, atunci ei ar fi primit legea Duhului vieții în Hristos Isus³⁰⁵. Dar dacă inima este împietrită, această proclamare a legii nu aduce decât cunoașterea păcatului și convingerea morții. Versetul ne spune:

Romani 7:⁹ Odinioară, fiindcă eram fără Lege, trăiam, dar când **a venit porunca, păcatul a înviat, și eu am murit.**¹⁰ **Și porunca, ea, care trebuia să-mi dea viața, mi-a pricinuit moartea.**¹¹ Pentru că păcatul a luat prilejul prin ea m-a amăgit, și, prin însăși porunca aceasta, m-a lovit cu moartea.

Poporul Israel a trecut prin acest proces. Când legea a intrat în conștiința lor convingându-i, Dumnezeu chiar atunci și acolo a avut dorința de a le da harul Său prea mare pentru iertarea păcatelor și puterea unei vieți noi³⁰⁶. Dumnezeu a dorit ca ei să primească Duhul Său chiar atunci, pentru ca plinătatea fricii lor să fie convertită în biruință deplină asupra păcatului prin credință.

Legea devine apoi un învățător, un învățător, un instructor³⁰⁷ care, revelându-ne inevitabilitatea morții din cauza păcătoșeniei noastre, ne plasează la picioarele lui Hristos, pentru ca noi să putem primi de la El iertare, mângâiere, pace, speranță și Mângâietor³⁰⁸. Sabia Duhului este cuvântul lui Dumnezeu³⁰⁹, care străpunge „chiar până la despărțirea sufletului și a duhului, și a articulațiilor și măduvei, și este un

---

³⁰⁵ Romani 8:2.

³⁰⁶ Romani 5:20

³⁰⁷ Galateni 3:24; 4:1-2

³⁰⁸ Ioan 14:16.

³⁰⁹ Efeseni 6:17

discernător al gândurilor și intențiilor inimii”³¹⁰. Deși Duhul Sfânt ne convinge de păcat³¹¹, El este încă Mângâietorul. Există alinare și speranță în convingerea păcatului pe care El ni-o aduce. El ne arată spre Hristos³¹², Mielul care ia păcatele lumii, ca expresie a mării iubiri a lui Dumnezeu pentru noi, și ne îndeamnă să ne agățăm de El pentru a găsi ajutor în timp util.

Marele păcat al poporului Israel până în acel moment a fost lipsa lor de credință și încredere în Dumnezeu. Ei s-au încrezut mai mult în ei înșiși decât în Dumnezeu. În acest păcat vedem propriul nostru păcat. Ceea ce aveau nevoie era ca ceva să distrugă complet acea încredere în sine, astfel încât, odată ce a fost distrusă, credința să domnească în inimile lor. Legea a fost dată într-un mod de a provoca acest lucru, pentru a putea distruge încrederea în sine care domnea în *toate* inimile și să-i facă pe oameni să înțeleagă că neprihănirea legii nu vine prin fapte, ci prin auzirea cuvântului însuși care le dădea legea. Acum citim:

Galateni 3:¹⁷Iată ce vreau să zic: **un testament, pe care l-a întărit Dumnezeu mai înainte nu poate fi desființat**, așa ca făgăduința să fie nimicită de Legea venită după patru sute treizeci de ani.

Legământul lui Dumnezeu față de Hristos fusese deja confirmat cu 430 de ani înainte ca legea să fie dată la Sinai. Acest lucru contrastează ceea ce cred cei mai mulți; în ochii oamenilor, Dumnezeu ratifică legământul Său la evenimentul crucii. Legământul care a fost deja confirmat se referă la momentul în care Dumnezeu a promis țara seminței lui Avraam³¹³; cu alte cuvinte, El i-a promis-o lui Hristos. Acesta este modul în care Dumnezeu a ratificat legământul Său cu Hristos.

---

³¹⁰ Evrei 4:12-13

³¹¹ Ioan 16:8.

³¹² Ioan 15:26.

³¹³ Genesa 12:7

Ratificarea sau confirmarea legământului este repetarea și îndeplinirea angajamentului pe care Tatăl l-a dat Fiului Său atunci când El a mijlocit pentru umanitate în cazul în care ar putea cădea. Dumnezeu i-a promis Fiului Său moștenirea tuturor celor răscumparați.

Când i-a promis lui Avraam că va da țara lui Hristos, Tatăl a confirmat legământul sau promisiunile Tatălui către Hristos care au fost făcute în Cer înainte de căderea omului în păcat. Cu toate acestea, aceasta nu este prima dată când Dumnezeu a ratificat legământul Său.

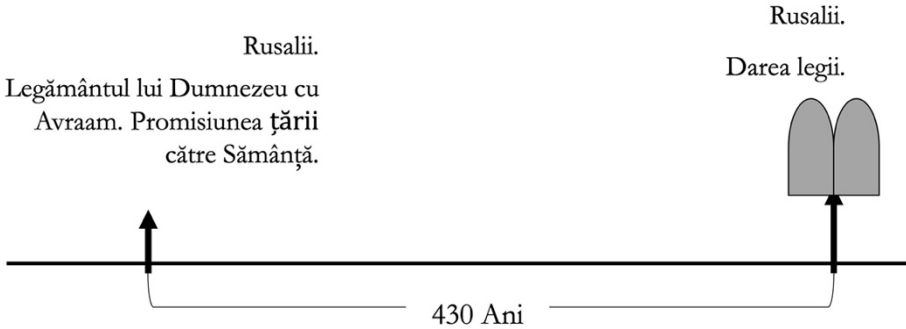
Geneza 3:¹⁵ Vrajmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta **îți va zdrobi capul**, și tu îi vei zdrobi călcâiul.”

Dumnezeu a dat legământul sau promisiunile Fiului Său, îmbarcându-se împreună cu El în răscumpărarea neamului omenesc. Acest lucru se face prin oferirea de iertare și har pentru a scrie neprihănirea lui Dumnezeu în inimile celor care vor auzi și păstra. Promisiunea lui Dumnezeu făcută lui Hristos a fost ratificată la primul păcat, iar harul este dat lui Adam și Evei. Dumnezeu a confirmat legământul Său cu Hristos prin promisiunea făcută femeii că Sămânța ei va zdrobi capul șarpelui.

Să revenim la textul pe care îl analizăm:

Galateni 3:¹⁷ Iată ce vreau să zic: un testament, pe care l-a întărit Dumnezeu mai înainte nu poate fi desființat, așa ca făgăduința să fie nimicită de Legea venită după patru sute treizeci de ani.

Legea venise exact după 430 de ani. Legea a fost dată la Sinai la cincizeci de zile după Sabatul pâinii nedospite, care avea să fie Duminica Rusaliilor, o altă zi de sărbătoare, și apoi descoperim că la aceeași dată a Cincizecimii, dar cu 430 de ani mai devreme, Avraam a primit promisiunea pământului în Sămânță.

Geneza 12:⁷ Domnul S-a arătat lui Avram și i-a zis: „**Toată țara aceasta o voi da seminței tale.**” Și Avram a zidit acolo un altar Domnului, care i Se arătase.

Dumnezeu i S-a arătat lui Avraam în ziua Primelor fructe și i-a dat legământul Său și l-a chemat să iasă din Haran în țara pe care Avea să i-o arate. Călătoria cu familia și bunurile sale avea să-i ia în jur de 40 de zile până când au ajuns la Shechem, unde Dumnezeu i S-a arătat din nou, acum în ziua Cincizecimii, și i-a promis sămânța. Nu numai atât, dar El a promis țara Seminței (cu alte cuvinte, lui Hristos)³¹⁴, ratificând astfel legământul Său cu Fiul Său. Acest verset³¹⁵ de la Pavel este cel care stabilește o a doua perioadă de 430 de ani, care este separată de cea din Exodul 12³¹⁶, care ne permite să stabilim împlinirea timpurilor pentru ambele perioade, iar cheia interpretării lor este ratificarea legământului lui Dumnezeu cu Fiul Său. Astfel, experiența lui Avraam este re-trăită de urmașii Săi 430 de ani mai târziu pentru a imprima evenimentele în mintea poporului lui Dumnezeu.

Deci legea nu a anulat și nici nu a respins promisiunea. De fapt, Dumnezeu a dat legea pentru ca Israelul să poată merge la Mântuitorul lor și să fie vindecat, și în acest fel promisiunea ar putea fi îndeplinită -

---

³¹⁴ Psalmii 2:7-12

³¹⁵ Galateni 3:17

³¹⁶ Exodul 12:40, 41

fîind socotit împreună cu Sămânța ca moștenitori. Primirea legii în inimile lor este ceea ce ar permite ca promisiunea lui Dumnezeu să fie împlinită. De aceea se spune că legea este legămîntul lui Dumnezeu; sunt promisiunile Sale. Legea nu invalidează în nici un fel promisiunea lui Dumnezeu; mai degrabă, face parte din promisiunea în sine.³¹⁷ Căci așa cum canalul poartă ceea ce vine de la sursă, chiar luând numele lucrului pe care îl poartă, tot așa legea aduce ceea ce promite legămîntul. Deci promisiunea moștenirii eterne este în lege atunci când este primită și devine o poruncă pentru viața veșnică.

Cum au reacționat oamenii la toată această experiență? Citim următoarele:

Exod 20:¹⁸ Și tot poporul a văzut tunetele, și fulgerele, și zgomotul trâmbiței și al muntelui fumând: și când oamenii au văzut-o, **s-au îndepărtat și au stat departe.** ¹⁹ Și ei i-au spus lui Moise: „**Vorbește tu cu noi și noi vom auzi: dar Dumnezeu să nu vorbească cu noi, ca nu cumva să murim.**” ²⁰ Și Moise a spus poporului: „**Nu vă temeți, căci Dumnezeu a venit să vă dovedească și ca frica Lui să fie înaintea fețelor voastre, pentru ca voi să nu păcătuiți.**”

Poporul îi cere lui Moise ca Dumnezeu să nu le mai vorbească³¹⁸, tocmai atunci când cererea lui Dumnezeu a fost ca ei să audă glasul Lui! Pavel verifică acest lucru:

Evrei 12:¹⁹ Și sunetul unei trâmbițe și glasul cuvintelor, glasul pe care **cei ce l-au auzit a implorat ca cuvîntul să nu le mai fie spus lor:**

Dumnezeu a dat cele Zece Porunci și, ca răspuns, toți bătrânii, reprezentându-i pe toți oamenii, au venit la Moise și i-au cerut lui Dumnezeu să nu le mai vorbească. Deci Dumnezeu nu a mai vorbit

---

³¹⁷ Galateni 3:27-29

³¹⁸ Deuteronomul 5:23-25

poporului imediat după cele 10 porunci, ci a vorbit numai lui Moise, pe care Israel îl ceruse să fie mijlocitorul lor. Ei au ales un mijlocitor defectuos, o ființă umană păcătoasă ca ei înșiși, când Dumnezeu a vrut de fapt să le dea un alt mijlocitor, „unul dintre o mie”³¹⁹ – Isus Hristos. Și Dumnezeu a acceptat cererea lor, care avea să aibă implicații mai târziu în vițelul de aur și în alte incidente.

Acum să revenim la cererea lor de a nu mai auzi glasul lui Dumnezeu. Nu citisem înainte că ei îi făgăduiseră lui Dumnezeu că vor face tot ce spusese Domnul? În doar trei zile și-au încălcat promisiunea făcută lui Dumnezeu. Vedem cum aceasta a fost o promisiune a firii pământești: mai întâi un Da, apoi un Nu. Și Dumnezeu i-a înțeles în natura lor carnală, dar cum a dorit ca inimile lor să fie mai receptive la cuvântul Său!

Deuteronom 5:²⁸ **Și DOMNUL a auzit glasul cuvintelor tale, când mi-ai vorbit; și DOMNUL mi-a spus: „Am auzit glasul cuvintelor acestui popor, pe care ți l-au spus: ei au spus bine tot ce au spus. ²⁹O, de ar fi o astfel de inimă în ei, pentru ca ei să se teamă de Mine și să țină toate poruncile Mele întotdeauna,** pentru ca să fie bine cu ei și cu copiii lor în vecii vecilor! ³⁰Du-te spune-le, „Du-te în corturile tale din nou.”

³¹Dar, în ceea ce te privește, stai aici lângă Mine și îți voi vorbi ție toate poruncile, legile și judecățile, pe care tu le vei învăța, pentru ca ei să le poată face în țara pe care eu le dau să o posede.”

Dumnezeu le-a dat speranță în eșecul lor: permițându-le să culegă consecințele, i-ar face să realizeze că omul nu este capabil, în puterea sa, să atingă înălțimile înalte ale sfințeniei. Deși acest lucru este adevărat, totuși ținerea poruncilor lui Dumnezeu este esențială pentru ca omul să fie mântuit, de aceea Dumnezeu Însuși ar face-o în inimile lor – dacă ar crede.

---

³¹⁹ Iov 33:23

Vechiul Legământ, ratificat și încălcat

Ratificarea Primului Legământ

După ce oamenii au cerut ca Dumnezeu să nu le mai vorbească, Moise a venit la El și Dumnezeu a continuat să vorbească direct cu Moise. Dumnezeu i-a dat legi suplimentare și, când a terminat aceste legi sau judecăți, El a spus:

Exod 23:²⁰ Iată, Eu trimit un Înger înaintea ta, ca să te ocrotească pe drum și să te ducă în locul pe care l-am pregătit.²¹ Fii cu ochii în patru înaintea Lui și ascultă glasul Lui; să nu te împotrivești Lui, pentru că nu vă va ierta păcatele, căci Numele Meu este în El.²² **Dar, dacă vei asculta glasul Lui și dacă vei face tot ce-ți voi spune, Eu voi fi vrăjmașul vrăjmașilor tăi și potrivnicul potrivnicilor tăi.**

Aici Tatăl face încă o dată apel la oameni să audă glasul Îngerului care rostește cuvintele lui Dumnezeu. Atunci Moise s-a dus pe munte și le-a spus toate cuvintele pe care i le-a dat Dumnezeu. Amintiți-vă că acesta este legământul omului cu Dumnezeu: Israel i-a promis lui Dumnezeu că *vor* face tot ce a spus Domnul, în loc să-L lase pe Dumnezeu să o facă în ei.

Deuteronom 5:²⁷ **Apropie-te mai bine tu și ascultă tot ce-ți va spune Domnul, Dumnezeul nostru; apoi să ne spui tu însuși tot ce-ți va spune Domnul, Dumnezeul nostru, și noi vom asculta și vom face.'**

Exod 24:⁵ A trimis pe niște tineri dintre copiii lui Israel, să aducă Domnului arderi-de-tot, și să junghie tauri ca jertfe de mulțumire.⁶ Moise a luat jumătate din sânge și l-a pus în străchini, iar cealaltă jumătate a stropit-o pe altar.⁷ **A luat cartea legământului și a citit-o în fața poporului. Ei au zis:**

„Vom face și vom asculta tot ce a zis Domnul.”⁸ Moise a luat sângele și a stropit poporul, zicând: „Iată sângele legământului pe care l-a făcut Domnul cu voi pe temeiul tuturor acestor cuvinte.”

Domnul a făcut referire la sacrificiile și jertfele arse după ce Israel a exprimat în mod explicit că ei nu mai doreau să audă glasul lui Dumnezeu³²⁰. Când Dumnezeu menționează jertfele de pace și jertfele arse, El spune: „jertfele **voastre** arse și jertfele voastre de pace”³²¹. Aceste ofrande și sacrificii sunt de la Israel.

Israelul a arătat că nu au credință în Dumnezeu, dar nu și-au dat seama de amploarea problemei lor. Ei încă se încredeau în ei înșiși și în capacitatea lor de a împlini cuvintele lui Dumnezeu. Din moment ce ei erau cei care modelau acest legământ, Dumnezeu a intrat în el în acord cu modul în care ei credeau.

Atunci Moise a luat sângele și l-a stropit peste popor, zicând: „Iată sângele legământului pe care l-a făcut Domnul”. Acum, am văzut că acestea sunt ofrandele și sacrificiile lui Israel, așa că legământul lui Israel se face cu promisiunile oamenilor, pe baza sângelui animalelor care nu au putut să-l facă pe cel care a făcut serviciul perfect. Acesta este modul în care poporul lui Israel a stabilit sau a încheiat primul legământ³²² cu Domnul. Dumnezeu a consimțit să intre în legământul oamenilor pentru a-i duce în legământul Său, unde *El* face promisiunile și le împlinește.

Evrei 9:¹⁸ De aceea, și întâiul legământ n-a fost sfințit fără sânge. ¹⁹Și, într-adevăr, Moise, după ce a rostit înaintea întregului norod toate poruncile Legii, a luat sânge de viței și de țapi, cu apă, lână stacojie și isop, a stropit cartea și tot

---

³²⁰ Exodul 20:19

³²¹ Exodul 20:24

³²² Evrei 9:9

norodul ²⁰ și a zis: „Acesta este sângele legământului care a poruncit Dumnezeu să fie făcut cu voi”.

Acest eveniment a fost confirmarea sau începutul primului legământ prin vărsarea de sânge. Pe lângă promisiunile omului, el îi oferă lui Dumnezeu și jertfe de sânge. Acestea erau ofrande de pace, ofrande de împăcare. Dumnezeu acceptă și intră în acest legământ în timp ce omul crede că acesta este legământul lui Dumnezeu!

Levitic 18:1 Domnul a vorbit lui Moise și a zis: ² „Vorbește copiilor lui Israel și spune-le: ‘Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru. ³ Să nu faceți ce se face în țara Egiptului, unde ați locuit, și să nu faceți ce se face în țara Canaanului, unde vă duc Eu: să nu vă luați după obiceiurile lor. ⁴ Să împliniți poruncile Mele și să țineți legile Mele: să le urmați. Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru. ⁵ **Să păziți legile și poruncile Mele: omul care le va împlini va trăi prin ele. Eu sunt Domnul!’**”

Aici Dumnezeu le spune clar că omul care face aceste lucruri va trăi. În promisiunile omului, în vechiul legământ, omul are ca scop să facă el însuși lucrarea lui Dumnezeu. Aceste promisiuni depind de om: dacă le va împlini, va trăi. Se mai spune:

Deuteronom 27:¹¹ În aceeași zi, Moise a mai dat următoarea poruncă poporului: ¹² „După ce veți trece Iordanul, Simeon, Levi, Iuda, Isahar, Iosif și Benjamin să stea pe muntele Garizim, ca să binecuvânteze poporul, ¹³ iar Ruben, Gad, Așer, Zabulon, Dan și Neftali să stea pe muntele Ebal, ca să rostească blestemul. ¹⁴ Și leviții să ia cuvântul și să spună cu glas tare întregului Israel; ... ²⁶ **Blestemat să fie cine nu va împlini cuvintele legii acesteia și cine nu le va face! Și tot poporul să răspundă: ‘Amin!’**

Omul care nu împlinește cuvintele acestei legi va fi blestemat. Pavel atribuie în mod specific acest lucru vechiului legământ, deoarece legea însăși spune că cel care le face va trăi în ele.

Galateni 3:¹¹ Și că nimeni nu este socotit neprihănit înaintea lui Dumnezeu prin Lege este învederat, căci „cel neprihănit prin credință va trăi”.¹² **Însă Legea nu se întemeiază pe credință, ci ea zice: „Cine va face aceste lucruri va trăi prin ele”.**

Cu toate acestea, pentru om acest lucru este imposibil, deoarece carnea este slabă³²³. Omul nu are puterea, puterea, nici voința de a le face³²⁴.

Acum, având în vedere că legământul care i-a fost confirmat lui Avraam conținea promisiunea răscumpărării, de ce s-a făcut un alt legământ cu privire la Sinai? Legământul lui Avraam îi includea pe toți cei care erau a lui Hristos; Prevederile sale erau suficient de ample, astfel încât să nu fie nevoie de niciun alt legământ. Atunci, de ce era nevoie de un alt legământ?

În timpul în care Israelul se afla în Egipt, poporul pierduse în cea mai mare parte cunoașterea lui Dumnezeu și principiile legământului pe care El îl făcuse cu Avraam. Aceasta fiind starea lor, Dumnezeu l-a trimis pe Moise cu o reformă religioasă și, de asemenea, i-a eliberat din sclavie pentru ca ei să-L poată sluji. În acest proces de izbăvire, Dumnezeu le-a arătat clar puterea, mila, dragostea și grija paternă față de ei. El i-a dus la Marea Roșie, unde au putut vedea că atunci când se confruntă cu o situație care era imposibil de scăpat din punct de vedere uman – și apoi El a deschis calea în mare. Acolo, ei puteau vedea neputința lor totală și incapacitatea de a se salva pe ei înșiși și nevoia lor absolută de ajutor divin. Când erau conștienți de acest lucru, Dumnezeu i-a eliberat. În mijlocul acestor evenimente, Dumnezeu a încercat ca ei să fie plini de respect, dragoste și recunoștință față de El și ca ei să vadă că El a fost cu adevărat Mântuitorul lor.

Acest proces prin care au trecut a fost, de asemenea, merit să graveze în mintea lor realități mai mari. Primul este că, la fel ca în lumea materială, așa și în lumea spirituală: ei erau complet incapabili să se

---

³²³ Romani 8:3

³²⁴ Romani 8:7

salveze din robia păcatului. Situația lor spirituală era exact ca prin ce treceau fizic: nu aveau posibilitatea să scape. Trăind într-un mediu plin de idolatrie, ei au avut o înțelegere greșită a sfințeniei lui Dumnezeu. Și nu numai atât, nici ei nu cunoșteau păcătoșenia lor insurmontabilă și incapacitatea lor totală de a se supune legii lui Dumnezeu. Ei trebuiau să învețe și să devină foarte conștienți de faptul că aveau nevoie urgentă de un Salvator.

Dumnezeu le-a revelat adevărata lor stare din nou și din nou în timpul călătoriei lor spre Muntele Sinai, unde le-a făcut cunoscută slava și măreția Sa și le-a dat promisiuni de binecuvântări abundente dacă au auzit glasul Său și au ținut și prețuit cuvântul Său. Dacă nu s-ar împotrivi, tot Israelul ar ajunge să fie un popor sfânt și o împărăție a preoților. Ei nu știau și nu înțelegeau că fără Hristos era cu neputință să păzească legea Sa.

Mielul de Paște, eliberarea de la Marea Roșie, stâlpul norului, mana și apa, toate acestea le-au fost explicate ca fiind simboluri ale lui Hristos și ale puterii Sale de a-i face ascultători. Cu toate acestea, ei nu erau încă conștienți de păcătoșenia lor și s-au grăbit să facă propriul legământ cu Dumnezeu. Ei s-au gândit că pot fi neprihăniți singuri și să se supună legii lui Dumnezeu și și-au stabilit repede propriul legământ, primul legământ, cu Dumnezeu. Astfel, ei au afirmat: „Tot ce a spus Domnul, vom face”.³²⁵

Ne amintim de Petru, care, necunoscând starea lui, a făcut, de asemenea, promisiuni Domnului nostru³²⁶. Chiar dacă toți ceilalți ucenici L-ar putea abandona pe Hristos, Petru a afirmat cu îngăduință că nu o va face. Asemenea lui Petru, Israel nu ar trebui să aștepte mult timp înainte ca starea păcătoasă reală a inimilor lor și nevoia lor stringentă de Hristos să le fie clar revelate. Când se stabilește primul legământ, nu este nevoie de Hristos, pentru că omul intenționează să

---

³²⁵ Exodul 24:7

³²⁶ Matei 26:30-35

facă singur cuvintele lui Dumnezeu, fără să-și dea seama că fără Hristos nu putem face nimic³²⁷.

Sanctuarul și lucrarea lui Dumnezeu

Odată ce primul legământ a fost stabilit, Moise a fost chemat să urce din nou pe munte, iar acum Domnul avea să-i arate într-un mod practic ce se întâmpla.

Exod 24:¹² Domnul a zis lui Moise: „Suie-te la Mine pe munte și rămâi acolo. **Eu îți voi da niște table de piatră** cu Legea și poruncile pe care le-am scris pentru învățătura lor.”

Când s-a descoperit că ei nu vor continua să asculte, ci mai degrabă au încercat să-și stabilească propria neprihănire, Dumnezeu le-a dat slujirea literei. Până acum, Dumnezeu a încercat să intre într-un legământ etern cu ei, unul în care să poată vorbi direct inimilor lor și în care oamenii să poată auzi glasul Său și să țină cuvintele Sale. Dar acum, când ei s-au împietrit pe o cale de a-L potoli pe Dumnezeu în loc să-L asculte, cum i-ar aduce Dumnezeu la o nouă slujire prin legământ a Duhului, în loc de o slujire umană a literei prin Moise?

Ei trebuiau să învețe că cuvântul lor era defect, inima lor instabilă și că inima lor era, în realitate, la dușmănie cu Dumnezeu. Și Dumnezeu a venit acolo unde erau, pentru a-i îndepărta de această stare, dându-le slujirea legii, slujirea legii scrise, cu scopul expres ca ei să poată recunoaște în cele din urmă cât de disperat aveau nevoie de Duhul lui Hristos pentru a le da o inimă nouă și pentru a scrie legea Sa în inimile lor.

În această slujire, El a declarat foarte clar starea lor. Din moment ce Dumnezeu nu a putut scrie legea în inimile lor, El ar scrie acum pe table de piatră. Piatra a fost o reflectare directă a împietririi inimilor lor. Dumnezeu în acest act a pus o oglindă în fața lor, pentru ca starea

---

³²⁷ Ioan 15:5.

inimilor lor să le fie arătată. Legea a devenit o oglindă care reflecta starea omului.³²⁸

Asumându-și responsabilitatea de a face lucrarea lui Dumnezeu, ei ignorau starea lor și au arătat o lipsă de apreciere față de puterea și sfințenia lui Dumnezeu. Numai atunci când oamenii sunt ignoranți față de neprihănirea lui Dumnezeu, ei încearcă să-și întemeieze propria lor neprihănire și, făcând aceasta, ei refuză să se supună neprihănirii lui Dumnezeu.

Romani 10:³ pentru că, întrucât n-au cunoscut neprihănirea, pe care o dă Dumnezeu, au căutat să-și pună înainte o neprihănire a lor înșiși și nu s-au supus astfel neprihănirii pe care o dă Dumnezeu

Promisiunile pe care le-au făcut, acest Vechi Legământ, au fost inutile.

Dumnezeu caută întotdeauna, de fiecare dată și în orice loc, să-și atragă copiii la Sine, indiferent de starea lor. Când El percepe cel mai mic semnal că există o dorință în ei de a-L sluji, El încearcă imediat să crească acea dorință de a aduce sufletul la o mai mare iubire, la o încredere mai completă și la o cunoaștere și înțelegere mai deplină și mai largă a lui Dumnezeu. Aceasta este ceea ce Dumnezeu ar încerca să facă pentru israeliți, care lucrează în mentalitatea în care au fost în.

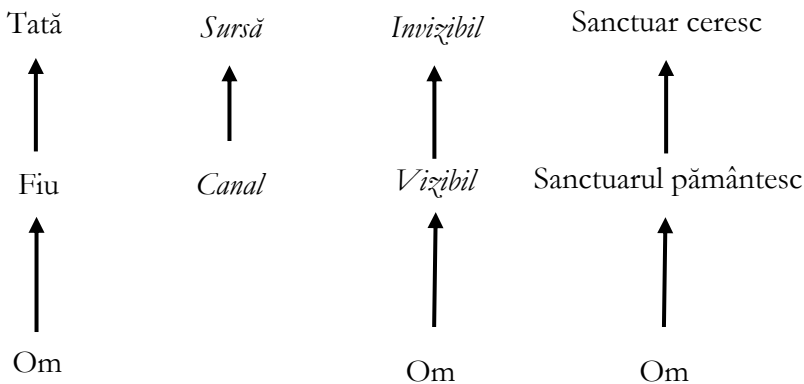
Dumnezeu avea să le dea instrucțiuni suplimentare cu privire la acest prim legământ. Deoarece ei doreau să lucreze, El le-a dat o sarcină prin care să se poată apropia acum de El: El a întemeiat sanctuarul și slujirea lui. Chiar dacă ei au picat testul atunci când au primit legea, Dumnezeu a vrut să folosească această dorință exprimată de a-L sluji, ducându-i într-o poziție mai favorabilă în ceea ce privește relația lor cu El. Deci, El le-a dat instrucțiuni și a vorbit într-un mod pe care el nu ar fi dacă cuvintele Sale ar fi fost acceptate și a crezut în primul rând.

---

³²⁸ Iacov 1:22-25h

Evrei 9:1 Apoi, într-adevăr, primul *legământ* a avut, de asemenea, rânduielei de slujire divină, și un sanctuar lumesc.

Sanctuarul în sine nu a fost o inovație, deoarece a fost doar o figură pământească a realităților cerești, în care oamenii să-și poată pune credința. Un canal vizibil a fost stabilit pentru a-i ajuta să ajungă, să înțeleagă și să se agațe de o realitate invizibilă. Sanctuarul pământesc este un canal vizibil, iar sanctuarul ceresc este sursa invizibilă.

După cum se spune:

Evrei 8:5 Ei fac o slujbă, care este chipul și umbra lucrurilor cerești, după poruncile primite de Moise de la Dumnezeu, când avea să facă cortul: „Ia seama”, i s-a zis, „să faci totul după chipul care ți-a fost arătat pe munte”.

Dumnezeu, prin sanctuar, avea să-i învețe realitățile noului legământ pe care îl respingeau. Pentru că se spunea:

Exod 25:8 **Să-Mi facă un locaș sfânt, și Eu voi locui în mijlocul lor.** 9 Să faceți cortul și toate vasele lui după chipul pe care ți-l voi arăta’.

Intenția lui Dumnezeu a fost atunci ca, prin sanctuarul pământesc, ei să poată învăța că Dumnezeu a vrut să trăiască în ei prin Duhul Său.³²⁹

Acum, Domnul nu locuiește în temple construite de mâini³³⁰. Ce ciudat, atunci, că El ar cere omului să construiască o casă în cazul în care El ar putea locui printre ei! De ce ar cere El așa ceva? Pur și simplu pentru că erau îngăduitori; ei credeau că pot face lucrările lui Dumnezeu fără a fi nevoie să-I dea loc să locuiască în inimile lor și să le inspire gândurile și faptele. Pentru că următoarele texte declară:

Psalmul 34:¹⁸ **DOMNUL este aproape** de cei care au o inimă frântă; Și mântuiește, pe cei cu un spirit smerit.

Isaia 57:¹⁵ Căci așa vorbește Cel Preaînalt, a cărui locuință este veșnică și al cărui Nume este sfânt: „Eu locuiesc în locuri înalte și în sfințenie, dar sunt cu omul zdrobit și smerit, ca să învierez duhurile smerite și să îmbărbătez inimile zdrobite.’

Domnul nu a putut locui în ei, pentru că El locuiește cu cei care au spirite frânte și umile. Dar aceasta nu a fost starea lor! Cu toate acestea, Domnul nu a renunțat la ei, ci, mai degrabă, a vrut să-Și manifeste prezența într-un mod marcat prin Sanctuar, sperând că în cele din urmă vor fi atrași de El. Domnul i-a dat lui Moise instrucțiuni cu privire la sanctuar, pornind de la Locul Preasfânt, scopul și semnificația lui și extinzându-se spre curtea exterioară. Apoi, El a dat instrucțiuni cu privire la preoție și la ofrande.

Exod 29: ⁴³ Acolo Mă voi întâlni cu copiii lui Israel și **locul acela va fi sfințit de slava Mea.** ⁴⁴ Voi sfinți cortul întâlnirii și altarul; voi sfinți pe Aaron și pe fiii lui, ca să fie în slujba Mea ca preoți. ⁴⁵ **Eu voi locui în mijlocul copiilor lui Israel și voi fi Dumnezeul lor.** ⁴⁶ Ei vor cunoaște că Eu sunt Domnul, Dumnezeul lor, care i-am scos din țara Egiptului, ca să locuiesc în mijlocul lor. Eu sunt Domnul, Dumnezeul lor.

---

³²⁹ Efeseni 2:22; 1 Corinteni 3:16

³³⁰ Faptele apostolilor 17:24

Dumnezeu a stabilit sanctuarul pentru ca ei să știe că Domnul este Dumnezeul lor, că El a vrut să locuiască printre ei și că în această locuință El va fi Dumnezeul lor, sfințindu-i cu prezența Sa. Slava lui Dumnezeu avea să aducă această sfințire. Și la sfârșitul capitolului 31, El a încheiat cu instrucțiuni cu privire la Sabat:

Exod 31:13 Vorbește copiilor lui Israel și spune-le: ‘Să nu care cumva să nu țineți sabbatele Mele, căci acesta va fi între Mine și voi, și urmașii voștri, **un semn după care se va cunoaște că Eu sunt Domnul, care vă sfințesc.**’

De ce ar repeta Dumnezeu instrucțiunile cu privire la sabbat? Sabbatul a fost dat ca o aducere aminte că Dumnezeu, și nu omul, este cel care sfințește pe om. Sabbatul este un memorial al creației și Dumnezeu a fost Cel care a creat – nu omul. Domnul este Cel care lucrează în noi lucrarea sfințeniei. Prin prezența Sa făcând Sabbatul sfânt, îl stabilește ca un memento și un semn al noului legământ, că în acea zi în special, Dumnezeu tânjește să dea cuvântul Său poporului Său. Astfel, Sabbatul devine pecetea sfințirii³³¹, semnul noului legământ și ziua comuniunii cu Hristos.

1 Corinteni 1:30 Și voi, prin El, sunteți în Hristos Isus. El a fost făcut de Dumnezeu pentru noi **înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare;**

Prin slujirea în sanctuar, Dumnezeu a vrut să-i învețe pe oamenii Săi că, prin prezența lui Hristos locuind în inimă, El va face din neprihănirea lui Dumnezeu o realitate în trupul lor.

Întemeierea sanctuarului a deschis un imens câmp de înțelegere cu privire la ceea ce face Dumnezeu pentru om în Legământul Nou. Și este imposibil să acoperim totul cu privire la acesta, totuși observăm următoarele:

---

³³¹ Ezechiel 20:12

- a. Există un Sanctuar și un adevărat cort, pe care Domnul le-a prezentat³³².
- b. Acest cort are un Mare Preot, care este Isus, care stă la dreapta Maiestății în ceruri.³³³
- c. Preoția, ofrandele și Sanctuarul pământesc sunt o figură și o umbră a lucrurilor cerești.³³⁴

Dovada în acest sens constă în faptul că Sanctuarul și serviciile sale vor fi efectuate în conformitate cu modelul care le-a fost arătat.³³⁵

Vițelul de aur

În timp ce Dumnezeu îi dădea instrucțiunile sale lui Moise, cei din tabără au uitat repede promisiunile făcute lui Dumnezeu.

Exod 32:1 Poporul, văzând că Moise zăbovește să se coboare de pe munte, s-a strâns în jurul lui Aaron și i-a zis: „Haide, fă-ne un dumnezeu care să meargă înaintea noastră, căci Moise, omul acela care ne-a scos din țara Egiptului, nu știm ce s-a făcut!” ...”⁷ Domnul a zis lui Moise: „Scoală și pogoară-te, căci **poporul tău**, pe care l-ai scos din țara Egiptului, s-a stricat.

Dumnezeu îi spune lui Moise să coboare pentru că „poporul tău” sa corupt. De ce spune poporul lui Moise? Nu sunt ei poporul lui Dumnezeu? La ce s-ar fi gândit Moise cu privire la rolul său și la lucrarea sa cu Israelul?

Văzând vițelul de aur și oamenii spurcându-se, Moise a rupt tablele celor Zece Porunci. Când Aaron a fost întrebat cu privire la ceea ce s-a întâmplat, el a dat explicația aberantă că oamenii i-au dat aur, el l-a

---

³³² Hebrews 8:2

³³³ Evrei 8:1

³³⁴ Evrei 8:3, 5

³³⁵ Evrei 8:5

aruncat în foc și din foc a ieșit vițelul³³⁶. Cum a putut Dumnezeu să se apropie de ei acum, având în vedere că ei Îl respingeau în mod clar și nu erau gata să recunoască greșeala lor?

Moise, a mijlocit pentru ei cu dragostea agape care vine din inima lui Dumnezeu: Moise este dispus sa-și dea viața pentru cei care murmurau atât de mult împotriva lui.³³⁷

În acest context, promisiunea că întregul Israel va fi o națiune de împărați și preoți a fost redusă la preoția copiilor lui Levi³³⁸. A fost propria lor încercare de a îndeplini promisiunile lui Dumnezeu, și apoi uitând de propria lor promisiune și răzvrătindu-se împotriva lui Dumnezeu, aceasta a făcut să-L oprească și neputând să le dea ceea ce El a dorit să dea. În cazul vițelului de aur, oamenii au încălcat legământul pe care l-au făcut cu Dumnezeu cu care s-au legat într-un legământ de sânge – pe care l-au promis cu sânge. Cu alte cuvinte, ei și-au promis propria viață în împlinirea ei.

Legământul pe care l-au făcut nu avea nici o mențiune de iertare. Termenii vechiului legământ erau ca omul care a făcut aceste lucruri (reoferindu-se la legea lui Dumnezeu) să trăiască prin ele³³⁹. De aceea, cel ce nu a continuat în toate lucrurile care au fost scrise în cartea legii să le facă ar fi blestemat³⁴⁰. În acest legământ vechi și acum încălcat, ei nu se puteau aștepta la favoarea lui Dumnezeu.

Dar acum, văzând că propriile lor promisiuni și legăminte erau inutile, ei puteau deveni conștienți de păcătoșenia lor și de nevoia lor de a avea un Salvator personal. Dorința lui Dumnezeu a fost ca ei să se alăture acum Lui prin credință și dragoste și să-L considere Mântuitorul din

---

³³⁶ Exodul 32:24

³³⁷ Exodul 32:30-34

³³⁸ Exodul 32:28-29

³³⁹ Romani 10:5, Galateni 3:12

³⁴⁰ Galateni 3:10

păcatele lor. Acum, ei ar putea începe să aprecieze și să observe beneficiile noului legământ.

Promisiunile mai bune ale lui Dumnezeu sunt noul legământ. Aici se arată clar că, deși erau eliberați de sclavia faraonului, ei erau încă robi ai păcatului. Iar această sclavie nu putea fi ruptă decât de Mielul lui Dumnezeu³⁴¹. Promisiunile lui Dumnezeu erau astfel la îndemâna lor, pentru că promisiunea era că El le va da legea Sa și o va scrie în inimile lor.

Sângele lui Hristos este ceea ce ne curăță de orice păcat. Ascultarea lui Hristos ne este dată. Nu mai trebuie să încercăm să ne stabilim propria neprihănire; în schimb, acceptăm neprihănirea lui Dumnezeu prin Hristos. Numai atunci Spiritul lui Dumnezeu va însufleți trupul muritor pentru a produce roade în timpul său. Numai prin Duhul lui Hristos putem călca pe urmele Sale. În acest sens, este important să stabilim în mod clar relația care există între credință și lege în noul legământ. Pavel spune:

Romani 3:³¹Deci, prin credință desființăm noi Legea?
Nicidecum. **Dimpotrivă, noi întărim Legea.**

Acesta este un aspect foarte important: credința nu face legea nulă, ci, mai degrabă, o stabilește. Unde întemeiază sau scrie credința legea? În inimă. Pentru că credința aude să țină și să prețuiască cuvântul în inimă.

Este cu neputință ca legea să-l justifice pe om, pentru că omul, în trupul său păcătos, nu poate păzi legea.

Romani 8:³Căci – **lucru cu neputință Legii, întrucât firea pământească o făcea fără putere** – Dumnezeu a osândit păcatul în firea pământească, trimițând, din pricina păcatului, pe Însuși Fiul Său într-o fire asemănătoare cu a păcatului,

---

³⁴¹ Ioan 8:34-36, Ioan 1:29

Prin Duhul Sfânt care scrie legea în inimă, credinciosul nu poate umbla după trup, ci după Duh, împlinind astfel neprihănirea legii. În acest sens, lucrarea lui Dumnezeu a fost întotdeauna aceeași de-a lungul veacurilor. Au existat diferite manifestări și evoluții ale puterii lui Dumnezeu, întotdeauna în funcție de nevoia fiecărui timp, grup și ființă³⁴².

Când ne uităm la Avraam, și apoi de-a lungul istoriei poporului Israel, vedem o evoluție în manifestarea planului salvării. Această evoluție este centrată pe revelația Salvatorului. Această manifestare crescândă a Salvatorului se găsește în simbolurile povestirilor Vechiului Testament. Același Salvator este apoi revelat în Noul Testament. Învățăturile Noului Testament sunt descoperite în aceleași povestiri și ceremonii ale poporului Israel din Vechiul Testament. Iar umbrele care I-au acoperit prezența încep să dispară pe măsură ce Hristos este clar revelat.

Să continuăm cu narațiunea poveștii poporului Israel:

Exod 33:1 Domnul a zis lui Moise: „Du-te și pornește de aici cu poporul pe care l-ai scos din țara Egiptului; suie-te în țara pe care am jurat că **o voi da lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov, zicând: ‘Seminței tale o voi da!’** ² Voi trimite înaintea ta un înger și voi izgoni pe canaaniți, amoriți, heteiți, fereziți, heviți și iebusiți. ³ Suie-te în țara aceasta unde curge lapte și miere. Dar **Eu nu Mă voi sui în mijlocul tău**, ca să nu te prăpădesc pe drum, căci ești un popor încăpățânat.”

Cum ar putea Dumnezeu să locuiască în ei dacă ar fi necredincioși, în ciuda unor astfel de nenumărate expresii ale iubirii? El nu ar putea fi printre ei pentru că slava Domnului i-ar mistui din cauza păcatelor lor.

Astfel, cortul întâlnirii a fost mutat în afara taberei, ca semn că păcatele poporului L-au făcut pe Dumnezeu să-Și întoarcă fața. Acum este momentul în care Moise îl roagă pe Dumnezeu în felul următor:

---

³⁴² Evrei 2:3-4

Exod 33:¹² Moise a zis Domnului: „Iată, Tu îmi zici: ‘Du pe poporul acesta!’ **Și nu-mi arăți pe cine vei trimite cu mine.** Însă Tu ai zis: ‘Eu te cunosc pe nume și ai căpătat trecere înaintea Mea!’ ¹³ Acum, dacă am căpătat trecere înaintea Ta, **arată-mi căile Tale; atunci Te voi cunoaște** și voi avea trecere înaintea Ta. Și gândește-Te că neamul aceasta este poporul Tău!”

Moise îi cere lui Dumnezeu să-i spună pe cine va trimite cu el. El îl imploră pe Dumnezeu să-i arate calea Lui, calea de a-L cunoaște pe Dumnezeu³⁴³. Moise îl cere pe Isus. Și la aceasta, Dumnezeu promite că El va trimite prezența³⁴⁴ Sa printre ei.

Posesia țării

Poporul Israel s-a apropiat de țara promisă, dar succesiunea anterioară de evenimente a prezis un rezultat dezastruos pentru această generație. Când Dumnezeu a încercat să le dea țara Canaanului, lipsa lor de credință în promisiunile lui Dumnezeu s-a manifestat încă o dată. În cuvântul Său, Dumnezeu a stabilit în mod clar modul în care ei vor poseda țara.

Exod 6:⁶ De aceea, spune copiilor lui Israel: ‘Eu sunt Domnul. Eu vă voi izbăvi din muncile cu care vă apasă egiptenii, vă voi izbăvi din robia lor și vă voi scăpa cu braț întins și cu mari judecăți. ⁷ Vă voi lua ca popor al Meu; Eu voi fi Dumnezeul vostru și veți cunoaște că Eu, Domnul, Dumnezeul vostru, vă izbăvesc de muncile cu care vă apasă egiptenii. ⁸ **Eu vă voi duce în țara** pe care am jurat că o voi da lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov; **Eu vă voi da-o în stăpânire; Eu, Domnul’.**

Dumnezeu a promis că îi va aduce în țara Canaanului în același mod în care i-a scos din Egipt: prin puterea Sa. Ei nu au avut niciodată nevoie

---

³⁴³ Ioan 14:6; 1:18

³⁴⁴ Exodul 33:14

să ia arme și nici să lupte împotriva răpitorilor lor pentru a părăsi Egiptul și nici nu au avut nevoie să folosească arme carnale împotriva Cananiților.

Exod 23:²⁰ Iată, trimit un înger înaintea ta, ca să te păzesc pe tine pe drum și să te aduc în locul pe care l-am pregătit...
²⁷ Voi trimite groaza Mea înaintea ta, voi pune pe fugă pe toate popoarele la care vei ajunge și voi face ca toți vrăjmașii tăi să dea dosul înaintea ta. ²⁸ Voi trimite viespile bondărești înaintea ta și vor izgoni dinaintea ta pe heviți, canaaniți și hetiiți. ²⁹ Nu-i voi izgoni într-un singur an dinaintea ta, pentru ca țara să n-ajungă o pustie și să nu se înmulțească împotriva ta fiarele de pe câmp. ³⁰ Ci le voi izgoni încetul cu încetul dinaintea ta, până vei crește la număr și vei putea să intri în stăpânirea țării.

Teroarea lui Dumnezeu avea să fie trimisă înaintea lor și aceasta i-ar face pe canaaniți să plece. Vestea despre cum au părăsit Egiptul, împreună cu vestea despre furnizarea miraculoasă de apă și mană, avea să ajungă în Canaan și să-i umple de teroare pe cei care își închiseseră inimile față de glasul lui Dumnezeu. De asemenea, dușmanii lui Israel le-ar fi eliberați – ceea ce înseamnă că dușmanii lor ar ajunge să fie fără protecția lui Dumnezeu, nu pentru că Dumnezeu este un respectator al persoanelor, ci din cauza deciziei lor de a-L alunga din viața lor, El nu ar mai putea să-i protejeze.

Dumnezeu i-ar face pe vrăjmașii lor să întoarcă spatele sau să fugă de ei. Faptul că Dumnezeu (nu ei) ar fi cel care ar alunga vrăjmașii din fața lor și le-ar da țara s-a repetat de mai multe ori³⁴⁵. În cazul în care Israelul a fost ispitit să se îndoiască de lucrarea lui Dumnezeu, s-au dat instrucțiuni clare.

Deuteronom 7:¹⁷ Poate că vei zice în inima ta: 'Neamurile acestea sunt mai mari la număr decât mine. Cum voi putea să

---

³⁴⁵ Deuteronomul 6:18; 11:22-25; Exodul 33:2; 34:11, 24; Leviticul 20:22-23

le izgonesc?' ¹⁸ Să nu te temi de ele. Adu-ți aminte ce a făcut Domnul, Dumnezeul tău, lui Faraon și întregului Egipt; ¹⁹ **adu-ți aminte de marile încercări pe care ți le-au văzut ochii, de minunile și semnele, de mâna tare și de brațul întins cu care te-a scos Domnul, Dumnezeul tău.** Așa va face Domnul, Dumnezeul tău, tuturor popoarelor de care te temi. ²⁰ **Domnul, Dumnezeul tău, va trimite chiar și viespi bondărești împotriva lor până la deplina nimicire a celor ce vor scăpa și se vor ascunde de tine.** ²¹ Să nu te înspăimânți de ei, căci Domnul, Dumnezeul tău, este în mijlocul tău, Dumnezeul cel mare și înfricoșat. ²² Și Domnul, Dumnezeul tău, va izgoni încetul cu încetul aceste neamuri dinaintea ta: nu le vei putea nimici îndată, ca să nu se înmulțească fiarele câmpului împotriva ta. ²³ Dar Domnul, Dumnezeul tău, le va da în mâna ta și le va pune cu totul pe fugă, până vor fi nimicite.

Dacă Israelul s-ar teme, ar face bine să-și amintească ce a făcut Domnul Dumnezeul lor lui Faraon și Egiptului, pentru că așa ar face Domnul acelor națiuni. Dumnezeu ar face-o; acest lucru El a ținut să le amintească:

Iosua 24:¹² Aam trimis înaintea voastră **viespe bondărească** și i-a izgonit dinaintea voastră, ca pe cei doi împărați ai amoriților: **nu cu sabia, nici cu arcul tău**

Viespile declară lucrarea lui Dumnezeu: nu prin sabie, nici prin putere³⁴⁶, pentru că războiul este duhovnicesc și nu carnal. În acest război, numai armele spirituale sunt puternice pentru a trage în jos de cetăți³⁴⁷.

2 Cronici 20:¹⁷ Nu veți avea de luptat în lupta aceasta; așezați-vă, **stați acolo și veți vedea izbăvirea pe care v-o va da**

---

³⁴⁶ Zaharia 4:6

³⁴⁷ 2 Corințieni 10:4

Domnul. Iuda și Ierusalim, nu vă temeți și nu vă înspăimântați; mâine, ieșiți-le înainte, și Domnul va fi cu voi!

Dumnezeu a vrut să le dea țara și să-i mântuiască în liniște. Și odată ajuns în țară, ce s-ar întâmpla? Cum ar fi distruse aceste națiuni? Contextul anterior explică modul în care s-ar fi putut întâmpla acest lucru:

Deuteronom 7:¹ **Când Domnul, Dumnezeul tău, te va aduce în țara în care vei intra și o vei lua în stăpânire și va izgoni dinaintea ta multe neamuri: pe hetiti, pe ghirgasiți, pe amoriți, pe canaaniți, pe fereziți, pe heviți și pe iebusiți, șapte neamuri mai mari la număr și mai puternice decât tine,** ² **când Domnul, Dumnezeul tău, ți le va da în mâini și le vei bate, să le nimicești cu desăvârșire, să nu închei legământ cu ele și să n-ai milă de ele.** ³ **Să nu te încuscrești cu popoarele acestea, să nu măriți pe fetele tale după fiii lor și să nu iei pe fetele lor de neveste pentru fiii tăi,** ⁴ **căci ar abate de la Mine pe fiii tăi și ar sluji astfel altor dumnezei; Domnul S-ar aprinde de mânie împotriva voastră și te-ar nimici îndată.** ⁵ **Dimpotrivă, iată cum să vă purtați cu ele: să le surpați altarele, să le sfărâmați stâlpii idolești, să le tăiați pomii închinați dumnezeilor lor și să ardeți în foc chipurile lor cioplite.**

Cum ar distruge Israelul cu totul aceste națiuni? Prin faptul că nu le arată milă făcând înțelegeri cu ei, nici căsătorindu-se cu ei. Dacă acest lucru s-ar întâmpla, inimile lor ar fi întoarse către alți zei. Distrugerea nu a fost prin uciderea lor cu sabie și arc, după cum aceste instrucțiuni fac evident. Fără a putea negocia cu israeliții, ei ar pleca și astfel împărățiile lor ar pieri. Singurul lucru pe care trebuiau să-l distrugă fizic erau altarele și idoli lor.

Văzând acest lucru, putem începe să vizualizăm lucrarea uimitoare a lui Dumnezeu care a fost planificată pentru copiii Săi. Înaintea unuia, o mie fugeau și, înaintea a doi dintre copiii lui Dumnezeu, zece mii

urmau să fugă³⁴⁸. Cei care se ascundeau în cetățile lor își vedeau zidurile căzând și, odată cu ei, curajul lor. Rahab și familia ei, Rut și atât de mulți alții ar auzi de Dumnezeuul lui Israel și au fost invitați să-L accepte.

În acest fel, ei vor fi inaugurați în împărăția preoților³⁴⁹ în care a fost chemată întreaga națiune. Faptul că Israelul va intra fără sabie, și fără arcuș, că locuitorii vor fugi de propriile lor temeri și că vor fi alungați de viespi și vor fi vomitați³⁵⁰ din țară, ar fi o minune printre națiuni. Repede, veștile ar fi ajuns în toate cele patru colțuri ale pământului cu privire la un popor care, fără instrumente umane, dar numai prin prezența și slava Dumnezeuului lor, deschisese marea³⁵¹. Acest lucru nu ar genera prejudecăți împotriva lor, nici dispute amare cu privire la teren; împărăția preoților s-ar fi răspândit, iar Evanghelia ar fi fost predicată fiecărui neam, limbă și popor.

Odată ce au ajuns la granițele Canaanului, cuvântul lui Dumnezeu a venit la ei:

Deuteronom 1:8 **Vedeți, v-am pus țara înaintea, intrați și luați în stăpânire țara** pe care Domnul a jurat părinților voștri, Avraam, Isaac și Iacov, că o va da lor și seminței lor după ei.

La fel cum au intrat în Marea Roșie, acum au fost invitați să intre în țară, pentru că Dumnezeu pusese deja pământul înaintea lor. Și El repetă:

Deuteronom 1:20 **Și eu v-am zis: 'Ați ajuns la Muntele Amoriților pe care ni-l dă Domnul, Dumnezeul nostru. 21** **Iată că Domnul, Dumnezeul tău, îți pune țara înaintea; suie-te, ia-o în stăpânire, cum ți-a spus Domnul, Dumnezeul părinților tăi; nu te teme și nu te înspăimânta.'** **22** **Voi v-ați apropiat cu toții**

---

³⁴⁸ Deuteronomul 32:30

³⁴⁹ Exodul 19:6

³⁵⁰ Leviticul 18:25

³⁵¹ Isaia 17:12; Apocalipsa 17:15

de mine și ați zis: 'Să trimitem niște oameni înaintea noastră ca să iscodească țara și să ne aducă răspuns cu privire la drumul pe care ne vom sui în ea și asupra cetăților în care vom ajunge.

Dumnezeu i-a chemat să se ridice și să posede țara și le-a spus cum se va face. Și ne întrebăm: Au auzit cuvântul? Au prețuit ei acest cuvânt în inimile lor? Nu. Ei au spionat țara pentru a găsi modul lor de a lua pământul. Atunci, Dumnezeu le-a îngăduit să umble în sfatul lor.

Numeri 13:¹ Domnul a vorbit lui Moise și a zis: ² „Trimite niște oameni să iscodească țara Canaanului, pe care o dau copiilor lui Israel. Să trimiți câte un om pentru fiecare din semințiile părinților lor, toți să fie dintre fruntașii lor.” ³ Moise i-a trimis din pustia Paran, după porunca Domnului; toți oamenii aceștia erau căpetenii ale copiilor lui Israel.

Dumnezeu le-a dat voia lor, dar El a cerut ca cei pe care i-au trimis să fie conducători printre ei: oameni care au fost aproape de Moise și au putut³⁵² vedea clar lucrarea lui Dumnezeu. Când s-au întors, și-au dat raportul:

Numeri 13:²⁸ „Dar poporul care locuiește în țara aceasta este puternic, cetățile sunt întărite și foarte mari. Ba încă am văzut acolo și pe fiii lui Anac...”

³⁰ Caleb a potolit poporul care cârtea împotriva lui Moise. El a zis: „Haidem să ne suim și să punem mâna pe țară, căci vom fi biruitori!”

³¹ Dar bărbații care fuseseră împreună cu el au zis: „Nu putem să ne suim împotriva poporului acestuia, căci este mai tare decât noi.” ³² Și au înnegrit înaintea copiilor lui Israel țara pe care o iscodiseră. Ei au zis: „Țara pe care am străbătut-o, ca s-o iscodim, este o țară care mănâncă pe locuitorii ei; toți aceia pe

---

³⁵² Exodul 24:9-11

care i-am văzut acolo sunt oameni de statură înaltă.³³ Apoi, am mai văzut în ea pe uriași, pe copiii lui Anac, care se trag din neamul uriașilor: înaintea noastră și față de ei parcă eram niște lăcuste.”

Toate cuvintele lui Dumnezeu cu privire la ceea ce el le-a promis au fost ignorate, nici nu a fost acolo amintirea lucrării lui Dumnezeu în a le scoate din Egipt. Ei s-au văzut doar pe ei înșiși și au crezut că trebuie să împlinească promisiunea lui Dumnezeu. Ei credeau că trebuie să cucerească țara cu forța. Văzând că acest lucru era imposibil pentru ei, ei l-au acuzat pe Dumnezeu că i-a scos pentru a-i distruge. Ce acuzație teribilă! În ciuda apelurilor lui Moise, ei încă nu credeau și nici nu voiau să intre în țară³⁵³.

Și Dumnezeu le-a dat încă o dată voia lor, spunându-le că nu vor intra în țară. Când au auzit acest lucru, au decis să intre, arătând astfel că o inimă împietrită de răzvrătire vrea de fapt să facă opusul a ceea ce spune Dumnezeu, indiferent de circumstanță.

Deuteronom 1:41 Voi ați răspuns și mi-ați zis: ‘Am păcătuțit împotriva Domnului; **ne vom sui și ne vom bate, cum ne-a poruncit Domnul, Dumnezeul nostru.**’ Și v-ați încins fiecare armele și v-ați încumetat să vă suiți pe munte.

Ei au ignorat încă o dată cuvântul lui Dumnezeu, nerespectându-L, dar în mod tragic au crezut că Dumnezeu le cere să lupte cu armele de război ale omului. S-au ridicat, au fost învinși și s-au întors în deșert, unde aveau să rătăcească patruzeci de ani.

Isaia 30:15 Căci așa vorbește Domnul Dumnezeu, Sfântul lui Israel: „În liniște și odihnă va fi mântuirea voastră, **în seninătate și încredere va fi tăria voastră.**” Dar n-ați voit!

Acesta este un mare avertisment pentru aceia dintre noi care au ajuns la sfârșitul veacurilor. Este clar că nici o demonstrație de putere sau glorie

---

³⁵³ Deuteronomul 1:19-32

nu este suficientă pentru a-i converti pe cei care nu doresc să se convertească. Nici nu vor fi convinși, deși unul a înviat din morți³⁵⁴.

Intenția inițială a lui Dumnezeu a fost ca Vechiul Israel să ducă Evanghelia în lume, cu o primă escală în țara Canaanului, de unde împărăția preoților să poată fi extinsă pe tot pământul și, în cele din urmă, să le dea pământul promis restaurat împreună cu viața veșnică. Cu toate acestea, lipsa lor de credință, neîncrederea lor și împietrirea inimii au făcut imposibilă pentru Dumnezeu să îndeplinească toate aceste promisiuni.

Dumnezeu nu și -a putut îndeplini promisiunea; El nu le-a putut introduce în Canaanul ceresc, ei fiind în această stare. Și Dumnezeu le-a arătat această situație făcându-i să se întoarcă în deșert timp de patruzeci de ani, întreaga generație a celor mai în vârstă de peste 20 de ani neputând intra în Canaan. Ei s-au descalificat de la a primi realitatea mai mare, iar acest lucru le este arătat în acest pelerinaj suplimentar. Versetul explică acest lucru în acest fel:

Fapte 13:¹⁸ Timp de aproape patruzeci de ani, le-a suferit purtarea în pustie.

Dumnezeu a suferit practicile și provocările lor. Istoria acestei generații este una de murmur și rebeliune constantă.

Psalmul 78:²² Pentru că ei nu credeau în Dumnezeu și nu se încredeau în mântuirea Lui:

Nu L-au crezut pe Dumnezeu. Ei nu s-au încrezut în mântuirea Domnului. Ei nu s-au încrezut în Isus.

Psalms 81:⁸ Ascultă, poporul Meu, și te voi sfătui, Israele, de M-ai asculta!⁹ Niciun dumnezeu străin să nu fie în mijlocul tău și să nu te închini înaintea dumnezeilor străini!¹⁰ Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău, care te-am scos din țara Egiptului

---

³⁵⁴ Luca 16:31; Ioan 11:44-53

deschide-ți gura larg, și ți-o voi umple!... ¹³ **O! de M-ar asculta poporul Meu, de ar umbla Israel în căile Mele!** ¹⁴ **Într-o clipă aș înfrunta pe vrăjmașii lor, Mi-aș întoarce mâna împotriva potrivnicilor lor;** ¹⁵ **cei ce urăsc pe Domnul l-ar linguși, și fericirea lui Israel ar dăinui în veci.**

Dacă Israel ar fi primit și ar fi prețuit legământul lui Dumnezeu, ei ar fi ținut poruncile Sale, care includ „să nu ucizi”. Dacă Israel ar fi auzit și ar fi prețuit cuvintele lui Dumnezeu, Dumnezeu i-ar fi răsturnat pe vrăjmașii lor, iar cei care l-au urât pe Iehova s-ar fi supus Lui. Israelul ar fi fost comoara specială a lui Dumnezeu, poporul sfânt și întreaga națiune o preoție împărătească pe tot pământul. Timpul lor ar fi fost pentru totdeauna. Astfel, Dumnezeu ar fi putut îndeplini promisiunile făcute lui Avraam.³⁵⁵

Ce s-a întâmplat cu Israelul?

Moise însuși le spune când rezumă povestea:

Deuteronom 9:24 **Voi v-ați răzvrătit împotriva DOMNULUI din ziua în care v-am cunoscut.**

După ce L-a întâlnit pe Dumnezeu în rugul aprins, Moise le-a adus, pentru prima dată, cuvintele și promisiunile lui Dumnezeu, dar nu au auzit din cauza robiei crude și a angoasei spiritului în care se aflau. Și la sfârșitul vieții sale, Moise a reproșat această atitudine în popor. De ce rebeliunea a devenit caracteristica definitorie a Israelului?

Ieremia 9:13 **Iar Iehova a zis: Din pricina abandonării legii Mele pe care am pus-o înaintea lor, Și ei nu au ascultat de glasul Meu și nici nu au intrat în ea,** ¹⁴ **Și umblă după încăpățânarea inimii lor, Și după Baalim, că strămoșii lor i-au învățat, YLT**

---

³⁵⁵ Faptele apostolilor 7:17

Ne ascultând, Israel a abandonat legea pe care Dumnezeu Însuși le-a dat-o și s-au dus după zeii inimii lor. Și cum s-a întâmplat acest lucru?

Ieremia 11:⁶ Domnul mi-a zis iarăși: „Vestește toate cuvintele acestea în cetățile lui Iuda și pe ulițele Ierusalimului și zi: **‘Ascultați cuvintele legământului acestuia și împliniți-le!**’⁷ Căci am înștiințat pe părinții voștri din ziua când i-am scos din țara Egiptului și până în ziua de azi; i-am înștiințat în toate diminețile zicând: „**Ascultați glasul Meu!**”⁸ Dar ei n-au ascultat, n-au luat aminte, ci au urmat fiecare pornirile inimii lor rele. De aceea am împlinit asupra lor toate cuvintele legământului acestuia pe care le poruncisem să-l păzească, și pe care nu l-au păzit’.”⁹ Domnul mi-a zis: „Este o uneltire între bărbații lui Iuda și între locuitorii Ierusalimului.”¹⁰ **S-au întors la nelegiuirile celor dintâi părinți ai lor, care n-au vrut să asculte cuvintele Mele și s-au dus și ei după alți dumnezei ca să le slujească. Casa lui Israel și casa lui Iuda au călcat legământul Meu pe care-l făcusem cu părinții lor.**

Israelii nu și-au dat seama niciodată de ce ar trebui să asculte, pentru că glasul lui Dumnezeu este puternic; El a poruncit, și a ajuns să fie. Așa a fost în lumea naturală. Dar Dumnezeu nu va forța ființele umane³⁵⁶; El va lucra doar cu acordul lor. Același lucru ne este revelat într-un alt verset din aceeași carte:

Ieremia 7:²³ Ci iată porunca pe care le-am dat-o: „Ascultați glasul Meu, și Eu voi fi Dumnezeul vostru, iar voi veți fi poporul Meu; umblați pe toate căile pe care vi le-am poruncit, ca să fiți fericiți!”²⁴ Dar ei n-au ascultat și n-au luat aminte, ci au urmat sfaturile și pornirile inimii lor rele, au dat înapoi și n-au mers înainte.²⁵ Din ziua când au ieșit părinții voștri din Egipt până în ziua de azi, v-am trimis pe toți slujitorii Mei,

---

³⁵⁶ Psalmii 33:9

prorociei, i-am trimis în fiecare zi, de dimineață. ²⁶ Dar ei nu M-au ascultat, n-au luat aminte, și-au înțepenit gâtul și au făcut mai rău decât părinții lor. YLT

Dacă ei aud glasul divin, Dumnezeu devine Dumnezeul lor și ei devin poporul Său. Și cum s-ar întâmpla asta? Cum ar face-o Dumnezeu?

2 Corinteni 6:¹⁶ Cum se împacă Templul lui Dumnezeu cu idolii? Căci noi suntem Templul Dumnezeului celui viu, cum a zis Dumnezeu: „Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeul lor și ei vor fi poporul Meu”

Efeseni 2:¹⁹ Așadar, voi nu mai sunteți nici străini, nici oaspeți ai casei, ci sunteți împreună-cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu, ²⁰ fiind zidiți pe temelia apostolilor și prorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos. ²¹ În El toată clădirea, bine încheată, crește ca să fie un Templu sfânt în Domnul. ²² Și prin El și voi sunteți zidiți împreună, ca să fiți un locaș al lui Dumnezeu, prin Duhul.

Acest lucru se poate întâmpla numai cu Dumnezeu trăind printre ei, în inimile lor prin Duhul Său. Dacă ar accepta această promisiune, Dumnezeu le-ar da plinătatea răscumpărării.

Dar ei nu L-au auzit pe Dumnezeul lor. Și aceasta îi aduce înapoi în Egipt, în sclavie, în robie. Și, în cele din urmă, le dispersează în cele patru colțuri ale pământului.

Neemia 9:¹⁴ Le-ai făcut cunoscut Sabatul Tău cel sfânt și le-ai dat prin robul Tău Moise porunci, învățături și o Lege. ¹⁵ Le-ai dat, de la înălțimea cerurilor, pâine când le era foame și ai scos apă din stâncă atunci când le era sete. Și le-ai spus să intre în stăpânirea țării pe care jurasei că le-o vei da. ¹⁶ Dar părinții noștri s-au îngâmfat și și-au înțepenit grumazul. N-au urmat poruncile Tale, ¹⁷ n-au vrut să asculte și au dat uitării minunile pe care le făcusei pentru ei. Și-au înțepenit grumazul și, în răzvrătirea lor, și-au pus o căpetenie ca să se întoarcă în robia lor. Dar Tu, Tu ești un Dumnezeu gata să

ierți, îndurător și milostiv, încet la mânie și bogat în bunătate.
Și nu i-ai părăsit.

Poporul Israel a acționat cu mândrie, nu a putut să-și recunoască erorile. Ei au fost atașați de robia lor.

Psalm 81:7 Ai strigat în necaz și te-am izbăvit; ți-am răspuns în locul tainic al tunetului și te-am încercat la apele Meriba.⁸ **Ascultă, poporul Meu, și te voi sfătui, Israele, de M-ai asculta!** ⁹Niciun dumnezeu străin să nu fie în mijlocul tău și să nu te închini înaintea dumnezeilor străini! ¹⁰Eu sunt Domnul, Dumnezeuul tău, care te-am scos din țara Egiptului; deschide-ți gura larg, și ți-o voi umple! ¹¹**Dar poporul Meu n-a ascultat glasul Meu, Israel nu M-a ascultat.** ¹²**Atunci i-am lăsat în voia pornirilor inimii lor și au urmat sfaturile lor.**

Ce a trebuit să facă poporul lui Israel? Să deschidă gura lor, pentru ca Dumnezeu să o umple cu fiecare cuvânt care vine din gura lui Dumnezeu³⁵⁷. Deschide gura lor, ca Dumnezeu să o umple cu pâine din cer.³⁵⁸ Deschizând gura, pentru ca Dumnezeu să le dea din apa care izvorăște din viața veșnică.³⁵⁹

Dar oamenii nu au vrut să audă, Dumnezeu a trebuit în cele din urmă să renunțe la ei³⁶⁰. Respectând decizia lor, El i-a lăsat la sfatul lor și ei apoi a făcut voia lor. Există două voințe: voia lui Dumnezeu și voia omului. Dacă omul refuză să fie ajutat de Dumnezeu, El îl va lăsa pe om după voia lui.

Să vedem un alt verset care descrie ce s-a întâmplat:

Zaharia 7:¹¹ Dar ei n-au vrut să ia aminte, ci au întors spatele și și-au astupat urechile ca să n-audă.¹² Și-au făcut inima ca

---

³⁵⁷ Deuteronomul 8:3; Matei 4:4

³⁵⁸ Ioan 6:32-35, 37, 48-59

³⁵⁹ Ioan 4:10.

³⁶⁰ Evrei 8:9

diamantul de tare, ca să n-asculte Legea, nici cuvintele pe care li le spunea Domnul oștirilor, prin Duhul Său...

Această lecție Pavel ne avertizează să nu repetăm:

Evrei 3:⁷ De aceea, cum zice Duhul Sfânt: „Astăzi, dacă auziți glasul Lui,⁸ nu vă împietriți inimile ca în ziua răzvrătirii, ca în ziua ispitirii în pustie,⁹ unde părinții voștri M-au ispitit și M-au pus la încercare și au văzut lucrările Mele patruzeci de ani!¹⁰ De aceea M-am dezgustat de neamul acesta și am zis: ‘Ei totdeauna se rătăcesc în inima lor. N-au cunoscut căile Mele!’¹¹ Am jurat dar în mânia Mea că nu vor intra în odihna Mea!”¹² Luați seama dar, fraților, ca niciunul dintre voi să n-aibă o inimă rea și necredincioasă, care să vă despartă de Dumnezeu cel viu.¹³ Ci îndemnați-vă unii pe alții în fiecare zi, câtă vreme se zice: „Astăzi”, pentru ca niciunul din voi să nu se împietrească prin înșelăciunea păcatului...¹⁹ Vedem dar că n-au putut să intre din pricina necredinței lor. 4:¹ Să luăm dar bine seama ca, atâta vreme cât rămâne în picioare făgăduința intrării în odihna Lui, niciunul din voi să nu se pomenească venit prea târziu.² Căci și nouă ni s-a adus o veste bună ca și lor, dar lor cuvântul care le-a fost propovăduit nu le-a ajutat la nimic, pentru că n-a găsit credință la cei ce l-au auzit.

Respingerea lui Dumnezeu de către Israel I-a provocat multă suferință și durere, pentru că Dumnezeu știa unde va duce. El nu a putut găsi mulțumire în această generație, deoarece aceștia nu au vrut de fapt să știe cum El a fost în realitate. Ce tragedie teribilă, pentru că Israelul a ajuns să treacă prin aceeași experiență prin care a trecut faraonul. Așa cum el și-a împietrit inima când s-a confruntat cu mila lui Dumnezeu, la fel a făcut și Israelul.

Care a fost cauza împietririi inimilor lor? Se datorează înșelăciunii păcatului. Când legea intră în conștiința lor, convingându-i de păcat și de moarte, păcatul îl face pe om să nu vadă harul și astfel devine orb în

necredință. Sunt jigniți și nu mai vor să audă. Ei decid și mai ferm să îndeplinească promisiunile lui Dumnezeu în propria lor putere.

Glasul Duhului Sfânt promite să-i vindece, zicând că „dacă vrea cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mă urmeze”³⁶¹.

Este lepădarea de sine că omul rezistă; omul este mândru și el rezistă recunoașterii propriei sale condiții. Inima este împietrită atunci când omul nu recunoaște că are nevoie de ajutor. Observați cum este descrisă situația:

Deuteronom 33:²El a zis: „Domnul a venit din Sinai Și a răsărit peste ei din Seir, A strălucit din muntele Paran Și a ieșit din mijlocul zecilor de mii de sfinți, Având în dreapta Lui focul legii. **³Da, El iubește popoarele; Toți sfinții sunt în mâna Ta...**

Isaia 63:⁷Voi vesti îndurările Domnului, faptele Lui minunate, după tot ce a făcut Domnul pentru noi! Voi spune marea Lui bunătate față de casa lui Israel, căci i-a făcut după îndurările și bogăția dragostei Lui. **⁸El a zis: „Negreșit, ei sunt poporul Meu, niște copii care nu vor fi necredincioși!” Și astfel El s-a făcut Mântuitorul lor. ⁹În toate necazurile lor n-au fost fără ajutor și Îngerul care este înaintea Fetei Lui i-a mântuit; El Însuși i-a răscumpărat, în dragostea și îndurarea Lui, și necurmat i-a sprijinit și i-a purtat în zilele din vechime. ¹⁰Dar ei au fost neascultători și au întristat pe Duhul Lui cel sfânt, iar El li S-a făcut vrăjmaș și a luptat împotriva lor. ¹¹Atunci poporul Său și-a adus aminte de zilele străvechi ale lui Moise și a zis: „Unde este Acela care i-a scos din mare, cu păstorul turmei Sale? Unde este Acela care pune în mijlocul lor Duhul Lui cel sfânt; ¹²care povățuia dreapta lui Moise, cu brațul Său cel slăvit; care despica apele**

---

³⁶¹ Luca 9:23.

înaintea lor, ca să-Și facă un Nume veșnic;¹³ care îi călăuzea prin valuri, ca un cal pe loc neted, fără ca ei să se poticnească?”¹⁴ „Ca fiara, care se pogoară în vale, așa i-a dus Duhul Domnului la odihnă. Așa ai povățuit Tu pe poporul Tău, ca să-Ți faci un Nume plin de slavă!”.

Dumnezeu Și-a iubit poporul; El le-a avut în palma mâinii Sale. Îndurarea și beneficiile pe care El le-a dat poporului Său, atât fizice, cât și spirituale, au fost nenumărate. El a fost Salvatorul lor. Și Dumnezeu s-a simțit îndurerat de suferința lor și i-a răscumpărat, i-a mântuit și i-a purtat în orice moment. Cu toate acestea, Spiritul pe care El a vrut să le dea a fost respins și întristat. În nebunia lor păcătoasă, ei au văzut ca pe un dușman³⁶². Duhul lui Hristos care încerca să-i vindece. Moise însuși depune mărturie despre ceea ce au făcut:

Deuteronom 32:1 „Luați aminte, ceruri, și voi vorbi; Ascultă, pământule, cuvintele gurii mele!² Ca ploaia să curgă învățăturile mele, Ca roua să cadă cuvântul meu, Ca ploaia repede pe verdeață, Ca picăturile de ploaie pe iarbă!³ Căci voi vesti Numele Domnului. Dați slavă Dumnezeului nostru!⁴ El este Stânca; lucrările Lui sunt desăvârșite, Căci toate căile Lui sunt drepte; El este un Dumnezeu credincios și fără nedreptate, El este drept și curat.⁵ **Ei s-au stricat; Netrebnicia copiilor Lui este rușinea lor! Neam îndărătnic și stricat!** ⁶ **Pe Domnul Îl răsplățiți astfel?** Popor nechibzuit și fără înțelepciune? Nu este El oare Tatăl tău, care te-a făcut, Te-a întocmit și ți-a dat ființă? ⁷ Adu-ți aminte de zilele din vechime, Socotește anii, vârstă de oameni după vârstă de oameni, Întreabă pe tatăl tău, și te va învăța, Pe bătrânii tăi, și îți vor spune.

⁸ Când Cel Preaînalt a dat o moștenire neamurilor, Când a despărțit pe copiii oamenilor, A pus hotare popoarelor După

---

³⁶² Efeseni 4:30

numărul copiilor lui Israel, ⁹ Căci partea Domnului este poporul Lui, Iacov este partea Lui de moștenire. ¹⁰ El l-a găsit într-un ținut pustiu, Într-o singurătate plină de urlete înfricoșate; **L-a înconjurat, l-a îngrijit Și l-a păzit ca lumina ochiului Lui.** ¹¹ **Ca vulturul care își scutură cuibul, Zboară deasupra puilor, Își întinde aripile, îi ia Și-i poartă pe penele lui:** ¹² **Așa a călăuzit Domnul singur pe poporul Său, Și nu era niciun dumnezeu străin cu El.** ¹³ L-a suit pe înălțimile țării, Și Israel a mâncat roadele câmpului; I-a dat să sugă miere din stâncă, Untdelemnul care iese din stânca cea mai tare,

¹⁴ Untul de la vaci și laptele oilor, Cu grăsimea mieilor, A berbecilor din Basan și a țapilor, Cu grăsimea grâului, Și ai băut vinul, sângele strugurelui. ¹⁵ Israel s-a îngărășat și a azvârlit din picior; Te-ai îngărășat, te-ai îngroșat și te-ai lățit! **Și a părăsit pe Dumnezeu, Ziditorul lui, A nesocotit Stânca mântuirii lui,** ¹⁶ **L-au întărâtat la gelozie prin dumnezei străini, L-au mâniat prin urâciuni;** ¹⁷ **Au adus jertfe dracilor, unor idoli care nu sunt dumnezei, Unor dumnezei pe care nu-i cunoșteau, Dumnezei noi, veniți de curând, De care nu se temuseră părinții voștri.** ¹⁸ Ai părăsit Stânca cea care te-a născut Și ai uitat pe Dumnezeul care te-a întocmit.

Acesta este cauza din care Israelul nu a putut intra în promisiunile lui Dumnezeu. Ei au refuzat să-L asculte pe Dumnezeu și au înălțat închipuirile inimilor lor perverse și au sfârșit prin a se închina demonilor.

Vedem că aceasta este o problemă umană, și nu se limitează la această generație, atunci când Iosua, la sfârșitul vieții sale, face un apel final³⁶³ la poporul Israel. El i-a îndemnat pe oameni să aleagă pe cine vor sluji. Oamenii au răspuns că Îl vor sluji pe Domnul. Ei nu cunoșteau starea

---

³⁶³ Iosua 24:14-28

lor, iar Iosua cunoștea natura carnală a făgăduinței lor, pentru că i-a asigurat că nu vor putea să-L slujească pe Dumnezeu. Aveau nevoie de Dumnezeu pentru a-L sluji, pentru că dacă L-ar părăsi pe Dumnezeu, Dumnezeu ar sfârși prin a-i preda vrăjmașilor lor. Cu toate acestea, oamenii au insistat că îl vor sluji pe Dumnezeu.

La aceasta, Iosua le-a spus că sunt martori împotriva lor, din cauza cuvintelor lor, la care poporul a consimțit. Iosua le-a spus să-și îndepărteze apoi idolii și să-și deschidă inimile către Dumnezeu. La aceasta, oamenii au răspuns că îl vor sluji pe Dumnezeu și vor asculta de El. Astfel, vedem, în generația din vremea când Iosua era pe punctul de a muri, aceeași prezumție că omul este cel care împlinește și face promisiunile lui Dumnezeu.

Astăzi promisiunea se repetă

Prima încercare a lui Dumnezeu de a face o națiune (biserică) care a revelat slava Sa pe tot pământul a fost scurtată. Care a fost scopul Domnului? Să citim:

Exod 15:¹⁷ Tu îi vei aduce și-i vei așeza pe muntele moștenirii Tale, În locul pe care Ți l-ai pregătit ca locaș, Doamne, La Templul pe care mâinile Tale l-au întemeiat, Doamne!

Dumnezeu a vrut să-i ducă direct pe muntele moștenirii lor pentru a trăi cu El, pentru că El spune că aici locuiește El și unde este Sanctuarul Său. Și în cazul în care este că?

Psalm 48:¹ Mare este Domnul și lăudat de toți în cetatea Dumnezeului nostru, pe muntele Lui cel sfânt. ²Frumoasă înălțime, bucuria întregului pământ, este **Muntele Sionului; în partea de miazănoapte este cetatea Marelui Împărat.** ³Dumnezeu, în casele Lui împărătești, este cunoscut ca un turn de scăpare.

Dumnezeu a vrut să-i ducă la Muntele Sionului, un loc care nu este construit de mâini omenești, ci de mâini divine. Aceasta este

promisiunea pe care Domnul a fost împiedicată să o împlinească. Cu toate acestea, El nu le-a uitat:

2 Timotei 2:¹³ Dacă suntem necredincioși, totuși El rămâne credincios, căci nu Se poate tăgădui singur.

Avem promisiunea că Domnul va repeta lucrarea Sa. Scopurile lui Dumnezeu vor fi împlinite într-un grup de credincioși care vor primi legământul lui Dumnezeu cu credință:

Isaia 11:¹¹ În același timp, **Domnul Își va întinde mâna a doua oară, ca să răscumpere rămășița poporului Său risipit în Asiria și în Egipt, în Patros și în Etiopia, la Elam, la Șinear și la Hamat, și în ostroavele mării.** ¹² El va înălța un steag pentru neamuri, va strânge pe surghiuniții lui Israel și va aduna pe cei risipiți ai lui Iuda, de la cele patru capete ale pământului... ¹⁶ **Și va fi un drum pentru rămășița poporului Său, care va mai rămâne în Asiria, cum a fost pentru Israel, în ziua când a ieșit din țara Egiptului.**

Pentru a doua oară, Dumnezeu Își va ridica mâna pentru a răscumpăra rămășița poporului Său. El o va face așa cum a făcut-o cu Israelul. El o va face cu un popor care se va oferi de bunăvoie și aceasta va fi ziua puterii lui Hristos³⁶⁴. Pentru că aceasta este promisiunea:

Ieremia 31:²⁷ „Iată vin zile, zice Domnul, când voi însămânța casa lui Israel și casa lui Iuda cu o sămânță de oameni și o sămânță de dobitoace. ²⁸ Și cum am vegheat asupra lor ca să-i smulg, să-i tai, să-i dărâm, să-i nimicesc și să le fac rău, tot așa voi veghea asupra lor că să-i zidesc și să-i sădesc, zice Domnul. ²⁹ În zilele acelea, nu se va mai zice: ‘Părinții au mâncat aguridă, și copiii li s-au sterpezit dinții’, ³⁰ ci fiecare va muri pentru nelegiuirea lui; oricărui om care va mânca aguridă i se vor sterpezi dinți ³¹ **Iată, vin zile, zice Domnul,**

---

³⁶⁴ Psalmii 110:3

când voi face cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda un legământ nou.³² Nu ca legământul pe care l-am încheiat cu părinții lor în ziua când i-am apucat de mână să-i scot din țara Egiptului, legământ pe care l-au călcat, măcar că aveam drepturi de soț asupra lor, zice Domnul.³³ Ci iată legământul pe care-l voi face cu casa lui Israel după zilele acelea, zice Domnul: Voi pune Legea Mea înăuntrul lor, o voi scrie în inima lor, și Eu voi fi Dumnezeuul lor, iar ei vor fi poporul Meu.³⁴ Niciunul nu va mai învăța pe aproapele sau pe fratele său, zicând: 'Cunoaște pe Domnul!' Ci toți Mă vor cunoaște, de la cel mai mic până la cel mai mare, zice Domnul, căci le voi ierta nelegiuirea și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatul lor."³⁵ „Așa vorbește Domnul, care a făcut soarele să lumineze ziua, care a rânduit luna și stelele să lumineze noaptea, care întărește marea și face valurile ei să urle, El, al cărui Nume este Domnul oștirilor:³⁶ 'Dacă vor înceta aceste legi dinaintea Mea, zice Domnul, și neamul lui Israel va înceta pe vecie să mai fie un neam înaintea Mea!' ”³⁷ „Așa vorbește Domnul: 'Dacă cerurile sus pot fi măsurate și dacă temeliele pământului jos pot fi cercetate, atunci voi lepăda și Eu pe tot neamul lui Israel, pentru tot ce a făcut, zice Domnul.

Dumnezeu promite că va veni vremea în care se va sfârși timpul împrăștierii poporului sfânt³⁶⁵. În acest timp stabilit, El va aduna casa spirituală a lui Israel, care este dispersată între toate națiunile, prin glasul Păstorului.

De data aceasta, planul Său va fi îndeplinit: El va pune legea Sa în inimile noastre și în poruncile Sale în mintea noastră. Și primind acest legământ, Îl vom cunoaște pe Dumnezeu așa cum este El. Promisiunea este prelungită:

---

³⁶⁵ Daniel 12:7

Ezechiel 36: ²²De aceea, spune casei lui Israel: 'Așa vorbește Domnul, Dumnezeu: „Nu din pricina voastră fac aceste lucruri, casa lui Israel, ci din pricina Numelui Meu celui sfânt, pe care l-ați pângărit printre neamurile la care ați mers. ²³De aceea voi sfinți Numele Meu cel mare, care a fost pângărit printre neamuri, pe care l-ați pângărit în mijlocul lor. **Și neamurile vor cunoaște că Eu sunt Domnul, zice Domnul, Dumnezeu, când voi fi sfințit în voi sub ochii lor.**

²⁴Căci vă voi scoate dintre neamuri, vă voi strânge din toate țările și vă voi aduce iarăși în țara voastră. ²⁵Vă voi stropi cu apă curată și veți fi curățiți; vă voi curăți de toate spurcăciunile voastre și de toți idoli voștri. ²⁶**Vă voi da o inimă nouă și voi pune în voi un duh nou;** voi scoate din trupul vostru inima de piatră și vă voi da o inimă de carne. ²⁷Voi pune Duhul Meu în voi și vă voi face să urmați poruncile Mele și să păziți și să împliniți legile Mele.

²⁸**Veți locui în țara pe care am dat-o părinților voștri; voi veți fi poporul Meu și Eu voi fi Dumnezeul vostru.** ²⁹**Vă voi izbăvi de toate necurățiile voastre.** Voi chema grâul și-l voi înmulți; nu voi mai trimite foametea peste voi. ³⁰Voi înmulți rodul pomilor și venitul câmpului, ca să nu mai purtați ocară foametei printre neamuri.

³¹Atunci vă veți aduce aminte de purtarea voastră cea rea și de faptele voastre care nu erau bune; vă va fi scârbă de voi înșivă din pricina nelegiuirilor și urâciunilor voastre. ³²Și toate aceste lucruri nu le fac din pricina voastră, zice Domnul, Dumnezeu, să știți! Rușinați-vă și roșiți de purtarea voastră, casa lui Israel!" ³³Așa vorbește Domnul, Dumnezeu: 'În ziua când vă voi curăți de toate nelegiuirile voastre, voi face ca cetățile voastre să fie locuite și dărâmurile vor fi zidite din nou; ³⁴țara pustie va fi lucrată iarăși, de unde până aici era pustie în ochii tuturor trecătorilor. ³⁵Și se va spune atunci: „Țara aceasta pustie a ajuns ca o grădină a Edenului și

cetățile acestea dărâmate, care erau pustii și surpate, sunt întărite și locuite!”³⁶ Și neamurile care vor mai rămâne în jurul vostru vor ști că Eu, Domnul, am zidit din nou ce era surpat și am sădit ce era pustiit. Eu, Domnul, am vorbit și voi și face.’

³⁷ Așa vorbește Domnul, Dumnezeu: ‘Iată în ce privință Mă voi lăsa înduplecat de casa lui Israel și iată ce voi face pentru ei: voi înmulți pe oameni ca pe o turmă de oi.

Promisiunile lui Dumnezeu vor avea o împlinire finală minunată. Toate națiunile vor vedea schimbarea înfăptuită în noi atunci când vom fi sfințiți prin prezența Domnului. Aceasta este lucrarea Sa. Domnul va fi Cel care ne va stropi cu apă curată și care ne va curăți de orice murdărie. Domnul va fi cel care ne va curăți de toți idoli noștri mincinoși, de acele lucruri în care ne punem încrederea, energia și/sau timpul. Dumnezeu este Cel care ne va da o inimă nouă și care ne va schimba inima de piatră pentru o inimă de carne. El va pune un spirit nou în inimile noastre, dându-ne o minte împăcată că putem primi din ce în ce mai mult din Spiritul Său, făcându-l astfel încât să prețuim și să păstrăm toate cuvintele Sale.

Atunci Dumnezeu va deveni Dumnezeul nostru, iar noi, poporul Său. Dumnezeu a rostit acele promisiuni care vor fi împlinite în viitor și că viitorul a venit: ceasul profetic ne arată că astăzi este timpul acceptabil; astăzi este timpul pentru adunarea poporului sfânt; astăzi este momentul în care Dumnezeu își propune să facă toate acestea într-un mod minunat printre poporul Său. Fie ca Dumnezeu să ne ajute în umblarea noastră zilnică să auzim întotdeauna glasul Său, să nu ne împietrim inimile și ca noul legământ, slujirea Spiritului, să devină o realitate în viețile noastre.

Administrarea morții

Două lucrări diferite

În paginile anterioare, am menționat slujirea Duhului lui Dumnezeu ca parte a legământului lui Dumnezeu, sau noul legământ. Să citim următoarele versete despre acest lucru:

2 Corinteni 3:¹ Începem noi iarăși să ne lăudăm singuri? Sau nu cumva avem trebuință, ca unii, de epistole de laudă către voi sau de la voi? ²Voi sunteți epistola noastră, scrisă în inimile noastre, cunoscută și citită de toți oamenii. ³Voi sunteți arătați ca fiind epistola lui Hristos, **scrisă de noi, ca slujitori ai Lui, nu cu cerneală, ci cu Duhul Dumnezeului celui viu; nu pe niște table de piatră, ci pe niște table care sunt inimi de carne.** ⁴Avem încrederea aceasta tare în Dumnezeu, prin Hristos. ⁵Nu că noi, prin noi înșine, suntem în stare să gândim ceva ca venind de la noi. Destoinicia noastră, dimpotrivă, vine de la Dumnezeu, ⁶care ne-a și făcut în stare să fim slujitori ai unui legământ nou, nu al slovei, ci al Duhului, **căci slova omoară, dar Duhul dă viața** ⁷Acum, dacă slujba aducătoare de moarte, scrisă și săpată în pietre, era cu atâta slavă încât fiii lui Israel nu puteau să-și pirolească ochii asupra feței lui Moise din pricina strălucirii feței lui, măcar că strălucirea aceasta era trecătoare, ⁸cum n-ar fi cu slavă mai degrabă slujba Duhului?

Având în vedere acest context, să ne concentrăm asupra versetului 6 în continuare. Dumnezeu ne-a chemat la administrarea noului legământ. În ce constă în mod specific acest lucru? Noul legământ este administrarea Duhului. Legământul și slujirea Duhului lui Dumnezeu sunt cele care dau viață. Această slujire este glorioasă, cu o slavă nespus

de mare, excelentă. Duhul lui Dumnezeu scrie în inimile noastre de carne.

În ceea ce privește legământul vechi, am citit că este cel al literei. Litera ucide. Lucrarea morții a fost scrisă cu litere pe piatră. Această lucrare a morții a fost, de asemenea, glorioasă, deși mai puțin decât slujirea Duhului. Deci, aici avem ambele legăminte, cel vechi și cel noi, în contrast.

Legământul lui Dumnezeu, noul legământ, este El dând legea Sa prin Duhul Său. Dar în vechiul legământ, aceeași lege este primită ca literă fără Duhul, pentru că întâlnește o inimă împietrită care îl acceptă pe Dumnezeu în termenii ei. Prin urmare, vechiul legământ se bazează pe litera vechiului legământ, dar fără Spiritul noului legământ.

Dar cum este posibil ca litera celor Zece Porunci să fie o instaurare a morții când citim următoarele cu privire la lege?

Proverbele 13:¹⁴ **Legea celor înțelepți este un izvor al vieții, pentru a se îndepărta de capcanele morții.**

Legea celor înțelepți, legea înțelepciunii, este o fântână a vieții.

Iacov 2:¹² **Așa vorbiți voi, și așa faceți, ca și cei ce vor fi judecați după legea libertății.**

Legea dată de Dumnezeu este legea libertății. Și Isus adaugă:

Ioan 12:⁵⁰ **Și știu că porunca Lui este viața veșnică: ...**

Porunca lui Dumnezeu este viața veșnică. Acum, legea lui Dumnezeu, poruncile Lui, sunt un izvor al vieții, ele sunt viața veșnică. Dar acest lucru este posibil numai dacă spiritul legii este primit, deoarece versetul spune că Spiritul este ceea ce însuflețește și dă viață.

Deci, cum devine, fără spirit și, prin urmare, în literă, slujirea morții? În primul rând, să citim cu privire la litera legii:

Romani 2:²⁰ **Un instructor al celor nebuni, un învățător al pruncilor, care are forma cunoașterii și a adevărului în Lege.**

Este un mare beneficiu pentru poporul lui Dumnezeu să aibă legea scrisă în litere, pentru că este o mărturie dacă suntem în neprihănire sau nu. Dar în litere, face un lucru. Să citim cu Pavel așa cum explică el:

Romani 4:¹⁵ pentru că **Legea aduce mânie**, și unde nu este o lege, acolo nu este nici călcare de lege.

Vedem că acolo unde nu există lege, nu există nici o încălcare și, în consecință, nu există mânie. Cu toate acestea, atunci când legea este dată, când vine sau este primită, încălcarea este revelată în conștiință și acolo, când păcatul este revelat, produce mânie.

Romani 7:⁷ Deci ce vom zice? Legea este ceva păcătos? Nicidecum! Dimpotrivă, **păcatul nu l-am cunoscut decât prin Lege**. De pildă, n-aș fi cunoscut pofta, dacă Legea nu mi-ar fi spus: „Să nu poftești!”

Cunoașterea păcatului vine prin lege. Dacă legea nu ar spune „să nu poftești”, acest păcat nu ar fi descoperit în viața mea. Ar mai fi acolo, ca întotdeauna, dar conștiința mea nu ar fi conștientă de asta.

Romani 7:⁹ Odinioară, fiindcă eram fără Lege, trăiam, dar când a venit porunca, **păcatul a înviat, și eu am murit**.

Legea intră în conștiință în privat, într-un mod care nu este vizibil în exterior. Atunci vine vinovăția³⁶⁶ și înțelegerea faptului că păcatul locuiește în mine și că eu sunt vrednic de moarte. Este atunci când se produce administrarea morții. Versetul continuă:

Romani 7:¹⁰ **Și porunca, ea, care trebuia să-mi dea viața, mi-a pricinuit moartea**.¹¹ Pentru că păcatul a luat prilejul prin ea m-a amăgit, și, prin însăși porunca aceasta, m-a lovit cu moartea.¹² Așa că Legea, negreșit, este sfântă și porunca este sfântă, dreaptă și bună.

---

³⁶⁶ Romani 5:20; G3922 puternic

Porunca îmi permite să văd păcatul în adevărata sa lumină. De aceea este sfântă, dreaptă și bună.

Romani 7:¹³ Atunci, un lucru bun mi-a dat moartea? Nicidecum. Dar păcatul, tocmai ca să iasă la iveală ca păcat, mi-a dat moartea **printr-un lucru bun**, pentru ca păcatul să se arate afară din cale de păcătos, prin faptul că se slujea de aceeași poruncă.¹⁴ Știm, în adevăr, că Legea este duhovnicească, dar eu sunt pământesc, vândut rob păcatului.

Apostolul spune clar: în nici un caz legea nu este moartea. Moartea nu vine prin lege, ci mai degrabă, păcatul produce moartea prin ceea ce este bun, prin lege. Ne dăm seama de vinovăția noastră, conștiința noastră este împovărată, iar mintea noastră neliniștită. Din acest motiv, unii oameni cred că răspunsul este de a elimina legea, și, astfel, nu dau seama la păcătoșenia noastră - dar acesta este un răspuns superficial, un analgezic temporar.

Trebuie să permitem ca această lucrare de convingere să fie făcută acum sau nu putem sta înaintea lui Hristos. Acolo păcatul nostru va fi descoperit, expus și ne va ucide imediat³⁶⁷. Trebuie să-l lăsăm omul vechi să moară și să găsim harul în ochii lui Dumnezeu acum, pentru că dacă așteptăm șocul și teroarea acelei întâlniri viitoare ne vor copleși.

Prin urmare, această „administrare a morții” prin lege este necesară. Simpla revelație a legii lui Dumnezeu sau a neprihănirii Sale, simpla prezență a Domnului, scoate la lumină păcatul care locuiește în om, iar când păcatul se manifestă, el naște moartea.

După ce am stabilit că păcatul este cel care produce moartea, citim:

Romani 6:³ Nu știți că toți câți am fost botezați în Isus Hristos, am fost botezați în moartea Lui? ⁴Noi, deci, prin botezul în moartea Lui, am fost îngropați împreună cu El, pentru ca,

---

³⁶⁷ Apocalipsa 7:17; 2 Tesaloniceni 2:8; Apocalipsa 19:21

după cum Hristos a înviat din morți prin slava Tatălui, tot așa și noi să trăim o viață nouă.

Pavel ne descoperă știința mântuirii. Când acceptăm vinovăția păcatului și condamnarea lui la moarte, Îl vedem pe Hristos și acceptăm oferirea vieții Sale. Este prin acceptarea harului lui Dumnezeu, mila și iertarea Lui, că vom merge de la a fi într-o stare de condamnare și de moarte prin păcat la împărăția Lui de har. Și aici observăm ceva important: **pentru a primi harul și iertarea pentru a fi înălțați la o viață nouă, trebuie mai întâi să trecem prin convingerea păcatului și a morții.** Aceasta este administrarea legii. Legea taie pentru a deschide boala dinăuntru pentru ca Hristos să ne vindece. Pavel explică acest lucru:

Galateni 3:24 Astfel, Legea ne-a fost un îndrumător spre Hristos, ca să fim socotiți neprihăniți prin credință.

Legea ne aduce la Hristos. Și Hristos folosește legea pentru a da mai multă vindecare spirituală.

Romani 5:20 Ba încă și Legea a venit pentru ca să se înmulțească greșeala, dar **unde s-a înmulțit păcatul, acolo harul s-a înmulțit și mai mult,**²¹ pentru ca, după cum păcatul a stăpânit dând moartea, tot așa și harul să stăpânească dând neprihănirea, ca să dea viața veșnică, prin Isus Hristos, Domnul nostru.

De ce a intrat legea? De ce a fost dată legea pe Muntele Sinai? Pentru ca păcatul să abundă sau legea să-și facă slujirea morții în conștiință. Când Hristos a pronunțat legea pe Muntele Sinai, toți oamenii au devenit acut conștienți de păcătoșenia lor. Prezența lui Dumnezeu, stâlpul de foc, tunetul și fulgerul, strălucirea slavei Sale acoperită de norul întunericului, tremurul muntelui și al pământului, instrucțiunile ca nimeni să nu se apropie de munte să privească pentru că ar putea muri – toate acestea s-au întâmplat împreună cu proclamarea legii.

Dar versetul ne spune că chiar acolo, exact în același timp și loc în care păcatul și convingerea de vinovăție și de moarte abundă, harul a fost

mult mai mult abundent. Deci, atunci când Domnul le aducea convingerea păcatului la Sinai – cea mai mare manifestare a păcătoșeniei din istoria omului până la răstignirea lui Isus – El dădea imediat și harul Său, Duhul Său chemând la ușa fiecărei inimi pentru ca ei să poată accepta iertarea pe care El a oferit-o. Și în timp ce măsura păcatului care s-a arătat poporului Israel a fost abundentă, harul care a fost dat chiar în acel moment în oferta de iertare a fost mult mai mare, prea mare, foarte mare.

Li s-a dat har să-L accepte pe Hristos. El îi ruga să-L lase să locuiască în ei. Cu toate acestea, poporul lui Israel a închis această ușă lui Hristos. Ei au ales să nu asculte glasul iertării și al milei. Poporul lui Dumnezeu, în carnalitatea lor, a fost jignit că păcatul se manifesta în viața lor. Ei au decis să facă cuvântul lui Dumnezeu ei înșiși, fără Hristos, și ei au cerut că El nu le mai vorbească.

Ei refuză astfel să intre sub harul lui Hristos și rămân sub lege și condamnarea păcatului. Căci legea spune că „blestemat este cel care nu îndeplinește toate cuvintele acestei legi să le facă”³⁶⁸. Oamenii, prin urmare, a respins administrarea Duhului, și ei rămânând cu promisiunea lor și voința de a face ceea ce a spus Dumnezeu; ei rămân în lucrarea morții, administrarea literei.

În loc să-L aleagă pe Hristos, mijlocitorul Duhului, ei l-au ales pe Moise un mijlocitor al cărnii³⁶⁹. Astfel, Hristos se va naște ca om pentru frații Săi, pentru³⁷⁰ ca ei să știe că El este acolo pentru ei. Deoarece mijlocitorul ales era Moise, Hristos avea să fie ca Moise³⁷¹. Israelul a respins glasul Său și cuvintele Sale care sunt spirit și viață, și în schimb ei promit³⁷² să îndeplinească tot ceea ce Dumnezeu le-ar putea spune prin Moise, care a trebuit să scrie cuvintele într-o carte. Ei nu mai vor

---

³⁶⁸ Deuteronomul 27:26

³⁶⁹ 2 Corinteni 3:3, 7, 13-17

³⁷⁰ Evrei 2:17

³⁷¹ Deuteronomul 18:15-16;

³⁷² Ioan 6:63

ca viața lor să fie epistole scrise de Duhul lui Dumnezeu, ci ar prefera să aibă o carte scrisă pe care să o poată citi și asculta ei înșiși. Apoi, ca dovadă a ceea ce s-a întâmplat, Moise a coborât cu tablele de piatră care aveau cele zece porunci.

Așa cum legea a venit la poporul lui Israel, de asemenea, vine la noi. Deoarece El are nevoie de consimțământul nostru pentru a trăi în noi, El tânjește ca păcatul să abundă în conștiința noastră, astfel încât să venim la El pentru viață. Aceasta este slujirea morții care este glorioasă, pentru că pune bazele slujirii Duhului, care este și mai glorioasă.

Slujirea morții în viața regelui David.

2 Samuel 12:1 Domnul a trimis pe Natan la David. Și Natan a venit la el și i-a zis: „Într-o cetate erau doi oameni: unul bogat și altul sărac. ²Bogatul avea foarte multe oi și foarte mulți boi. ³Săracul n-avea nimic decât o mieluşea, pe care o cumpărase; o hrănea și o creștea la el împreună cu copiii lui; ea mânca din aceeași bucată de pâine cu el, bea din același pahar cu el, dormea la sânul lui și o privea ca pe fata lui. ⁴A venit un călător la omul acela bogat. Și bogatul nu s-a îndurat să se atingă de oile sau de boii lui ca să pregătească un prânz călătorului care venise la el, ci a luat oaia săracului și a gătit-o pentru omul care venise la el.”

⁵David s-a aprins foarte tare de mânie împotriva omului acestuia și a zis lui Natan: „Viu este Domnul că omul care a făcut lucrul acesta este vrednic de moarte! ⁶Și să dea înapoi patru miei, pentru că a săvârșit fapta aceasta și n-a avut milă.”

⁷**Și Natan a zis lui David:** „**Tu ești omul acesta!** Așa vorbește Domnul, Dumnezeul lui Israel: ‘Eu te-am uns împărat peste Israel și te-am scăpat din mâna lui Saul; ⁸te-am făcut stăpân pe casa stăpânului tău, am pus la sânul tău nevestele stăpânului tău și ți-am dat casa lui Israel și Iuda. Și dacă ar fi

fost puțin atâta, aș mai fi adăugat. ⁹Pentru ce dar ai disprețuit tu Cuvântul Domnului, făcând ce este rău înaintea Lui? Ai lovit cu sabia pe Urie, Hetitul, ai luat de nevastă pe nevastă-sa și pe el l-ai ucis cu sabia fiilor lui Amon. ¹⁰Acum, niciodată nu se va depărta sabia din casa ta, pentru că M-ai disprețuit și pentru că ai luat de nevastă pe nevasta lui Urie, Hetitul.’ ¹¹Așa vorbește Domnul: ‘Iată, din casa ta voi ridica nenorocirea împotriva ta și voi lua de sub ochii tăi pe nevestele tale și le voi da altuia, care se va culca cu ele în fața soarelui acestuia. ¹²Căci ai lucrat pe ascuns; Eu însă voi face lucrul acesta în fața întregului Israel și în fața soarelui.’”

¹³David a zis lui Natan: „Am păcătuțit împotriva Domnului!” Și Natan a zis lui David: „Domnul îți iartă păcatul, nu vei muri. ¹⁴Dar, pentru că ai făcut pe vrăjmașii Domnului să-L hulească săvârșind fapta aceasta, fiul care ți s-a născut va muri.”¹⁵Și Natan a plecat acasă...

David, după ce a intrat într-o relație ilicită în contradicție directă cu cuvântul lui Dumnezeu, a poruncit ca Urie să fie ucis. Pentru mântuirea lui David, Dumnezeu trebuia să-i descopere adevărata sa stare. Natan face acest lucru printr-o pildă la care David trebuia să pronunțe judecata. David declară că ceea ce a făcut omul este vrednic de moarte – iar Natan declară că David este acel om. Din cuvintele păcătosului însuși vine condamnarea morții.

Aici este locul în care viitorul lui David intră într-un echilibru delicat și teribil. Ar accepta el cuvântul mustrării, condamnarea morții sau și-ar împietri inima? Calea aleasă avea să decidă câtă influență i-ar permite lui Dumnezeu să aibă în viața sa. David se predă pe deplin convingerii Duhului lui Dumnezeu și mărturisește că a păcătuțit împotriva Domnului. El nu spune nimic altceva. Nu există nici o scuză pentru păcat. Din această cauză, Dumnezeu poate ierta păcatele lui David și îl asigură că nu va muri.

Acceptarea propriei noastre stări este cea care îi permite lui Dumnezeu să ierte și să ne dea Spiritul Său însuflețitor. Aceasta este calea pe care Dumnezeu vrea să o urmeze cu fiecare păcătos, pentru a putea descoperi starea ființei umane pentru a-i putea oferi iertare și vindecare. Ce s-ar fi întâmplat dacă David și -ar fi împietrit inima? Suntem conștienți de cât de greu i-ar fi fost lui Dumnezeu să-l mântuiască? Ce ar trebui să facă Dumnezeu pentru ca David să accepte că a greșit?

Dumnezeu ar fi trebuit să îngăduie ca consecințele să-l ducă pe David într-un loc în care să-și poată vedea păcătoșenia cu o perspectivă nouă, unde Dumnezeu ar fi putut face încă o dată un apel la el care ar putea avea succes. Dumnezeu nu ar căuta să rupă voia lui David și să-l forțeze să se pocăiască, ci, în schimb, dacă inima lui era împietrită, el va fi în cele din urmă lăsat distrugătorului. Cu toate acestea, mulțumesc lui Dumnezeu pentru exemplul lui David, care ne arată calea spre viață: nu împietrirea inimii, ci recunoașterea stării sufletului nostru.

Ceea ce ar trebui să luăm în considerare aici nu sunt doar acțiuni. Să nu cădem în ispita fariseului, care este atitudinea Ierusalimului lumesc³⁷³ care se gândește doar la performanță. Fariseul i-a mulțumit Domnului pentru că nu a făcut aceasta sau asta, ci a făcut ceea ce era drept³⁷⁴. Să ne uităm în schimb la inima noastră. Și acolo vom vedea, așa cum a spus Hristos, fântâna a tot ceea ce contaminează pe om³⁷⁵. Aceasta este starea naturală a inimii noastre.

Gândurile noastre sunt cheia, chiar înainte de acțiunile noastre, deoarece gândurile sunt, conform Modelului Divin, sursa invizibilă, în timp ce acțiunile sunt manifestarea vizibilă și magnificarea gândurilor³⁷⁶. Dumnezeu vrea să rezolve problema la sursa ei – așa că atunci când gândurile noastre merg acolo unde nu ar trebui, Duhul lui Dumnezeu

---

³⁷³ Galateni 4:25

³⁷⁴ Luca 18:9-13.

³⁷⁵ Matei 15:18-19

³⁷⁶ Proverbele 30:32; Luca 6:43-45.

Își trage sabia, care este cuvântul lui Dumnezeu³⁷⁷, pentru a ne convinge de păcat. Ce facem cu acest lucru, care este brusc revelat ca păcătos? Chiar acolo, chiar în acel timp și loc, există o provizie exagerată de iertare și har de la Hristos. Acesta este modul în care Dumnezeu este ajutorul nostru mereu prezent în neazuri.³⁷⁸

Experiența mea este că, uneori, mintea noastră este instruită să treacă prin căi care nu sunt ale Domnului, lupta în gânduri devine titanică. Inima carnală vrea să domine voința de a face bine și de a-L căuta pe Dumnezeu și, ca și cum ar fi forța gravitației, încearcă să ne îndrume către tiparele noastre obișnuite de comportament. Cu toate acestea, Domnul este acolo, invitându-ne să îngenunchem și să acceptăm ajutorul Său, astfel încât aceste gânduri să nu aibă control asupra vieții noastre. Domnul vede rugămintea noastră și primește permisiunea noastră de a ne schimba și de a ne naște din nou, construind un zid împotriva păcatului.

Experiența lui Petru

Să ne uităm la o poveste biblică care ilustrează ceea ce am menționat. În cea mai mare parte a slujirii lui Hristos, și mai ales în ultima sa călătorie la Ierusalim, ucenicii au fost cufundați în certuri cu privire la cine va fi cel mai mare când Hristos va fi rege. Chiar dacă au fost foarte atrași de Hristos și s-au minunat de viața și învățăturile Sale și chiar dacă L-au acceptat ca Mesia, Fiul lui Dumnezeu și Mântuitor, ei încă nu înțelegeau pe deplin profunzimea carnalității lor. Dragostea agape a lui Dumnezeu încă nu locuia în ei. Moartea lui Hristos avea să clarifice toate acestea:

Matei 26:³⁰ După ce au cântat cântarea, au ieșit în Muntele Măslinilor. ³¹ Atunci, Isus le-a zis: „În noaptea aceasta, toți veți găsi în Mine o pricină de poticnire, căci este scris: ‘Voi bate

---

³⁷⁷ Efeseni 6:17

³⁷⁸ Evrei 4:16

Păstorul, și oile turmei vor fi risipite'.³² Dar, după ce voi învia, voi merge înaintea voastră în Galileea."³³ Petru a luat cuvântul și I-a zis: „Chiar dacă toți ar găsi în Tine o pricină de poticnire, eu niciodată nu voi găsi în Tine o pricină de poticnire”.³⁴ „Adevărat îți spun”, i-a zis Isus, „că tu, chiar în noaptea aceasta, înainte ca să cânte cocoșul, te vei lepăda de Mine de trei ori”.³⁵ Petru I-a răspuns: „Chiar dacă ar trebui să mor cu Tine, tot nu mă voi lepăda de Tine”. Și toți ucenicii au spus același lucru.

Hristos a anunțat că vor fi jigniți din cauza Lui și vor fi împrăștiați. Petru, plin de încredere în sine, a declarat că, deși era posibil ca ceilalți să fie jigniți din cauza lui Hristos, el nu va fi niciodată. Isus, care³⁷⁹ nu minte, a revelat starea inimii sale. Petru avea să-l lepede cu siguranță pe Învățătorul său de trei ori chiar în acea noapte. Petru a insistat asupra autosuficienței sale și a promis că, deși va muri, el nu se va lepăda de Hristos. Și toți s-au alăturat lui Petru. Să observăm cu atenție secvența:

- a. Hristos le spune ce se va întâmpla și cum se va lepăda de El. Aici avem descoperirea inimii lui Petru și ucenicilor. Acesta este cuvântul, legea, intrând în conștiința și declarându-i starea păcătoasă.
- b. Petru, cu autosuficiență și necunoscând propria condiție, o neagă și promite că nu o va face. El își împietrește inima până la descoperirea stării sale și promite să nu-L respingă pe Hristos. Această promisiune este un Da inițial.
- c. Hristos confirmă ceea ce a spus, la care Petru și ucenicii încă o dată bizuindu-se pe forțele proprii neagă că îl vor respinge pe Hristos. Ei nu-și dau seama că fără Hristos nu pot face nimic³⁸⁰. Deci Petru și ucenicii se aflau, în ceea ce-L privește pe Hristos,

---

³⁷⁹ Marcu 14:26-31

³⁸⁰ Ioan 15:5.

într-o relație de legământ din vechime, în care erau mai încrezători în capacitatea lor decât în cuvântul Învățătorului lor.

Hristos a fost judecat, iar Ioan și Petru au reușit să intre în curte. Odată ajunși înăuntru, Petru încerca să treacă neobservat cu privire la ceea ce se întâmpla în proces, dar interesul său intens l-a ținut atent la ceea ce se întâmpla. El a fost îngrozit de batjocorirea și tratamentul barbar la care a fost supus Hristos. Încercând să-și ascundă adevăratele sentimente, el s-a amestecat cu cei care l-au arestat pe Hristos în acea noapte, dar ei l-au întrebat despre comportamentul și accentul său. El a fost interogat o dată, apoi din nou, și a fost acuzat de a fi un discipol al lui Isus.

Aflându-se la strâmtoare, a jurat că nu-L cunoaște pe Hristos. După un timp, a fost interogat din nou. Cei care și-au petrecut ani din viață cu Hristos nu pot trece neobservați. Când Petru a fost interogat, s-a mâniat și, pentru a dovedi că nu există nici o legătură între Hristos și el însuși, a spus, prin jurămintă și blesteme, că nu-L cunoaște pe Hristos. Și în timp ce blestemele încă ieșeau din gură, cocoșul a cântat încă o dată.

Petru s-a întors și s-a uitat la Hristos, iar Hristos s-a uitat la Petru³⁸¹. Petru a văzut acea față rănită; el a văzut milă, tristețe și iertare în ochii Săi. Nu a fost nici o furie. Privind la acea față plină de compasiune a rupt inima împietrită a lui Petru, care a fugit plângând. Și -a amintit de orele anterioare și de modul în care Domnul anticipase ce se va întâmpla și cum a spus că Petru avea să-L lepede de trei ori chiar în acea noapte. Petru tocmai declarase cu jurămintă și blesteme că nu-L cunoaște pe Hristos, dar acum devenise evident cât de bine îl cunoștea Domnul, în timp ce el însuși ignora păcătoșenia lui. Totuși, în ciuda tuturor acestor lucruri, Isus l-a iubit și l-a îndrumat până în acea zi cu tandrețe, grijă și devotament. Și ajungând în Ghetsimani, unde Hristos

---

³⁸¹ Luca 22:61.

își revărsase, cu doar câteva ore înainte, sufletul în agonie în timp ce dormeau, Petru a plâns amarnic.

A venit vremea încercării, iar Petru a arătat ceea ce era în inima lui, de care el însuși nu știa, și-a încălcat promisiunea. Acolo, nu s-a manifestat. Avem apoi în Petru cuvântul omului carnal: Da și Nu. Cu toate acestea, când cocoșul a cântat de două ori, el și-a amintit cuvintele lui Isus. Și acolo legea a intrat în conștiința lui Petru. Și nu numai atât, ci Și Petru intră în prezența lui Hristos. Petru se uită la Salvator, iar Salvatorul se uită la Petru, și acolo, cuvintele și fața lui Hristos devin ca un foc în conștiința lui.

Ce moment teribil! Aici, Petru a experimentat lucrarea morții. Totuși, chiar în acel moment, Duhul lui Dumnezeu are și **dă asigurarea iertării și a harului**. Petru și-a dat seama de păcatul impulsivității sale și al încrederii în sine și astfel s-a aruncat pe deplin în brațele lui Hristos, încrezându-se în El pentru a-l mântui.

Gloria și umbrele

Să continuăm să citim:

2 Corinteni 3:⁹ Dacă **slujba aducătoare de osândă** a fost slăvită, cu cât mai mult o întrece în slavă slujba aducătoare de neprihănire? ¹⁰ Și în privința aceasta, ce a fost slăvit nici n-a fost slăvit, din pricina slavei care o întrece cu mult. **11** În adevăr, dacă ce era trecător era cu slavă, cu cât mai mult va rămâne în slavă ce este netrecător!.

Deși slujirea morții/condamnării este mai puțin glorioasă decât slujirea Duhului/neprihănirii, ea este încă glorioasă. De ce este glorioasă? Pentru că este lucrarea lui Dumnezeu care alungă slava omului. Atunci când omul va putea să-și vadă goliciunea și incapacitatea sa totală de a face ceva bun singur, el va fi gata să fie îmbrăcat cu neprihănirea lui Dumnezeu pe care Hristos a pregătit-o.

2 Corinteni 3:¹² Fiindcă avem dar o astfel de nădejde, noi lucrăm **cu multă îndrăzneală**¹³ și nu facem ca Moise care își punea o maramă peste față, pentru ca fiii lui Israel să nu-și pironască ochii asupra sfârșitului a ceea ce era trecător.

Apostolul Pavel continuă să spună în scrisoarea sa către corinteni că, având în vedere că lucrarea pe care a primit-o este de la Duh și nu de la literă, el vorbește cu mare îndrăzneală, nu pentru că este competent de sine, ci pentru că competența vine de la Dumnezeu.

2 Corinteni 3:⁵ Nu că suntem suficienți de noi înșine pentru a gândi orice lucru despre noi înșine; dar suficiența noastră *este* de la Dumnezeu...

Această afirmație confirmă faptul că Pavel este în noul Legământ și are slujba Spiritului. Și din moment ce el este un slujitor al Duhului, el vorbește cu multă încredere, direct și fără un vâl între ele. De ce a trebuit Moise să poarte un vâl?

Exod 34:²⁹ Moise s-a pogorât de pe Muntele Sinai cu cele două table ale mărturiei în mână. Când se pogora de pe munte, nu știa că **pielea feței lui strălucea**, pentru că vorbise cu Domnul.³⁰ Aaron și toți copiii lui Israel s-au uitat la Moise și iată că pielea feței lui strălucea și se **temeau să se apropie de el**.³¹ Moise i-a chemat; Aaron și toți fruntașii adunării s-au întors la el, și el le-a vorbit.³² După aceea, toți copiii lui Israel s-au apropiat, și el le-a dat toate poruncile, pe care le primise de la Domnul pe muntele Sinai.³³ Când a încetat să le vorbească, și-a pus o maramă pe față.³⁴ **Când intra Moise înaintea Domnului ca să-I vorbească, își scotea marama până ce ieșea; iar când ieșea, spunea copiilor lui Israel ce i se poruncise.**³⁵ Copiii lui Israel se uitau la fața lui Moise și vedeau că **pielea feței lui strălucea, și Moise își punea iarăși marama pe față până ce intra ca să vorbească cu Domnul.**

După ce Moise a vorbit cu Dumnezeu și a văzut slava lui Dumnezeu, fața lui a strălucit. Din cauza acestei lumini, oamenii s-au temut de a

veni aproape de Moise; ei nu au putut vedea slava lui Dumnezeu, chiar și în canalul Său uman. Moise însuși nu a avut nevoie de vâl pentru a vorbi cu Dumnezeu, nu a fost Dumnezeu, care are nevoie de un vâl. Vălul a fost ceva ce tot Israelul a avut în fața lor.

Din respect pentru poporul lui Israel, este Moise, care poartă vâlul (mai degrabă decât toți israeliții purtând un vâl), și să-l scoată atunci când vorbește cu Domnul. Canalul trebuie să acopere gloria cu vâlul, astfel încât Israelul să-l poată vedea și să vorbească cu el. Aceasta este o figură a unei realități mai mari. Așa cum Moise a consimțit să îmbrace un vâl de dragul poporului, tot așa și Hristos a consimțit să se îmbrace într-un vâl. Cu alte cuvinte, El a fost întrupat³⁸² cu noi, pentru ca omenirea să poată vorbi și să se uite la Mijlocitorul lui Dumnezeu. Aceasta este pentru că strălucirea lui Hristos, fără vâlul umanității ar fi alungat omenirea de frică, la fel cum sa întâmplat atunci când Hristos a venit la Adam și Eva, după ce au păcătuit³⁸³.

Acum, ce s-a întâmplat cu poporul Israel? Ei nu au vrut să **audă** și au împietrit inima lor, prin urmare, ei nu au putut **vedea** acum slava cu care Dumnezeu a dorit să-i binecuvânteze. Starea lor păcătoasă și carnală a împiedicat-o. Necredința care era în ei a acționat ca un vâl deasupra ochilor și urechilor lor și i-a împiedicat să audă și să vadă lumina lui Dumnezeu.

2 Corinteni 3:12 Fiindcă avem dar o astfel de nădejde, noi lucrăm cu multă îndrăzneală¹³ și nu facem ca Moise care își punea o maramă peste față, pentru ca fiii lui Israel **să nu-și pironască ochii asupra sfârșitului a ceea ce era trecător:**

Ochii lui Israel nu au putut vedea sfârșitul a ceea ce este abolit. Să ne amintim de folosirea cuvântului „sfârșit” și să vedem un verset care folosește exact același cuvânt în limba sa originală:

---

³⁸² Ioan 1:14; Evrei 10:20

³⁸³ Genesa 3:8

Romani 10:⁴ Căci **Hristos este sfârșitul legii** pentru dreptate pentru oricine crede.

„Sfârșitul” – obiectivul sau destinul legii – este Hristos. Dar sfârșitul, obiectivul sau scopul a ceea ce este abolit este, de asemenea, Hristos. Și aici ne putem întreba, ce este desființată? În timp ce suntem chemați să ne amintim de legile și judecățile Sale³⁸⁴, sacrificiile și ofrandele sunt abolite³⁸⁵. Slujirea sanctuarului și preoția Aronică sunt abolite³⁸⁶. De asemenea, contextul capitolului pe care îl analizăm ne spune că primul legământ, legământul literii, slujba condamnării, este înlăturat, chiar dacă este glorios. Absolut toate acestea care sunt desființate și sunt gata să dispară³⁸⁷ ne arată, direcționează către împlinirea și punctul său final în Hristos. Sfârșitul, obiectivul sacrificiilor, al jertfelor, al Sanctuarului, al preoției și al Vechiului Legământ este Hristos și ne duce la Hristos. Un pic mai departe înainte în scrisoarea lui Pavel el spune foarte clar:

2 Corinteni 3:¹⁸ Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului. ... 4: ⁵**Căci noi nu ne propovăduim pe noi înșine, ci pe Domnul Hristos Isus.** Noi suntem robii voștri, pentru Isus.

Ceea ce Israeliții nu au putut vedea a fost obiectivul a ceea ce este abolit. Ei nu puteau să-L vadă pe Hristos și nici slava Lui; i-a făcut să se teamă.

2 Corinteni 3:¹⁴ Dar ei au rămas greoi la minte, căci până în ziua de astăzi, la citirea Vechiului Testament, această maramă rămâne neridicată, fiindcă marama este dată la o parte în Hristos.

---

³⁸⁴ Maleahi 4:4

³⁸⁵ Daniel 9:27

³⁸⁶ Evrei 10:1-2

³⁸⁷ Evrei 8:13

Poporul lui Israel a fost orb față de Hristos în toate evenimentele care li s-au întâmplat din cauza necredinței lor. Ei au intenționat mai ferm să nu audă vocea lui Dumnezeu și, în același timp, să-I împlinească toate cuvintele. Iar Pavel ne spune că acest lucru s-a întâmplat până acum³⁸⁸. Avem aceleași probleme ca și israeliții și ne este greu să-L vedem pe Hristos în fiecare povestire a Vechiului Testament.

Vălul lui care stătea în calea luminii care voia să strălucească asupra lor (adică Hristos³⁸⁹) nu avea să lase poporul lui Israel decât în umbră. Ei ceruseră un mijlocitor în trup, Moise, dar nici atunci nu puteau să-i vadă fața, în timp ce fața lui Hristos transfigurat strălucea ca soarele³⁹⁰ pentru ucenici. Ei nu au primit substanța, ci doar simbolurile realităților care le-au fost promise. Aceasta vedem clar în diferitele experiențe ale poporului Israel:

- a. Dumnezeu a promis poporului Israel că, dacă vor auzi glasul Său și vor prețui legământul Său, întreaga națiune va fi o împărăție a preoților. Acest lucru nu s-a întâmplat niciodată. În schimb, preoția a fost dată familiei lui Aaron din seminția lui Levi. Și această preoție, în loc să fie în întreaga lume, a fost în mare parte limitată la poporul lui Israel. Cu toate acestea, atunci când Îl acceptăm pe Hristos așa cum El Se revelează pe Sine însuși și vedem slava Sa, devenim o preoție împăratească pentru³⁹¹ a oferi sacrificii spirituale lui Dumnezeu prin Isus Hristos³⁹².
- b. Dumnezeu a promis că îi va duce la locuința Sa, la Sanctuarul construit de mâinile Domnului. În schimb, ei au fost pelerini în deșert timp de patruzeci de ani și, prin această experiență, pierderea acestei intrări cerești le-a fost descoperită, iar cei care nu au murit în deșert au intrat în țara Canaanului.

---

³⁸⁸ Faptele apostolilor 13:38-41; 28:24-29

³⁸⁹ Ioan 1:9.

³⁹⁰ Matei 17:2

³⁹¹ 1 Petru 2:9

³⁹² 1 Petru 2:5

- c. Dumnezeu a vrut să locuiască în inimile lor prin Duhul Său Sfânt și având tronul Său acolo, pentru a scrie legea Sa în inimile lor. Când nu a putut face acest lucru din cauza împietririi inimilor lor, El i-a învățat ce vrea să facă în ei printr-un Sanctuar făcut de mâini omenești, unde Sekina va locui în Locul Preasfânt.
- d. Dumnezeu, potrivit legământului făcut cu Avraam, a promis că legea va fi pusă în mintea lor și scrisă în inimile lor. Împietrindu-și inimile, au primit legea pe table de piatră. În loc să primească legea Duhului vieții în Hristos Isus³⁹³, stânca vie care este piatra din capul unghiului³⁹⁴, ei au primit litera legământului pe piatră moartă rece.
- e. În loc să primească slujirea neprihănirii lui Dumnezeu, slujirea Duhului Domnului, ei au primit doar slujirea scrisorii, slujirea morții. Și așa este, pentru că ceea ce este savoarea vieții pentru cei care cred, este savoarea morții pentru cei care nu cred.

Vedem atunci că poporul israelit a rămas cu un legământ imperfect, un sanctuar imperfect, o preoție imperfectă, o slujire imperfectă și cu ofrande și sacrificii imperfecte. În ciuda acestui fapt, vedem harul, mila, răbdarea și grija blândă a lui Dumnezeu față de poporul Său. Dumnezeu le dă vestea bună a promisiunilor Sale, El le dă Hristos ca mesager al legământului, dar oamenii pun un vâl de necredință în calea luminii radiante a slavei lui Dumnezeu în fața lui Isus Hristos.

Cu vâlul fiind acolo, Dumnezeu comunică cu ei prin simbolurile și figurile care izvorăsc din umbra care rezultă din acest vâl fiind în calea luminii. Totuși, umbrele în sine au declarat totul oricui voia să audă și să vadă realitățile eterne ale slavei lui Dumnezeu în Fiul Său. Umbrele au mărturisit continuu, oricui dorea să audă, despre slava caracterului iubitor al lui Dumnezeu manifestat în Hristos, despre lucrarea pe care Dumnezeu a vrut să o facă pentru fiecare dintre copiii Săi în parte, despre iubirea părintească divină, infinit mai mare decât iubirea

---

³⁹³ Romani 8:2.

³⁹⁴ 1 Petru 2:4

maternă umană³⁹⁵, cu care Tatăl se uită cu blândețe la fiecare dintre copiii Săi pierduți. Și această realitate a fost acolo, la îndemâna lor, oricândau dorit ei să o înțeleagă prin credință. În acest Vechi Testament și legământ, în această Tora, vom vedea, atunci, modelul de cunoaștere și adevăr³⁹⁶.

Am citit că vălul este desființat sau luat de Hristos. Când auzim și prețuim Cuvantul lui Dumnezeu, îl primim pe Hristos. Primindu-L pe Hristos, putem înțelege realitățile în locul umbrelor. Vălul avea să fie îndepărtat atunci când poporul lui Israel se ținea de Hristos.

2 Corinteni 3:16 Dar ori de câte ori vreunul se întoarce la Domnul, marama este luată. ¹⁷ Căci Domnul este Duhul, și unde este Duhul Domnului, acolo este slobozenia. ¹⁸ Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului.

Pavel, în context, explică faptul că Domnul Isus Hristos Însuși este Spiritul³⁹⁷ și, acolo unde este Spiritul Domnului, există libertate³⁹⁸. Acolo, unde poporului Lui Israel i s-a oferit libertate și a primit legea libertății³⁹⁹, noul legământ, chiar acolo a fost Domnul Isus Hristos, prin Duhul Său încercând să pună legea lui Dumnezeu în mintea lor și să o scrie în inimile lor. Duhul Domnului care le păstorește este Domnul Isus Hristos.⁴⁰⁰

Și acum, spune Pavel, noi, cei care am primit administrarea Duhului ne uităm la slava Domnului Isus Hristos fără vâl. Slava Domnului este caracterul Său. Isus S-a rugat Tatălui, zicând: „Tată, Te-am slăvit pe

---

³⁹⁵ Psalmii 27:10

³⁹⁶ Romani 2:20

³⁹⁷ 2 Corinteni 4:5

³⁹⁸ Ioan 8:36.

³⁹⁹ Iacov 1:25; 2:12; Psalmii 119:44-45

⁴⁰⁰ Isaia 63:10-14; 40:10-11; Ioan 10:11, 16

pământ⁴⁰¹. Tatăl este glorificat atunci când Duhul lui Hristos locuiește în inimă și manifestă roada Duhului⁴⁰².

În rugăciunea Sa , Isus explică în ceea ce constă această gloriificare. Hristos făcuse cunoscut numele Tatălui⁴⁰³. Hristos a declarat în cuvânt și în acțiune de-a lungul întregii Sale vieți și lucrări că Dumnezeu cel viu este iubire⁴⁰⁴, că El iubește cu dragoste atât de jertfitoare de sine încât Și-a trimis propriul Fiu în lume⁴⁰⁵, în Duh și în trup omenesc⁴⁰⁶, pentru a-i atrage pe oameni înapoi acasă⁴⁰⁷. Și la fel ca Moise, când privim slava Domnului ca într-o oglindă, suntem transformați în aceeași imagine a ceea ce observăm. Este din slavă în slavă, pe măsură ce înțelegem profunzimile nesfârșite ale caracterului lui Dumnezeu și ale dragostei Sale, pe măsură ce descoperim fiecare fațetă mai profundă și mai cuprinzătoare a considerației Sale față de copiii Săi răătăciți, suntem transformați din descoperire în descoperire, din revelația lui Hristos în revelația lui Hristos, prin Spiritul Domnului.

2 Corinteni 4:¹De aceea, fiindcă avem slujba aceasta, după îndurarea pe care am căpătat-o, noi nu cădem de oboseală. ²Ca unii care am lepădat meșteșugirile rușinoase și ascunse, nu umblăm cu vicleșug și nu stricăm Cuvântul lui Dumnezeu. Ci, prin arătarea adevărului, ne facem vrednici să fim primiți de orice cuget omenesc, înaintea lui Dumnezeu.

Având această slujire a noului legământ în care anunțăm gloriile Domnului, misterul lui Dumnezeu, care este Hristos în poporul Său⁴⁰⁸, renunțăm la lucrurile ascunse ale necinstei, nu umblăm în viclenie, nici mânuind cuvântul lui Dumnezeu în mod înșelător. Evident, atunci când omul este în

---

⁴⁰¹ Ioan 17:4.

⁴⁰² John 15:8; Galatians 5:22-26

⁴⁰³ Ioan 17:6-8, 25-26

⁴⁰⁴ Ioan 14:7-11; 17:23, 26

⁴⁰⁵ Ioan 3:16; 1 Ioan 4:8-10, 14-16

⁴⁰⁶ Galateni 4:4, 6

⁴⁰⁷ Luca 15:4.

⁴⁰⁸ Coloseni 1:27

administrarea literii, vechiul legământ, el cade în the greșală teribilă aceea de a folosi cuvântul lui Dumnezeu cu viclenie și înșelăciune. Când omul este în vechiul legământ, el nu-L vede pe Hristos, nici slava Domnului în Vechiul Testament, și astfel nu vede ce încearcă Hristos să facă acum. El nu este conștient și rezistent la revelația propriei sale stări, ceea ce îl face să meargă în necinste. Adevărul ne face să ne încredințăm conștiinței fiecărui om în ochii lui Dumnezeu.

2 Corinteni4:³Și dacă Evanghelia noastră este acoperită, este acoperită pentru cei ce sunt pe calea pierzării, ⁴a căror minte necredincioasă a orbit-o dumnezeul veacului acestuia, ca să nu vadă strălucind lumina Evangheliei slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu. ⁵Căci noi nu ne propovăduim pe noi înșine, ci pe Domnul Hristos Isus. Noi suntem robii voștri, pentru Isus. ⁶Căci Dumnezeu, care a zis: „Să lumineze lumina din întuneric”, ne-a luminat inimile, pentru ca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos.

Intrând și rămânând în primul legământ, cu vâlul necredinței pus pe fața noastră pentru că nu putem vedea slava lui Hristos, trebuie să fie pierdut. Vrăjmașul sufletelor, distrugătorul, este cel care orbește înțelegerea acestei lumi, înțelegerea necredincioșilor, pentru ca ei să nu vadă lumina evangheliei glorioase a lui Hristos, chipul lui Dumnezeu. Cel mai îngrozitor lucru în această privință este că lumina strălucitoare a veștii bune a mântuirii în Hristos produce frică în duhul celor care sunt orbiți de înșelăciunea păcatului și a necredinței. Cât de incredibil! Ceea ce este viață este văzut ca moarte, și ceea ce este moartea este ținută pe ca și cum ar fi viața.

Pilde

Pavel, în slujirea Duhului, a vorbit cu claritate – a vorbit direct și explicit⁴⁰⁹. Așa i-a vorbit Domnul lui Moise⁴¹⁰, care putea vedea slava Domnului fără a avea nevoie de un văl. Deci, ne întrebăm: ce se întâmplă atunci când Domnul găsește o inimă împietrită, una care nu dorește să audă și să prețuiască cuvântul? Ce se întâmplă atunci când Domnul se întâlnește cu un popor care sunt în vechiul legământ, care nu poate vedea slava Domnului cu fețele dezvelite?

Matei 13:¹⁰Ucenicii s-au apropiat de El și I-au zis: „**De ce le vorbești în pilde?**”¹¹ Isus le-a răspuns: „**Pentru că vouă v-a fost dat să cunoașteți tainele Împărăției cerurilor**, iar lor nu le-a fost dat.¹² Căci celui ce are, i se va da și va avea de prisos; iar de la cel ce n-are, se va lua chiar și ce are.¹³ De aceea le vorbesc în pilde, pentru că ei, măcar că văd, nu văd și măcar că aud, nu aud, nici nu înțeleg.¹⁴ Și cu privire la ei se împlinește prorocia lui Isaia, care zice: ‘Veți auzi cu urechile voastre și nu veți înțelege; veți privi cu ochii voștri și nu veți vedea’.¹⁵ **Căci inima acestui popor s-a împietrit; au ajuns tari de urechi, și-au închis ochii, ca nu cumva să vadă cu ochii, să audă cu urechile, să înțeleagă cu inima, să se întoarcă la Dumnezeu și să-i vindec.**¹⁶ **Dar ferice de ochii voștri că văd și de urechile voastre că aud!**¹⁷ Adevărat vă spun că mulți proroci și oameni neprihăniți au dorit să vadă lucrurile pe care le vedeți voi, și nu le-au văzut; și să audă lucrurile pe care le auziți voi, și nu le-au auzit” ...

³⁴ Isus a spus noroadelor toate aceste lucruri în pilde și nu le vorbea deloc fără pildă,³⁵ ca să se împlinească ce fusese vestit prin prorocul, care zice: „Voi vorbi în pilde, voi spune lucruri ascunse de la facerea lumii”.’

---

⁴⁰⁹ 2 Corinteni 3:6, 12

⁴¹⁰ Numeri 12:8

Celor apropiați lui Isus, care nu voiau să-L înțeleagă greșit de bunăvoie, li s-a dat cunoașterea tainelor împărăției lui Dumnezeu. Celorlalți care nu vor să audă, toate lucrurile sunt date prin pilde.

Marcu 4:³³ Isus le vestea Cuvântul prin multe pilde de felul acesta, **după cum erau ei în stare să-L priceapă.** ³⁴ Nu le vorbea deloc fără pildă, dar, când era singur la o parte, **lămurea ucenicilor Săi toate lucrurile.**

Isus le-ar spune lucrurile clar ucenicilor, fără umbrele create de „vălul necredinței”, pentru că aveau urechi de auzit și ochi de văzut. Dovada că așa stau lucrurile este prin aceea că L-au urmat pe Hristos și L-au acceptat. Deci vedem în aceasta un alt principiu în lucrarea lui Dumnezeu cu ființele umane: Dumnezeu Își ajustează limbajul și modul său de a se apropia de ființele umane în funcție de condiția în care se află, în funcție de ceea ce pot auzi. Cu cât inima este mai deschisă pentru a primi cuvântul lui Dumnezeu și cu cât poate primi mai mult mesajul fără a fi jignit, cu atât mai clar Domnul poate declara totul.

Dar dacă inima este împietrită, Atunci Domnul vorbește prin ilustrații și umbre. Acestea sunt date cu intenția ca oamenii să audă aceste cuvinte și, pentru că sunt mai deschiși la interpretare, oamenii ar putea fi mai dispuși să le accepte și, prin urmare, să-și deschidă inimile.

Isaia 29:¹³ Domnul zice: „Când se apropie de Mine poporul acesta, Mă cinstește cu gura și cu buzele, dar inima lui este departe de Mine și frica pe care o are de Mine nu este decât o învățătură de datină omenească.”

Această stare de cinstire cu buzele, dar cu inimile îndepărtate de la Dumnezeu este starea firească a omului. Pildele sunt acolo pentru a face cunoscută taina, lucrurile ascunse de la întemeierea lumii, celor care sunt cu inima îndepărtată de Dumnezeu și se împotrivesc la auzul cuvântului. Pilda face parte din administrarea literei și a vechiului legământ. Cuvântul devine pentru ei cuvinte străine, pana când cad pe

genunchi, sunt rupți, legați și luați prizonieri, cu alte cuvinte⁴¹¹, pana când lucrarea morții își poate face treaba completa.

Isaia 30:8 „Du-te acum – zice Domnul – de **scrie aceste lucruri înaintea lor** pe o tăbliță și sapă-le într-o carte, ca să rămână până în ziua de apoi, ca mărturie pe vecie și în veci de veci.⁹ Scrie că poporul acesta este un popor răzvrătit, niște copii mincinoși, niște **copii care nu vor să asculte Legea Domnului**,¹⁰ care zic văzătorilor: ‘Să nu vedeți!’ și prorocilor: ‘Să nu prorociți adevăruri, ci spuneți-ne lucruri măgulitoare, prorociți-ne lucruri închipuite!’¹¹ Abateți-vă din drum, dați-vă în lături de pe cărare, lăsați-ne în pace cu Sfântul lui Israel!

Chiar dacă prin buzele lor ei mărturisesc că vor să-L urmeze pe Domnul, ei nu vor să audă legea lui Dumnezeu. Ei nu vor să audă realitatea păcătoșeniei lor, ci ar prefera să audă lucruri delicate. Glasul Celui Sfânt al lui Israel îi jignește și nu pot suporta să-l audă, chiar dacă le vorbește cu milă. Frica de Dumnezeu în ei este o poruncă a oamenilor; le-au fost date învățături despre Dumnezeu, care sunt umane și nu divine.

Din cauza acestei stări, Dumnezeu cere ca aceasta să fie notată într-o carte. Aceste lucruri au fost scrise pentru noi, aceia dintre noi care au ajuns la sfârșitul veacurilor, pentru ca noi să putem învăța din starea strămoșilor noștri și din ceea ce s-a întâmplat în trecut. Continuă să spună:

Isaia 30:¹² De aceea așa vorbește Sfântul lui Israel: „**Fiindcă lepădați cuvântul acesta și vă încredeți în silnicie și viclesuguri și vă sprijiniți pe ele**,¹³ de aceea nelegiuirea aceasta va fi pentru voi ca spărtura unui zid înalt, care, spărgându-se, amenință să cadă și a cărui prăbușire vine deodată, într-o clipă:¹⁴ îl sfărâcă cum se sfărâcă un vas de pământ, care se sfărâcă fără nicio milă și din ale cărui

---

⁴¹¹ Isaia 28:12-13

sfârșămături nu mai rămâne niciun ciob măcar, cu care să iei foc din vatră sau să scoți apă din fântână.”¹⁵ Căci așa vorbește Domnul Dumnezeu, Sfântul lui Israel: **„În liniște și odihnă va fi mântuirea voastră, în seninătate și încredere va fi tăria voastră.” Dar n-ați voit!**¹⁶ Ci ați zis: „Nu! Ci vom fugi pe cai!” – „De aceea veți și fugi!” – „Vom călări pe cai iuți!” – „De aceea cei ce vă vor urmări vor fi și mai iuți!”¹⁷ O mie vor fugi la amenințarea unuia singur și, când vă vor amenința cinci, toți veți fugi, până veți rămâne ca un stâlp pe vârful unui munte și ca un steag pe creștetul unui deal.

În timp ce Dumnezeu se oferă să fie refugiul și tăria lor, poporul Său renunță la cuvântul Său și se încrede în violență și nedreptate pentru mântuirea lor. Acest refuz de a auzi cuvântul lui Dumnezeu sfârșește prin a fi o încălcare a protecției pe care Dumnezeu o dă⁴¹². Respectând liberul lor arbitru, El acceptă decizia că ei nu-L vor în viața lor⁴¹³ și își retrage protecția ca unul care sparge vasul unui olar⁴¹⁴. Dacă numai ei au știut că Dumnezeu vrea să-i mântuiască fără violență, în pace și odihnă și în încredere în cuvântul Său!

Isaia 30:¹⁸ **Totuși, Domnul așteaptă** să Se milostivească de voi și Se va scula să vă dea îndurare, căci Domnul este un Dumnezeu drept. Ferice de toți cei **ce nădăjduiesc** în El!¹⁹ Da, popor al Sionului, locuitor al Ierusalimului, nu vei mai plânge! **El Se va îndura de tine când vei striga;** cum va auzi, te va asculta.²⁰ Domnul vă va da pâine în necaz și apă în strâmțorare. Învățătorii tăi nu se vor mai ascunde, ci ochii tăi vor vedea pe învățătorii tăi.²¹ **Urechile tale vor auzi după tine glasul care va zice: ‘Iată drumul, mergeți pe el!’ când veți voi să vă mai abateți la dreapta sau la stânga.**²² Veți socoti ca spurcate argintul care vă acoperă idolii și aurul cu care sunt

---

⁴¹² Isaia 5:5; Eclesiastul 10:8; Iov 16:11, 14

⁴¹³ Isaia 30:8

⁴¹⁴ Psalmii 2:9; Ieremia 19:11; Apocalipsa 2:27

poleite chipurile turnate. Ca pe o necurăție le vei arunca și le vei zice: 'Afară cu voi de aici!' ²³ **Atunci El va da ploaie peste sămânța** pe care o vei pune în pământ și pâinea pe care o va da pământul va fi gustoasă și hrănitoare; în același timp, turmele tale vor paște în pășuni întinse...

Promisiunea este că, atunci când se vor întoarce la Dumnezeu, El va avea milă, pentru că El este drept, El va lua milă și va auzi strigătul poporului Său. Ei vor realiza glasul iubitor al Păstorului divin și Îl vor accepta ca învățător al lor, iar El le va arăta calea. Când vor urma glasul Păstorului, nu vor mai fi înșelați de imaginația propriei minți. Dumnezeu va putea să reverse promisiunile minunate ale împăropătării prezenței Sale, taina lui Dumnezeu care a fost ținută secretă de când a început lumea⁴¹⁵.

Modelul divin, cheia legămintelor

Văzând toate acestea, să ne întoarcem la stabilirea umbrelor sau a simbolurilor, la administrarea literei, ca mijloc al cărui obiectiv este să ne aducă la Hristos, și îl vom conecta cu Modelul Divin și la modul în care comorile înțelepciunii sunt ascunse în acest model⁴¹⁶. Tatăl este sursa tuturor lucrurilor și ele există prin Fiul Său⁴¹⁷. Deci Tatăl este sursa sau originea, iar Fiul este mijlocul sau canalul. Hristos, sau canalul, este cel care ne dă lumină cu privire la Tatăl și ne ajută să-L cunoaștem, ni-L descoperă și ne aduce aproape de El⁴¹⁸.

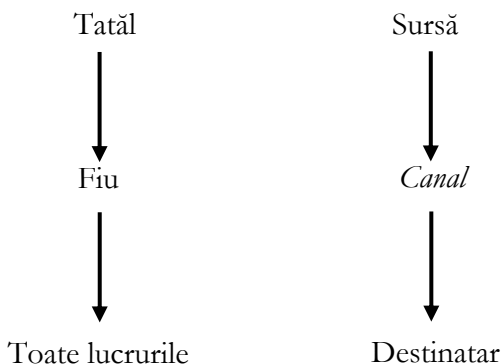
---

⁴¹⁵ Romans 16:25; Revelation 10:7

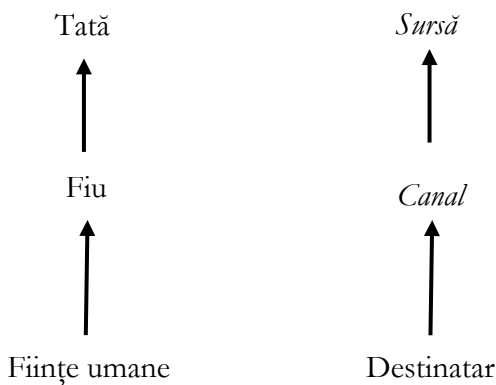
⁴¹⁶ Coloseni 2:2-3

⁴¹⁷ 1 Corinteni 8:6

⁴¹⁸ John 17

Isus Însuși a spus: „Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine”⁴¹⁹. Numai acceptându-L pe Hristos îl acceptăm pe Dumnezeu Tatăl⁴²⁰.

După ce am analizat pe scurt aceste concepte, acum le putem corela cu vechiul legământ și noul legământ prin Modelul Divin. La fel cum Isus este calea către Tatăl:

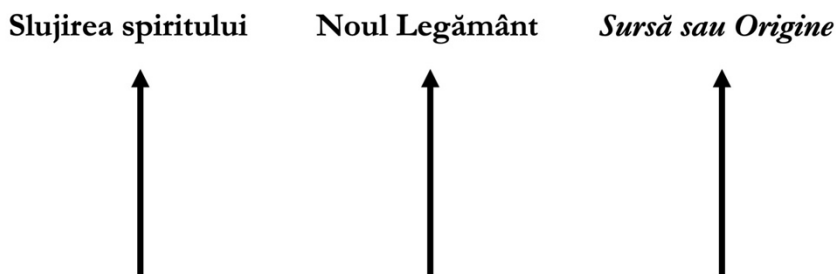
- a. Vechiul legământ este calea către noul legământ.
- b. Slujirea literei este calea către slujirea Spiritului.
- c. Slujirea osândirii este calea spre administrarea neprihănirii.
- d. Moartea față de sine este calea spre viață în Hristos Isus.

⁴¹⁹ Ioan 14:6.

⁴²⁰ John 13:20

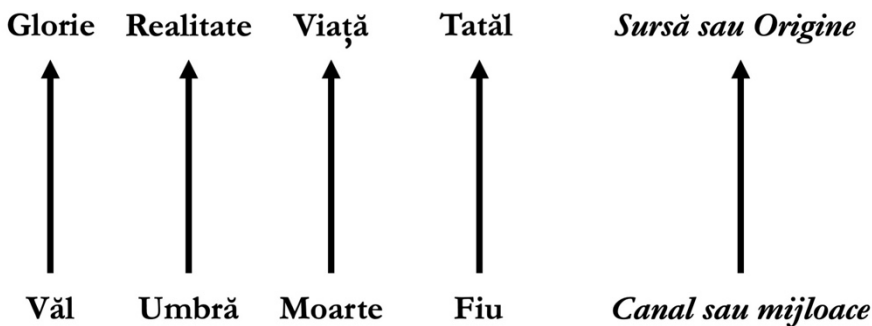
- e. Umbra este calea spre realitate.
- f. Pildele sunt calea către Dumnezeu care ne vorbește direct.
- g. Vălul este calea spre slava lui Dumnezeu.
- h. Tablele de piatră sunt calea spre inimă.
- i. Ceea ce este glorios, dar piere este calea spre ceea ce este deosebit de glorios și rămâne.
- j. Legea este calea către Hristos.
- k. Legea lui Dumnezeu este calea spre harul lui Dumnezeu.

Acesta este modul în care stabilim relațiile dintre părți:

Slujirea literei	Vechiul Legământ	<i>Canal sau mijloace</i>
-------------------------	-------------------------	---------------------------

Dumnezeu intră în vechiul legământ, legământul oamenilor, cu scopul de a ne duce la noul legământ. Dumnezeu, care este Duh, consimte la întruparea Fiului Său pentru a ajunge la noi. Dumnezeu dă slujirea literei cu scopul de a ne duce la slujirea Duhului.

Dumnezeu, prin slujirea morții, caută să ne aducă la viață. Hristos a luat asupra Sa blestemul păcatului și a purtat pedeapsa noastră pentru a ne da viața Sa. Căci El spune:

Deuteronom 32:³⁹... Eu dau viață și Eu omor, Eu rănesc și Eu tămăduiesc,...

Este necesar ca Dumnezeu să rănească mai întâi pentru a putea vindeca. Cu alte cuvinte, El trebuie să facă păcatul și condamnarea sa se manifeste în scopul de a fi apoi în măsură să dea viață. Cei care acceptă și cred acest lucru, îl arată în botez. De aceea se spunea:

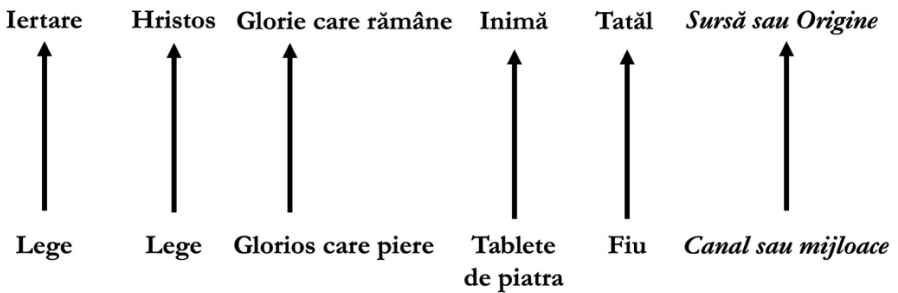
Ioan 3:³Drept răspuns, Isus i-a zis: „Adevărat, **adevărat îți spun că, dacă un om nu se naște din nou**, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu”

Romani 6:³Nu știți că toți câți am fost botezați în Isus Hristos, **am fost botezați în moartea Lui?** ⁴Noi, deci, prin botezul în moartea Lui, am fost îngropați împreună cu El, pentru ca, după cum Hristos a înviat din morți prin slava Tatălui, tot așa și noi să trăim o viață nouă. ⁵În adevăr, dacă ne-am făcut una cu El printr-o moarte asemănătoare cu a Lui, vom fi una cu El și printr-o înviere asemănătoare cu a Lui. ⁶Știm bine că **omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El, pentru ca trupul păcatului să fie dezbrăcat de puterea lui**, în așa fel ca să nu mai fim robi ai păcatului, ⁷căci cine a murit, de drept, este izbăvit de păcat. ⁸Acum, dacă am murit împreună cu Hristos, credem că vom și trăi împreună cu El, ⁹întrucât știm că Hristosul înviat din morți nu mai moare; moartea nu mai are nicio stăpânire asupra Lui. ¹⁰Fiindcă prin moartea de care a murit, El a murit pentru păcat o dată pentru totdeauna, iar prin viața pe care o trăiește, trăiește pentru Dumnezeu. ¹¹Tot așa și voi înșivă **socotiți-vă morți față de păcat și vii pentru Dumnezeu, în Isus Hristos, Domnul nostru.**

Matei 16:24 Atunci, Isus a zis ucenicilor Săi: „Dacă vorești cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să Mă urmeze.”

Galateni 2:20 **Am fost răstignit împreună cu Hristos și trăiesc..., dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine.** Și viața pe care o trăiesc acum în trup o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine.

Numai prin moartea și răstignirea sinelui, a omului vechi, putem primi Duhul vieții în Hristos Isus. ⁴²¹Trebuie să călcăm pe urmele Lui și să nu trăim pentru sine. Aceasta implică acceptarea administrării morții.

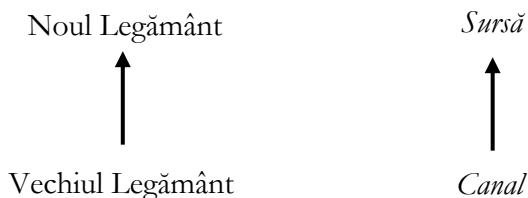
Legea ne-a fost dată nu numai pentru a ne revela starea noastră, ci și pentru a depune mărturie despre Hristos și pentru a ne aduce la El⁴²². Legea, deci, este calea care ne conduce la harul lui Dumnezeu. Ne arată prețiozitatea lui Isus.

Ambele legăminte sunt necesare în planul mântuirii datorită naturii omului. Noul legământ este sursa, iar vechiul legământ este canalul. Nimeni nu va fi sigilat în noul legământ decât dacă este prin vechiul legământ. Spiritul noului legământ este ceea ce acceptă vechiul legământ ca un mijloc prin care ne putem apropia de noul legământ.

---

⁴²¹ Efeseni 4:22

⁴²² Romani 3:21-22; 10:4; Galateni 3:24

Când L-am acceptat pe Hristos, L-am văzut și L-am primit ca Mântuitor al meu și m-am aruncat în brațele Lui crezând că El mă va mântui. După ce am fost condamnat pentru păcatul meu, și ca urmare, de vinovăția mea, și că plata păcatului este moartea, chiar acolo, apoi harul Măreț a lui Dumnezeu a fost descoperit, și am intrat prin credință în mântuirea Lui și în noul legământ. Cu toate acestea, nu a fost atât de mult ce nu am știut! Nu a trecut mult timp până când mi-am dezvăluit lipsa de credință în promisiunile Sale și am păcătuit. În fața acestui fapt, am început să fac promisiuni Domnului.

Cu alte cuvinte, am intrat eu însumi în experiența vechiului legământ. Și mi s-a arătat în mod constant că întotdeauna mi-am încălcat promisiunile față de Domnul! Și asta poate fi foarte descurajant. Cum s-ar putea ca eu să nu-mi pot ține promisiunile făcute Domnului? Cu toate acestea, Domnul s-a purtat cu răbdare cu mine în încercarea de a mă salva prin propria mea putere - semnul vechiului legământ - și a permis circumstanțelor să-mi arate că nu este prin putere, nici prin tărie, ci numai prin Duhul lui Dumnezeu⁴²³.

Am avut mai multe cazuri în viața mea în care m-am predat Domnului și am spus: „Doamne, nu pot să mă ridic la înălțimea legii! Salvează-mă!” Fiecare dintre aceste cazuri a fost o revelație a slăbiciunii și incapacității mele. Aceste experiențe mi-au pus mândria și autosuficiența în țărână. Și în acest fel, anii din viața mea au trecut viguros între vechiul și noul legământ.

---

⁴²³ Zechariah 4:6

Am avut întotdeauna două posibilități: modul de viață al Domnului nostru și slavă, sau calea omului în pustie, care duce la moarte și întuneric⁴²⁴. Două căi: să aud glasul lui Hristos și să-l liniștesc, sau să împietresc inima și să rostesc propriile mele cuvinte.

Viața de sfințire constă în această plimbare între vechiul și noul legământ. Așa este din cauza stării noastre păcătoase. Folosind legea Sa, prin Duhul Său, Hristos ne convinge de păcat, acest lucru ne face să alergăm la Hristos. Apoi, El ne arată și ne învață legea pentru noi⁴²⁵, descoperindu-ne mai mult din păcătoșenia noastră. Acest lucru ne arată și mai mult cât de prețios este Hristos pentru noi, apropiindu-ne de El. Acesta este circuitul sfințirii, procesul prin care biruim tot păcatul și intrăm în odihnă, fiind schimbați după chipul Său. În acest fel, Hristos ne poate mântui de noi înșine.

Observați mai multe lucruri în acest proces. Pentru ca harul să abundă mult mai mult, păcatul trebuie să abundă⁴²⁶. Știind acest lucru, dăm ascultare avertizării lui Pavel cu privire la cei care înțeleg greșit acest concept:

Romani 3:8 Și de ce să nu facem răul ca să vină bine din el, cum pretind unii, care ne vorbesc de rău, că spunem noi? Osânda acestor oameni este dreaptă.

Acest proces nu înseamnă că păcătuim de bunăvoie. Revelația neprihănirii lui Dumnezeu ne arată păcatele pe care le *ignorăm* și ne arată în detaliu cât de distructivă este pentru noi înșine și pentru alții păcătoșenia și astfel cerem mai mult har. Nu păcătuim cu bună știință pentru a-L forța pe Dumnezeu să ne dea mai mult har; aceasta este pentru a perverti bunătatea Lui, crezând răuvoitor că putem să-L facem pe Dumnezeu complicele nostru la ticăloșie. Pentru această mentalitate, scripturile declară:

---

⁴²⁴ Deuteronomul 30:15

⁴²⁵ Ioan 14:15.

⁴²⁶ Romani 5:20

Galateni 6:7 Nu vă înșelați: „Dumnezeu nu Se lasă să fie batjocorit”. Ce seamănă omul, aceea va și secera.⁸ Cine seamănă în firea lui pământească va secera din firea pământească putrezirea, dar cine seamănă în Duhul va secera din Duhul viața veșnică.

Dumnezeu ne dă harul Său mult mai abundent prin revelarea păcătoșeniei noastre prin legea și Spiritul Său. Problema este că nu înțelegem și tindem să întrerupem procesul prin care El vrea să ne binecuvânteze cu mult mai mult har.⁴²⁷ Scurtcircuităm acest proces de binecuvântare atunci când nu acceptăm revelația propriei noastre stări păcătoase. Deși cuvântul lui Dumnezeu este ca o sabie cu două tăișuri⁴²⁸, este mediul prin care Dumnezeu a ales să ne binecuvânteze.

Un alt lucru pe care îl observăm este că aceia dintre noi care au ajuns la marginile lumii⁴²⁹ (vremurile din urmă), care au participat la purificarea sanctuarului atunci când are loc desăvârșirea tainei lui Dumnezeu⁴³⁰, vor fi trecut prin această călătorie între lege și Hristos, întrevechiul și noul și vechiul legământ suficiente de multe ori că va veni momentul în care Hristos va fi reprodus perfect în viața noastră. Acest lucru, care s-a întâmplat în viața lui Enoh, Ilie și cine știe dacă a mai fost cineva, va deveni o realitate în cei 144.000. Hristos va avea tronul Său în întreaga noastră ființă și ne va putea da plinătatea credinței Sale, credința lui Isus.

Când acest lucru se întâmplă, după o slujire severă a morții, pe care Isus a echivalat-o cu o femeie în durerile nașterii⁴³¹, similară cu cea prin care au trecut ucenicii când Isus a fost răstignit, El va putea să ne pecetluiască în legământul lui Dumnezeu privind revărsarea ploii din urmă cu caracterul Tatălui pe frunțile noastre, și pe care El o va ratifica

---

⁴²⁷ Ioan 16:8.

⁴²⁸ Evrei 3:7-4:13

⁴²⁹ 1 Corinteni 10:11

⁴³⁰ Apocalipsa 1:1; 10:7

⁴³¹ Matei 24:8

când⁴³² va vorbi noul legământ după a cincea ciumă. Fie ca Dumnezeu să ne ajute să-L auzim întotdeauna și să primim glasul Său, cuvântul Său, legea și Spiritul Său. Dorința noastră este ca Dumnezeul păcii noastre să ne mângâie inimile, noi, cei care suntem membri ai Laodiceii⁴³³. Astăzi, Hristos, prin Duhul Său, vrea să locuiască în poporul Său pentru a pune capăt în noi lucrării pe care a început-o. Dumnezeu să ne ajute să-L primim.

---

⁴³² Apocalipsa 14:1

⁴³³ Coloseni 2:1-2

Geneza Vechiului Legământ

Căderea omului

După ce am văzut vechiul legământ manifestat în poporul lui Israel și în Avraam, ne întrebăm: când a fost introdus pentru prima dată vechiul legământ? Trebuie să ne întoarcem la început.

Luca 3:³⁸ ... care a fost *fiul lui* Seth, care a fost *fiul lui* Adam, care a fost *fiul* lui Dumnezeu.

În timp ce toți ceilalți oameni urmau să fie fii ai lui Adam, Adam era un fiu al lui Dumnezeu. El a fost șeful rasei umane. Când Adam a fost creat, el a fost pus în contextul ideal pentru a urma instrucțiunile lui Dumnezeu și pentru a nu păcătuia. I s-a dat o moștenire: pământul să aibă stăpânire peste el. El a primit, de asemenea, o grădină pentru a păstra ceea ce Dumnezeu a pregătit deja. Cu toate acestea, nu i s-a dat totul și i se spune:

Geneza 2:¹⁵ Domnul Dumnezeu a luat pe om și l-a așezat în grădina Edenului ca s-o lucreze și s-o păzească. ¹⁶ Domnul Dumnezeu a dat omului porunca aceasta: „Poți să mănânci, după plăcere, din orice pom din grădină, ¹⁷ **dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci, în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit.**”

Această poruncă nu a fost ținută, căci omul a fost ispitit și a căzut:

Genesis 3:¹ Șarpele era mai șiret decât toate fiarele câmpului pe care le făcuse Domnul Dumnezeu. El a zis femeii: „Oare a zis Dumnezeu cu adevărat: **‘Să nu mâncați din toți pomii din grădină?’**”

Evident, femeia se apropiase de copac fără soțul ei, de vreme ce șarpele a ispitit-o mai întâi pe Eva, iar apoi Eva l-a ispitit pe Adam. Șarpele i-a

adresat Evei o întrebare, invitând-o astfel într-o conversație. Întrebarea a fost: „Deci, a spus Dumnezeu să nu mâncați din **fiecare** pom al grădinii?”

Intenția întrebării a fost de a genera un răspuns pentru a clarifica cererea lui Dumnezeu, dar în același timp a echivalat pomul cunoașterii binelui și răului cu toți ceilalți copaci din grădină. Întrebarea a insinuat, de asemenea, că Dumnezeu le-a interzis să mănânce din toți copacii. Astfel, printr-o întrebare aparent nevinovată, șarpele a început să planteze îndoieli cu privire la caracterul lui Dumnezeu.

Geneza 3:2 Femeia a răspuns șarpelui: „Putem să mâncăm din rodul tuturor pomilor din grădină.”

Eva a precizat că pot mânca din toți copacii, cu excepția celui din mijlocul grădinii, oferindu-ne locația acestui copac. Ceea ce a spus șarpele în continuare a făcut ca întreaga percepție a Evei asupra realității să tremure.

Geneza 3:4 Atunci, șarpele a zis femeii: „**Hotărât că nu veți muri,** ⁵ dar Dumnezeu știe că, în ziua când veți mânca din el, **vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și rău.**”

Șarpele a declarat contrariul a ceea ce a spus Dumnezeu, zicând: „cu siguranță nu veți muri”. Acest lucru a introdus ideea că viața lor nu depindea de Dumnezeu. Satana i-a învățat că există viață inerentă în ei înșiși și că ei nu depindeau de nimeni să o trăiască, nici măcar de Dumnezeu. În această afirmație, el i-a învățat că nu trebuie să urmeze legea vieții lui Dumnezeu, legea iubirii agape, pentru a trăi.

Iar șarpele a pecetluit această înțelegere afirmând că Dumnezeu i-a interzis pomul pentru că El cunoștea foarte bine beneficiile pe care urmau să le primească din fructul lui. În felul acesta, șarpele L-a zugrăvit pe Dumnezeu ca fiind rău, care nu voia ca ei să fie mai buni; ca și cum El nu ar fi avut interesul lor cel mai bun la inimă. Dumnezeu,

după șarpe, prețuia dumnezeirea, atribuind astfel lui Dumnezeu trăsături egoiste și motive egoiste.

Șarpele i-a arătat femeii o altă cale spre înălțare. El i-a spus femeii: „Ochii tăi se vor deschide și veți fi ca niște dumnezei”. Aceasta a fost o motivație diferită pentru viață, opusă iubirii agape a lui Dumnezeu. A fost Eros, un principiu de a lua ceea ce nu este al tău, sau de a nu asculta de o autoritate, pentru a ajunge la o stare luminată. Tatăl nostru ceresc iubitor ne dă tot ce este mai bun, dar acest lucru este prezentat ca despotism care le ține înapoi și, depășind acest lucru, vor deveni superiori.

A fost introdusă ideea că Eva putea deveni asemenea lui Dumnezeu numai prin neascultarea de Dumnezeu și prin luarea a ceea ce i-a fost interzis. Așa a fost introdusă forța, violența și moartea. Această filozofie de viață – care este păcatul – este o plagă teribilă pentru umanitate. Ea neagă bunătatea poruncii lui Dumnezeu și crede că omul poate decide mai bine. Satana sugerează că Dumnezeu nu este sursa a ceea ce are sens, ci prin posesia unui obiect, material sau imaterial, omul poate dobândi ceea ce merită cu adevărat: o nouă identitate, o cunoaștere, iluminare, o actualizare de sine. Ceea ce este creat este prețuit mai mult decât Creatorul și cuvântul Său. De ce să fii un copil al lui Dumnezeu când Eva ar putea fi un zeu?

Geneza 3:6 Femeia a văzut că pomul era bun de mâncat și plăcut de privit și că pomul era de dorit ca să deschidă cuiva mintea. A luat deci din rodul lui și a mâncat; a dat și bărbatului ei, care era lângă ea, și bărbatul a mâncat și el.

După propria ei judecată și fără a ține cont de ceea ce a spus Dumnezeu, Eva a crezut că pomul este bun. Ea a crezut că poate dobândi sprijin, înțelepciune și frumusețe făcând ceea ce Dumnezeu a interzis. Acolo, în acest copac și în această ispită, era filosofia și învățătura lui Lucifer. Eva a mâncat din copac și, de asemenea, i-a dat și soțului ei să mănânce.

Vedem astfel că Eros⁴³⁴ prinde contur aici, pe pământ, o nouă ordine germinativă. Observăm că Satana a indus-o pe Eva să urmeze exact aceeași cale pe care o luase anterior în răzvrătirea sa. Această conștientizare că alții au ceva ce eu nu am, această nemulțumire față de starea actuală a cuiva, această poftă de ceea ce au alții, această luptă pentru a ajunge la acea presupusă condiție ideală, această dorință de a fi ca Dumnezeu⁴³⁵, este ceea ce a constituit păcatul atât pentru om, cât și pentru Lucifer.

Eva a fost înșelată, dar când a venit la Adam, Adam și-a dat seama ce s-a întâmplat⁴³⁶. El fusese informat direct de Dumnezeu, în timp ce Eva auzise porunca doar transmițându-i-o. El avea o responsabilitate mai mare decât Eva, iar fapta lui era o răzvrătire mai voită împotriva lui Dumnezeu. El nu a vrut să o piardă pe Eva, așa că, fără a lua în considerare în mod corespunzător consecințele și fără a se consulta cu Dumnezeu, a mâncat – extinzând astfel dramatic sămânța răzvrătirii. Păcatul lui Adam este căderea omului⁴³⁷.

Geneza 3:7 Atunci li s-au deschis ochii la amândoi; au cunoscut că erau goi, au cusut laolaltă frunze de smochin și și-au făcut șorțuri din ele.

---

⁴³⁴ „Eros” nu este un cuvânt care apare în Scripturi. Cu toate acestea, în filosofia greacă găsim o descriere a unei ordini a lucrurilor sub acest termen, care este din această lume (1 Ioan 2;16). Eros este apetitul, dorința, nevoia care este trezită de calitățile atractive ale obiectului său. Eros nu trebuie înțeles ca iubire senzuală, pământescă, pentru că în Eros este tendința și căutarea de a fi liber de ceea ce este doar senzual. În timp ce iubirea senzuală leagă sufletul de lumea materială, sarcina Erosului filosofic constă în eliberarea sufletului din lanțurile simțurilor și înălțarea lui într-o lume mai sensibilă, lumea „cerească” percepută de sine. Aceasta atinge nivelul său mai spiritual în căutarea lui Dumnezeu pentru a se satisface pe sine. Omul îl caută pe Dumnezeu pentru a-și satisface necesitatea de a poseda și de a se bucura de perfecțiunea darurilor divine. Este căutarea pentru a lua, pentru a se servi pe sine, pentru a fi mulțumit.

⁴³⁵ Isaia 14:14

⁴³⁶ 1 Timotei 2:14

⁴³⁷ Romans 5:12

Șarpele le promisese că li se vor deschide ochii la mâncatul fructului, dar sunt sigur că nu se așteptau să fie așa. Acum aveau o nouă cunoaștere, știau că erau goi. Ceea ce au dobândit a fost cunoașterea neascultării și a lipsei de loialitate față de Dumnezeu, care aduce rușine și vinovăție⁴³⁸.

Ieremia 13:22 Și, dacă vei zice în inima ta: 'Pentru ce mi se întâmplă lucrul acesta?' – **din pricina mulțimii nelegiuirilor tale, ți s-au ridicat poalele hainelor și ți se dezgolesc călcăiele cu sila.**

Nedreptatea descoperă goliciunea omului, dar vinovăția este cea care aduce rușine asupra sufletului⁴³⁹. Și așa au cusut frunze de smochin pentru a se acoperi. Ne întrebăm despre asta, surprinși: au fost frunzele de pe copac? Au plâns peste aceste frunze în timp ce le-au rupt de pe copac? Aici avem prima revelație a noii lor condiții: omul nu așteaptă ca Dumnezeu să-i ofere veșmintele, ci își folosește propriile eforturi pentru a se ocupa de problema sa de a coase o haină pentru a înlocui veșmintele de nevinovăție pe care i le-a dat Dumnezeu. În această stare de goliciune, el are nevoie de legământul lui Dumnezeu.

Ezechiel 16:8 Când am trecut Eu pe lângă tine, M-am uitat la tine, și iată că îți venise vremea, vremea dragostei. **Atunci am întins peste tine poala hainei Mele, ți-am acoperit goliciunea, ți-am jurat credință, am făcut legământ cu tine,** zice Domnul, Dumnezeu, și ai fost a Mea!

Prin păcătuire, omul a pierdut totul. Dumnezeu l-a creat perfect, „foarte bun”⁴⁴⁰, și i-a dat o moștenire spirituală, aceea de a fi un fiu al lui Dumnezeu cu caracter⁴⁴¹, a cărui manifestare vizibilă era veșmintele Sale de lumină⁴⁴² și o moștenire materială, pământul cu tot ceea ce

---

⁴³⁸ Apocalipsa 3:18

⁴³⁹ Genesa 2:25

⁴⁴⁰ Genesa 1:31

⁴⁴¹ Matei 5:44-45

⁴⁴² 1 Ioan 1:5; Psalmii 118:27

conținea, cu excepția pomului cunoașterii binelui și răului. Omul s-a înstrăinat de Tatăl Său, sursa vieții. Astfel, omul avea să moară gol, așa cum l-a avertizat Dumnezeu.

I-ar da Dumnezeu veșmintele Sale, acoperământul Său, dragostea și hrana Sa? Dumnezeu a fost singurul care l-a putut răscumpăra și sfinți. Goliciunea și rușinea le-au descoperit răutatea și nevoia lui de sfințenie. Era imposibil ca omul să se acopere cu sfințenie și să-și recupereze starea pierdută. Omul era plin de neliniște, spaimă și neliniște, dar nu știa care este leacul pentru aceasta; El moștenise mintea lui Satan și avea să caute remedii din propriile sale eforturi asupra principiilor lui Satana. Acum avea un nou domn. Omul, cu dragostea lui Dumnezeu care nu mai locuia în el⁴⁴³, îl vedea acum pe Dumnezeu ca pe vrăjmașul Său⁴⁴⁴. Dar hainele sale făcute de om erau total inutile.

Isaia 64:6 Toți am ajuns ca niște necurați și **toate faptele noastre bune sunt ca o haină mănjită**. Toți suntem ofiliți ca o frunză și nelegiuirile noastre ne iau ca vântul.

Isaia 59:6 Pânzele lor nu slujesc la facerea hainelor și nu pot să se acopere cu lucrarea lor, căci lucrările lor sunt niște lucrări nelegiuite și în mâinile lor sunt fapte de silnicie.

După ce a acceptat minciuna șarpelui, Adam nu numai că a crezut că Dumnezeu nu a vrut ceea ce era mai bine pentru el, dar rușinea și goliciunea pe care le-a simțit au fost pentru el o dovadă a nemulțumirii lui Dumnezeu. El nu-l mai percepea pe Dumnezeu ca fiind milostiv și iubitor; El l-a văzut pe Dumnezeu ca fiind plin de mânie și dornic să-l omoare pentru a-și împlini cuvântul că omul va muri cu siguranță. Ce provocare teribilă pentru Dumnezeu! Cum i-ar arăta omului ce se întâmplă cu adevărat, când tot ceea ce a făcut Dumnezeu a fost suspect în ochii omului?

---

⁴⁴³ 1 Ioan 2:15

⁴⁴⁴ Romani 8:7

Geneza 3:8 Atunci au auzit glasul Domnului Dumnezeu, care umbla prin grădină în răcoarea zilei**[b]**, și omul și nevasta lui **s-au ascuns de Fața Domnului Dumnezeu printre pomii din grădină.** 9 Dar Domnul Dumnezeu a chemat pe om și i-a zis: „Unde ești?” 10 El a răspuns: „Ți-am auzit glasul în grădină și **mi-a fost frică, pentru că eram gol, și m-am ascuns.**”

Domnul vine la ei. Și care este reacția omului? Dumnezeu a chemat, dar s-a ascuns pentru că era speriat, pentru că era gol. Lui Adam și Evei, fiind dezbrăcați, au vestit lucruri și mai rele care vor veni.

Evrei 2:15 Și a eliberat pe cei care , **prin frica de moarte** , au fost toată viața lor supuși robiei.

Hristos a venit să-i elibereze pe toți cei care erau în robie din cauza fricii de moarte. Adam și Eva, pe care și Hristos a venit să-i elibereze, s-au speriat și s-au temut de ceea ce li se va întâmpla. Cuvintele lui Dumnezeu „vei muri cu siguranță” încă sunau proaspăt în urechile lor. Ei mâncaseră deja din copac și, din moment ce nu erau morți, ei presupuneau, cum ar muri dacă nu direct prin faptele lui Dumnezeu? Șarpele a spus că nu vor muri din cauza mâncării fructului, așa că cauza morții trebuie să fie aceea că Dumnezeu iar lovi în mânia Sa.

Frica nu este niciodată un bun sfătuitoare și, din păcate, primii noștri părinți au fost prinși de teama necunoscutului. Au fost copleșiți de gânduri și emoții tulburătoare pe care nu le-au mai trăit până acum. Spiritul lui Satana îi preluase asupra lor și pur și simplu nu se puteau încrede în Dumnezeu ca un Tată iubitor. Ca și fiul risipitor, au plecat de acasă și și-au pierdut sentimentul de a fi copii iubiți. În mintea lor, ei nu mai aveau un Tată. Ei erau acum lipsiți de aprobare și binecuvântare, erau complet singuri și trebuiau să stea pe cont propriu.

Geneza 3:11 Și Domnul Dumnezeu a zis: „Cine ți-a spus că ești gol? Nu cumva ai mâncat din pomul din care îți poruncisem să nu mănânci?”

Chiar în această întrebare, Dumnezeu a sugerat că această condiție nu a venit de la Dumnezeu, sugerându-i lui Adam că cealaltă voce pe care o ascultase era responsabilă pentru starea lui Adam. Apoi a pus o întrebare care s-a dus direct la miezul problemei, nu pentru că Dumnezeu nu știa, ci pentru că a vrut să audă ce avea Adam de spus despre ea: „Ai mâncat din pomul pe care ți -am poruncit să nu mănânci?” Nu m-ai ascultat? Răspunsul ar indica profunzimea problemei păcatului în Adam. Ce ar răspunde omul? Ar fi el în măsură să recunoască pur și simplu că el a greșit? Problema este că omul, aflat deja în păcat, este incapabil să răspundă altfel decât a făcut Adam.

Geneza 3:12 Omul a răspuns: „Femeia pe care mi-ai dat-o ca să fie lângă mine, ea mi-a dat din pom și am mâncat.”

Era imposibil pentru Adam, chiar atunci, să-și recunoască greșeala fără să dea vina pe altcineva. El a susținut că femeia pe care i-a dat-o Dumnezeu i-a dat din copac. Observați că el a menționat-o pe Eva de două ori, și Dumnezeu o dată - Adam nu și-a asumat responsabilitatea, sugerând că Dumnezeu a fost parțial de vină. Care ar fi răspunsul Evei, acum că Adam a arătat-o ca fiind cea responsabilă pentru a-l face să mănânce?

Geneza 3:13 Și Domnul Dumnezeu a zis femeii: „Ce ai făcut?”
Femeia a răspuns: „**Șarpele m-a amăgit și am mâncat din pom.**”

Eva a răspuns în același fel, arătând spre șarpele care a amăgit-o și a făcut-o să mănânce. În aceasta, Eva spunea adevărul⁴⁴⁵, dar ea a pus responsabilitatea faptelor ei asupra șarpelui. Atunci Dumnezeu i-a vorbit șarpelui, zicând:

Geneza 3:14 Domnul Dumnezeu a zis șarpelui: „Fiindcă ai făcut lucrul acesta, blestemat ești între toate vitele și între

---

⁴⁴⁵ 1 Timotei 2:14

toate fiarele de pe câmp; în toate zilele vieții tale, să te târăști pe pânțele și să mănânci țărână.

Dumnezeu a declarat blestemul pe care această acțiune îl va aduce șarpelui. Cu toate acestea, Dumnezeu a deschis o ușă pentru ca omul să aleagă sfințenia dacă dorește acest lucru.

Geneza 3:15 „**Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcâiul.**”

Dumnezeu promite să pună vrăjmășie; El nu ar permite ca șarpele să aibă control deplin asupra umanității. Dumnezeu a făcut acest lucru pentru că în acel moment a existat un scop comun între șarpe și umanitate. Această promisiune avea să rupă influența completă a lui Satan asupra omului datorită faptului că era în robia sistemului de gândire al lui Satana, oferindu-i omului capacitatea de a alege între căile lui Dumnezeu sau cele ale lui Satana.

Așa s-a deschis omului, prin Hristos, Sămânța făgăduită, o ușă a nădejdi. Aceasta este promisiunea și legământul lui Dumnezeu: schimbarea inimii omului și punerea în el a unui spirit care este la dușmănie cu spiritul lumii. Pentru că în timp ce spiritul lumii, căutându-și propria glorie, distruge în timp ce caută să se înalțe, Duhul lui Hristos nu-și caută propria glorie⁴⁴⁶, ci mai degrabă, este dispus să coboare și să se golească pentru⁴⁴⁷ a găsi și a salva ceea ce s-a pierdut.

Sacrificiul Vechiului Legământ

Geneza 3:21 Domnul Dumnezeu a făcut lui Adam și nevastei lui haine de piele și i-a îmbrăcat cu ele.

Dumnezeu, după ce a dat legământul Său, promițând dușmănie și triumful Semînței și după ce le-a spus consecințele pe care păcatul le va

---

⁴⁴⁶ 1 Corinteni 13:5

⁴⁴⁷ Filipeni 2:6-8

aduce omului, a făcut haine de piele pentru ei. Veșmintele lor făcute de om nu ar acoperi rușinea goliciunii lor. Frunzele de smochin cusute împreună sunt argumentele și acțiunile omului pentru a-și acoperi și justifica păcatul. Cu toate acestea, omul rămâne un păcătos și încă există înstrăinare între om și Dumnezeu. Omul are nevoie de Dumnezeu pentru a-i face veșminte, dar aceste veșminte de piele presupun moartea mielului⁴⁴⁸. Păcătosul este cel care ucide mielul. Pentru a acoperi goliciunea omului, numai o putere divină putea face veșminte cerești. Cu toate acestea, în ceea ce-L privește pe Dumnezeu și pe om, care a trebuit să facă o schimbare atunci când a venit vorba de relația lor reciprocă?

Coloseni 1:19 **Căci Dumnezeu a vrut** ca toată plinătatea să locuiască în El ²⁰ și **să împace totul cu Sine prin El**, atât ce este pe pământ, cât și ce este în ceruri, făcând pace prin sângele crucii Lui.

Dumnezeu nu este Cel care trebuie potolit; El nu este cel care este la dușmănie cu omul. Dimpotrivă, omul este cel care sa vrăjmășit împotriva lui Dumnezeu. Omul este cel care și-a pierdut pacea. Ființele umane sunt cele care trebuie să fie împăcate cu Dumnezeu, iar Tatăl face aceasta prin Hristos și sângele crucii Sale, fără a imputa greșelile oamenilor⁴⁴⁹. Omul este cel care trebuie acoperit cu o haină, nu Dumnezeu.

De ce jertfa mielului? De ce moartea lui Hristos? A fost Dumnezeu mulțumit de moartea Fiului Său și a cerut-o, pentru a ne ierta păcatele? Care este sensul jertfei mielului, dacă nu este faptul că Dumnezeu a iubit atât de mult lumea încât l-a dat pe singurul Său Fiu născut? Dorește Dumnezeu și este Dumnezeu mulțumit de jertfa animalelor?

Psalmul 40:6 **Jertfă și sacrificiu nu ai dorit; Urechile mele s-au deschis: Jertfa arsă și jertfa pentru păcat nu ți-a fost cerută.**

---

⁴⁴⁸ Leviticul 4

⁴⁴⁹ 2 Corinteni 5:19

Dumnezeu nu este mulțumit de jertfă și de sacrificiu și nici nu a cerut-o.

Evrei 10:³ Dar aducerea-aminte a păcatelor este înnoită din an în an, tocmai prin aceste jertfe;⁴ căci este cu neputință ca sângele taurilor și al țapilor să șteargă păcatele.

Jertfele taurilor și țapilor nu pot înlătura păcatul. Numai Mielul lui Dumnezeu ia păcatele lumii.⁴⁵⁰

Osea 6:⁶ Căci bunătate voiesc, nu jertfe, și cunoștință de Dumnezeu mai mult decât arderi-de-tot!

Ceea ce dorește Dumnezeu este milă și nu jertfă. Dumnezeu vrea ca noi să-L cunoaștem. Cunoașterea lui Dumnezeu aduce cu sine primirea milei lui Dumnezeu. În acest sens, ceea ce Isus⁴⁵¹ vrea să ne dea în revelația caracterului lui Dumnezeu⁴⁵² este că Dumnezeu ne iubește cu adevărat și ne putem încrede în planul Său de îndurare. Pentru că, cunoscându-L,⁴⁵³ slava caracterului Său ni se descoperă⁴⁵⁴, iar acest lucru ne va împăca inimile nerăbdătoare și suspicioase față de El. Și atunci putem fi milostivi și împăcați cu semenii noștri.

Deci ne întrebăm: de ce a instituit Dumnezeu sacrificii? Dacă El nu le-a cerut și nici nu le-a dorit, atunci era evident că omul avea nevoie de cineva care să-și asume vina.

Geneza 3:¹² Omul a răspuns: „**Femeia pe care mi-ai dat-o** ca să fie lângă mine, **ea mi-a dat din pom** și am mâncat.”

Răspunsul lui Adam a arătat că el nu vrea să poarte greutatea și povara păcatului – moartea și a pus-o în cele din urmă în mâinile lui Dumnezeu. El o acuza pe Eva și pe Dumnezeu de neascultarea lui. În

---

⁴⁵⁰ Ioan 1:29.

⁴⁵¹ Matei 9:12-13

⁴⁵² 1 Ioan 2:12

⁴⁵³ Luca 10:22.

⁴⁵⁴ Exodul 33:18-20

disperarea lui, avea nevoie de un țap ispășitor, de altcineva decât el însuși pentru a purta încărcătura vinovăției. Deci, pentru a-i arăta direct ce făcea din punct de vedere psihologic cu păcatul său, Dumnezeu i-a dat jertfa mielului ca mijloc de a-i arăta consecința păcatului și de a recunoaște ceea ce făcea – acest lucru ar permite pocăinței să intre în mintea lui Adam și el ar putea să creadă că Dumnezeu l-a iertat.

Păcatul lui Adam și al Evei a constat, de asemenea, în respingerea cuvântului lui Dumnezeu. Cuvântul lui Dumnezeu, care urma să fie păstrat și prețuit în inimă, a fost ispășit și un cuvânt nou a fost prețuit în inimă: cuvântul șarpelui. Această expulzare spirituală a presupus răstignirea Cuvântului lui Dumnezeu, vărsarea sângelui Mielului de la întemeierea lumii⁴⁵⁵.

Cu ei fiind incapabili să-și recunoască păcatul și neputând auzi, Dumnezeu le-a vorbit în pilde. Adam și Eva nu au putut auzi și păstra glasul lui Dumnezeu, s-au temut, și fiind în imposibilitatea de a auzi întrebarea lui Dumnezeu în mod automat⁴⁵⁶ le-a condus la jertfa de miel⁴⁵⁷, un simbol al lui Hristos. Cu alte cuvinte, Hristos este răstignit când ne împietrim inimile pentru a auzi cuvântul lui Dumnezeu. Hristos este respins și devine un om al întristărilor⁴⁵⁸ atunci când nu ne deschidem inimile față de vorbirea Sa către conștiința noastră.

Această atitudine a omului aduce nevoia de a-L potoli pe Dumnezeu. Omul nu vrea să-L audă pe Dumnezeu, dar el încă mai vrea ajutor pentru vinovăția sa, iar acest lucru duce la creșterea sacrificiilor și lucrări meritorii pentru a câștiga favoarea lui Dumnezeu. Vedem acest lucru clar în exodul lui Israel din țara Egiptului. O singură dată, Dumnezeu le-a cerut să sacrifice un miel, și asta a fost în noaptea eliberării lor la ieșirea din Egipt. Cu această jertfă, El a dorit să scrie în

---

⁴⁵⁵ Apocalipsa 5:6; 13:8

⁴⁵⁶ Genesa 3:8, 10-12

⁴⁵⁷ Leviticul 4:1-4

⁴⁵⁸ Isaia 53:3

inimile lor realitatea costului izbăvirii lor, că numai jertfa lui Hristos a făcut-o posibilă.

Știm însă ce s-a întâmplat. Ei au refuzat să asculte și să fie împăcați cu Dumnezeu după căile lui Dumnezeu. Acest lucru a dus la un întreg tren de nedreptăți viitoare pe care ei au căutat să le repare oferind sacrificii în căutarea lor de a-L potoli pe Dumnezeu.

Exod 20:4 Un altar de pământ îmi vei face mie și vei jertfi pe acestea, **darurile tale arse și jertfele tale de pace, oile tale și boii tăi**: în toate locurile în care consemnez numele Meu, voi veni la tine și te voi binecuvânta.

Din acest motiv, pentru a călăuzi această închinare însetată de sânge care vine din inima păcătoasă, Dumnezeu a dat instrucțiuni mai specifice cu privire la „jertfele tale arse, jertfele tale de pace, **oile tale și boii tăi**”. Acest lucru este confirmat în versetul următor:

Jeremia 7:22 Căci n-am vorbit nimic cu părinții voștri și nu le-am dat nicio poruncă cu privire la arderi-de-tot și jertfe în ziua când i-am scos din țara Egiptului. ²³ Ci iată porunca pe care le-am dat-o: „Ascultați glasul Meu, și Eu voi fi Dumnezeul vostru, iar voi veți fi poporul Meu; umblați pe toate căile pe care vi le-am poruncit, ca să fiți fericiți!”

Dumnezeu nu a poruncit niciodată și nici nu a cerut jertfe arse și sacrificii în ziua în care i-a scos din țara Egiptului. El i-a rugat doar să asculte de glasul Său și, auzind și prețuind-I glasul, Dumnezeu va deveni Dumnezeul lor și ei vor deveni poporul Său. Aceasta este promisiunea noului legământ care este posibilă numai prin faptul că Duhul Sfânt scrie legea lui Dumnezeu în inimile lor. Este în vechiul legământ unde sacrificiile animalelor sunt oferite⁴⁵⁹. Deci, de ce toate instrucțiunile cu privire la sacrificiile din Pentateuh? Pentru că Biblia

---

⁴⁵⁹ Exodul 24:3-8; Evrei 9:18-22

este clară că Dumnezeu vorbește și dă aceste instrucțiuni. Găsim răspunsul în versetul următor:

Marcu 10:² Au venit la El fariseii și, ca să-L ispitească, L-au întrebat dacă este îngăduit unui bărbat să-și lase nevasta.³ Drept răspuns, El le-a zis: „Ce v-a poruncit Moise?”⁴ „Moise”, au zis ei, „a dat voie ca bărbatul să scrie o carte de despărțire și s-o lase”.⁵ Isus le-a zis: „**Din pricina împietririi inimii voastre v-a scris Moise porunca aceasta.**”

Împietrirea inimii omului față de încercarea lui Dumnezeu de a-l salva este cea care duce la porunci precum cele scrise, pentru a-l înfrunța pe om cu propriile sale alegeri. În încercarea de a acomoda viziunea greșită a omului asupra lumii, Dumnezeu instituie o cale de mântuire în stabilirea unui sistem de sacrificii și ofrande legate de sanctuar. Dumnezeu a dat instrucțiuni poporului Său să limiteze vărsarea de sânge în sacrificiile pe care o inimă împietrită ar căuta să le ofere.

Un alt exemplu în acest sens este faptul că Dumnezeu nu vrea ca poporul Său să aibă un rege; de fapt, dorința de a avea un rege a fost o respingere a lui Dumnezeu⁴⁶⁰. Cu toate acestea, Dumnezeu, în mila Sa, a dat indicații pentru rege⁴⁶¹, nu pentru că a vrut ca ei să aibă un rege, ci pentru că, deși poporul Său a cerut un rege, ei încă manifestau dorința de a-L urma. Apoi, Dumnezeu a căutat să hrănească această dorință cât mai mult posibil, în timp ce El a dat instrucțiuni pentru a minimiza răul care ar veni de la a avea un rege. În aceste exemple vedem că Dumnezeu îngăduie omului să aibă propria sa voință atunci când insistă să respingă sfatul lui Dumnezeu.

Deci vedem că problema păcatului a început cu Adam și astfel experiența vechiului și noului legământ a început tot cu el. Adam avea să încerce prin propriile sale mijloace să remedieze situația care a fost creată de păcatul său. Și Dumnezeu a trebuit să-i descopere că era cu

---

⁴⁶⁰ 1 Samuel 8:7

⁴⁶¹ Deuteronomul 17:14-20

neputință ca Adam să o facă prin propriile sale mijloace. Numai Dumnezeu poate asigura acoperirea sfințeniei. Aceasta este o lecție pe care toți oamenii trebuie să o învețe, iar aceasta i-a fost revelată lui Adam în instituirea jertfei mielului și s-a extins mai târziu în slujba sanctuarului pentru Israel.

Numai Dumnezeu putea să dea veșmintele. Asta nu înseamnă că odată ce s-a întâmplat asta, nu mai era nevoie să sacrifici un miel. La fel ca în cazul botezului, Dumnezeu a stabilit jertfa unui miel ca o modalitate de a-și manifesta credința în promisiunile lui Dumnezeu. În această ceremonie, omul recunoaște vinovăția păcatului comis care aduce cu sine moartea lui Hristos. Este slujirea morții pentru inima neîngrijită. Citim în Scripturi:

Evrei 11:4 Prin credință a adus Abel lui Dumnezeu o jertfă mai bună decât Cain. Prin ea a căpătat el mărturia că este neprihănit, căci Dumnezeu a primit darurile lui. Și prin ea vorbește el încă, măcar că este mort.

Jertfele animalelor aveau să fie până la mijlocul săptămânii, când Mesia avea să fie omorât. Odată ce Mielul care ia păcatele lumii a venit, jertfele aveau să înceteze să mai fie un semn al neprihănirii care este prin credință.⁴⁶²

Cu toate acestea, am întrebat: De ce moartea lui Hristos? De ce moartea Sa pe cruce înlătură sistemul sacrificial? A fost Dumnezeu mulțumit de moartea Fiului Său și a cerut-o, pentru a ne ierta păcatele noastre?

Psalmul 40:6 Jertfă și ofranda **nu ai dorit-o**; Urechile mele s-au deschis: **Jertfa arsă și sacrificiu pentru păcat nu ți-a fost cerută.** ⁷ Atunci am zis eu: Iată, vin: În sulul cărții este scris despre mine, ⁸ Mă bucur să fac voia Ta, o, Dumnezeule meu: Da, legea Ta este în inima mea.

---

⁴⁶² Daniel 9:27

Inspirația îl îndrumă pe David să scrie cuvintele lui Hristos⁴⁶³ Însuși înaintea de întruparea Sa. Dumnezeu nu este mulțumit de sacrificii și ofrande. În ciuda acestui fapt, Hristos vine în această lume, ca o jertfă înaintea lui Dumnezeu pentru o savoare dulce⁴⁶⁴. Pavel, explicând versetul, spune:

Evrei 10: ³Dar **aducerea-aminte** a păcatelor este înnoită din an în an, tocmai prin aceste jertfe;⁴ căci este cu neputință ca sângele taurilor și al țapilor să șteargă păcatele. ⁵De aceea, când intră în lume, El zice: „**Tu n-ai voit nici jertfă, nici prinos, ci Mi-ai pregătit un trup;** ⁶**n-ai primit nici arderi de tot, nici jertfe pentru păcat.**”

Deși Dumnezeu nu a vrut și nici nu a cerut crucea lui Hristos, El L-a trimis în lume, pentru că numai Mielul lui Dumnezeu putea lua păcatul lumii⁴⁶⁵.

Ioan 17:⁴ Eu Te-am proslăvit pe pământ, am sfârșit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac.

Hristos, în rugăciunea Ghetsimani, a terminat lucrarea pe care Tatăl Său I-a dat-o, care a constat în a face cunoscute cuvintele, numele și slava Tatălui⁴⁶⁶. Ceea ce urmează de acolo în viața lui Isus este lucrarea omului⁴⁶⁷. Cu toate acestea, în lumina textelor citite, este evident că întruparea lui Hristos are de-a face cu jertfa și sacrificiu. Când poporul lui Israel a cerut ca Dumnezeu să nu le mai vorbească, ci numai prin Moise, alegând un mijlocitor din propriului lor trup, Hristos ne este promis că va veni să ia parte la același lucru cu frații Săi.

Deuteronom 18:¹⁵ Domnul, Dumnezeul tău, îți va ridica din mijlocul tău, dintre frații tăi, un proroc ca mine: să ascuțiți de

---

⁴⁶³ 1 Petru 1:11

⁴⁶⁴ Efeseni 5:2

⁴⁶⁵ John 1:29

⁴⁶⁶ Ioan 17:4, 6, 8, 22

⁴⁶⁷ Luca 22:53.

el! ¹⁶ Astfel, el va răspunde la cererea pe care ai făcut-o Domnului, Dumnezeului tău, la Horeb, în ziua adunării poporului, când ziceai: 'Să nu mai aud glasul Domnului, Dumnezeului meu, și să nu mai văd acest foc mare, ca să nu mor.' ¹⁷ Atunci, Domnul mi-a zis: 'Ce au zis ei, este bine.'

Dumnezeu trimite un profet ca Moise la cererea poporului Israel. Întruparea lui Hristos este răspunsul lui Dumnezeu la cererea lui Israel. În timp ce o anume biblie (AMP) traduce aceasta ca „acest lucru este în conformitate cu tot ceea ce ai cerut de la Domnul”, CSB spune „aceasta este ceea ce ai cerut de la Domnul Dumnezeu tău” și CEB spune „asta e exact ceea ce ai cerut de la Domnul Dumnezeu tău” și YLT spune „în conformitate cu tot ceea ce ai făcut cere de la Iehova Dumnezeul tău”. În timp ce Hristos L-a lăsat pe Tatăl Său să-i deschidă urechile, problema este în cele din urmă că nu a fost așa cu Israelul. Ei și-au împietrit inimile și au respins chemarea Duhului Sfânt și, în acel act, l-au alungat și l-au rănit pe însuși Mijlocitorul ales. Această acțiune spirituală avea să fie revelată și să aibă manifestarea ei fizică 1500 de ani mai târziu, în răstignire.

Evrei 2:⁹ Dar **îl vedem pe Isus, care a fost făcut un pic mai jos decât îngerii** pentru suferința morții, încununat cu slavă și onoare, că el prin harul lui Dumnezeu ar trebui să guste moartea pentru fiecare om... ¹⁴ Astfel dar, deoarece copiii sunt părtași sângelui și cărnii, tot așa și El Însuși a fost deopotrivă părtaș la ele, pentru ca, **prin moarte, să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe Diavolul,** ¹⁵ și să izbăvească pe **toți aceia care, prin frica morții, erau supuși robiei toată viața lor.**

Hristos S-a întrupat după cererea lui Israel, putând astfel să moară. Și murind pentru toți, Hristos a realizat două lucruri. Mai întâi, prin moartea Sa, El l-a nimicit pe cel care avea puterea morții. Și în al doilea rând, prin moartea Sa, El i-a eliberat pe cei care au fost toată viața lor sub robie, adică pe cei care au fost robi ai păcatului. Astfel, Hristos a

gustat moartea pentru toți, de vreme ce cei care erau sub robie erau plini de frica morții.

Evrei 9:¹⁵ Și tocmai de aceea este El Mijlocitorul unui legământ nou, pentru ca, **prin moartea Lui pentru răscumpărarea din abaterile făptuite sub legământul dintâi**, cei ce au fost chemați să capete veșnica moștenire care le-a fost făgăduită.

Moartea lui Hristos a fost de a elibera, de a răscumpăra pe cei care sunt chemați. Cei chemați nu puteau primi promisiunea moștenirii eterne decât prin intermediul morții. Pentru a face acest lucru, ei au trebuit să fie eliberați de păcatele lor în primul legământ. Păcatul primului legământ este respingerea glasului lui Hristos în suflet și dorința de a-l face în felul nostru. Întruparea și sacrificiul este o cerere din partea poporului lui Dumnezeu atunci când se află în primul legământ și manifestarea a ceea ce fac inimile lor. Jertfa Tatălui pentru a-L da pe Fiul Său și crucea lui Isus nu a fost pentru că păgânii nu au crezut, ci pentru că poporul lui Dumnezeu și-a împietrit inimile și nu au crezut, căci dacă ar fi crezut, păgânii ar fi fost convertiți⁴⁶⁸. Astfel, gândurile multor inimi au fost expuse. Însă⁴⁶⁹:

Fapte 3:¹⁷ „Și acum, fraților, știu că din neștiință ați făcut așa, ca și mai-marii voștri.¹⁸ Dar Dumnezeu a împlinit astfel ce vestise mai înainte prin gura tuturor prorocilor Lui: că, adică, Hristosul Său va pătimi.”

Ioan 12:³² Și după ce voi fi înălțat de pe pământ, **voi atrage la Mine pe toți oamenii.**”

Fiul lui Dumnezeu a mijlocit, iar Dumnezeu Tatăl a consimțit să-L dea pe Fiul Său ca jertfă ispășitoare, să moară cea mai cruntă moarte pentru a ne face cunoscută starea noastră, pentru a ne descoperi dragostea Tatălui și pentru a ne face să credem că putem fi iertați. La poalele crucii, nu putem decât să tăcem.

---

⁴⁶⁸ Luca 10:13-15.

⁴⁶⁹ Luca 2:35.

Zaharia 13:6 Și dacă-l va întreba cineva: ‘De unde vin aceste răni pe care le ai la mâini?’ el va răspunde: ‘În casa celor ce mă iubeau le-am primit.’

Sacrificiul Noului Legământ

Planul mântuirii s-a derulat în etape, în conformitate cu modul în care omul a răspuns lui Dumnezeu ajungând la el. Totul are ca scop împăcarea omului cu Dumnezeu și se realizează prin sângele crucii lui Hristos, Mielul care ia păcatul lumii.

În mod fundamental, stabilitatea universului depinde de înțelegerea faptului că Fiul este canalul/preotul către Dumnezeu Tatăl, singura sursă de viață. Fiul este neprihănirea lui Dumnezeu, iar caracterul relației Sale cu Tatăl Său și cu ființele create – dragostea, compasiunea, supunerea și sacrificiul de sine – este liantul care ține totul în armonie și de aceea Spiritul Său este atât de necesar pentru a trăi în lumina eternă a Noului Legământ.

Coloseni 1:17 El este mai înainte de toate lucrurile și toate se țin prin El. 18 **El este Capul trupului**, al Bisericii. El este începutul, Cel întâi născut dintre cei morți, pentru ca în toate lucrurile să aibă întâietate. 19 **Căci Dumnezeu a vrut ca toată plinătatea să locuiască în El** 20 și să împace totul cu Sine prin El, atât ce este pe pământ, cât și ce este în ceruri, făcând pace prin sângele crucii Lui.

Ioan 20:17 ... Mă înalț la Tatăl Meu și la Tatăl vostru; și Dumnezeului meu și Dumnezeului tău.

Este viața singurului Fiu născut care ne este dată, pe care am respins-o din cauza păcătoșeniei noastre, dar respingerea noastră a fost clarificată și biruită prin cruce. Dumnezeu avea să aducă omenirea într-un loc în care să poată ajunge la el prin viața completă a lui Hristos, care numai

vindeca și mergea să facă bine⁴⁷⁰, și predarea Sa voluntară impulsului ucigaș. Acest impuls, care era în formă de sămânță în umanitatea lui Adam după ce a păcătuit, avea să se manifeste și să ne fie făcut cunoscut. Astfel, suntem făcuți capabili să intrăm în Noul Legământ și să-L acceptăm pe Hristos și în ce crede El – ceea ce este important pentru El devine ceea ce este important pentru noi și astfel viața Lui devine viața noastră.

Isaia 53:⁴Totuși El suferințele noastre le-a purtat și durerile noastre le-a luat asupra Lui, **și noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu și smerit.** ⁵**Dar El** era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa, care ne dă pacea, a căzut peste El și, prin rănilor Lui, suntem tămăduiți.

L-am socotit pe Hristos lovit și pedepsit de Dumnezeu, dar aici ne înșelăm, neștiind neprihănirea lui Dumnezeu și nici natura ființei noastre. Păcatele noastre au fost cele care L-au lovit, strapuns, zdrobit și pedepsit. Cât de înșelați am fost!

Psalmul 36:¹⁰Întinde-Ți și mai departe bunătatea peste cei ce Te cunosc și dreptatea peste cei cu inima neprihănită!.

Neprihănirea lui Dumnezeu a fost descoperită și împlinită în Dumnezeu dându-ne pe Hristos să sufere tratamentul nostru față de El, manifestând întregului univers mila lui Dumnezeu și împăcându-ne astfel prin cruce. ⁴⁷¹Odată atins, sistemul de sacrificii animale poate înceta, ceea ce omenirea a făcut de când Adam a fost pe deplin manifestat și revelat.

1 Ioan 1:⁹Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curețe de orice nelegiuire.

---

⁴⁷⁰ Faptele apostolilor 10:38

⁴⁷¹ Efeseni 1:10; 3:9-11

Numai pentru că Dumnezeu este drept, El ne iartă păcatele, pentru că textul declară acest lucru, astfel, dând milă, El Își manifestă dreptatea. Hristos o revelează când spune:

Matei 26:²⁸ căci acesta este sângele Meu, sângele legământului celui nou, care se varsă pentru mulți, spre iertarea păcatelor.

Noul legământ are sacrificii mai bune și un mijlocitor mai bun⁴⁷². Sângele noului legământ este sângele vărsat al lui Hristos, o jertfă pe care o acceptăm prin credință la botez⁴⁷³ și în slujirea în comuniune⁴⁷⁴. Când Îl privim pe Hristos, primim revelația slavei lui Dumnezeu, a dragostei, neprihănirii și caracterului Său. Învățăm că ceea ce Dumnezeu și-a dorit vreodată a fost ca noi să-L privim și să-L apreciem – să-L iubim cu adevărat în spirit și adevăr. A crede în El este modul în care îi mulțumim Tatălui și ne apropiem de Tatăl – nu de faptele noastre goale. Împreună cu Isus suntem capabili să urmăm cea mai importantă poruncă: „Auzi o, Israele... iubește-L pe Dumnezeu din toată inima ta”⁴⁷⁵.

Mica 6:⁶ „Cu ce voi întâmpina pe Domnul și cu ce mă voi pleca înaintea Dumnezeului Celui Preaînalt? Îl voi întâmpina oare cu arderi-de-tot, cu viței de un an? **7 Dar primește Domnul oare mii de berbeci sau zeci de mii de râuri de untdelemn?** Să dau eu pentru fărădelegile mele pe întâiul meu născut, rodul trupului meu, pentru păcatul sufletului meu?” ⁸ „**Ți s-a arătat, omule, ce este bine!** Și ce alta cere Domnul de la tine decât **să faci dreptate, să iubești mila și să umbli smerit cu Dumnezeul tău?**”

Ceea ce ne cere Dumnezeu nu este jertfa animalelor, ci doar să facem dreptate, să iubim mila și să umblăm cu umilință cu Dumnezeu – și nu facem asta noi înșine, ci prin Hristos. Atunci vom aduce rodul

---

⁴⁷² Evrei 12:24

⁴⁷³ Romani 6:5-7

⁴⁷⁴ 1 Corinteni 10:16

⁴⁷⁵ Marcu 12:29.

sacrificiilor care sunt acceptabile pentru Domnul: în lucrările lui Dumnezeu de neprihănire, în milă și umilință.

Filipeni 4:¹⁸ Am de toate și sunt în belșug. Sunt bogat de când am primit prin Epafrodit ce mi-ați trimis..., un miros de bună mireasmă, o jertfă bine primită și plăcută lui Dumnezeu.

Psalms 116:¹⁷ Îți voi oferi jertfa de mulțumire și voi chema numele DOMNULUI.

Evrei 13:¹⁵ Prin El, să aducem totdeauna lui Dumnezeu o jertfă de laudă, adică rodul buzelor care mărturisesc Numele Lui.

Sacrificiile care sunt acceptabile pentru Dumnezeu în noul legământ constau în ajutorul dat celor care poartă cuvântul, rugăciunea și mărturisirea caracterului lui Dumnezeu și cântecele de mulțumire și laudă.⁴⁷⁶

După ce am stabilit sacrificiul noului legământ, este încă necesar să menționăm următoarele: deoarece Hristos ne-a iubit, El S-a dat pe Sine însuși ca jertfă. Acest dar reflectă nu numai dragostea lui Hristos, ci și dragostea Tatălui, iar această iubire este adevărata temelie a relației pe care Dumnezeu dorește ca noi să o avem cu El. În vechiul legământ, omul începe prin a vedea conceptul că sacrificiul este o ofrandă și o dăruire a ceva valoros. Este o ofrandă de legământ, o modalitate de a-L potoli pe Dumnezeu prin recunoașterea păcătoșeniei noastre și a existenței lui Dumnezeu. Sunt cei care se simt obligați să ofere cel mai valoros lucru pe care îl au pentru a câștiga favoarea lui Dumnezeu. Cu toate acestea, atunci când umblă cu Dumnezeu, omul își dă seama că Dumnezeu nu vrea cu adevărat să dea ofrande, ci mai degrabă atenția și ascultarea omului.

1 Samuel 15:²² Samuel a zis: „Îți plac Domnului mai mult arderile-de-tot și jertfele decât ascultarea de glasul Domnului?”

---

⁴⁷⁶ Psalmii 107:22

Ascultarea face mai mult decât jertfele și păzirea cuvântului Său face mai mult decât grăsimea berbecilor.”

Omul rămâne încă în vechiul legământ atunci când consideră că jertfa pe care Dumnezeu o dorește este ascultarea, neprihănirea, comportamentul bun și dragostea (în loc să asculte, să primească și să accepte). Și în vechiul legământ, omul caută să câștige favoarea lui Dumnezeu prin aceste mijloace. Așa a căutat Pavel să-I placă lui Dumnezeu când era fariseu⁴⁷⁷. Este căutarea dreptății prin lege. Aceasta este calea vechiului legământ, când nu am descoperit încă dragostea agape a lui Dumnezeu. Încearcă să se apropie de Dumnezeu și să-i câștige favoarea printr-o viață ordonată, plătind zeciuială de mentă, anason și chimen⁴⁷⁸, fiind vegan și purtând haine vechi.

Adesea, ceea ce omul crede că Dumnezeu vrea este ceea ce cultura din jurul lui spune că este bun; și adesea el este susținut de comunitatea sa ca un model al sfințeniei, care slujește bine inimii trupesti care are nevoie să-și liniștească lipsa de valoare. Totuși, toate acestea sunt încă un efort uman de a-i plăcea lui Dumnezeu – este Adesea, ceea ce omul crede că Dumnezeu vrea este ceea ce cultura din jurul lui spune că este bun; și adesea el este susținut de comunitatea sa ca un model al sfințeniei, care slujește bine inimii trupesti care are nevoie să-și liniștească lipsa de valoare. Totuși, toate acestea sunt încă un efort uman de a-i plăcea lui Dumnezeu – este aceasta suficient?

Psalm 51:17 Jertfele lui Dumnezeu *sunt* un duh frânt: O inimă frântă și smerită, Dumnezeule, tu nu vei disprețui.

Învățăm că smerenia și umilința sunt cele care îl fac pe om acceptabil înaintea prezenței lui Dumnezeu. În aceste condiții, s-ar părea că dându-și viața unui regim auster, ca monahi sau pustnici, le-ar da dreptate. Cu toate acestea, omul se poate înșela foarte mult în acest

---

⁴⁷⁷ Filipeni 3:3-9

⁴⁷⁸ Matei 23:23

sens, gândindu-se că umilința și smerenia sunt calea către Dumnezeu și că smerenia lui îl face acceptabil pentru Dumnezeu. Cu toate acestea, nu este această credință altceva, dar umilință?

În toate aceste aspecte ale sacrificiului, omul continuă să fie centrul. Este încă vorba despre drumul omului către Dumnezeu. Crucea este cea care scoate la lumină spiritul egoist care locuiește în om și îl muștră. Nu există nici o cale de om la Dumnezeu, ci mai degrabă, este Dumnezeu, în agapa Sa jertfitoare de sine, care coboară; și în Hristos există o cale spre Dumnezeu, de la Dumnezeu⁴⁷⁹. Crucea anulează orice jertfă pe care omul o poate face ca mijloc de a veni la Dumnezeu. Nu trebuie să-L liniștim pe Dumnezeu și nici să-I câștigăm favoarea, pentru că am avut deja favoarea Lui din veșnicie. Dovada pentru aceasta este că El ne-a dat propriul Său Fiu. Și vedem că acesta este un sacrificiu total diferit. În această lume, nu omul este cel care face jertfa, nici Dumnezeu care o primește. În crucea lui Hristos Dumnezeu nu este destinatarul.⁴⁸⁰ **Crucea lui Hristos este jertfa lui Dumnezeu. Crucea lui Hristos este jertfa lui Hristos. Iar beneficiarul acestui sacrificiu este omul.**

2 Corinteni 5:18 **Și toate lucrurile acestea sunt de la Dumnezeu, care ne-a împăcat cu El prin Isus Hristos și ne-a încredințat slujba împăcării;**¹⁹ că adică, Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, neținându-le în socoteală păcatele lor și ne-a încredințat nouă propovăduirea acestei împăcări.

Jertfa, deci, nu mai este calea omului către Dumnezeu, ci calea lui Dumnezeu către om. Și stabilește calea comuniunii cu Tatăl și Fiul⁴⁸¹,

---

⁴⁷⁹ Ioan 14:6.

⁴⁸⁰ Romani 8:32.

⁴⁸¹ 1 Ioan 1:3

care este posibilă numai prin primirea Duhului din spatele acestui sacrificiu⁴⁸².

1 Ioan 3:1 *Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl,, ...*

1 Ioan 4:9 *Dragostea lui Dumnezeu față de noi s-a arătat prin faptul că Dumnezeu a trimis în lume pe singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin El.*

1 Ioan 4:19 *Îl iubim, pentru că el ne-a iubit mai întâi.*

Hristos, deci, este jertfa; El trăiește o viață de lepădare de sine încercând să ajungă la cei care Îl urăsc – adică umanitatea – deși am scuiat constant în fața Lui. Privindu-L pe Hristos, vedem jertfa enormă pe care El a făcut-o pentru ca noi să putem crede în mila Dumnezeului nostru.

Efeseni 5:2 *Trăiți în dragoste, după cum și Hristos ne-a iubit și S-a dat pe Sine pentru noi „ca un prinos și ca o jertfă de bun miros” lui Dumnezeu.*

Cunoscând și văzând un astfel de dar, suntem invitați să participăm la aceeași ofrandă, la dăruirea noastră lui Dumnezeu.

Romani 12:1 *Vă îndemn dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu; aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească.*

Suntem invitați să raționăm, să ne dăm inimile și trupurile lui Dumnezeu, aceasta fiind jertfa acceptabilă pentru Dumnezeu, jertfa noului legământ. Este o jertfă de laudă pentru ceea ce Dumnezeu a făcut pentru noi.

Filipeni 2:5 **Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus:** ⁶El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu,;

---

⁴⁸² 2 Corinthians 13:14

Mintea sau Spiritul care a fost în Hristos este singura jertfă acceptabilă, moartea sinelui și venirea la viață nouă prin Spirit. Singura jertfă acceptabilă este să fii răstignit împreună cu Hristos și ca Hristos să trăiască în mine. Și chiar dacă crucea poate părea mare și grea, iar lepădarea de sine ar putea părea imposibilă, numai conștientizând incapacitatea și incapacitatea noastră vom fi conduși să cerem ajutor. Promisiunea Sa că El va fi cu noi până la sfârșitul lumii⁴⁸³ va deveni atunci o realitate prin primirea agapei lui Dumnezeu, Spiritul vieții Sale⁴⁸⁴.

Cele două oglinzi

Povestea lui Adam și a Evei ne repetă un concept pe care îl văzusem deja înainte în povestirile lui Avraam și ale poporului Israel. Cuvântul lui Dumnezeu nu numai că arată omului neprihănirea lui Dumnezeu și lucrarea pe care el vrea să o facă, dar arată și omului starea sa naturală, acționând în acest fel ca o oglindă.

Iacov 1:22 Fiți împlinitori ai Cuvântului, nu numai ascultători, înșelându-vă singuri. ²³ Căci, dacă ascultă cineva Cuvântul și nu-l împlinește cu fapta, seamănă cu un om care își privește fața firească într-o oglindă ²⁴ și, după ce s-a privit, pleacă și uită îndată cum era. ²⁵ Dar cine își va adânci privirile în legea desăvârșită, care este legea slobozeniei, și va stăruii în ea, nu ca un ascultător uituc, ci ca un împlinitor cu fapta, va fi fericit în lucrarea lui.

Este cu neputință ca omul să se sfințească, căci căile și gândurile lui Dumnezeu sunt mai înalte decât căile și gândurile noastre⁴⁸⁵. Astfel, nimeni nu devine un făcător al cuvântului fără a-l auzi mai întâi și fără a-l prețui în inima lui⁴⁸⁶. Când comunicarea lui Dumnezeu nu este

---

⁴⁸³ Matei 28:20

⁴⁸⁴ Romans 5:5

⁴⁸⁵ Isaia 55:8-9

⁴⁸⁶ Psalmii 119:92

apreciată, ci mai degrabă cade pe marginea drumului sau pe un sol nepotrivit, are ca rezultat faptul că nu produce roade⁴⁸⁷. Când se întâmplă acest lucru, observăm că se întâmplă două lucruri. Primul este că legea ne dezvăluie starea. Cu toate acestea, dacă nu perseverăm în a privi legea și a ne considera în raport cu ea, vom uita, prin urmare, starea noastră. Acesta este cazul celui care are urechi de auzit, dar nu aude. Al doilea lucru care se întâmplă este că, în același timp în care cuvântul sau legea ne dezvăluie condiția, vedem legea și proiectăm propria noastră condiție asupra Legiuitorului, arătând astfel că nu-L cunoaștem pe Dumnezeu. În contextul sacrificiilor, îl găsim descris în felul următor:

Psalm 50:7 Ascultă, poporul Meu, și voi vorbi; ascultă, Israele, și te voi înștiința. Eu sunt Dumnezeu, Dumnezeul tău. ⁸Nu pentru jertfele tale te mustru, căci arderile-de-tot ale tale sunt necurmat înaintea Mea. ⁹Nu voi lua tauri din casa ta, nici țapi din staulele tale. ¹⁰Căci ale Mele sunt toate dobitoacele pădurilor, toate fiarele munților cu miile lor. ¹¹Eu cunosc toate păsările de pe munți și tot ce se mișcă pe câmp este al Meu. ¹²Dacă Mi-ar fi foame, nu ți-aș spune ție, căci a mea este lumea și tot ce cuprinde ea. ¹³Oare mănânc Eu carnea taurilor? Oare beau Eu sângele țapilor? ¹⁴Adu ca jertfă lui Dumnezeu mulțumiri și împlinește-ți juruințele făcute Celui Preaînalt:... ²¹ **ată ce ai făcut, și Eu am tăcut. Ți-ai închipuit că Eu sunt ca tine. Dar te voi muștra și îți voi pune totul sub ochi!**

Omul, în starea sa naturală, crede că Dumnezeu este ca el însuși și ignoră măreția lui Dumnezeu și cât de neînsemnat și slab este. Cum cuvântul nu este prețuit, omul își uită propria condiție și o proiectează asupra lui Dumnezeu. El vede legea și vede reflectarea propriei sale fețe; el crede că Dumnezeu este cu siguranță ca el însuși.

---

⁴⁸⁷ Matei 13:3-9

Isaia 55:⁶ Căutați pe DOMNUL cât timp el poate fi găsit, Chemăți-l pe El cât timp este aproape: ⁷ Cei răi să renunțe la calea lor, și omul nedrept la gândurile sale: Și să se întoarcă la DOMNUL, și el va avea milă de el; Și Dumnezeului nostru, căci El va ierta cu prisosință. ⁸ **Căci gândurile mele nu sunt gândurile voastre, nici căile voastre nu sunt căile mele, spune DOMNUL.** ⁹ **Căci, după cum cerurile sunt mai înalte decât pământul, tot așa sunt căile Mele mai înalte decât căile voastre și gândurile Mele decât gândurile voastre.** ¹⁰ Căci, după cum ploaia coboară, și zăpada din cer nu se întoarce înapoi, Ci udă pământul, și-l face ca să scoată răsară și să mugurească, ca să dea sămânță semănătorului și pâine lucrătorului: ¹¹ **Așa va fi cuvântul Meu care va ieși din gura Mea: Nu se va întoarce la Mine gol, Dar el va realiza ceea ce îi place, și va prospera în lucrul pentru care l-am trimis.**

Când Dumnezeu i-a dat lui Adam instrucțiuni că, în semn de recunoaștere și pocăință a păcatului său, el trebuia să sacrifice un miel, el punea înaintea lui o oglindă în cuvântul Său. El îi spunea în termeni clari că respingerea cuvântului Său provoacă suferința și vărsarea sângelui Mielului. În același timp, El i-a arătat lui Adam că numai prin jertfa vieții Mielului putea să obțină neprihănirea lui Dumnezeu și să aibă goliciunea rușinii sale acoperită. Împietrirea inimii omului și dușmănia lui îl fac să creadă că Dumnezeu a cerut jertfa și moartea mieilor și că Hristos, Preaiubitul Tatălui, a fost rănit de Tatăl⁴⁸⁸. Noi credem că neprihănirea lui Dumnezeu a fost satisfăcută prin vărsarea sângelui nevinovat al Fiului Său. Așa își proiectează omul condiția asupra lui Dumnezeu. Cu toate acestea, cererea de jertfă a lui Dumnezeu a fost un canal de descurajare a omului de a păcătui, pentru că avea să-i dea conștientizare și înțelegere cu privire la crucea lui Hristos. Era oglinda prevăzută în cuvântul lui Dumnezeu ca omul să

---

⁴⁸⁸ Isaia 53:4

devină conștient de ceea ce făcea, de costul mântuirii sale și să fie descurajat să păcătuiască.

În cadrul seriei de povestiri pe care le-am acoperit, tăierea împrejur este următoarea care ne arată cuvântul lui Dumnezeu ca o oglindă. Tăierea împrejur i-a fost dată lui Avraam pentru ca el și urmașii săi să-și amintească în mod constant că legământul și promisiunile lui Dumnezeu nu vin din puterea cărnii, ci din puterea lui Dumnezeu. Tăierea împrejur în trup avea să devină apoi un canal sau un vehicul care să-i facă pe Avraam și pe urmașii săi să înțeleagă adevărata tăiere împrejur, care este neprihănirea prin credință.

Avraam a avut o oarecare credință la început, suficient pentru a ieși din UR, dar nu a fost perfect pentru a primi promisiunea lui Dumnezeu pe deplin - astfel, seria lui de eșecuri în vechiul legământ, mai ales situația cu Hagar și Ismael - și această experiență este tipică a ceea ce toți oamenii vor experimenta atunci când cred în Dumnezeu. Cererea de tăiere împrejur a fost o oglindă pe care Dumnezeu a pus-o înaintea ochilor lui Avraam, pentru ca el și omenirea să poată cunoaște adevărata lor stare. Dumnezeu i-a dat tăierea împrejur lui Avraam pentru a descoperi o inimă care încă nu era suficient de sensibilă la impresiile Spiritului lui Dumnezeu pentru a putea avea acele promisiuni scrise în ea. Tăierea împrejur a devenit apoi o declarație a stării omului și un semn a ceea ce Dumnezeu a vrut să facă.

Când Dumnezeu a pronunțat legea pe Muntele Sinai, intenția Sa a fost să scrie legea Sa în inimile poporului Israel prin dăruirea Duhului Său. El a sperat că ei vor fi învățați lecțiile strămoșilor lor și și-au dat seama de slăbiciunea lor și de credincioșia lui Dumnezeu. Cu toate acestea, ei și-au împietrit inimile și nu au mai vrut să audă glasul care le-a vorbit. Apoi Dumnezeu le-a dat cele Zece Porunci, oglinda, cu care le-a arătat starea inimilor lor. Ei nu au acceptat legea interioară și au rămas cu legea în afara inimilor lor, care le-a reflectat și le-a arătat că se împotrivesc Duhului lui Dumnezeu în inimile lor. În același timp, reflectând starea lor, le-a spus și ce a vrut Dumnezeu să facă: să-i sfințească și să-i mântuiască, scriind legea Sa în inimile lor.

Înainte de legii, Dumnezeu a cerut poporului lui Israel să se sfințească. Cu toate acestea, este imposibil ca omul să se sfințească pe sine însuși. Dacă inima este concentrată pe lucrări sau pe vechiul legământ, cuvântul este primit ca pe ceva de făcut. Omul carnal îl percepe ca pe un ordin pe care trebuie să-l îndeplinească. Vedem că cuvântul poate fi apoi înțeles în două moduri: spiritual sau carnal. Acesta este modul în care cuvântul lui Dumnezeu devine o oglindă, reflectând starea noastră, în timp ce în același timp – poate majoritatea timpului – îl judecăm pe Dumnezeu și Îl facem după chipul nostru, necunoscând astfel pe El și proiectând propriile noastre caracteristici asupra Lui. Și întrebarea este: putem vedea acest lucru în viața lui Hristos? Deoarece Spiritul lui Hristos i-a inspirat pe profeți⁴⁸⁹, această condiție în oglindă a fost revelată în viața Sa și în cuvintele Sale?

Luca 17:7 „Cine dintre voi, dacă are un rob care ară sau paște oile, îi va zice când vine de la câmp: ‘Vino îndată și șezi la masă?’⁸ Nu-i va zice mai degrabă: ‘Gătește-mi să mănânc, încinge-te și slujește-mi până voi mânca și voi bea eu; după aceea, vei mânca și vei bea și tu?’⁹ Va rămâne el îndatorat față de robul acela, pentru că robul a făcut ce-i fusese poruncit? Nu cred.¹⁰ Tot așa și voi, după ce veți face tot ce vi s-a poruncit, să ziceți: ‘Suntem niște robi netrebnici; am făcut ce eram datori să facem’.

Când citim aceste cuvinte, ne gândim că Hristos și împărăția Sa sunt de această natură. Modul în care ne tratăm slujitorii este oglindit înapoi la noi. Dar cum acționează Isus ca un maestru față de „slujitorii” Săi, ucenicii?

Ioan 13:3 Isus, fiindcă știa că Tatăl Îi dăduse toate lucrurile în mâini, că de la Dumnezeu a venit și la Dumnezeu Se duce,⁴ S-a sculat de la masă, **S-a dezbrăcat de hainele Lui, a luat un ștergar și S-a încins cu el.**⁵ **Apoi, a turnat apă într-un lighean**

---

⁴⁸⁹ 1 Petru 1:11

și a început să spele picioarele ucenicilor și să le ștergă cu ștergarul cu care era încins.

Isus, știind că Tatăl a dat toate lucrurile mâinilor Sale și că El a venit de la Dumnezeu și s-a dus la Dumnezeu, s-a ridicat și a slujit ucenicilor Săi. Cât de incredibil! Ce spirit! El a spălat picioarele ucenicilor Săi și le-a șters uscate. A luat pâinea, a rupt-o și le-a dat să mănânce; A făcut la fel și cu vinul. Acesta este modul în care Hristos ne dă mărturia vieții Sale:

Marcu 10:⁴⁵ Căci Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața răscumpărare pentru mulți!

Citind aceste pasaje, învățăm și știm că în sărbătoarea nunții Mielului Însuși Domnul Se va încinge și ne va sluji⁴⁹⁰. Nu facem același lucru cu copiii noștri și facem apel la ei să ne asculte și să ne înțeleagă, pentru că inimile și cuvintele noastre conțin cele mai bune dorințe față de ei? Totuși, prin această pildă, Isus ne face să reflectăm asupra relațiilor noastre cu Dumnezeu și unii cu alții, mai ales că el o încadrează sub forma unei întrebări:

Să citim încă o dată versetul pe care îl avem în vedere:

Luca 17:⁷ „Dar **care dintre voi**, având un rob...

Care dintre noi, având un slujitor, nu i-am cere să ne slujească mai întâi, nu după ce și-a terminat lucrarea? Nu este acesta modul în care funcționează în lume? Chiar îi mulțumește stăpânul slujitorului? Hristos cere acest lucru atunci când vorbește despre ființele umane în starea lor naturală, dar El nu spune că El este așa.

Hristos ne declară starea noastră; El ne spune că suntem nerecunoscători și ne slujim mai întâi. Atunci, de ce Îi atribuim autoservirea? Când suntem în această stare, în starea de slujitori în casa lui Dumnezeu, lucrând pentru a aparține, căutând dreptatea prin faptele

---

⁴⁹⁰ Luca 12:37.

legii, Hristos va căuta să ne facă să recunoaștem că nu există virtute în fapte.

Chiar dacă ne-am fi putut imagina că am făcut mari sacrificii și am făcut fapte mari, nu există niciun fel de merit în om pentru că a făcut ceea ce a trebuit să facă. Dar cu ce duh a făcut acele lucruri? Lipsa umilinței se manifestă în acest fel. Faptele nu vor salva pe nimeni, dar nici o viață fără roade. Cu toate acestea, Hristos ne cheamă să primim Spiritul Său de dragoste, pentru ca noi să nu-L vedem pe Dumnezeu ca pe un Maestru aspru⁴⁹¹, necruțător, exigent și exact, ci ca pe un Tată iubitor.

Ioan 15:13 „ Nu este mai mare dragoste decât să-și dea cineva viața pentru prietenii săi. ¹⁴ Voi sunteți prietenii Mei dacă faceți ce vă poruncesc Eu. ¹⁵ Nu vă mai numesc robi, pentru că robul nu știe ce face stăpânul său, ci v-am numit prieteni, pentru că v-am făcut cunoscut tot ce am auzit de la Tatăl Meu. ¹⁶ Nu voi M-ați ales pe Mine, ci Eu v-am ales pe voi și v-amrânduit să mergeți și să aduceți roadă, și roada voastră să rămână, pentru ca orice veți cere de la Tatăl, în Numele Meu, să vă dea. ¹⁷ Vă poruncesc aceste lucruri, ca să vă iubiți unii pe alții.”

Hristos, cu cuvintele Sale într-o pildă, le descoperă starea. Dar omul proiectează acest lucru, propria sa stare, asupra lui Dumnezeu. Dându-ne seama de proiecția și neînțelegerea lui Dumnezeu este esențială pentru înțelegerea puterii păcatului, a nevoii de a fi umili, de a nu fi judecători și de a avea nevoie de un Salvator care să ne dea o minte nouă.

Să vedem o altă poveste în care cuvintele și faptele lui Isus au servit ca o oglindă:

Matei 15:21 Atunci Isus s-a dus de acolo și a plecat în **coastele Tirului și Sidonului.**

---

⁴⁹¹ Matei 25:14-30

De ce s-a dus Isus la Tir și la Sidon? Dumnezeu i-a îndrumat activitățile în fiecare zi și I-a arătat cum va fi ziua Lui.

Isaia 50:4 Domnul Dumnezeu Mi-a dat o limbă iscusită, ca să știu să înviorez cu vorba pe cel doborât de întristare. **El Îmi trezește în fiecare dimineață, El Îmi trezește urechea, să ascult cum ascultă niște ucenici.** ⁵ Domnul Dumnezeu Mi-a deschis urechea, și nu M-am împotrivit, nici nu M-am tras înapoi.

În fiecare zi, voia lui Dumnezeu i-a fost dată lui Isus și El s-a bucurat să facă voia Tatălui Său. S-a dus în regiunea Tirului și a Sidonului. El nu numai că avea de gând să se odihnească de interogatoriul constant al fariseilor și cărturarilor⁴⁹², dar avea să vadă și pe cineva.

Matei 15:22 Și iată că o femeie canaaneancă a venit din ținuturile acelea și a început să strige către El: „Ai milă de mine, Doamne, Fiul lui David! Fiică-mea este muncită rău de un drac.”

Observăm că o femeie siro-feniciană canaanită a venit la El. Ea nu aparținea națiunii lui Israel; ea făcea parte dintr-un neam idolatru. Acești oameni au fost respinși și disprețuiți de poporul Israel. Cu toate acestea, în zonă veniseră vești cu privire la un profet și minunile Sale. Fiica acestei femei era grav bolnavă și chinuită de un demon și, când a auzit despre Isus, inima ei s-a luminat de speranță.

Într-o zi, ea a auzit că Isus era în orașul ei. Ce surpriză! Ce oportunitate! Isus S-a pus pe Sine în calea ei, pe care ucenicii nu au înțeles-o. Deoarece poporul Israel mândrea în superioritatea lor presupusă, ei au fost complet ignoranți la nevoile națiunilor vecine lor. Ei au luat în considerare binecuvântările pe care Dumnezeu le-a dat o platformă de la care să-i disprețuiască pe cei pe care îi considerau deconectați de la

---

⁴⁹² Matei 15:1-6, 21

legământ. Deci ucenicii au fost exasperați când s-a adresat lui Hristos ca Fiul al lui David.

Marcu 12:³⁵ Isus a răspuns și a spus, în timp ce propovăduia în templu: „Cum spun cărturarii **că Hristos este Fiul lui David?**”

Cu propriile ei cuvinte, această femeie, care se presupune că era străină poporului lui Dumnezeu, Îl recunoștea ca Mesia cel promis! Acest lucru care era imposibil de recunoscut de către conducerea spirituală a poporului lui Dumnezeu a fost manifestat cu o credință atât⁴⁹³ de simplă de către o persoană care nu aparținea poporului Israel.

Matei 15:²³ El nu i-a răspuns niciun cuvânt. Și ucenicii Lui s-au apropiat și L-au rugat stăruitor: „Dă-i drumul, căci strigă după noi”.

Isus nu a spus nici măcar un cuvânt. De ce nu? Ceea ce vedem este că ucenicii au reacționat imediat, manifestând prejudecățile religiei și neamului lor. Petru ar avea nevoie de timp pentru a înțelege. Și ce trebuia să înțeleagă?

Fapte 10:³⁴ Atunci, Petru a început să vorbească și a zis: „**În adevăr, văd că Dumnezeu nu este părtinitor,** ³⁵ci că în orice neam, cine se teme de El și lucrează neprihănire este primit de El.”

Hristos nu a răspuns imediat. Dar ce a făcut tăcerea lui Isus? Ea a revelat starea inimilor ucenicilor. Tăcerea lui Isus a făcut posibil ca ceea ce este în inimă să se manifeste. Ce au cerut ucenicii? „Trimite-o departe” - un răspuns care arată că nu a existat nici o compasiune în ei.

Dacă Hristos ar fi răspuns imediat, starea ucenicilor nu ar fi fost revelată. Ei au interpretat tăcerea Sa ca o confirmare a prejudecăților lor religioase. În același timp, tăcerea Sa a fost un test de credință pentru femeie, pentru a descoperi dacă ea a crezut cu adevărat în acest

---

⁴⁹³ Matei 26:63-64

profet sau nu. Hristos, atunci, s-a dus la Tir și la Sidon pentru această femeie, dar s-a dus și pentru ucenicii Săi.

Matei 15:²⁴ Dar el a răspuns și a spus: „Eu nu sunt trimis decât la oile pierdute ale casei lui Israel.”

Și aici, Hristos Și-a definit misiunea: El a fost trimis la oile pierdute ale casei lui Israel. Cum citim acest text? Ce afirmă și explică Biblia însăși cu privire la misiunea lui Hristos și la casa lui Israel? Răspunsul lui pare să confirme prejudecățile ucenicilor, nu-i așa? Cu toate acestea, a fost de fapt o muștrare pentru ei, și pentru toți cei care au un timp greu de înțeles că Isus a venit pentru a salva întreaga lume.

Ioan 1:²⁹ A doua zi, Ioan a văzut pe Isus venind la el și a zis: „Iată Mielul lui Dumnezeu, **care ridică păcatul lumii!**”

Isus este Mântuitorul lumii, nu numai al iudeilor. După cum au spus chiar samaritenii, după ce au fost învățați de Hristos:

Ioan 4:⁴¹ Mult mai mulți au crezut în El din pricina cuvintelor Lui. ⁴²Și ziceau femeii: „Acum nu mai credem din pricina spuselor tale, ci din pricină că L-am auzit noi înșine și **știm că Acesta este în adevăr Hristosul, Mântuitorul lumii!**”

Isus este lumina care luminează pe fiecare om și asta i-a învățat. Deci, la ce s-a referit Isus când a vorbit despre casa lui Israel?

Ioan 8:³⁹ Ei i-au răspuns și i-au zis: „Avraam este tatăl nostru”. Isus le-a spus: „**Dacă ați fi copiii lui Avraam, ați face lucrările lui Avraam.** „

Se spune aici că iudeii nu sunt copiii lui Avraam pentru că nu au vrut să facă lucrările Lui. Cu alte cuvinte, apartenența la sămânța lui Avraam și la moștenirea făgăduințelor nu vine din relațiile de sânge, ci din caracter. Pavel, care a fost instruit de Însuși Hristos, spune⁴⁹⁴:

---

⁴⁹⁴ Galatians 1:11-12

Romani 2:²⁸ Căci el nu este un evreu, care este unul în exterior; nici *nu este pentru că* are tăierea împrejur, care este în afară în carne: ²⁹ Dar el *este* un evreu, care este unul interior; și tăierea împrejur *este cea* a inimii, în spirit, și nu în literă; a căror laudă nu *este* de la oameni, ci de la Dumnezeu.

Cine este cu adevărat evreu? Cine face parte din poporul israelit? Cel ce este în duh. În acest fel, când Isus se referea la casa lui Israel, El se referea la împărăția Sa spirituală, la cei pe care venise să-i caute și să-i salveze. El se referea la împărăția celor care acceptă și primesc Duhul Sfânt. El se referea la cei care sunt conduși de Dumnezeu⁴⁹⁵. El nu se referea la o anumită etnie sau religie. Deci această femeie, venind la Hristos, recunoscându-L ca Mesia, cerșind ajutorul Lui, arăta că auzea glasul Duhului Sfânt și că ea era într-adevăr parte din Israelul lui Dumnezeu. Care a fost reacția ei?

Matei 15:²⁵ Apoi ea a venit și s-a închinat lui, zicând: „Doamne, ajută-mă”.

A crezut ea că Mesia era doar pentru Israelul fizic? Credea ea că Mesia nu era pentru ea? Absolut nu! Mai degrabă, ea a apelat și mai insistent. Ea a spus cuvintele pe care Isus le-a spus ucenicilor Săi și, deși ar fi putut exista îndoieli în inima ei, ea s-a agățat de convingerea că Mesia este cu adevărat Salvatorul lumii. A îngenuncheat și a implorat ajutor. Acum, Isus a spus:

Matei 15:²⁶ Drept răspuns, El i-a zis: „Nu este bine să iei pâinea copiilor și s-o arunci la câței!”

Ceea ce a spus Isus aici pare aspru. Ce se întâmplă aici? Să alăturăm acest verset cu următorul text:

Ioan 6:³⁵ Iar Isus le-a zis: „Eu sunt pâinea vieții... ³⁷ Tot ceea ce Tatăl îmi dă mie va veni la Mine; și cel ce vine la Mine, eu nu voi alunga în nici un fel.”

---

⁴⁹⁵ Romani 8:14.

Datorită acestui verset, știm că Tatăl a îndrumat-o pe această femeie și că Isus nu a alungat-o. Afirmarea lui Isus a fost făcută în așa fel încât să permită ca îndoiala să se manifeste, că El are prejudecii ca noi, oamenii, când ceea ce vrea Dumnezeu este ca noi să cercetăm cuvântul lui Dumnezeu mai adânc. Trebuie să ne amintim că avem natura vechiului legământ în noi toți și, prin urmare, trebuie să ne verificăm întotdeauna presupunerile despre modul în care interpretăm ceea ce se întâmplă.

Deci, ce vedem în această poveste? Dragostea femeii pentru fiica ei, ochii și fața lui Isus, ceea ce auzise despre Mesia, Duhul care o chema – toate au determinat-o să vorbească încă o dată. Și observați cererea ei:

Matei 15:²⁷ „Da, Doamne”, a zis ea, „dar și căței mănâncă firimiturile care cad de la masa stăpânilor lor”.

Ea L-a confirmat pe Domnul, dar a adăugat că până și câinii mâncau din firimituri. Chiar dacă s-ar fi putut recunoaște ca o fiică a împărăției cerurilor, ea a fost umilă și a ales să se identifice cu câinii. Ea ne amintește de pilda fariseului și a vameșului⁴⁹⁶.

Aici avem o femeie care nu a fost din poporul lui Dumnezeu, care a fost într-un context idolatru, care a arătat că nu are ambiții de măreție; totuși, ea știa cine era Isus și era dispusă să-L urmeze și să-L roage să o ajute. Ea s-a referit, de asemenea, la stăpânii de la masă, înțelegând ca făcând referință la evreii cărora li s-au încredințat oracolele lui Dumnezeu⁴⁹⁷ și pe care Dumnezeu a dorit să-i folosească ca slujitori ai Săi pentru binecuvântarea națiunilor⁴⁹⁸, umilindu-se mai departe în acest proces. Ce i s-ar mai putea cere? Chiar dacă se numea câine, ea încă se agăța de Isus prin credință. Cât de incredibil! Și acum vine lecția pentru ucenici:

---

⁴⁹⁶ Luke 18:10-14

⁴⁹⁷ Romani 3:2.

⁴⁹⁸ Exodul 19:5

Matei 15:²⁸ Atunci, Isus i-a zis: „**O, femeie, mare este credința Ta! Facă-ți-se cum voiești.**” Și fiica ei s-a tămăduit chiar în ceasul acela.

Cuvinte frumoase de la Isus! El a testat credința acestei femei, pentru a vedea dacă ea credea cu adevărat în Mesia pentru lume sau dacă se agață de prejudecățile ei. Cuvintele lui ar fi putut-o împietri, dar datorită credinței ei, acestea i-au purificat credința în El. Ea a primit în conformitate cu măsura credinței ei. Iar acolo unde conducătorii lui Israel s-au clătinat, ea a fost victorioasă, dovedind astfel că „ultimul va fi primul și primul va fi ultimul”.⁴⁹⁹ În acest răspuns ea s-a arătat ca o fiică a lui Israel, pentru că s-a agățat de Hristos și nu L-a lăsat să plece⁵⁰⁰.

Prin această experiență, Isus a revelat starea ucenicilor Săi. Cuvintele sale au fost spuse în așa fel încât ei și-au proiectat propriile prejudecăți și intoleranță asupra lui Hristos. Cuvântul și conduita Sa s-au transformat astfel într-o oglindă care, la rezoluția povestirii, ar fi trebuit să-i zdruncine în ceea ce privește presupunerile lor despre Hristos și lucrarea Sa. Această lecție i-ar ajuta să fie mai deschiși față de neamuri, astfel gata să meargă la marea Galileii în regiunea Decapolis.

Care ar putea fi prejudecățile noastre necunoscute?

Ne-am uitat acum la mai multe cazuri în care descoperim că, potrivit învățaturii Scripturilor, cuvântul lui Dumnezeu și legea Sa sunt declarate în așa fel încât să devină o oglindă care declară adevărata noastră stare. Problema este că omul își proiectează propria imagine asupra lui Dumnezeu; el atribuie propriile sale caracteristici lui Dumnezeu. Pentru a rezolva acest lucru, Dumnezeu ne oferă o altă oglindă. Citim:

Coloseni 1:¹⁵ Cine este chipul Dumnezeului invizibil, ...

---

⁴⁹⁹ Matei 20:16

⁵⁰⁰ Genesis 32:26-28

Evrei 1:3 El, care este oglindirea slavei Lui și **întipărirea Ființei Lui**, ...

Ioan 1:18 Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Lui Fiu, care este în sânul Tatălui, **Acela L-a făcut cunoscut**.

Matei 11:27 Toate lucrurile Mi-au fost date în mâini de Tatăl Meu, și nimeni nu cunoaște deplin pe Fiul, afară de Tatăl; **tot astfel nimeni nu cunoaște deplin pe Tatăl, afară de Fiul și acela căruia vrea Fiul să i-L descopere**.

Amintiți-vă, întruparea lui Hristos a fost necesară deoarece omenirea rămâne prinsă în vechiul legământ. Pentru copilul lui Israel în această relație cu Dumnezeu, slava lui Dumnezeu este ca un foc mistuitor⁵⁰¹. Moise, care, evident, nu-și împietrise inima pentru a nu putea auzi glasul lui Dumnezeu, putea să intre în norul care acoperea muntele și să comunice cu Dumnezeu până în punctul în care fața lui strălucea uitându-se la slava lui Dumnezeu. Dar cei care căutau dreptatea prin lege au fost orbiți și temători și au văzut în acel foc aprins propria lor proiecție. Ceea ce a fost minunat la toate acestea este că, în timp ce Moise a fost cel mai blând om de pe pământ⁵⁰² și L-a reflectat pe Hristos într-o asemenea măsură încât Dumnezeu a declarat că în întruparea Sa Hristos va fi ca Moise⁵⁰³, poporul Israel l-a acuzat că este rău și că vrea să-i omoare în deșert⁵⁰⁴, reflectând astfel modul în care cuvintele pe care Moise le-a dat oamenilor au fost judecate după caracterul ascultătorului⁵⁰⁵.

Această situație este și mai presantă atunci când Dumnezeu îi dă lui Israel propria Sa voință.

---

⁵⁰¹ Exodul 24:17

⁵⁰² Numeri 12:3

⁵⁰³ Deuteronomul 18:15-18

⁵⁰⁴ Exodul 16:2-3; Numeri 16:12-14, 41

⁵⁰⁵ Faptele apostolilor 7:38

Matei 19:7 „Pentru ce dar”, I-au zis ei, „**a poruncit Moise** ca bărbatul să dea nevastei o carte de despărțire și s-o lase?”⁸ Isus le-a răspuns: „**Din pricina împietririi inimilor voastre** a îngăduit Moise să vă lăsați nevestele, dar de la început n-a fost așa.”

Ucenicul crede că profetul lui Dumnezeu, Moise, este cel care **poruncește** să dea o scrisoare de divorț, când, în realitate, este ceva care a fost **suferit** din cauza împietririi inimilor lor. Cu toate acestea, voia lui Dumnezeu este ca ceea ce Dumnezeu a unit, să nu despartă nimeni pe pământ. Omul în starea sa carnală crede că ceea ce Dumnezeu dă în cele din urmă este propria Sa voință, dar El dă de fapt omului propria sa voință (pentru că omul este cel care vrea divorțul).

Psalm 81:¹¹ Dar poporul Meu n-a ascultat glasul Meu, Israel nu M-a ascultat. **12** Atunci i-am lăsat **în voia pornirilor inimii lor și au urmat sfaturile lor.**

Ezechiel 20:²⁴ pentru că n-au împlinit poruncile Mele și au lepădat învățăturile Mele, au pângărit Sabatele mele și și-au întors ochii spre idolii părinților lor.²⁵ **Ba încă le-am dat și legi care nu erau bune și porunci prin care nu puteau să trăiască.;**

Rezistența încăpățanată de a auzi glasul lui Dumnezeu este cea care îl face în cele din urmă pe Dumnezeu să le dea voia inimilor lor. Acest lucru se manifestă în statute și decrete, cum ar fi lapidarea și instrucțiunile de război, prin care nu au putut trăi rămânând în ele. Dar omul, în primul legământ, vede aceste instrucțiuni și cuvinte ale lui Dumnezeu ca pe voia Sa perfectă. Astfel, el își vede propria față naturală reflectată.

Omul înțelege greșit din cauza urii sale față de Dumnezeu („dușmănia” sa cu Dumnezeu⁵⁰⁶, manifestată prin învinuirea lui Dumnezeu pentru

---

⁵⁰⁶ Romani 8:7

necazurile sale ca Adam), și astfel, în cele din urmă, Dumnezeu L-a dat pe Fiul Său. El este singurul care îl poate face cunoscut pe Tatăl; El este revelatorul Tatălui. Hristos devine apoi oglinda, chipul, strălucirea slavei Tatălui. Și această a doua oglindă este cea pe care trebuie să o păstrăm calibrată pentru a primi cuvântul lui Dumnezeu în spiritul său original, fără a-l corupe cu propriile noastre lentile carnale. După cum spun Scripturile:

2 Corinteni 3:¹⁸Noi toți **privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului** și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului.

Suntem schimbați în chipul Fiului când privim slava Domnului, fără să ne uităm departe de Cel care acționează ca o oglindă care ne descoperă pe Tatăl. Deci există două oglinzi: legea lui Dumnezeu și viața lui Hristos. Când ambele oglinzi sunt separate, vălul este deasupra ochilor noștri. Când nu putem vedea Evanghelia lui Hristos în dispensația Vechiului Testament și în relațiile lui Dumnezeu cu omul prin vechiul legământ, atunci nu putem vedea legea în lumina ei corectă și ne proiectăm propriile atribute asupra Legiuitorului. Prima oglindă, oglinda legii, este legată de lucrarea de slujire a morții. Iar a doua oglindă, slava Domnului, care este viața lui Hristos pe acest pământ⁵⁰⁷, este slujirea Duhului. Hristos și viața Sa, așa cum s-a manifestat pe acest pământ, este revelația completă a totalității caracterului lui Dumnezeu. Pentru că este scris:

1 Timotei 3:¹⁶Și, fără îndoială, mare este taina evlaviei: **Dumnezeu s-a arătat în trup...**

Isus Însuși le-a spus ucenicilor Săi:

Ioan 14:⁹Isus i-a zis: „De atâta vreme sunt cu voi și nu M-ai cunoscut, Filipe? **CineM-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl.** Cum zici tu dar: ‘Arată-ne pe Tatăl’? ¹⁰Nu crezi că Eu sunt în

---

⁵⁰⁷ Ioan 17:4.

Tatăl și Tatăl este în Mine? Cuvintele pe care vi le spun Eu, nule spun de la Mine, ci Tatăl, care locuiește în Mine, El face aceste lucrări ale Lui.”

Astfel, oglinzile ilustrează legămintele. Oglinda legii și a cuvântului lui Dumnezeu are obiectivul de a face păcatul să abundă. Ne arată starea noastră și ceea ce gândim cu privire la Dumnezeu și om. În plus, Fiul lui Dumnezeu ne-a fost dat cu scopul de a face păcatul să abundă; El ne arată starea noastră și ceea ce gândim cu privire la Dumnezeu și om. Prezența lui Hristos face ca faptele rele să se manifeste.

Ioan 1:9 *Aceasta* a fost adevărata **Lumină**, care luminează pe fiecare om care vine în lume.

Ioan 3:19 Și judecata aceasta stă în faptul că, odată venită Lumina în lume, oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina, pentru că faptele lor erau rele.

În oglinda legii și a cuvântului lui Dumnezeu vedem și frumusețea slavei caracterului Său.

Psalmul 119:18 Deschide ochii Mei, ca să văd lucruri minunate din legea Ta.

Romani 7:12 Așa că Legea, negreșit, este **sfântă** și porunca este sfântă, dreaptă și bună.

Deasemenea, El ne-a dat pe Fiul Său pentru ca în El să putem vedea plinătatea frumuseții caracterului Său trăit în umanitate. Dumnezeu ne-a dat pe Fiul Său pentru ca în El să putem găsi calea umană, vie a vieții lui Dumnezeu.

Și ne întrebăm: sunt două oglinzi sau una? Pentru că nu putem disocia cuvântul lui Dumnezeu cu Cuvântul lui Dumnezeu. Nu putem disocia Scripturile de Hristos⁵⁰⁸.

---

⁵⁰⁸ John 3:34

Mai întâi trebuie să luăm în considerare condițiile omului. Prima condiție este cea a întunericului, care este omul vechi, primul om, carnal, Adam după cădere, este la dușmănie cu Dumnezeu. Pe de altă parte, avem al doilea om, duhovnicesc, un om nou, al doilea Adam, care se bucură de Dumnezeu și este strălucirea slavei Sale, atât de mult încât cel ce L-a văzut pe El L-a văzut pe Tatăl. În timp ce toți suntem născuți din trup, din primul Adam, suntem chemați și invitați să ne naștem din Duh, să fim fii ai lui Hristos, al doilea Adam, de vreme ce Dumnezeu ne-a predestinat să fim făcuți după chipul Său⁵⁰⁹. Acest proces de a fi făcut după chipul Său, în care nu apare încă ceea ce vom fi, care constituie a treia condiție a omului.

Toate comunicările lui Dumnezeu cu omul sunt încercarea Lui să aducă omenirea de la primul om la al doilea om. Scopul cuvântului lui Dumnezeu este de a arăta cu credință lucrurile firii pământești, de a-i arăta primului om starea sa.

În cazul primului om, el atestă natura divină a legii, pentru că este fără scuză⁵¹⁰. Având în vedere neplăcerile de a primi plata păcatului, el ar putea foarte bine să primească cuvântul, dar să respingă Spiritul care vine cu el. El s-ar agăța de literă în timp ce respinge convingerea de starea sa naturală. Fără să-și dea seama de profunzimea dușmăniei sale față de Dumnezeu, el atribuie Legiuitorului propriile sale atribute pe care le vede reflectate. Neprimind Spiritul, el rămâne incapabil să vadă lucrurile Spiritului⁵¹¹ și rămâne carnal. De aceea, el se retrage din a privi cuvântul, uitându-și propria stare.

Ce zici de Isus? Știm că El Isus este glorios, „plin de har și adevăr”⁵¹². Dar el revelează și păcatul? Este evident în modul în care iudeii au reacționat la El și modul în care El a trăit că El revelează păcatul. Dar cum poate El să reveleze cu credință două astfel de lucruri

---

⁵⁰⁹ 1 Corinteni 15:45-50

⁵¹⁰ Romani 1:20; 2:1

⁵¹¹ Ioan 3:3; 1 Corinteni 2:14

⁵¹² Ioan 1:14.

contradictorii, slava lui Dumnezeu, precum și păcatul? El nu face acest lucru în maniera lui Satan, pentru că El nu are nimic de-a face cu acuzatorul⁵¹³. Nici el nu are păcat, ci îl revelează prin faptul că El a fost făcut păcat pentru noi⁵¹⁴, astfel încât să putem vedea în El păcatul nostru⁵¹⁵. De aceea, textul spune că „binecuvântat este El, oricine nu va găsi nici un prilej de poticnire în Mine”⁵¹⁶, ceea ce indică faptul că credinciosul nu mai găsește în Isus revelația propriilor sale păcate, pentru că au fost curățate, ele au fost eradicate.

La începutul slujirii lui Isus, după acea noapte de pescuit nereușit, Petru a căzut în genunchi înaintea lui Isus, zicând: „Depărtează-te de la Mine, căci eu sunt un om păcătos”⁵¹⁷. Într-o activitate din viața de zi cu zi, Petru s-a aflat aproape de Domnul și s-a trezit păcătos. La care răspunsul lui Isus este important, pentru că chiar acolo i-a spus: „nu te teme”. Revelații mai clare vor veni mai târziu cu Isus.

Vedem, prin urmare, că este la fel cu cuvântul lui Dumnezeu ca și cu Cuvântul lui Dumnezeu fiind Isus Hristos. Așa cum Cuvântul viu al lui Dumnezeu este mai ascuțit decât orice sabie cu două tăișuri, discernând gândurile și intențiile inimii⁵¹⁸, tot așa Maria a adus copilul la templu și i s-a spus că aceeași sabie îi va străpunge sufletul, pentru ca gândurile multor inimi să poată fi descoperite⁵¹⁹. Aceasta i s-a întâmplat lui Petru în întâlnirea sa cu Isus; acea sabie despre care se vorbea manifesta lucrurile firii pământești în Petru. **Astfel, oglinzile ilustrează legămintele, în măsura în care ele dezvăluie cum este omul.** Funcționarea legii și a Cuvântului lui Dumnezeu este într-adevăr de a arăta cu credință lucrurile cărnii, dar este, de asemenea, de a conduce la

---

⁵¹³ Apocalipsa 12:10; Ioan 5:45.

⁵¹⁴ 1 Corinteni 5:21

⁵¹⁵ Isaia 53:3-4

⁵¹⁶ Matei 11:6, ASV

⁵¹⁷ Luca 5:8.

⁵¹⁸ Evrei 4:12

⁵¹⁹ Luca 2:35.

lucrurile Duhului. **Astfel, oglinzile ilustrează legămintele, pentru că ele revelează cum este Dumnezeu.**

Dar, de ce în lege, în cuvântul lui Dumnezeu, unii se văd reflectați în starea lor adevărată și degradată, în timp ce alții văd slava lui Dumnezeu și sunt transformați în acea asemănare? De ce, în timp ce unii văd interdicții și cereri, alții văd promisiuni? De ce unii văd Nu, iar alții Da, unii văd ceea ce piere, iar alții ceea ce rămâne? Cine sunt cei și cine sunt ceilalți? Poate fi posibil ca în același lucru să vadă lucruri atât de diferite?

Însăși natura oglinzii este cea care determină ca lucrurile să arate atât de diferit, nu pentru că oglinda s-a schimbat în vreun fel, ci pentru că ceea ce se schimbă este ceea ce este plasat în fața oglinzii. Omul care vine să observe oglinda găsește doar ceea ce este capabil să vadă. În cazul omului carnal, el va vedea numai lucrurile firii pământești, pentru că ni se spune că omul carnal nu discerne lucrurile duhovnicești. Dar dacă lucrarea Cuvântului lui Dumnezeu este de a arăta carnalul pentru a conduce la spiritual, se pune întrebarea: cum are loc schimbarea viziunii, de la cel carnal la cel spiritual? ⁵²⁰Văzându-L doar pe Cel care ne-a fost dat, pe Cel care prin noi a fost înălțat, pentru ca convingerea păcatului poate rămâne și chiar acolo, în Hristos, începe să vadă jertfa păcii omului și să priească Duhul Său.

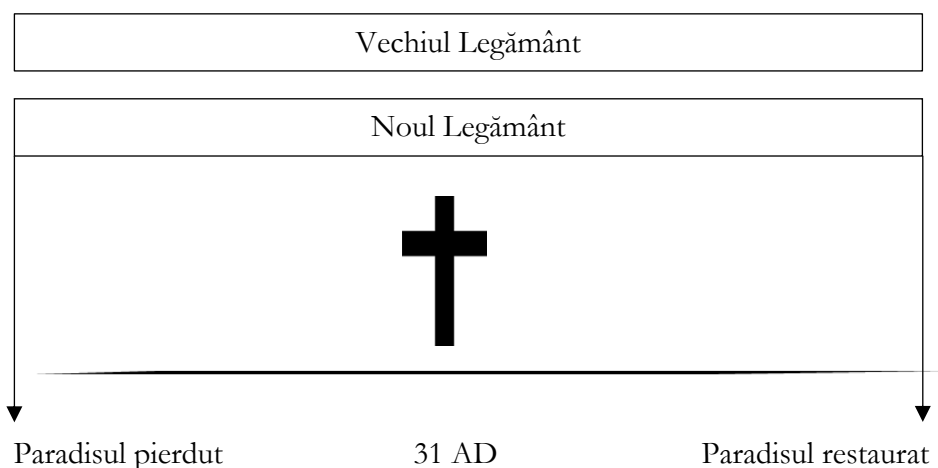
---

⁵²⁰ 2 Corinteni 2:14

În conformitate cu Legea

Copiii lui Avraam

Am ajuns la concluzia că vechiul legământ și noul legământ sunt două experiențe ale inimii care se desfășoară paralel între ele de la începutul până la sfârșitul istoriei.

Ele sunt, de asemenea, două experiențe care se desfășoară în paralel de-a lungul vieții noastre. Ambele legăminte se manifestă în fiecare dintre noi.

Romani 4:16 De aceea, moștenitori sunt cei ce se fac prin credință, pentru ca să fie prin har, și pentru ca făgăduința să fie chezușuită pentru toată sămânța lui Avraam: nu numai pentru sămânța aceea care este sub Lege, **ci și pentru sămânța aceea care are credința lui Avraam, tatăl nostru al tuturor,**

Moștenitorii, cei care au devenit una cu Hristos, vor manifesta aceeași credință a lui Avraam. În acest sens, Avraam este tatăl nostru, pe măsură ce trăim experiența vieții sale. Cum se manifestă acest lucru? Care sunt evenimentele care sunt comune și distincte pentru toate experiențele de viață ale copiilor lui Avraam?

1. Auzim despre Dumnezeu și dragostea Sa și despre modul în care El L-a dat pe Fiul Său Isus Hristos și, la un moment dat în viața noastră, acceptăm glasul Păstorului și auzim și decidem să-I dăm viața noastră, învățând și crezând că:

a. El ne iartă păcatele și

b. El ne va călăuzi în viața creștină, dându-ne har și putere să mergem pe căile Sale spre Canaanul ceresc, care este pământul reînnoit.

În acest proces, începem, atunci când citim și ascultăm cuvântul Său, să dobândim cunoașterea marilor și prețioaselor promisiuni pe care El ni le-a dat. Și intrăm prin credință în noul legământ sau în al doilea legământ.

2. Circumstanțele vieții ne dezvăluie lipsa de încredere în promisiunile lui Dumnezeu, El încă ne salvează, de multe ori fără ca noi să fim conștienți de acest lucru. El ne izbăvește de groapa greșelilor noastre și ne pune din nou pe o stâncă solidă, pentru ca noi să putem învăța mai multe despre promisiunile Sale și despre ceea ce El dorește să facă pentru noi, în noi și cu noi. Slăbiciunea naturii noastre carnale începe să ne fie revelată pe măsură ce vedem cum eșuăm în cuvintele, acțiunile și gândurile noastre.

3. Greșelile ne fac să ne îndoim și să ezităm cu privire la anumite promisiuni ale lui Dumnezeu. Decidem singuri să facem ca unele dintre ele să se întâmple. Acest lucru este exemplificat de experiența lui Hagar și Ismael. Rodul este discordie și ceartă, lucrează fără Duhul lui Dumnezeu, care vine din tăria cărnii noastre. Între timp, credem că Dumnezeu ne binecuvântează în mod minunat în această lucrare a mâinilor noastre, fără să ne dăm seama că este de fapt la fel de

bun ca frunzele de smochin care i-au acoperit pe Adam și Eva. Aceasta este experiența Da și Nu.

4. Dumnezeu, prin experiențe de viață, predici pe care le auzim, lucruri pe care le citim sau cuvintele unui prieten, ne revelează că lucrarea mâinilor noastre, eforturile noastre, nu au niciun merit și că, dacă nu ne naștem din Duh și nu îi permitem să locuiască în inimile noastre, lucrările noastre sunt fapte moarte. Dumnezeu caută să ne facă să înțelegem că trebuie să ne naștem din nou, că este necesar să avem adevărata tăiere împrejmur, că este necesar ca inima noastră să fie convertită. Dumnezeu vrea ca noi să ne întoarcem la prima noastră iubire, la agape, în timp ce noi suntem încă în eros, sau în cel mai bun caz, în acea iubire numită filio. Când începem să realizăm acest lucru, vedem promisiunile lui Dumnezeu și ele par greu de crezut!

Pur și simplu nu-L cunoaștem suficient pentru a ne încrede în El absolut în totul. Îi comunicăm planurile noastre, Îi spunem despre deciziile noastre și Îl rugăm să ne binecuvânteze. Căutăm la Hagar pentru a obține roade de ascultare. Suntem în primul legământ. Dar Dumnezeu ne descoperă acest lucru; El ne permite să știm că El dorește să ne binecuvânteze și să ne dea cuvântul Său, promisiunile Sale și legământul Său în viața noastră. Și cel mai greu de crezut, la fel ca în cazul lui Avraam, este că El poate da viață acestui trup al morții⁵²¹. Ne este foarte greu să credem că El ne poate izbăvi de păcat⁵²². Cu toate acestea, dacă acceptăm cuvântul Său și continuăm să creștem în credință, îndoiala(Nu) se va schimba în cele din urmă în Da și Amin complet Domnului.

5. Ajungem să înțelegem în detaliu tot ceea ce Domnul intenționează să facă în viața noastră și cât de mult ne binecuvântează și are grijă de noi. În ciuda acestui fapt, încă arătăm defecte în anumite experiențe de viață și nu reușim să credem în promisiunile lui

---

⁵²¹ Romani 7:23-24

⁵²² 1 Ioan 3:9; Ioan 8:36.

Dumnezeu. Încă nu cunoaștem pe deplin caracterul lui Dumnezeu și ne temem că El nu ne va proteja în orice situație. Sunt lucruri pe care ne este greu să I le predăm.

6. Primim confirmarea că suntem copii ai lui Dumnezeu și că Dumnezeu Își poate îndeplini promisiunile în viețile noastre. În acest fel ne naștem din nou. Începem să conștientizăm că am fost cu adevărat făcuți copii ai lui Dumnezeu; Duhul lui Dumnezeu descoperă acest lucru și strigă în inimile noastre: „Abba, Tată”⁵²³. Începem să devenim din ce în ce mai conștienți că nu este prin puterea noastră, ci prin Duhul lui Dumnezeu, și că Dumnezeu lucrează în noi pentru a voi și a face din plăcerea Sa bună⁵²⁴. Începem să încetăm să mai fim sclavi în casa Tatălui nostru ceresc.

7. Când roada Duhului începe să ajungă la o anumită maturitate, ea va contrasta cu roada cărnii. De asemenea, va genera reacții la cei care nu s-au născut după Spirit. Vom deveni din ce în ce mai conștienți că de fiecare dată când am acționat în propriile noastre puteri și inteligențe, rodul a fost al cărnii, cu toate consecințele sale negative. Vom vedea clar că carnea nu profită cu nimic⁵²⁵. Vom fi conștienți că despre noi înșine și în noi înșine nu este nimic bun⁵²⁶ și că trăim și avem ființa noastră prin harul și mila lui Dumnezeu⁵²⁷. Slava omului este pusă în țărână⁵²⁸. Nu există absolut nimic din care să ne putem glorifica, nimic pentru care să putem lua credit, pentru că suntem mântuiți prin har, iar acesta este un dar de la Dumnezeu⁵²⁹. Vom ști că nu putem face nimic⁵³⁰.

---

⁵²³ Romani 8:15-16

⁵²⁴ Filipeni 2:13

⁵²⁵ Ioan 6:63

⁵²⁶ Romani 3:10

⁵²⁷ Faptele apostolilor 17:28

⁵²⁸ 1 Petru 1:24

⁵²⁹ Efeseni 2:8

⁵³⁰ John 15:5

Într-o decizie finală, după o viață de împărtășire, plimbările între Sara și Hagar, între primul și al doilea legământ, între faptele Duhului și faptele firii pământeste, ne vom da în cele din urmă complet în brațele lui Hristos și Îi vom permite să facă totul. Atunci vom fi izgonit primul legământ și roadele lui afară din acasă.

8. Când ne confruntăm cu testul vieții noastre, ne vom confrunta cu decizia de a trimite primul legământ departe de viața noastră. Și tot ce vom putea face este să-L așteptăm pe Domnul și să ne încredem că El va oferi mântuirea. Noi, poporul lui Dumnezeu, ne vom oferi de bunăvoie complet Lui în ziua puterii Sale⁵³¹. Și chiar acolo și atunci, în această stare, Domnul va putea să pecetluiască în noi noul Său legământ pentru totdeauna. Când ne-am abandonat complet de sine, El va fi capabil să facă lucrarea Sa și ne curețe de orice păcat, și El ne va pecetlui cu Duhul Său. A fost nevoie de ani de predare, de greșeli și de văzut mâna puternică a lui Dumnezeu. Ceea ce a început cu un Da și Amin, care prin păcat s-a schimbat în Da și Nu, Dumnezeu a condus într-un Nu și Da, pentru a se termina în cele din urmă încă o dată într-un Da și Amin.

Aceasta este calea care ne așteaptă. În tatăl credinței, în viața lui Avraam, vedem calea credinței revelată. Dumnezeu ne invită să umblăm în El. Cu toate acestea, atât de des nu-L înțelegem, sau nu acordăm suficientă atenție, sau poate că nu prețuim cuvintele Sale, sau ignorăm promisiunile Sale sau ne împietrim inimile. Dar El știe cum suntem și nu deznădăjduiește⁵³². El nu încetează niciodată să fie în acest fel⁵³³ și speră toate lucrurile, în timp ce El continuă să bată la ușa inimii noastre. Și El Se revelează pe Sine ca să-L cunoaștem, ca să ne încredem în El și să-I permitem să lucreze. Problema este că nu-I permitem să facă ce a promis!

---

⁵³¹ Psalmii 110:3

⁵³² 1 Corinteni 13:7

⁵³³ 1 Corinteni 13:8

Deși acționăm din încredere în sine, totuși Domnul merge înaintea noastră, pregătind calea și curățându-ne mizeriile. De aceea, El este, de asemenea, începutul și sfârșitul, Alfa și Omega⁵³⁴. Și El ni se revelează în starea noastră, acomodându-ne, pentru ca noi să putem învăța că El este Susținătorul și Mângâietorul nostru⁵³⁵. El vrea să facă lucruri pe care nici un ochi nu le-a văzut, nici urechile le-au auzit, nici nu a intrat în inima omului, lucrurile pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru cei care Îl iubesc⁵³⁶. Și astfel, în această călătorie a vieții, El vrea să-Și îndeplinească toate promisiunile, El vrea să fie scutul și răsplata noastră completă, El vrea să ne sfințească prin botezul cuvântului Său⁵³⁷ și să ne pecetluiască pentru totdeauna în această alegere. Fie ca Dumnezeu să ne ajute în această umblare și fie ca El să pecetluiască legământul Său, noul legământ, în inimile noastre.

---

⁵³⁴ Apocalipsa 1:8

⁵³⁵ Isaia 51:12

⁵³⁶ 1 Corinteni 2:9

⁵³⁷ Efeseni 5:26

Nașterea cârmii Nașterea Duhului

Viața lui Avraam

Avraam păzetește calderii prin credință. Da și Anin. Pleacă cu Sarah, un simbol al noului Legământ. Nașterea Duhului.	El coboară în Egipt, unde se află cu privire la relația sa cu Sara. Lapsa de încredere în promisiunile lui Dumnezeu.	Îi salvează pe Lot. El își pierde încrederea în Dumnezeu. El crede unele promisiuni și nu crede altele. Cuvântul lui este acum Da și Nu. El propune cum să se împlinescă promisiunile lui Dumnezeu. El se căsătorește cu Hagar, un simbol al Legământului vechi. Se naște Ismael.	Dumnezeu Se revelează pe Sine și dă tăcerea înprețur ca semn al Legământului Său, arătând lucrarea lui Dumnezeu și starea lui Avraam. El repetă promisiunea prin Sara, Acum, cuvântul lui Avraam este Nu și Da.	Avraam cunoaște dimensiunea promisiunilor lui Dumnezeu, dar totuși nu se încrede pe deplin în protecția lui Dumnezeu și minte că Sara este sora lui.	Dumnezeu Se descoperă și mai mult lui, și se făgăduiește, rodul Duhului.	Roadă cârmii luptă împotriva roadei Duhului. Ismael luptă împotriva lui Isaac. Hagar și Ismael, legământul vechi și fructele sale, sunt trimiși departe de viața lui Avraam	Avraam se confruntă cu testul final al credinței, care implică renunțarea la orice speranță, pământească, umană, în timp ce se încrede pe deplin în capacitatea lui Dumnezeu de a lucra. Acum, cuvântul este Da și Amin.
---	--	---	---	--	--	---	--

Vechiul Legământ

Noul Legământ

Nașterea cârmii Nașterea Duhului

Viața credinciosului, un copil al lui Avraam

Prin credință îl acceptăm pe Hristos, iertarea Sa și promisiunea mântuirii. Acesta este un Da și un Anin la promisiunile Sale. Nașterea Duhului. Intrarea în noul legământ.	Circumstanțele vieții ne arată că nu ne încredem pe deplin în Domnul și păcătuim. Fie prin fapte, fie prin cuvinte, viața noastră manifestă un Da și Nu.	Devenim conștienți de greșelile noastre și suntem mai hotărâți să îndeplinim promisiunile lui Dumnezeu. Intrăm în vechiul legământ. Apariția roadelor faptelor moarte.	Dumnezeu ni Se revelează, arătându-ne deșertăciunea faptelor noastre de carne și, în același timp, întinderea promisiunilor Sale. Acum se manifestă un Nu și Un Da.	Cunoaștem mai bine promisiunile lui Dumnezeu, dar încă nu ne încredem complet în El și greșim. Încă nu-L cunoaștem suficient de bine.	Dumnezeu Se descoperă și mai mult, iar Duhul Său strigă: "Abba Tată". Încercăm să mai fim selavi în casa lui Dumnezeu. Ne dăm seama pe deplin că este numai prin Spiritul Său. Manifestarea roadelor Duhului.	Rodul războaielor trimi pământuși împotriva rodului făgăduinței. Știm că fără Hristos nu putem face nimic, în fața acestei lăpte, vechiul legământ este alungat din viața noastră	Un ultim test implică predarea noastră completă la mila lui Dumnezeu, având încredere că neprihătarea Sa ne va pedeli în caracterul Său prin Duhul lui Dumnezeu. Cuvântul nostru este Da și Amin.
---	--	--	---	---	---	---	---

Vesnicia Legii

Biblia este abundentă în mărturia ei despre lege și este consecventă și uniformă în poziția ei. Când Hristos Și-a început slujirea, după ce a anunțat că împărăția lui Dumnezeu era aproape și după ce i-a dat principiile practice, El a declarat că:

Matei 5:17 „Să nu credeți că am venit să stric Legea sau Prorocii; **am venit nu să stric, ci să împlinesc.** ¹⁸ Căci adevărat vă spun, câtă vreme nu vor trece cerul și pământul, nu va trece o iotă sau o frântură de slovă din Lege înainte ca să se fi întâmplat toate lucrurile.”

Este interesant faptul că Isus leagă împlinirea tuturor lucrurilor cu împlinirea legii și cu cerul nou și cu pământul nou. Vedem că legea va continua să funcționeze în a convinge de păcat până când cei răi mor și pământul este stabilit în starea sa edenică. Atunci legea va fi împlinită, pentru că cu fiecare gând și acțiune în noul pământ fiind un rod al Duhului, nu există nici o lege împotriva unor astfel de lucruri⁵³⁸.

Pe noul pământ, toți vor fi în Hristos și legea nu va mai trebui să ne aducă la Hristos. Atunci va fi unitatea perfectă cu Hristos și cu toți copiii Săi, și vom face sincer și natural binele, care este voia perfectă a lui Hristos. Nu va exista spirit legalist, ci, mai degrabă, în calitate de copii ai unui Tată iubitor, vom fi în slujire și comuniune plină de bucurie. Ne vom bucura să facem voia Lui.

Observăm, de asemenea, că Hristos, prin adăugarea profețiilor, definește legea nu numai ca cele zece porunci și Pentateuhul, ci și vechiul Testament.

Psalm 19:7 Legea DOMNULUI este perfectă, convertind sufletul:...

---

⁵³⁸ Galateni 5:23

Deoarece legea lui Dumnezeu este perfectă, ea nu poate fi decât veșnică. Legea lui Dumnezeu convertește sufletul, aducându-l la Hristos.

Psalm 119:⁴ Tu ne-ai poruncit Să-ți păzim preceptele cu sârguință.

Psalm 119:⁴¹ Să vină, Doamne, îndurarea Ta peste mine, mântuirea Ta, după făgăduința Ta!⁴² Și atunci voi putea răspunde celui ce mă batjocorește, căci mă încred în Cuvântul Tău.⁴³ Nu lua de tot din gura mea cuvântul adevărului! Căci nădăjduiesc în judecățile Tale.⁴⁴ Voi păzi Legea Ta necurmat, totdeauna și pe vecie.

Auzirea și ținerea legii lui Dumnezeu este mila, mântuirea și libertatea lui Dumnezeu⁵³⁹. De aceea este legea libertății.

Sub păcat

Acum, că am stabilit eternitatea legii, să vedem cum ne este prezentată propria noastră stare:

Romani 3:⁹ Ce urmează atunci? Suntem noi mai buni decât ei? Nicidecum. Fiindcă am dovedit că toți, fie iudei, fie greci, sunt sub păcat,¹⁰ după cum este scris: „Nu este niciun om neprihănit, niciunul măcar.¹¹ Nu este niciunul care să aibă pricepere. Nu este niciunul care să caute cu tot dinadinsul pe Dumnezeu.¹² Toți s-au abătut și au ajuns niște netrebnici. Nu este niciunul care să facă binele, niciunul măcar.’

Toți oamenii au păcătuit; toți sunt sub păcat, nimeni nu-L caută pe Dumnezeu. Constatăm că legea este dată în mod special acestor tipuri de oameni:

---

⁵³⁹ Iacov 1:25

Romani 3:¹⁹ Știm însă că **tot ce spune Legea, spune celor ce sunt sub Lege**, pentru ca orice gură să fie astupată și toată lumea să fie găsită vinovată înaintea lui Dumnezeu.²⁰ Căci nimeni nu va fi socotit neprihănit înaintea Lui prin faptele Legii, deoarece prin Lege vine cunoștința deplină a păcatului.

Legea a fost dată felului de oameni care sunt robi ai păcatului și, prin urmare, sunt sub blestem și condamnare. A fi sub lege înseamnă a fi în starea naturală a omului, unde păcatul domină și, ca urmare, omul este sub judecata lui Dumnezeu și condamnarea morții pe care păcatul o aduce cu ea. Este imposibil ca omul să fie făcut neprihănit prin faptele legii.

Romani 6:¹⁴ Căci păcatul nu va mai stăpâni asupra voastră, pentru că nu sunteți sub Lege, ci sub har.

Aici sunt două stări: fiind sub lege, sau a fi sub har. Ce înseamnă să fii sub har? Înseamnă că păcatul nu ne mai stăpânește; cu alte cuvinte, înseamnă că primim biruință asupra păcatului.

Efesenii 2:⁵ ... (prin har sunteți mântuiți;)

A fi sub har înseamnă a fi primit mântuirea Domnului. A fi „sub lege” înseamnă că omul este pierdut. Și cine este mântuit?

Matei 7:²¹ Nu oricine-Mi zice: ‘Doamne, Doamne!’ va intra în Împărăția cerurilor, **ci cel ce face voia Tatălui Meu, care este în ceruri.**

Cel ce face voia lui Dumnezeu va fi în împărăția cerurilor. Voia lui Dumnezeu este ca poruncile Sale să fie ținute cu sârguință. Astfel, mântuirea este ca poruncile fiind ținute cu sârguință – unde? În inimă. Cu alte cuvinte, a fi sub har este mântuirea trăind conform voinței Tatălui și ținând poruncile Sale.

Acum, că am primit harul lui Dumnezeu, care constă în noul legământ, iertarea și Duhul lui Dumnezeu să mergem în calea Lui, ar trebui să continuăm să păcătuim? Ar trebui să păcătuim pentru ca Dumnezeu să-și poată manifesta harul și mai din belșug? Doamne ferește! Mai

degrabă, primirea harului constă tocmai în a muri față de păcat. A muri față de păcat este biruința lui Hristos în noi. Modul în care harul abundă nu este prin păcătuirea omului, ci prin Dumnezeu dând legea Sa. Și am putea întreba, ce este păcatul?

1 Ioan 3:4 Oricine face păcat face și fărădelege; și **păcatul este fărădelege.**

Deci acum, că suntem sub har, nu păcătuim; avem legea păstrată în inimile noastre și, ca urmare, încetăm să o încălcăm.

Romani 6:6 Știm bine că omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El, pentru ca trupul păcatului să fie dezbrăcat de puterea lui, în așa fel ca să nu mai fim robi ai păcatului.

A fi sădit în asemănarea morții lui Hristos constă în a-l fi răstignit pe omul vechi cu Hristos. Aceasta este ceea ce înseamnă a fi în Hristos.

Galateni 2:20 Am fost răstignit împreună cu Hristos și trăiesc..., dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața pe care o trăiesc acum în trup o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu,, ...

Ceea ce moare este trupul păcatului, cu scopul de a nu mai sluji păcatului. Cu alte cuvinte, încetăm să încălcăm legea lui Dumnezeu.

Romani 6:11 Tot așa și voi înșivă **socotiți-vă morți față de păcat și vii pentru Dumnezeu, în Isus Hristos, Domnul nostru.** ¹²Deci păcatul să nu mai domnească în trupul vostru muritor și să nu mai ascultați de poftele lui. ¹³Să nu mai dați în stăpânirea păcatului mădularele voastre, ca niște unelte ale nelegiuirii, ci dați-vă pe voi înșivă lui Dumnezeu, ca vii, din morți cum erați și dați lui Dumnezeu mădularele voastre, ca pe niște unelte ale neprihăririi. ¹⁴Căci păcatul nu va mai stăpâni asupra voastră, **pentru că nu sunteți sub Lege, ci sub har.**

Deci ajungem la versetul pe care l-am avut în vedere, și vedem că a fi sub har înseamnă că omul păcatului este mort. A fi sub har înseamnă că

facem voia Tatălui nostru din ceruri, care constă în ținerea cu sârguință a poruncilor Sale. A fi sub har înseamnă a fi în Hristos, a fi o făptură nouă; păcatul nu mai domnește în trupurile noastre, nu ne supunem poftelor, nu mai suntem robi ai păcatului. Astfel, când suntem sub har, păcatul nu va mai avea putere asupra noastră și nici nu va mai avea stăpânire asupra noastră.

Ca urmare, vedem că a fi sub lege înseamnă că omul păcatului este viu, că nu suntem în Hristos, că omul vechi este viu și nu ne-am născut în Hristos, că ascultăm de pofta cărnii, că suntem robi ai păcatului și că are stăpânire asupra noastră. Aceasta este condiția naturală a fiecărei ființe umane. Toți oamenii care sunt sub lege sunt sub condamnarea păcatului, care este moartea, până în momentul în care își manifestă credința în Hristos.

Dacă legea este o promisiune, așa cum este ea într-adevăr, atunci ea declară implicit condiția celor cărora li se adresează. „Să nu ucizi” înseamnă că acum, oriunde te-ai afla, omori⁵⁴⁰. Când vom realiza acest lucru, ne vom dăruia mai mult lui Isus.

Când omul rămâne în Hristos, el este socotit neprihănit. Dar omul poate merge din nou sub lege în două moduri. Dacă păcătuiește, el intră sub condamnarea păcatului și rămâne sub jurisdicția lui până când va veni din nou la Hristos. Al doilea mod în care este pus sub lege este atunci când, fiind în Hristos, intră legea, făcându-l conștient de un păcat de care nu era conștient. Când se întâmplă acest lucru, el este din nou condamnat din cauza păcatului, până când va veni din nou la Hristos pentru harul și iertarea Sa.

Și Pavel continuă să spună:

Romani 6:15 Ce urmează de aici? **Să păcătuim pentru că nu mai suntem sub Lege, ci sub har? Nicidecum.** ¹⁶ Nu știți că, dacă vă dați robi cuiva ca să-l ascultați, sunteți robii aceluia de

---

⁵⁴⁰ Matei 5:21-22; Iacov 2:10; Exodul 15:24; 16:2; 17:4

care ascultați, fie că este vorba de păcat, care duce la moarte, fie că este vorba de ascultare, care duce la neprihănire? ¹⁷ Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, pentru că, după ce ați fost robi ai păcatului, ați ascultat acum din inimă de dreptarul învățaturii pe care ați primit-o. ¹⁸ Și prin chiar faptul că ați fost izbăviți de sub păcat, v-ați făcut robi ai neprihănirii.

Aici el întărește conceptul că, dacă suntem sub har, ținem poruncile Sale. Și el ne prezintă gândul că a fi sub lege înseamnă a fi robi ai păcatului. Suntem robi ai păcatului până în momentul în care primim din toată inima vestea bună și ne predăm acestei învățături. Atunci Dumnezeu ne eliberează din robia păcatului și condamnarea ei la moarte, pentru ca noi să putem fi slujitori ai dreptății.

Firea Pământească versus Duhul

Să vedem acum următoarele instanțe în care găsim termenul „în conformitate cu legea”:

Galateni 5:¹⁶ Zic dar: umblați cârmuiți de Duhul și nu împliniți poftele firii pământești. ¹⁷ Căci firea pământească pofteste împotriva Duhului, și Duhul, împotriva firii pământești; sunt lucruri potrivnice unele altora, așa că nu puteți face tot ce voiți. ¹⁸ **Dacă sunteți călăuziți de Duhul, nu sunteți sub Lege.**

¹⁹ Și faptele firii pământești sunt cunoscute și sunt acestea: preacurvia, curvia, necurăția, desfrânarea, ²⁰ închinarea la idoli, vrăjitoria, vrăjbele, certurile, zavistiile, mâniile, neînțelegerile, dezbinările, certurile de partide, ²¹ pizmele, uciderile, bețiile, îmbuibările și alte lucruri asemănătoare cu acestea. Vă spun mai dinainte, cum am mai spus, că cei ce fac astfel de lucruri nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu. ²² Rода Duhului, dimpotrivă, este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credințioșia, ²³ blândețea, înfrânarea poftelor. Împotriva acestor lucruri nu este lege. ²⁴ Cei ce sunt ai

lui Hristos Isus și-au răstignit firea pământească împreună cu patimile și poftele ei.

Există două stări: să fii în Duhul sau să împlinești pofta firii pământești. Pofta firii pământești este contrară Duhului, iar dorința Duhului este contrară poftei firii pământești. Aici este o luptă între două puteri, care se manifestă în ființele umane. Dacă suntem călăuziți de Spirit, nu suntem sub Lege.

Aici avem încă o dată o definiție a ceea ce înseamnă să fii sub lege: este să împlinești pofta cărnii. A fi sub lege înseamnă a nu urma Spiritul. Pe de altă parte:

Romani 8:³ Căci – lucru cu neputință Legii, întrucât firea pământească o făcea fără putere – Dumnezeu a osândit păcatul în firea pământească, trimițând, din pricina păcatului, pe Însuși Fiul Său într-o fire asemănătoare cu a păcatului, **4 pentru ca porunca Legii să fie împlinită în noi, care trăim nu după îndemnul firii pământești, ci după îndemnul Duhului.**

Acum putem crede că este posibil (nu prin mijloace proprii). Toate lucrurile sunt posibile pentru cel care crede⁵⁴¹. Deci, dacă umblăm după Duhul, neprihănirea legii se va împlini în noi. Când suntem sub har, neprihănirea legii se arată. Acest lucru fiind așa, citim:

Romani 8:¹ Acum dar nu este **nicio osândire** pentru cei ce sunt în Hristos Isus, care nu trăiesc după îndemnul firii pământești, ci după îndemnul Duhului.

Nu există nici o condamnare pentru cei care umblă după Duhul, pentru cei care sunt în Hristos Isus; pe de altă parte, cei care umblă după trup sunt sub condamnarea păcatului.

Legea nu este împotriva roadei Duhului, ci, mai degrabă, o aprobă sau arată conformitate cu ea, deci nu există nici o condamnare, deoarece nu

---

⁵⁴¹ Marcu 9:23.

există nici un păcat, nici o încălcare a legii. Nu există lege împotriva Duhului, pentru că legea este pentru cei care o încalcă, pentru cei care sunt sub ea. Pentru că este scris:

1 Timotei 1:⁹ căci știm că **Legea nu este făcută pentru cel neprihănit, ci pentru cei fărădelege și nesupuși, pentru cei nelegiuiți și păcătoși, pentru cei fără evlavie, necurați, pentru ucigătorii de tată și ucigătorii de mamă, pentru ucigătorii de oameni,¹⁰ pentru curvari, pentru sodomiți, pentru vânzătorii de oameni, pentru cei mincinoși, pentru cei ce jură strâmb și pentru orice este împotriva învățaturii sănătoase;**

Legea a fost dată și pusă, nu împotriva celui neprihănit, ci împotriva celui care încalcă legea lui Dumnezeu; a fost pusă împotriva celor răi. Intenția legii este ca toată lumea să o țină, pentru că câteva versete înainte, se spune că la sfârșitul poruncii este caritatea (iubirea) dintr-o inimă curată și dintr-o conștiință bună. Legea a fost elaborată cu intenția de a fi păstrată. Pentru omul care o ține, nu există nicio controversă cu legea. Cu toate acestea, legea îl găsește automat vinovat pe omul care nu se supune, iar acest om este atunci sub lege sau sub condamnarea păcatului.

Legea ca poliție care întemnițează

Să vedem următorul caz în care găsim termenul „sub lege”. Vom porni de la contextul său anterior:

Galateni 3:⁶ ot așa și „Avraam a crezut pe Dumnezeu, și credința aceasta i-a fost socotită ca neprihănire”.⁷ Înțelegeți și voi, dar, că fiii ai lui Avraam sunt cei ce au credință.⁸ Scriptura, de asemenea, fiindcă prevedea că Dumnezeu va socoti neprihănite pe neamuri prin credință, a vestit mai dinainte lui Avraam această veste bună: „Toate neamurile vor fi binecuvântate în tine”.⁹ Așa că cei ce se bizuie pe credință sunt binecuvântați împreună cu Avraam cel credincios.

¹⁰ **Căci toți cei ce se bizuie pe faptele Legii sunt sub blestem,** pentru că este scris: „Blestemat este oricine nu stăruie în toate lucrurile scrise în cartea Legii ca să le facă”. ¹¹ Și că nimeni nu este socotit neprihănit înaintea lui Dumnezeu prin Lege este învederat, căci „cel neprihănit prin credință va trăi”. ¹² Însă Legea nu se întemeiază pe credință, ci ea zice: „Cine va face aceste lucruri va trăi prin ele”.

¹³ Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcându-Se blestem pentru noi, fiindcă este scris: „Blestemat e oricine este atârnat pe lemn”, ¹⁴ pentru ca binecuvântarea vestită lui Avraam să vină peste neamuri în Hristos Isus, așa ca, prin credință, noi să primim Duhul făgăduit.¹⁵ Fraților (vorbesc în felul oamenilor), un testament, chiar al unui om, odată întărit, totuși nimeni nu-l desființează, nici nu-i mai adaugă ceva.

¹⁶ Acum, făgăduințele au fost făcute „lui Avraam și seminței lui”. Nu zice: „Și semințelor” (ca și cum ar fi vorba de mai multe), ci ca și cum ar fi vorba numai de una: „Și seminței tale”, adică Hristos. ¹⁷ Iată ce vreau să zic: un testament, pe care l-a întărit Dumnezeu mai înainte nu poate fi desființat, așa ca făgăduința să fie nimicită de Legea venită după patru sute treizeci de ani. ¹⁸ Căci dacă moștenirea ar veni din Lege, nu mai vine din făgăduință; și Dumnezeu printr-o făgăduință a dat-o lui Avraam.

Legământul dat lui Avraam a fost deja ratificat și nu există nici o modalitate de a-l adăuga sau invalida. Legea la care se face referire aici nu este numai cele zece porunci sau legea morală, ci întregul Pentateuh (Tora), pentru că citează din ea, spunând: „Blestemat este Cel care confirmă nu toate cuvintele acestei legi să le facă”⁵⁴² și „cel care face aceste lucruri va trăi prin ele”⁵⁴³. Ideea principală este că legea, cu alte cuvinte Tora, care include cele zece porunci, nu invalidează deloc

---

⁵⁴² Deuteronomul 31:9-13, 24-26; 30:10; 27:26

⁵⁴³ Leviticul 18:1-5

promisiunile lui Dumnezeu. Și ne spune că promisiunea nu este prin lege. Dacă ar fi fost prin lege, ar înceta să mai fie o promisiune.

Prin urmare, promisiunea nu este prin lege, ci, mai degrabă, Dumnezeu își dă în mod liber darul. Această promisiune se împlinește sau vine la viața celor care sunt în Hristos, a celor care sunt de la Hristos și a celor care au primit credința lui Isus. În același timp, legea este dată cu scopul de a fi păstrată în inimă. Ambele lucruri sunt simultane; unul nu îndepartează celălalt. Și apostolul continuă:

Galateni 3:¹⁹ Atunci pentru ce este Legea? Ea a fost adăugată din pricina călcărilor de lege, până când avea să vină „Sămânța”, căreia îi fusese făcută făgăduința; și a fost dată prin îngeri, prin mâna unui mijlocitor.²⁰ Dar mijlocitorul nu este mijlocitorul unei singure părți, pe când Dumnezeu este unul singur.

Din moment ce legea nu invalidează promisiunile, despre ce este vorba, atunci? Care este scopul său, dacă nu este posibil să se obțină moștenirea prin ea? Pavel spune că a fost adăugată. Cuvântul „adăugat” în sine, în limba sa originală, greaca, este, de asemenea, tradus ca „vorbit” în cartea Evrei, referindu-se la același incident. Legea a fost adăugată, vorbită, a intrat în conștiința ascultătorilor ei, din cauza încălcărilor.

Fărădelegile din poporul lui Dumnezeu au făcut necesar ca Dumnezeu să le descopere starea pentru a-i putea salva. Legea a fost astfel adăugată pentru ca păcatul să poată abunda; a fost adăugată pentru a putea lucra administrarea sa de moarte. Dar, în același timp și loc în care păcatul abunda, harul lui Dumnezeu a abundat mult mai mult, căutând să acopere toate păcatele. Deci legea a fost dată până când a putut veni Sămânța căreia i s-au dat toate făgăduințele. Ne amintim că nici o iotă, nici o literă nu ar trece de la lege până când totul nu ar trebui să fie îndeplinite⁵⁴⁴. Deci, evident, acest lucru nu se referă la

---

⁵⁴⁴ Matei 5:17, 18

prima venire, ci la momentul în care Isus va primi moștenirea⁵⁴⁵ care este împărăția Sa⁵⁴⁶ și când promisiunile făcute seminței vor fi împlinite și răsplata și moștenirea vor fi date.

În acest sens, Hristos la prima Sa venire nu a primit nici una din moștenirea promisă, la fel cum Avraam nu a primit-o. Cel care nu avea unde să-și pună capul a primit o cunună de spini și apoi a fost răstignit, iar ai Săi nu L-au primit⁵⁴⁷. Contextul confirmă acest lucru afirmând că moștenirea nu este a legii, ci a promisiunii⁵⁴⁸, și că legea a fost adăugată până când să vină Sămânța la care s-a făcut promisiunea. Astfel, moștenirea este de promisiune, iar legea este până când sămânța cui i s-a făcut făgăduința va veni. În consecință, când va veni Sămânța, El va fi primit deja împărăția⁵⁴⁹.

În plus, observăm că Pavel a scris acest lucru la cel puțin 17 ani⁵⁵⁰ de la înălțarea lui Hristos, când prima Sa venire a fost în trecut, și el afirmă că legea a fost adăugată până când sămânța va veni, în viitorul lui Pavel. Însăși această lege are scopul de a aduce la picioarele lui Hristos nu numai pe Pavel și Galatenii, ci și pe noi. Când Hristos este acceptat, ni se dă adopția și suntem făcuți moștenitori ai făgăduinței⁵⁵¹, care va fi primită la a doua venire. Prin urmare, este semnificativ faptul că textul spune „cui i s-a făcut promisiunea”. Textul se referă la promisiunea moștenirii făcute lui Avraam și Seminței, și nu la promisiunea Seminței Însuși. Deci legea a fost rostită din pricina încălcărilor, iar această lege își va îndeplini rolul de a-l aduce pe păcătos la picioarele lui Hristos până când se va spune: „Cel ce este nedrept, să fie încă nedrept... cel ce este neprihănit, să fie neprihănit încă”⁵⁵². Legea lui Dumnezeu va

---

⁵⁴⁵ Ezechiel 21:27

⁵⁴⁶ Daniel 7:13-14, Apocalipsa 11:15-18, Psalmul 2

⁵⁴⁷ Matei 8:20; 27:29; Ioan 1:11.

⁵⁴⁸ Galateni 3:18

⁵⁴⁹ Revelation 11:15

⁵⁵⁰ Galateni 1:18; 2:1

⁵⁵¹ Galateni 3:22-29

⁵⁵² Apocalipsa 22:11

continua să aibă acest rol până când îl va aduce pe om, în mod corporatist, la plinătatea noului legământ și îl va pecetlui prin cuvintele lui Dumnezeu declarând legământul Său⁵⁵³.

De unde atunci legea? Legea va continua să fie folosită pentru a condamna pentru păcat până când cei răi vor muri și pământul va fi lăsat în starea sa de edenica. Legea va continua până când va fi scrisă în inimile poporului lui Dumnezeu, atunci legea nu va fi abolită, ci va fi în locul pentru care a fost concepută inițial: inima. Ea va fi astfel trăită în viața fiecărei persoane care a primit credința lui Isus. Pavel lărgeste acest ultim punct în versetele următoare:

Galateni 3:21 Atunci oare Legea este împotriva făgăduințelor lui Dumnezeu? Nicidecum! Dacă s-ar fi dat o Lege care să poată da viața, într-adevăr, neprihănirea ar veni din Lege.²² Dar Scriptura a închis totul sub păcat, pentru ca făgăduința să fie dată celor ce cred, prin credința în Isus Hristos.

La întrebarea dacă legea este contrară promisiunilor lui Dumnezeu sau dacă invalidează promisiunile lui Dumnezeu, răspunsul este un nu răsunător. Am putea întreba în același sens: Arătăm lipsă de credință în promisiunile lui Dumnezeu, disprețuim promisiunile lui Dumnezeu, dacă ținem legea? Sau ne-am putea întreba: Ne lepădăm de Hristos dacă ținem legea? Iar Pavel răspunde imediat: Doamne ferește. Și el explică faptul că, dacă legea ar putea da viață, dreptatea ar fi cu adevărat prin lege. Deci vedem că legea nu este în conflict cu promisiunile lui Dumnezeu, pentru că nu există nicio șansă de a primi moștenirea prin ținerea legii.

Evrei 7:19 ăci Legea n-a făcut nimic desăvârșit, și pe de alta, se pune în loc o nădejde mai bună, prin care ne apropiem de Dumnezeu.

---

⁵⁵³ Hebrews 12:26-27

Legea nu poate da viață omului și nici nu-l poate desăvârși; Cuvântul lui Dumnezeu face acest lucru. Deci legea este promisiunea lui Dumnezeu, precum și lucrarea Sa prin cuvântul Său, care ne aduce o speranță mai bună sub forma unui învățător. Spiritul este cel care însuflețește⁵⁵⁴; Hristos, al doilea Adam, este Duhul însuflețitor⁵⁵⁵. Viața veșnică este în El; cel ce are pe Fiul are viață, iar cel ce nu-L are pe Fiul, nu are viață⁵⁵⁶. Dacă viața ar fi venit prin lege sau dacă legea ar fi avut capacitatea de a ne da viață, Hristos și promisiunile Sale nu ar fi fost necesare.

Scriptura a pecetluit întreaga lume sub păcat și, făcând astfel, face ca promisiunile lui Dumnezeu să fie disponibile tuturor. Legea este apoi definită ca Scripturi. Poate omul să muncească fără viață sau are nevoie de viață pentru a munci? Pentru ca neprihănirea lui Dumnezeu să se manifeste prin fapte, este necesar să primim mai întâi viața Sa, Spiritul Său. O, în ziua în care persoana este condamnată pentru păcat și devine conștientă că este sub lege, sau sub condamnarea păcatului, numai atunci promisiunea, care este prin credința în Isus Hristos, poate fi considerată, acceptată și pusă în aplicare. O vom spune din nou: Hristos a venit să mântuiască păcătoșii, fie că sunt conștienți de starea lor sau nu.

Cu toate acestea, convingerea de păcat vine prin lege. Dacă omul nu își cunoaște starea păcătoasă, nu va fi determinat să creadă în Hristos pentru iertarea păcatului sau, pentru ca cei care cred ca sunt sănătoși nu au nevoie de un medic⁵⁵⁷. Deci este absolut necesar ca legea să fie în lume, să-i conducă pe toți oamenii să se agațe de promisiuni. Iar textul continuă să spună:

Galateni 3:23 Înainte de venirea credinței, noi **eram sub paza Legii**, închiși pentru credința care trebuia să fie descoperită.

---

⁵⁵⁴ 2 Corinteni 3:6; Ioan 6:63

⁵⁵⁵ 1 Corinteni 15:45

⁵⁵⁶ 1 Ioan 5:11-12

⁵⁵⁷ Marcu 2:17.

Înainte ca credința în Isus să fie revelată în viața noastră, am fost păziți, închiși, sub lege. Când suntem sub Lege, suntem fără credință, suntem sub condamnarea păcatului, pentru că orice nu este din credință este păcat⁵⁵⁸. Legea ne declară vinovați, sub condamnarea păcatului, păstrați pentru acea credință care ne va fi arătată și ne va fi dată.

Și cum poate fi eliberat omul din această închisoare? El nu poate fi răscumpărat decât cu credință în Hristos Isus, singura cale de ieșire. Nu există nici o cale prin care omul să se poată elibera de condamnare.

Cât timp trebuie să fie închiși oamenii, îngrădiți de lege, sub condamnarea păcatului? Tot timpul necesar, până când primesc și acceptă credința în Isus. De îndată ce omul înțelege, chiar și puțin, marile adevăruri ale darului mântuirii lui Dumnezeu prin Hristos, el descoperă credința pe care a primit-o și devine un om liber. În acest sens, toți oamenii sunt închiși; ei sunt prizonieri fără nici o cale de ieșire. Iar prizonierul poate încerca diferite moduri de a scăpa, dar Scripturile ne spun că numai prin credința în Isus putem scăpa de condamnarea de păcat manifestată prin lege.

Legea este esențială pentru a ne aduce la Hristos Mântuitorul

Cazul păcătosului legii este cel care încalcă legea, pentru că el nu numai că este condamnat să fie păcătos toată viața sa, dar păcatul care locuiește în el îl condamnă la moarte.

Nu poate încerca să iasă din această închisoare și nici nu poate mitui gardienii. El poate promite că nu va mai păcătui niciodată; el poate încerca tot ce se poate gândi și tot ceea ce ar putea fi posibil, dar este imposibil pentru el să fie eliberat. Dar nădejdea apare și acea nădejde este Hristos. El a promis să-i elibereze pe toți cei care cred în El și păcătosul nefericit, crezând că Isus poate salva la maximum, se agață de promisiunea pe care o oferă Hristos și devine un om liber.

---

⁵⁵⁸ Romani 14:23

Pavel ne spune că, înainte ca credința să poată fi manifestată, revelată sau primită în viața noastră, am fost cu toții închiși, întemnițați sub lege. Nu numai iudeii, ci toți cei care sunt sub condamnarea păcatului; cu alte cuvinte, întreaga rasă umană. De îndată ce un om vrea să fie liber, legea le arată singura cale de a scăpa, Isus Hristos, care este sfârșitul legii⁵⁵⁹. Astfel, apostolul continuă:

Galateni 3:24 Astfel, Legea ne-a fost un îndrumător[a] spre Hristos, ca să fim socotiți neprihăniți prin credință.

Astfel legea este absolut necesară pentru a duce păcătosul la Hristos. Odată ajunși la picioarele lui Hristos, primim instrucțiuni de la El. Și Pavel continuă:

Galateni 3:25 **După ce a venit credința, nu mai suntem sub îndrumătorul acesta.** ²⁶ Căci toți sunteți fii ai lui Dumnezeu prin credința în Hristos Isus. ²⁷ Toți care ați fost botezați pentru Hristos v-ați îmbrăcat cu Hristos.

Chiar în momentul în care Îl primim pe Hristos prin credință și credem în El, suntem liberi⁵⁶⁰. Acum nu mai este osândire pentru cei care sunt în Hristos Isus, cei care umblă nu după trup⁵⁶¹, ci după Duhul lui Dumnezeu⁵⁶². Hristos este în noi⁵⁶³, suntem o făptură nouă⁵⁶⁴, și noi astfel umblăm într-o viață nouă⁵⁶⁵, și nu mai suntem sub un învățător sau sub lege, ci sub har. Aceasta înseamnă să îmbraci pe Hristos, veșmintele neprihănirii lui Dumnezeu țesute de Hristos în războiul de țesut divin.

---

⁵⁵⁹ Romani 10:4

⁵⁶⁰ Ioan 8:36.

⁵⁶¹ 2 Corinteni 4:10; Galateni 2:19-21

⁵⁶² Romani 7:21-8:2

⁵⁶³ Romani 8:9-11

⁵⁶⁴ 2 Corinteni 5:17

⁵⁶⁵ Romani 6:4

Dacă nu ne deschidem⁵⁶⁶ față de Hristos, suntem sub osândă⁵⁶⁷, ne îndreptățim noi înșine, Hristos a devenit fără nici un efect pentru noi și suntem căzuți din har⁵⁶⁸. Acum, când ne recunoaștem starea și Îl primim pe Hristos și iertarea Lui, suntem socotiți neprihăniți⁵⁶⁹, nu prin legea lui Moise, ci prin credința⁵⁷⁰ lui Hristos⁵⁷¹ de la Dumnezeu⁵⁷². Atâta timp cât rămânem în Hristos, auzind și ascultându-I glasul, trăim într-o viață nouă și suntem socotiți neprihăniți. De aceea, suntem socotiți neprihăniți prin cuvânt și faptă⁵⁷³: prin cuvintele și faptele lui Hristos⁵⁷⁴, pentru că suntem morți față de păcat⁵⁷⁵ și El trăiește în noi. Astfel, cei neprihăniți trăiesc prin credința⁵⁷⁶ lui Hristos, însă nici o ființă umană nu este justificată prin lege sau prin faptele legii, pentru că prin ea vine cunoașterea păcatului⁵⁷⁷.

Și Pavel încheie această secțiune în felul următor:

Galateni 3:28 Nu mai este nici iudeu, nici grec; nu mai este nici rob, nici slobod; nu mai este nici parte bărbătească, nici parte femeiască, fiindcă toți sunteți una în Hristos Isus. ²⁹Și dacă sunteți ai lui Hristos, sunteți „sămânța” lui Avraam, moștenitori prin făgăduință.

Așa cum legea care ne aduce la Hristos este pentru toată omenirea, la fel sunt și promisiunile lui Dumnezeu, indiferent de originea sau condiția noastră. Și Pavel repetă conceptul și încheie ceea ce spunea cu următorul text:

---

⁵⁶⁶ Apocalipsa 3:20

⁵⁶⁷ Matei 12:37

⁵⁶⁸ Galateni 5:4

⁵⁶⁹ Faptele apostolilor 13:38-39

⁵⁷⁰ Luca 18:13-14

⁵⁷¹ Romani 3:26; Galateni 2:16

⁵⁷² Romani 3:26

⁵⁷³ Matei 12:37; Romani 2:13; Iacov 2:21, 24-25; Galateni 5:6

⁵⁷⁴ Isaia 59:21; Galateni 2:20

⁵⁷⁵ Romani 5:6-11

⁵⁷⁶ Galateni 3:11

⁵⁷⁷ Romani 3:20, 24, 28; Galateni 2:26

Galateni 4:¹ Dar câtă vreme moștenitorul este nevârstnic, eu spun că nu se deosebește cu nimic de un rob, măcar că este stăpân pe tot.² Ci este sub epitropi și îngrijitori până la vremea rânduită de tatăl său.³ Tot așa și noi, când eram nevârstnici, eram sub robia învățăturilor începătoare ale lumii.

⁴ Dar când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, **născut sub Lege**,⁵ ca să răscumpere pe cei ce erau sub Lege, pentru ca să căpătăm înfierea.⁶ Și pentru că sunteți fii, Dumnezeu ne-a trimis în inimă Duhul Fiului Său, care strigă: „Ava”, adică „Tată!”⁷ Așa că nu mai ești rob, ci fiu; și dacă ești fiu, ești și moștenitor prin Dumnezeu.

Aici Pavel folosește imaginea unui copil pentru a ilustra starea păcătosului înainte de a-L accepta pe Hristos. Până atunci, fiecare om este întemnițat, închis de păcat și de condamnarea lui și slujește zeilor falși – principiilor rudimentele a lumii. Pavel confirmă acest lucru câteva versete mai târziu, când scrie:

Galateni 4:⁸ Atunci, când **nu L-ați cunoscut pe Dumnezeu**, le-ați slujit celor care prin natura lor nu sunt dumnezei.

Copilul descrie, așadar, stadiul în care nu-L cunoaștem pe Dumnezeu, spulberat de idoli falși ai mediului în care am crescut. Pentru a ne izbăvi, Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său născut dintr-o femeie și sub lege, adică sub condamnarea păcatului. Hristos ne-a răscumpărat din blestemul păcatului, permițându-Se Lui Însuși să fie făcut un blestem pentru noi⁵⁷⁸. Așa L-a trimis Dumnezeu pe Fiul Său sub lege.

După cum se descoperă în slujba sanctuarului, păcătosul își așază păcatele pe capul mielului⁵⁷⁹. Deci Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său să fie făcut sub lege pentru a-i elibera pe cei care erau sub Lege. A fi sub

---

⁵⁷⁸ Galateni 3:13

⁵⁷⁹ Leviticul 4

lege înseamnă, deci, a fi sub condamnarea sau blestemul păcatului și L-am pus pe Hristos în această poziție.

1 Timotei 1:15 O, adevărat și cu totul vrednic de primit este cuvântul care zice: „**Hristos Isus a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoși**”, dintre care cel dintâi sunt eu.

Luca 19:10 Pentru că Fiul omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut.”

Hristos a venit să-i mântuiască pe cei pierduți. Și cum se întâmplă acest lucru? Devenind conștienți de ceea ce a făcut pentru noi: primind revelația că Dumnezeu ne iubește atât de mult încât L-a trimis pe Fiul Său. Cunoscând această dragoste și acceptând-o, primim adopția de copii, pentru că păcatul a umbrit pentru noi dragostea Tatălui și a fost necesar să descoperim această dragoste prin venirea Fiului Său. Aceasta este credința în Isus: credința în ceea ce Isus ne-a revelat despre Tatăl și dragostea Sa. Și după ce am primit adopția copiilor, Dumnezeu trimite Duhul Fiului Său care strigă „Abba, Tată” în inimile noastre. Așa suntem făcuți copii ai lui Dumnezeu⁵⁸⁰ și înseamnă libertate. Așa primim noul legământ, făgăduințele lui Dumnezeu, și așa suntem sub har.

---

⁵⁸⁰ 1 Ioan 3:1

Sub har și iertare

Cuptorul noul legământ este alcătuit din două aspecte fundamentale:

1. Iertarea păcatului și promisiunea că Dumnezeu nu-și va mai aminti niciodată păcatele și fărădelegile noastre.

1 Ioan 1:9 **Dacă ne mărturisim păcatele**, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire.

Dacă ne cerem iertare doar pentru păcatele noastre, El este credincios și drept să ne ierte. Pentru ca noi să ne putem mărturisi păcatele, trebuie mai întâi să devenim conștienți de ele sau să le cunoaștem, iar acest lucru vine prin lege și Duhul Sfânt.

2. Al doilea aspect este că El va pune legile Sale în mintea noastră și le va scrie în inimile noastre. Acest lucru este explicat în felul următor:

Evrei 8:10 Dar iată legământul, pe care-l voi face cu casa lui Israel după acele zile, zice Domnul: Voi pune legile Mele în mintea lor și le voi scrie în inimile lor; **Eu voi fi Dumnezeul lor, și ei vor fi poporul Meu.** ¹¹ Și nu vor mai învăța fiecare pe vecinul sau pe fratele său zicând: 'Cunoaște pe Domnul!' Căci toți Mă vor cunoaște, de la cel mai mic până la cel mai mare dintre ei.

Actul lui Dumnezeu de a scrie legile Sale în inimile și mințile noastre Îl va face să devină Dumnezeul nostru.

2 Corinteni 6:16 Cum se împacă Templul lui Dumnezeu cu idoli? Căci noi suntem Templul Dumnezeului celui viu, cum a zis Dumnezeu: „Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeul lor și ei vor fi poporul Meu”. ¹⁷ De aceea: „Ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei, zice Domnul. Nu

vă atingeți de ce este necurat și vă voi primi. ¹⁸ Eu vă voi fi Tată, și voi Îmi veți fi fii și fiice, zice Domnul Cel Atotputernic.”.

Când devenim un templu al lui Dumnezeu, El ne dă legile Sale în inimile și mințile noastre, El devine Dumnezeuul nostru, iar noi, oamenii Săi, și ajungem să-L cunoaștem.

Efeseni 2:18 Căci **prin El și unii, și alții avem intrare la Tatăl, într-un Duh.** **19** Așadar, voi nu mai sunteți nici străini, nici oaspeți ai casei, ci sunteți împreună-cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu, **20** fiind zidiți pe temelia apostolilor și prorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos. **21** În El toată clădirea, bine încheată, crește ca să fie **un Templu sfânt în Domnul.** **22** Și prin El și voi sunteți zidiți împreună, ca să fiți un locaș al lui Dumnezeu, prin Duhul.

Când Dumnezeu poate locui în noi prin Duhul Său, numai atunci el poate face tot ceea ce ne-a promis.

Harul bogat

Spiritul harului nu numai că scrie legea Tatălui nostru ceresc în mintea și inima noastră, dar vine la noi, bogat în daruri.

Romani 12: ⁶ Deoarece **avem felurite daruri după harul care ne-a fost dat**, cine are darul prorociei să-l întrebuințeze după măsura credinței lui;

Efeseni 4:⁷ Dar fiecăruia din noi **harul i-a fost dat după măsura darului lui Hristos.** ⁸ De aceea este zis: „S-a suit sus, a luat robia roabă și a **dat daruri oamenilor**”. ⁹ Și acest: „S-a suit”, ce înseamnă decât că înainte Se pogorase în părțile mai de jos ale pământului? ¹⁰ Cel ce S-a pogorât este același cu Cel ce S-a suit mai presus de toate cerurile, ca să umple toate lucrurile. ¹¹ Și El a dat pe unii apostoli, pe alții proroci, pe alții evangheliști, pe alții păstori și învățători ¹² **pentru**

desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos,¹³ până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos;

1 Petru 4:¹⁰ Ca niște buni ispravnici ai harului felurit al lui Dumnezeu, fiecare din voi să slujească altora după darul pe care l-a primit.

2 Corinteni 9:⁶ Să știți: cine seamănă puțin, puțin va secera, iar cine seamănă mult, mult va secera.⁷ Fiecare să dea după cum a hotărât în inima lui: nu cu părere de rău sau de silă, căci „pe cine dă cu bucurie, îl iubește Dumnezeu”.⁸ **Și Dumnezeu poate să vă umple cu orice har, pentru ca, având totdeauna în toate lucrurile din destul, să prisosiți în orice faptă bună:**

Dumnezeu dorește să facă ca tot harul Său să abundă în noi. El dorește ca noi să avem întotdeauna suficiență în toate lucrurile și să putem abunda la fiecare lucrare bună. Astfel, El ne-a dat abilități pentru ca noi să ne putem edifica reciproc. Deci observăm că , în fața păcatului, reacția lui Dumnezeu nu este numai să ne ierte, ci și să ne dea Duhul și viața Sa și, odată cu ea, abilitățile, capacitățile și talentele de a-i desăvârși pe sfinți după chipul lui Hristos. De fapt, suma darului a fost făcută cu măsura lui Hristos, pentru că Hristos ne-a fost dat.

1 Corinteni 1:⁴ Îi mulțumesc Dumnezeului meu întotdeauna în numele tău, pentru **harul lui Dumnezeu care îți este dat de Isus Hristos;**

Isus și Moise

Darurile Duhului sunt plinătatea lui Hristos:

Ioan 1:¹⁴ Și Cuvântul s-a făcut trup și a locuit printre noi, (și am văzut slava Lui, slava ca a singurului născut al Tatălui) **plin de har și adevăr.**¹⁵ Ioan a depus mărturie despre el și a strigat, zicând: „Acesta a fost cel despre care am vorbit,

Cel ce vine după Mine este preferat înaintea mea, căci el a fost înaintea mea”.¹⁶ Și **din plenitudinea Lui avem tot ce am primit și har pentru har.**

Când Hristos a fost făcut trup, L-am văzut plin de har și adevăr. Am văzut în El darurile pe care el ni le va da. Și continuă spunând:

Ioan 1:¹⁷ Căci Legea a fost dată de Moise, *dar* harul și adevărul au venit de la Isus Hristos.

Observăm că cuvântul „dar”, fiind în cursiv, este un cuvânt adăugat pe care traducătorul, în înțelegerea sa, l-a folosit pentru a da claritate textului. Aici preconcepțiile și prejudecățile noastre pot lucra împotriva noastră: în unele translații, s-ar putea părea că Isus și Moise se opun unul altuia. Să vedem ce spun scripturile despre Moise:

Numeri 12:⁶ Și a zis: „Ascultați bine ce vă spun! Când va fi printre voi un proroc, Eu, Domnul, Mă voi descoperi lui într-o vedenie sau îi voi vorbi într-un vis. ⁷**Nu tot așa este însă cu robul Meu Moise. El este credincios în toată casa Mea.** ⁸ Eu îi vorbesc gură către gură, Mă descopăr lui nu prin lucruri greu de înțeles, ci el vede chipul Domnului. **Cum de nu v-ați temut deci să vorbiți împotriva robului Meu, împotriva lui Moise?”**

Dumnezeu va vorbi cu profeții prin viziuni sau vise, dar Dumnezeu i-a vorbit lui Moise față în față, clar și nu prin figuri sau pilde.

Deuteronom 34:¹⁰ Și nu s-a sculat nici un profet, în Israel ca Moise, pe care DOMNUL l-a cunoscut față în față,

Nu a existat nici un alt profet ca el. Legea și ceea ce a scris el nu a fost de invenție proprie.

Deuteronom 4:⁵ Iată, v-am învățat legi și porunci, cum mi-a poruncit Domnul, Dumnezeul meu, ca să le împliniți în țara pe care o veți lua în stăpânire. ⁶ Să le păziți și să le împliniți, căci aceasta va fi înțelepciunea și priceperea voastră înaintea popoarelor, care vor auzi vorbindu-se de toate aceste legi și

vor zice: 'Acest neam mare este un popor cu totul înțelept și priceput!'

Acesta este motivul pentru care Isus Însuși a spus:

Ioan 5:46 „Căci, dacă ați crede pe Moise, M-ați crede și pe Mine, **pentru că el a scris despre Mine.**”⁴⁷ Dar, dacă nu credeți cele scrise de el, cum veți crede cuvintele Mele?”

A-l crede pe Moise înseamnă a crede în Isus. Dacă nu credem în Moise, nu credem în Isus, pentru că Moise a scris ceea ce a primit de la Isus.

Ioan 1:17 Căci Legea a fost dată de Moise, *dar* harul și adevărul au venit de la Isus Hristos.

Moise și Isus nu sunt unul împotriva celuilalt; nu sunt în opoziție. Legea pe care a dat-o Moise a venit de la Hristos. Deci vedem că legea, harul și adevărul vin de la Hristos. Acest verset **nu** contrastează legea cu harul și adevărul.

Psalmul 119:¹⁴² Neprihănirea Ta *este* o neprihănire veșnică, și legea ta *este* adevărul.

Legea lui Dumnezeu este adevărul. **Ceea ce este în contrast este puterea lui Moise cu puterea lui Isus.** Deși Moise a făcut voia Domnului, Moise nu a avut nici puterea, nici capacitatea de a pune această lege, acest adevăr, în inima sa și nici în inimile oamenilor. Nici orice alt om.

Cu toate acestea, Isus Hristos este calea, adevărul și viața. Numai El ne poate schimba inimile într-una de carne și poate pune adevărul, viața și poruncile lui Dumnezeu în inimile noastre. Pavel, când îl compară pe Moise cu Hristos, spune:

Evrei 3:1 De aceea, frați sfinți, care aveți parte de chemarea cerească, ațintiți-vă privirile la Apostolul și Marele Preot al mărturisirii noastre, adică Isus,² care a fost credincios Celui ce L-a rânduit, cum și Moise a fost „credincios în toată casa lui Dumnezeu.”³ **Căci El a fost găsit vrednic să aibă o slavă cu**

atât mai mare decât a lui Moise, cu cât cel ce a zidit o casă are mai multă cinste decât casa însăși. ⁴Orice casă este zidită de cineva, dar Cel ce a zidit toate lucrurile este Dumnezeu. ⁵**Cât despre Moise, el a fost „credincios în toată casa lui Dumnezeu”, ca slugă, ca să mărturisească despre lucrurile care aveau să fie vestite mai târziu.** ⁶**Dar Hristos este credincios ca Fiu, peste casa lui Dumnezeu.** Și casa Lui suntem noi, dacă păstrăm până la sfârșit încrederea nezguduită și nădejdea cu care ne lăudăm.

Moise a fost credincios în toată casa lui Dumnezeu, dând poporului voia, legea și cuvântul lui Dumnezeu. Cu toate acestea, Hristos are mult mai multă cinste, pentru că El a făcut și a dat totul lui Moise. De aceea, cinstea este mai mare pentru cel care a făcut casa (Hristos) decât pentru casa însăși (Moise). Și când spune „casă”, se vorbește despre ființele umane ca locuințe ale Duhului lui Dumnezeu și se referă la Hristos ca fiind Fiul deasupra casei **Sale**. De aceea Hristos are mult mai multă cinste.

2 Corinteni 12:⁹Și el [Dumnezeu] mi-a spus [Pavel], **„Harul Meu este de ajuns pentru tine, căci puterea Mea este desăvârșită în slăbiciune”**. De aceea, cu bucurie, mai degrabă mă voi lăuda în neputințele mele, pentru **ca puterea lui Hristos** să se odihnească asupra mea.

Harul este, de asemenea, puterea lui Hristos, folosită în umanitate și pentru umanitate, făcând ceea ce nici un alt om nu poate face pentru umanitate.

Ioan 1:¹⁷căci Legea a fost dată prin Moise, dar harul și adevărul au venit prin Isus Hristos. ¹⁸Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Lui Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut.

Hristos este revelația Tatălui. Când îl vedem pe Hristos plin de har și adevăr, Îl vedem pe Tatăl plin de har și adevăr.

Hristos venise să împlinească legea pe care i-a dat-o lui Moise și să arate împlinirea acestei legi în Duhul lui Dumnezeu, dând astfel o revelație completă a caracterului Tatălui. Legea, deci, vine prin Moise, **dar legea plină de har și adevăr este viața lui Isus pe acest pământ**, pentru că nici un om nu L-a văzut pe Dumnezeu în orice moment, ci singurul Fiu născut, care este în sânul Tatălui, L-a făcut cunoscut.

De la început

Acum, în ceea ce privește Ioan 1:17, ne-am putea întreba: de când a fost disponibil harul prin Isus Hristos? O lectură pripită îi va face pe unii să spună că a fost disponibilă de la prima Sa venire. Ar putea fi faptul că a fost disponibil numai de la moartea și învierea Sa?

În Ioan 1:1 citim că Hristos este Cuvântul care a fost la început. Hristos este Cuvântul și este Dumnezeu. Toate lucrurile au fost făcute de El. El este lumina care luminează pe fiecare om care vine pe lume. El este întotdeauna plin de har și adevăr⁵⁸¹ pentru fiecare om care se naște. Contextul în sine ne spune atunci că nu a existat niciodată un moment în existența omului în care Hristos să nu fi fost lumina oamenilor.

Totuși, având în vedere că Moise a dat legea, putem să-L vedem pe Hristos în zilele lui Moise, plin de har și adevăr? Toți au mâncat din aceeași carne spirituală și a băut aceeași băutură spirituală⁵⁸².

Isaia 63:¹⁰ Dar ei au fost neascultători și au întristat pe **Duhul Lui cel sfânt**, iar El li S-a făcut vrăjmaș și a luptat împotriva lor. ¹¹ Atunci poporul Său și-a adus aminte de zilele străvechi ale lui Moise și a zis: „Unde este Acela care i-a scos din mare, cu păstorul turmei Sale? Unde este Acela care pune în mijlocul lor **Duhul Lui cel sfânt**; ¹² care povățuia dreapta lui Moise, cu brațul Său cel slăvit; care despica apele înaintea lor,

---

⁵⁸¹ Ioan 1:4-9, 14

⁵⁸² 1 Corinthians 10:1-4; John 6:35; 7:37-39

ca să-Și facă **un Nume veșnic**; ¹³ **care îi călăuzea prin valuri, ca un cal pe loc neted, fără ca ei să se poticnească?**" ¹⁴ „Ca fiara, care se pogoară în vale, **așa i-a dus Duhul Domnului la odihnă**. Așa ai povățuit Tu pe poporul Tău, ca să-Ți faci un Nume plin de slavă!”.

Domnul le-a dat Duhul Său și i-a păstorit cu Duhul Său.

Hagai 2:⁵ Eu **rămân credincios legământului pe care l-am făcut cu voi când ați ieșit din Egipt și Duhul Meu este în mijlocul vostru**; nu vă temeți! ⁶ Căci așa vorbește Domnul oștirilor: Încă puțină vreme și voi clătina încă o dată cerurile și pământul, marea și uscatul; ⁷ voi clătina toate neamurile; comorile tuturor neamurilor vor veni și voi umple de slavă Casa aceasta, zice Domnul oștirilor. ⁸ Al Meu este argintul și al Meu este aurul, zice Domnul oștirilor. ⁹ Slava acestei Case din urmă va fi mai mare decât a celei dintâi, zice Domnul oștirilor, și în locul acesta voi da pacea, zice Domnul oștirilor.

Oamenilor care vor părăsi robia babiloniană, Dumnezeu promite exact același legământ pe care l-a făcut celor care au părăsit Egiptul. Acest legământ al lui Dumnezeu constă în prezența Duhului lui Dumnezeu în poporul Său, astfel încât legământul este definit ca cuvântul⁵⁸³ și Spiritul lui Dumnezeu care a fost făcut legământ⁵⁸⁴. Acest cuvânt este mai ascuțit decât o sabie cu două tăișuri și ar locui⁵⁸⁵ printre⁵⁸⁶ ei. Astfel îl

---

⁵⁸³ Deuteronomul 4:13; H1697 puternic

⁵⁸⁴ Puternic H3772. קָרַח **kârath**, *kaw-rath*; a prim. root; a *cut* (off, down or asunder); by impl. to *destroy* or *consume*; spec. to *covenant* (ie make an alliance or bargain, orig. by cutting flesh and passing between the pieces):—be chewed, be con- [feder-] ate, covenant, cut (down, off), destroy, fail, feller, be freed, hew (down), make a league ([covenant]), × pierde, pieri, × cu totul, × vrei.

⁵⁸⁵ H5975 קָמַד **âmad**, *aw-mad*; a prim. root; to *stand*, in various relations (lit.) and fig., intrans. and trans.):...

⁵⁸⁶ Evrei 4:12-13

H8432 קָמַד **tâvek**, *taw'-vek*; de la o medie rădăcină neutilizată. la *sever*; o *bisecție*, adică (prin implozie.) *centrul*:—printre (-st), × între, jumătate, × (acolo-, unde-) în (-la), mijloc, mijlocul [-noaptea], mijlocul (printre), × (din), × prin, × cu (-in).

vedem clar pe Hristos, plin de har și adevăr, în zilele lui Moise și în toate zilele poporului Israel. Acesta a fost același legământ care a fost făcut cu Avraam, Isaac și Iacov, Hristos a fost, de asemenea, plin de har și adevăr față de ei.

Galateni 3:¹⁴ Pentru **ca binecuvântarea lui Avraam** să poată veni asupra neamurilor prin Isus Hristos; pentru ca noi să putem **primi promisiunea Spiritului** prin credință.

Planul lui Dumnezeu a fost întotdeauna ca binecuvântarea pe care Avraam a primit-o să ajungă la fiecare națiune, neam, limbă și popor⁵⁸⁷. Astfel, toate familiile pământului vor fi binecuvântate. Această binecuvântare a constat în mod specific în promisiunea Spiritului.

Acum, observăm că Ioan 7:39 spune că Duhul Sfânt nu venise încă pentru că Isus nu fusese încă glorificat. Acțiunea Duhului lui Dumnezeu în ființele umane nu începe atunci când Hristos este glorificat, așa cum pare să indice acest verset. Știm acest lucru datorită versetelor pe care tocmai le-am citit și datorită altor versete, cum ar fi următoarele:

Geneza 6:³ Atunci, Domnul a zis: „**Duhul Meu nu va rămâne pururea în om**, căci omul nu este decât carne păcătoasă; totuși, zilele lui vor fi de o sută douăzeci de ani.”

În zilele lui Noe, Duhul lui Dumnezeu s-a luptat cu omul. Nu pentru că Dumnezeu voia să lupte împotriva omului, ci pentru că încerca să-i salveze de calea pierzaniei pe care omul era pus să o urmeze. Ceea ce vedem este că Duhul Sfânt nu s-a manifestat încă în urmașii lui Hristos așa cum s-a manifestat mai devreme, de exemplu, în acest caz:

1 Samuel 10:⁹ De îndată ce Saul a întors spatele ca să se despartă de Samuel, **Dumnezeu i-a dat o altă inimă**, și toate semnele acestea s-au împlinit în aceeași zi. ¹⁰ Când au ajuns la Ghibea, iată că i-a ieșit înaintea o ceată de proroci. **Duhul lui**

---

⁵⁸⁷ Geneza 12:3

Dumnezeu a venit peste el și el a prorocit în mijlocul lor. ¹¹Toți cei ce-l cunoscuseră mai înainte au văzut că prorocea împreună cu prorocii și își ziceau unul altuia în popor: „Ce s-a întâmplat cu fiul lui Chis? Oare și Saul este între proroci?”

Duhul Sfânt nu se manifestase încă în ucenicii și urmașii lui Hristos așa cum se întâmplase în alții în vremurile trecute. Dar descoperim că în cronica biblică, ziua de Rusalii, este comparată cu o perioadă de ploaie, în special cu ploaia timpurie. Deci, din cauza abundenței harului lui Dumnezeu, Rusaliile, în calendarul biblic, este prezentată ca timpul în care ⁵⁸⁸revărsarea Duhului lui Dumnezeu către poporul Său a abundă cel mai mult. În acest sens, Spiritul Domnului nu a fost niciodată revărsat așa cum a fost aici; Duhul nu venise niciodată ca o ploaie peste poporul Său. Știm, de asemenea, că va exista o manifestare și mai mare numită ploaie din urmă. De ce a fost dat în măsură mai mare în acest timp?

Romani 5:20 Ba încă și Legea a venit pentru ca să se înmulțească greșeala, dar unde s-a înmulțit păcatul, acolo harul s-a înmulțit și mai mult,:

Ce păcat mai mare ar putea exista, decât să-L fi răstignit pe Fiul lui Dumnezeu? Petru o descrie astfel:

Faptele 2:22 „Bărbați israeliți, ascultați cuvintele acestea! Pe Isus din Nazaret, om adevărat de Dumnezeu înaintea voastră prin minunile, semnele și lucrările pline de putere pe care le-a făcut Dumnezeu prin El în mijlocul vostru, după cum bine știți, ²³pe Omul acesta, dat în mâinile voastre, după sfatul hotărât și după știința mai dinainte a lui Dumnezeu, **voi L-ați răstignit și L-ați omorât prin mâna celor fărădelege.** ²⁴Dar Dumnezeu L-a înviat, dezlegându-I legăturile morții, pentru că nu era cu putință să fie ținut de ea.”

---

⁵⁸⁸ Faptele apostolilor 2:14-16; Ioel 2:23; Deuteronomul 11:14; 32:2; Osea 6:3

Iudeii îi chemaseră pe stăpânii lor urâți, romanii, să-L omoare pe Mesia lor, omul pe care îl așteptau de peste o mie de ani. Predica lui Petru le-a tăiat inimile și oroarea a ceea ce i-au făcut să-L caute pe Dumnezeu cu inima lor – unde au găsit harul din abundență uimitoare.

Deci, nu a fost faptul că harul lui Dumnezeu nu a fost disponibil înainte de evenimentul crucii, a fost că nu a fost apreciat. Fusesse dat de la început, dar nu credeam că avem nevoie de el pentru că nu cunoșteam profunzimea dușmăniei noastre față de Fiul lui Dumnezeu.

2 Timotei 1:8 Să nu-ți fie rușine dar de mărturisirea Domnului nostru, nici de mine, întemnițatul Lui. Ci suferă împreună cu Evanghelia, prin puterea lui Dumnezeu.⁹ El ne-a mântuit și ne-a dat o chemare sfântă, nu pentru faptele noastre, **ci după hotărârea Lui și după harul care ne-a fost dat în Hristos Isus, înainte de veșnicii,**¹⁰ dar care a fost descoperit acum prin arătarea Mântuitorului nostru Hristos Isus, care a nimicit moartea și a adus la lumină viața și neputrezirea, prin Evanghelie.

Înainte ca omul să vină în păcat, și înainte ca tu și cu mine să exiști, eram deja în planurile lui Dumnezeu. Înainte ca omul să existe, era deja voia lui Dumnezeu să ne dea iertarea și harul Său dacă în cele din urmă ar trebui să păcătui.

Când Adam a păcătuit, Dumnezeu a avut șansa de a manifesta harul care locuise întotdeauna în El față de ființele umane. El a avut leacul pentru noi, pentru că chiar și capacitatea de a ne pocăi ne-a fost dată în Hristos Isus. Dumnezeu m-a iertat deja. Dumnezeu a dat deja totul în Fiul născut, care este pe deplin capabil să medieze pentru păcatul nostru!

Acum, ați putea întreba, ce trebuie să fac pentru a pune mâna pe acest har? Să ne amintim povestea fraților bisericii din Galați. Ei primiseră adevărul cu plăcere și bucurie, iar Duhul lui Dumnezeu a lucrat în ei cu putere. Dar curând, printre ei au venit oameni care au spus că trebuie să facă anumite lucruri pentru a fi mântuiți. Iar scrisoarea către galateni

este tocmai încercarea lui Pavel de a-i salva și de a-i aduce înapoi în Evanghelia harului lui Dumnezeu⁵⁸⁹. Here este răspunsul său la întrebarea cum să pună mâna pe har:

Galateni 3:¹O, galateni nechibzuiți! Cine v-a fermecat pe voi înaintea ochilor căroră a fost zugrăvit Isus Hristos ca răstignit? ²Iată numai ce voiesc să știu de la voi: prin faptele Legii ați primit voi Duhul ori prin auzirea credinței? ³Sunteți așa de nechibzuiți? După ce ați început prin Duhul, vreți acum să sfârșiți prin firea pământească? ⁴În zadar ați suferit voi atât de mult? Dacă, în adevăr, e în zadar! ⁵Cel ce vă dă Duhul și face minuni printre voi le face oare prin faptele Legii sau prin auzirea credinței?

Apostolul îi întreabă, zicând: „Cum ai primit Duhul? A fost prin fapte, sau a fost prin auzul de credință? - Și știm deja răspunsul, nu-i așa? Spiritul este primit prin auzul credinței. Și ce îi spune cuvântul omului? „Cine vine la mine nu-l voi alunga”⁵⁹⁰. Și chiar atunci când am fost aruncați pe picioarele lui Hristos ca păcătoși, ce ne spune Hristos? „Nici eu nu vă condamn; du-te și nu mai păcătuiești”⁵⁹¹. Primim acest cuvânt prin credință? Și ce mai spune acest cuvânt?

Evrei 10:¹⁷Și de păcatele și nedreptățile lor nu-mi voi mai aduce aminte.

Așa primim harul lui Dumnezeu, doar auzind glasul Său și estimându-l ca pe o comoară; primind iertarea Și Duhul Său, harul lui Dumnezeu, legământul lui Dumnezeu.

---

⁵⁸⁹ Galateni 1:6

⁵⁹⁰ Ioan 6:37.

⁵⁹¹ Ioan 8:11.

De la întemeierea lumii

Definirea „Lumii”

Dacă căutăm o definiție a termenului „lume”, o vom găsi în versetul următor:

1 Ioan 2: ¹⁶ Căci tot ceea ce *este* în lume, **pofta firii pământești, pofta ochilor și mândria vieții**, nu este de la Tatăl, ci este de la lume.

Ce este lumea? Care este tot ceea ce este în lume? Există trei elemente:

- a. Pofta firii pământești.
- b. Pofta ochilor.
- c. Mândria vieții.

Dacă ne întoarcem la începutul istoriei umane, o vedem pe Eva în fața copacului cunoașterii binelui și răului.

Geneza 3:⁶ Femeia a văzut că pomul era bun de mâncat și plăcut de privit și că pomul era de dorit ca să deschidă cuiva mintea. A luat deci din rodul lui și a mâncat; a dat și bărbatului ei, care era lângă ea, și bărbatul a mâncat și el.

În acest verset avem lumea și întemeierea lumii. Când Eva a văzut copacul, ce a văzut și ce s-a întâmplat? Când a văzut că copacul:

- a. a fost bun să mănânce; pofta firii pământești s-a arătat,
- b. a fost plăcut ochilor; pofta ochilor s-a manifestat,
- c. s-a dorit să facă pe cineva înțelept; pentru a fi ca Dumnezeu, mândria vieții s-a manifestat.

În Grădina Edenului, omul a luat o decizie bazată pe aceste principii lumești/carnale și astfel s-a retras radical din iubirea agape a lui

Dumnezeu. Noua lume a fost fondată – lumea decăzută în care locuim – și păcatul a început să existe pe acest pământ.

Ne amintim că harul lui Dumnezeu (iertarea și darul Duhului Sfânt) era disponibil omenirii încă dinainte de întemeierea lumii⁵⁹². Dacă omul trebuia să păcătuiască, era deja în planul lui Dumnezeu înainte de creație, să-i dea iertare și putere pentru a birui păcatul.

Dumnezeu, plin de iubire agape, a creat ființe inteligente cu capacitatea de a primi bucurie maximă prin libertatea perfectă de alegere. Această libertate aduce cu sine libertatea de a nu-L alege. Libertatea lui de a se raporta la mediul lor însemna că fiecare ființă inteligentă era unică. Dumnezeu nu a creat clone.

Gama liberă de dezvoltare a caracterului a însemnat o diversitate de ființe și o diversitate de abilități. Ei au fost liberi să urmărească interesul lor în ce domeniu de binecuvântare vor primi de la Dumnezeu - pentru că toate darurile bune vin de la Dumnezeu⁵⁹³. Cum a funcționat interacțiunea liberă dintre toate ființele?

Designul inteligent și agapele universului constau tocmai în faptul că Hristos, singurul Fiul născut al lui Dumnezeu, a primit toate lucrurile de la Tatăl pentru a le da. Descoperim astfel că bucuria lui Dumnezeu este în a da și este bucuria Fiului de a primi. Și această bucurie între Tatăl și Fiul este transmisă restului creației inteligente, ceea ce adaugă la bucuria de a fi binecuvântat în mod liber pentru a binecuvânta.

Deci, în crearea universului, s-a format un circuit de binefacere, în care nimeni nu trăiește pentru ei înșiși, ci fiecare primește de la Dumnezeu prin Hristos să se dea în binecuvântare pentru alții. Nimeni nu a fost creat pentru el însuși, și nimeni nu trăiește pentru el însuși. Și numai în acest design⁵⁹⁴, unde există libertatea nerestricționată, împreună cu diversitatea de daruri care rezultă într-o varietate infinită de ființe, că

---

⁵⁹² Efeseni 1:3-10

⁵⁹³ Iacov 1:17

⁵⁹⁴ Romani 14:7

ușa este deschisă pentru cineva de a alege să respingă dragostea lui Dumnezeu și poate invidia și aspira să ocupe poziția altcuiva - în cele din urmă Dumnezeu Însuși.

Dumnezeu și Fiul Său, în crearea primei ființe inteligente și morale, au luat în considerare și au avut în vedere posibilitatea răzvrătirii și, la cererea lui Hristos⁵⁹⁵, au elaborat un plan pentru a o rezolva dacă ar fi să se întâmple. Acesta a fost momentul în care Tatăl a dat legământul etern sau promisiunile Sale Fiului Său. Acesta este legământul etern, planul și promisiunile lui Dumnezeu către Hristos⁵⁹⁶. Acesta este harul care a existat încă dinainte de întemeierea lumii în Hristos Isus.

Definirea a ceea ce s-a pierdut

Totuși, odată cu căderea omului, lucrarea harului începe să se manifeste. Aceasta este răscumpărarea găsită în persoana lui Hristos.

Isaia 42:6 „Eu, Domnul, Te-am chemat ca să dai mântuire și Te voi lua de mână, Te voi păzi și **Te voi pune ca legământ al poporului**, ca să fii Lumina neamurilor,⁷ să deschizi ochii orbilor, să scoți din temniță pe cei legați și din prinsoare pe cei ce locuiesc în întuneric.

Cristos, fiind depozitarul promisiunilor lui Dumnezeu, le întrupează și sunt date poporului ca legământ. Cum este iertarea și harul în Isus? Pentru a răspunde la aceste întrebări, să ne întoarcem la început, la ceea ce i s-a întâmplat omului când a păcătuit. Care au fost consecințele păcatului? Există practic două:

- a. Omul era pierdut.

---

⁵⁹⁵ Zaharia 6:13; Psalmii 110:4

⁵⁹⁶ În spiritul sensului cuvântului „legământ” în ebraică (Strong H#1285: din 1262 în sensul tăierii), planul salvării implică separarea puterilor divine, dăruirea Fiului lui Dumnezeu lumii și moartea Sa în mâinile păcătoșilor. În spiritul înțelesului cuvântului „legământ” în limba greacă, planul salvării presupune frângerea trupului lui Hristos (Matei 26:26, 1 Corinteni 11:24, Efeseni 5:2).

- b. Posesiunile omului au fost pierdute; El a pierdut stăpânirea pământului.

Cum s-a pierdut omul?

Romani 3:10 Căci prin credința din inimă se capătă neprihănirea și prin mărturisirea cu gura se ajunge la mântuire,¹¹ după cum zice Scriptura: „Oricine crede în el nu va fi dat de rușine”.¹² **În adevăr, nu este nicio deosebire între iudeu și grec, căci toți au același Domn, care este bogat în îndurare pentru toți cei ce-L cheamă.**

Romans 5:12 De aceea, după cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume și prin păcat a intrat moartea, și **astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuit**

Omul și-a pierdut controlul asupra lui însuși. Alegând păcatul, el a moștenit mentalitatea lui Satan și a devenit un rob al păcatului. Aceasta era o stare de robie și el nu a putut să aleagă din nou, prin propria putere și voință, să-L urmeze pe Dumnezeu. A devenit imposibil pentru el. Toate au fost pierdute în unanimitate. Nimeni nu-L poate căuta pe Dumnezeu. Toate sunt date la o parte. Toate au devenit lipsite de valoare. Toți au intrat în vrăjmășie cu Dumnezeu. Când a intrat păcatul, a intrat și moartea ca rezultat pentru toți oamenii.

Acum, versetul ne spune:

Geneza 2:17 dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci, în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit.

Omul s-a rupt singur de sursa vieții și cu siguranță ar fi murit în aceeași zi dacă Hristos nu S-ar fi dat pe Sine pentru a deveni scutul și răsplata omului. Hristos S-a pus pe Sine între plata păcatului și cea a omului.

Răzvrătirea omului împotriva lui Dumnezeu a avut un impact imediat asupra naturii. Omul avea stăpânire asupra naturii și astfel ea l-a urmat

în răzvrătire; discordia sa manifestându-se ca spini și ciulini. Nu a mai fost supusă omului așa cum a fost înainte.

Evrei 2:⁶ Ba încă, cineva a făcut undeva următoarea mărturisire: „Ce este omul ca să-Ți aduci aminte de el sau fiul omului ca să-l cercetezi? ⁷L-ai făcut pentru puțină vreme mai prejos de îngeri, l-ai încununat cu slavă și cu cinste, **l-ai pus peste lucrările mâinilor Tale**, ⁸ toate le-ai supus sub picioarele lui.”. În adevăr, dacă i-a supus toate, nu i-a lăsat nimic nesupus. **Totuși, acum, încă nu vedem că toate îi sunt supuse.**

Deci vedem că omul nu are încă creația, lucrarea mâinilor lui Dumnezeu, supusă lui. Dumnezeu a supus lumea și totul în ea omului, dar această ordine a fost ținută împreună în Hristos Isus. Astfel, când omul a păcătuit, posesia a fost pierdută. În aceeași măsură în care omul nu s-a supus lui Dumnezeu, nici creația nu s-a supus omului.

Mântuirea lui Dumnezeu în Hristos

Păcatul aduce instantaneu moartea cu ea⁵⁹⁷, și acolo Hristos S-a interpus pe Sine pentru ca acest lucru să nu se întâmple, pentru ca omul să nu primească plata păcatului, ci să aibă o a doua șansă. Apoi citim promisiunea, Evanghelia, predicată Evei:

Geneza 3:¹⁵ **Vrăjmășie voi pune între tine și femeie**, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcâiul.

După ce s-a dat păcatului, desfătarea omului a fost în păcat – în egoism – și nu a existat armonie cu Dumnezeu. Dumnezeu a creat universul sub principiile iubirii agape, care este dăruirea de sine în slujba altora. Primește toate binecuvântările lui Dumnezeu prin diferitele sale canale pentru a deveni un canal de binecuvântare pentru alții. Principiul de

---

⁵⁹⁷ Geneza 2:17

bază al universului a fost acela de a trăi pentru bunăstarea supremă a altora, manifestând dragostea lui Dumnezeu prin bucurie în slujirea Sa.

Odată cu intrarea în păcat, omul s-a pus pe sine în locul lui Dumnezeu. De la Eden, omul a luat din pomul cunoașterii binelui și răului, ceva direct opus voinței lui Dumnezeu, cu scopul de a se satisface pe sine pentru a deveni ca Dumnezeu⁵⁹⁸. Dar Dumnezeu nu este așa⁵⁹⁹; Lucifer a mințit cu privire la caracterul lui Dumnezeu. Ca urmare a acestei minciuni, omul a primit mentalitatea și gândurile lui Satan⁶⁰⁰, inclusiv sistemul său de valori, și a încetat să mai fie ca Dumnezeu în caracter. Acest proces duce la o pervertire completă, în mintea omului, a tuturor ideilor referitoare la Dumnezeu.

Acum, toate minciunile lui Satana cu privire la Dumnezeu par a fi pentru om naturale și logice. Omul în naturi sale carnalee acum vede pe Dumnezeu ca un tiran, ca un dictator, ca un judecător neobosit, care nu dă ființelor umane, chiar și un centimetru de milă, dar va cere totul de la oameni. Satana i-a făcut pe oameni să-L vadă pe Dumnezeu ca fiind egoist.

Acesta este momentul în care Hristos Se plasează pe Sine ca mijlocitor și începe împăcarea omului cu Dumnezeu, nu pentru că Dumnezeu este la dușmănie cu omul, ci pentru că omul îl considera acum pe Dumnezeu dușmanul său.

Coloseni 1:21 Și pe voi, care odinioară erați străini și vrăjmași prin gândurile și prin faptele voastre rele, El v-a împăcat acum.

Omul crede în mod fals că Dumnezeu S-a separat de umanitate și că Dumnezeu este cauza suferinței omului. Ostilitatea este în mintea omului, nu a lui Dumnezeu. Prin urmare, misiunea lui Hristos este de a

---

⁵⁹⁸ Genesa 3:5

⁵⁹⁹ 1 Corinteni 13:5

⁶⁰⁰ Isaia 14:13-14

ne reînnoi raționamentul și înțelegerea⁶⁰¹ și de a ne aduce în pace cu Dumnezeu. El o face arătându-ne cum este Dumnezeu cu adevărat. Hristos ia această lucrare de împăcare pe umerii Săi în momentul în care omul păcătuiește și pune o ușă de scăpare punând dușmănie împotriva șarpelui din vechime în om. Aceasta este o ușă pentru el să o deschidă în cazul în care el dorește acest lucru⁶⁰².

Cu alte cuvinte, această dușmănie pe care Dumnezeu o pune mai întâi în om prin Hristos, pentru că dușmănia este în Sămânța femeii, care este Hristos, este posibilitatea ca omul să aleagă diferit, pentru ca el să-L aleagă pe Dumnezeu. Acest plan consta în faptul că Fiul lui Dumnezeu⁶⁰³, Preaiubitul Tatălui⁶⁰⁴, Cuvântul lui Dumnezeu⁶⁰⁵, puterea lui Dumnezeu⁶⁰⁶, chipul Dumnezeului invizibil⁶⁰⁷, autorul vieții⁶⁰⁸, strălucirea slavei Tatălui⁶⁰⁹, Duhul lui Dumnezeu⁶¹⁰, Cel care a făcut universul și toată viața împreună cu Tatăl⁶¹¹, și-ar da viața⁶¹² pentru ca păcătosul să aibă o adoua șansă corectă.

Viața lui Hristos a fost dată pentru ca omul să poată scăpa de păcat și de condamnarea pe care o aduce păcatul. Tocmai aceasta este mântuirea, harul lui Dumnezeu în Isus Hristos. Și ne întrebăm, cum se întâmplă acest lucru?

Ioan 1:9 Lumina aceasta era adevărata Lumină, care luminează pe orice om venind în lume.

---

⁶⁰¹ Efeseni 4:23

⁶⁰² Revelation 3:20

⁶⁰³ Matei 3:17; Romani 8:32.

⁶⁰⁴ Matei 12:18

⁶⁰⁵ Ioan 1:1.

⁶⁰⁶ 1 Corinteni 1:24; Matei 28:18

⁶⁰⁷ 2 Corinteni 4:4; Coloseni 1:15

⁶⁰⁸ Faptele apostolilor 3:15

⁶⁰⁹ Evrei 1:3

⁶¹⁰ Isaia 63:14; Romani 8:9-10

⁶¹¹ Evrei 1:1-3; Coloseni 1:16

⁶¹² Ioan 10:15.

Nu există om care să fi existat în această lume care să nu fi primit lumina lui Hristos. Dumnezeu a implantat, prin Hristos, gândul harului lui Dumnezeu, iar omul îl primește ca parte a moștenirii lui Adam și a Evei. El a implantat gândul iertării lui Dumnezeu și atracția față de ceea ce este bun. Spiritul lui Dumnezeu se luptă astfel cu fiecare ființă umană – în conștiința, mintea și inima omului – într-o lucrare care este infinită în domeniul său de aplicare și implicațiile sale.

Duhul lui Hristos face o lucrare unică, personalizată în fiecare ființă umană, menită pentru fiecare persoană în propriul context, cu mare grijă, să le arate dragostea lui Dumnezeu și să o aducă din nou în bucuria comuniunii cu Dumnezeu și Fiul Său⁶¹³. Dușmănia implantată este cultivată și încurajată de Duhul lui Dumnezeu, înfrumusețând totul spre pocăință, pentru ca toți oamenii să poată fi mântuiți. Deși nu toată lumea Îl alege, totuși Hristos prin Duhul Său mijlocește cu toți, pentru ca ei să aibă viață. Unde mai vedem asta?

Înțelepciunea lui Dumnezeu

1 Corinteni 1:²³ dar noi propovăduim pe Hristos cel răstignit, care, pentru iudei, este o pricină de poticnire, și pentru neamuri o nebunie,²⁴ dar pentru cei chemați, fie iudei, fie greci, **este puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu...** ³⁰Și voi, prin El, sunteți în **Hristos Isus. El a fost făcut de Dumnezeu pentru noi înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare,**

Dumnezeu Își dă înțelepciunea în persoana lui Hristos. Vedem clar acest lucru atunci când Hristos Se identifică pe Sine ca înțelepciune.

Luca 11:⁴⁹ De aceea **Înțelepciunea lui Dumnezeu a zis: Le voi trimite proroci și apostoli;**

---

⁶¹³ 1 Ioan 1:3

Matei 23:³³ Șerpi, pui de năpârci! Cum veți scăpa de pedeapsa gheenei? ³⁴ De aceea, iată, vă trimit proroci, înțelepți și cărturari. Pe unii din ei îi veți omorî și răstigni, pe alții îi veți bate în sinagogile voastre și-i veți prigoni din cetate în cetate,

Isus, în discuția Sa cu fariseii cu puțin timp înainte de răstignirea Sa, Se identifică pe Sine ca fiind Înțelepciunea lui Dumnezeu. În versiunea lui Luca, Isus spune că înțelepciunea lui Dumnezeu îi trimite pe profeți și apostoli; în versiunea lui Matei, Isus spune: „Vă trimit profeți, înțelepți și cărturari”⁶¹⁴. Hristos se referea în mod natural la cuvântul lui Dumnezeu și în el găsim extinderea lui Hristos în lucrarea Sa ca înțelepciune a lui Dumnezeu pentru lume.

Proverbe 1:²⁰ **Înțelepciunea** strigă pe ulițe, își înalță glasul în piețe; ²¹ **strigă unde e zarva mai mare**, la porți, în cetate, își spune cuvintele ei: ²² „Până când veți iubi prostia, proștilor? Până când le va plăcea batjocoritorilor batjocura și vor urî nebunii știința? ²³ **Întoarceți-vă să ascultați muștrările mele! Iată, voi turna duhul meu peste voi, vă voi face cunoscut cuvintele mele.**

Ioan 7:³⁷ **Înziua de pe urmă, care era ziua cea mare a praznicului**, Isus a stat în picioare și a strigat: „**Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea.**” ³⁸ Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura.” ³⁹ **Spunea cuvintele acestea despre Duhul**, pe care aveau să-L primească cei ce vor crede în El. Căci Duhul Sfânt încă nu fusese dat, fiindcă Isus nu fusese încă proslăvit.

Hristos, Înțelepciunea lui Dumnezeu, merge în mijlocu străzilor și parcurilor noastre de astăzi. El vine la casele noastre cu cuvinte de milă. Invizibil pentru ochii oamenilor, El este în mijlocul nostru pentru a vindeca și a binecuvânta. Și „pe străzi” și „în locul cel mai de rând al oamenilor”, și „în deschiderile porților cetății”, El rostește cu glasul și

---

⁶¹⁴ Matei 23:34

cuvintele Sale. El promite să dea din Spiritul Său și să facă cunoscute cuvintele Sale, pentru ca viața să poată fi găsită. De aceea se spune:

Proverbe 2:¹⁰ **Căci înțelepciunea va veni în inima ta și cunoștința va fi desfătarea sufletului tău;** ¹¹chibzuința va veghea asupra ta, priceperea te va păzi, ¹²**ca să te scape de calea cea rea,** de omul care ține cuvântări stricate;

Proverbe 3:¹³ **Fericit este omul care găsește înțelepciunea, și omul care găsește pricepere....** ¹⁸**Ea este un pom al vieții** pentru cei care pun mâna pe ea: *Și fericit este fiecare care o păstrează.*

Proverbe 4:⁷ **Înțelepciunea este lucru principal; de aceea, ia înțelepciune: Și cu toate obține înțelegerea...** ⁹**Ea va da capului tău o podoabă de har: O cunună de slavă îți va da ție.**

Înțelepciunea lui Dumnezeu, Hristos, caută să locuiască în inimă. Și dacă o va face, prezența Sa ne va izbăvi de calea răului. A primi aceasta înseamnă a mânca din pomul vieții, pentru că în El este viață⁶¹⁵. Primim harul Său aici, pe pământ, când Îl acceptăm ca Înțelepciune, și El ne va da o cunună⁶¹⁶ atunci când vom intra în împărăția Sa.

Proverbe 8:¹ **Nu strigă înțelepciunea? Nu-și înalță priceperea glasul?** ²Ea se oprește pe înălțimi de-a lungul străzilor, la răspântii,³ lângă porțile care duc spre intrarea cetății, la uși, și strigă cu voce tare: ⁴„**Oamenilor, către voi strig și spre voi, fiii oamenilor, se îndreaptă vocea mea** ⁵O, nesăbuiților, înțelegeți prudența; proștilor, înțelegeți priceperea! ⁶Ascultați, căci am să vă spun lucruri mari! **Îmi voi deschide buzele ca să spun ce este drept!** ⁷**Căci gura mea rostește adevărul, iar nelegiuirea este o urâciune pentru buzele mele.**

---

⁶¹⁵ Ioan 3:36; 6:40; 1 Ioan 2:25; 5:11-12

⁶¹⁶ 2 Timotei 4:8; 1 Corinteni 9:25; Iacov 1:12; 1 Petru 5:4

Înțelepciunea își face apelurile și își dă chemările. Plânge în oraș ca oamenii să audă adevărul, să aleagă ce este bun, să aleagă viața. Pe lângă sensul literal al cuvântului „oraș”, există un alt înțeles în care „oraș” este folosit în Scripturi? Chiar acolo, în Proverbe găsim:

Proverbe 25:²⁸ Cel ce *n-are* nici o stăpânire asupra propriului său duh, *e ca un cetate care este dărâmat și fără ziduri.*

Omul este comparat cu un oraș. Porțile cetății sunt simțurile prin care comunicăm și percepem lumea exterioară, iar zidurile sunt spiritul omului, caracterul său. Deci vedem că Înțelepciunea, Duhul lui Hristos, este dat chiar acolo, în experiența noastră a lumii, chiar acolo unde iese ceea ce este în inima omului.

S-a dat înțelepciune pentru ca omul să știe cum să aleagă modul de viață și adevărul. Ea a fost oferită în frunte, în mintea noastră, pentru ca omul să poată alege. Aiici se spune „fiii omului”, în ebraica originală se spune „ben Adam”. Cu alte cuvinte, Înțelepciunea fost dată tuturor copiilor lui Adam⁶¹⁷.

Deci, întreaga rasă umană primește Înțelepciunea lui Dumnezeu, Duhul lui Hristos. De aceea se spune că El este lumina care luminează pe fiecare om care vine în lume. Această apă, acest Duh care iese de la Hristos, a fost propovăduită de El în Predica de pe munte:

Matei 5:⁴⁵ „ca să fiți astfel fii ai Tatălui vostru, Care este în ceruri! Căci El face să răsară soarele Lui și peste cei răi, și peste cei buni **și trimite ploaie și peste cei dreپți, și peste cei nedreپți.**”

Dumnezeu Tatăl nu numai că trimite literalmente soarele și ploaia tuturor, dreپți și nedreپți, dar el dorește, de asemenea, să ofere tuturor

---

⁶¹⁷ Proverbele 8:31; Genesa 5:2; 3:15

soarele dreptății⁶¹⁸ și să primim apa spirituală care cade din cer, în Hristos. Acesta este motivul pentru care scripturile spun:

Fapte 4:¹² Nici nu există mântuire în nimeni altul, căci nu este nici un alt nume sub cer dat printre oameni, prin care trebuie să fim mântuiți.

Astăzi sunt foarte mulți oameni care nu au auzit niciodată de Hristos, și care nu au auzit povestea Lui. Cu toate acestea, ei au auzit și au primit impulsurile lui Hristos și au urmat glasul Său. Ei vor veni astfel de la răsărit și de la apus și vor sta cu patriarhii împreună cu Isus; în timp ce mulți dintre cei care au auzit de Isus și pot repeta povestirile Sale din memorie vor fi alungați în întunericul exterior pentru că nu L-au urmat în spiritul lor⁶¹⁹.

Romani 2:¹⁴ Când neamurile, – care nu au Legea –, fac din fire lucrurile Legii, prin aceasta, ele, care nu au Legea, își sunt singure lege. **¹⁵ Ele arată astfel că lucrarea Legii este scrisă în inimile lor. De asemenea, și conștiința lor arată că acest lucru este adevărat, întrucât gândurile lor fie se acuză, fie se scuză între ele.**

Există neamuri care poate nu au auzit niciodată de Hristos, dar care au legea scrisă în inimile lor! Cum este posibil acest lucru? Acest lucru este posibil pentru că nu și-au împietrit inimile la lumina lumii, cărora le-au fost credincioși și adevărați în funcție de mediul în care se aflau⁶²⁰.

Atunci, întreaga lume a fost dată în mâinile lui Hristos pentru mântuirea noastră. Hristos S-a dat pe Sine pentru lume. În Hristos, harul lui Dumnezeu s-a manifestat fiecărei ființe umane, într-un mod personalizat, în lucrarea delicată de a aduce fiecare suflet la Dumnezeu. Lucrarea sa a fost în mare parte invizibilă, dar a fost amplificată și manifestată în prima Sa venire. Și la sfârșitul timpului, pe măsură ce

---

⁶¹⁸ Maleahi 4:2

⁶¹⁹ Matei 8:12

⁶²⁰ Psalmii 87:4-6

lumea devine a unei singure minți în ideologia sa carnală și, prin urmare, se apropie de autodistrugere, o ultimă mare revelație a lui Hristos va deveni necesară pentru a-i salva pe cei care doresc să fie mântuiți și pentru a pune capăt marii controversă.

Suferințele lui Hristos

Vedem această intervenție a lui Hristos în mântuirea umanității în zilele lui Moise într-un mod mai detaliat:

Exod 23:20 Voi trimite **un Înger** înaintea ta, ca să te păzească pe drum și să te ducă în locul pe care l-am pregătit. **21 Fii cu luare aminte la El și ascultă-I glasul.** Nu te răzvrăți împotriva Lui, pentru că nu îți va ierta nelegiuirea, căci Numele Meu este în El. **22 Dacă Îl vei asculta și vei face tot ce-ți voi spune,** Eu voi fi dușmanul dușmanilor tăi și potrivnicul potrivnicilor tăi.

Știm că Îngerul care i-a călăuzit pe drum, în care este numele Iehova, este Însuși Hristos. Notează că invitația este pentru noi să ne ferim „de El”. Termenul tradus aici ca „al Lui” în ebraica originală înseamnă „înaintea feței Sale” sau „înaintea prezenței Sale”. Apelul nu este doar de a respecta prezența Sa, ci de a asculta glasul Său. Versetul continuă spunând: „nu-L provocați”. Dacă căutăm acest cuvânt în dicționar, găsim:

4843. רָרַן mârâr, maw-rar'; un prim. rădăcină; Propunerii. a se prelinge [A se vedea 4752]; dar folosit numai ca un denom. din 4751; a fi (causat. a face) amar (lit.) sau smochin.):— (să fie, să fie în, să se ocupe, să aibă, să facă) amar (-ly, -ness), să fie mișcat cu holeră, (să fie, au inflammat, ea) întristat (-eth), provoca, vex.

Se spune că nu-L îndura și nu-L întrista. Acest lucru dă un sens mai mare apelului de a-I păzi fața. Același cuvânt este vorbit despre Hristos în felul următor în acest verset:

Isaia 22:4 De aceea am zis: „Întoarceți-vă privirile de la mine!
Lăsați-mă să **vărs lacrimi amare!** Nu încercați să mă
mângâiați pentru distrugerea fiicei poporului meu!”

Domnul spune aici că El va plânge cu amărăciune pentru răsfățul fiicei
poporului Său. Cuvântul pe care îl analizăm în Exod, care a fost tradus
ca „provoacă-L”, a fost tradus ca „voi plânge” în acest caz. Versetul din
Exod spune că nu trebuie să-L facem pe Hristos să plângă și continuă
să spună: „El nu va ierta fărădelegile voastre”. Cuvântul „iertare”, când
ne uităm la semnificația sa, are mai multe semnificații:

5375. נִשָּׂא **nâsâ'**, *naw-saw'*; or

נִסָּח **nâcâh** (Psa. 4:6 [7]), *naw-saw'*; un prim. rădăcină; pentru
a *ridica*, într-o mare varietate de aplicații, lit. și fig., absol. și
rel. (după cum urmează):— ...

Vedem că înseamnă în primul rând „a ridica”, atât la propriu, cât și la
figurat. Înseamnă să iei, să cari etc. Se spune că El nu va mai suporta,
nu va mai înălța sau nu va mai purta fărădelegile lor. Când ne uităm la
versete diferite, citim că Hristos a purtat cu adevărat și literal poporul
Său:

Deuteronom 1:31 Apoi, în pustie ați văzut cum Domnul,
Dumnezeul vostru, s-a îngrijit de voi asemenea unui părinte
care se îngrijește de fiul său, pe toată perioada călătoriei, până
când ați ajuns în acest loc. 32 Cu toate acestea, nu v-ați încrezut
în Domnul, Dumnezeul vostru, 33 Care mergea înaintea
voastră pe drum, într-un stâlp de foc noaptea și într-un nor
ziua, ca să vă caute un loc de popas și să vă arate drumul pe
care să mergeți

Aici, același cuvânt pe care tocmai l-am văzut se găsește în limba sa
originală în cuvântul „purta”. Deci vedem că Hristos a purtat poporul
lui Israel, prin Duhul Său, și i-a purtat ca pe un om care Își înălță și Își

poartă copilul⁶²¹. Cu dragoste, tandrețe și dăruire, El a sprijinit și a ținut în viață întreaga națiune, vorbind continuu și apelând la inimile lor. Același cuvânt se găsește și atunci când vorbim despre Isus în versetul următor:

Isaia 53:4 Într-adevăr, El a luat asupra Lui neputințele noastre și a purtat bolile noastre. Noi însă L-am considerat lovit, zdrobit de Dumnezeu și nenorocit.

Aici cuvântul este tradus ca „purta”. Unele versiuni spun „luat” (NIV) sau „efectuat” (NLT). Și aici se referă nu numai la Israel, ci la întreaga umanitate. El ne-a purtat în durerile noastre (HCSB o traduce ca „boală”); boli fizice și morale. El a suferit durerea noastră. Ca un tată care își poartă copilul și este mișcat de febra copilului său până în punctul în care suferă împreună cu copilul său, tot așa și Hristos poartă umanitatea și suferă atunci când oamenii suferă. Acesta este motivul pentru care se spune:

Psalmul 28:9 Mântuiește poporul tău și binecuvântează moștenirea Ta: Hrănește-i și pe ei și **înalță-i** în vecii vecilor.

Ridica-i pentru totdeauna, poartă-i pentru totdeauna (ESV), psalmistul pledează. Deci, vedem că suntem îndemnați să ne îngrijim și să păstrăm prezența lui Hristos, să-I protejăm fața și să ascultăm glasul Său. Pentru că dacă nu facem aceasta, El va plânge amarnic și va trebui să ne lase să plecăm, să nu mai fim capabili să ne purtăm fărădelegile. El va trebui să ne elibereze de patimile neîngrădite ale inimii noastre neregenerate.

Duhul lui Hristos bate la ușa fiecărei inimi, pledând pentru glasul Lui de Înțelepciune să fie auzit. De la început, începând cu Adam, Cain, Abel, Seth, antediluvienii și toți cei care au urmat până în zilele noastre, Hristos prin Duhul Său s-a luptat la ușa fiecărei inimi.

---

⁶²¹ Isaia 49:22; Deuteronomul 33:12

Galateni 3:¹O, galateni nehibzuiți! Cine v-a fermecat pe voi înaintea ochilor căroră a fost zugrăvit Isus Hristos ca răstignit?

Cum a fost prezentat Isus Hristos galatenilor? Ca răstignit. Unde? În Ierusalim? Nu, printre cei din Galația! Când? Chiar acolo și atunci! Citiți încă o dată textul cu atenție. Isus Hristos a fost prezentat și propovăduit clar, nu prin figuri, nu în umbră, ci în mod clar ca răstignit printre Galateni. Și cum este asta? Să vedem un pic mai mult din contextul imediat pentru a obține o imagine mai completă:

Galateni 2:²⁰ **Am fost răstignit împreună cu Hristos și trăiesc...**, dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața pe care o trăiesc acum în trup o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine.

Sunt răstignit împreună cu Hristos. Când? Acum. Și ce se întâmplă acum? Sunt răstignit. Singur? Nu, și Hristos este acum răstignit, spune Pavel. Cum este posibil acest lucru? Conceptul crucii, chiar înainte de răstignirea lui Hristos, a fost prezentat și explicat de Însuși Hristos. Observați ce spune El:

Marcu 8:³¹ Atunci a început să-i învețe că Fiul omului trebuie să pătimească mult, să fie tăgăduit de bătrâni, de preoții cei mai de seamă și de cărturari, să fie omorât și după trei zile să învieze. ³²Le spunea lucrurile acestea pe față. Petru însă L-a luat deoparte și a început să-L mustre. ³³Dar Isus S-a întors și S-a uitat la ucenicii Săi, a muștrățat pe Petru și i-a zis: „Înapoia Mea, Satano! Fiindcă tu nu te gândești la lucrurile lui Dumnezeu, ci la lucrurile oamenilor.”

³⁴Apoi a chemat la El norodul împreună cu ucenicii Săi și le-a zis: „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine însuși, să-și ia crucea și să Mă urmeze. ³⁵Căci oricine va vrea să-și scape viața o va pierde, dar oricine își va pierde viața din pricina Mea și din pricina Evangheliei o va

mântui. ³⁶Și ce folosește unui om să câștige toată lumea, dacă își pierde sufletul? ³⁷Sau ce va da un om în schimb pentru sufletul său?

A lua crucea înseamnă a te lepăda de sine. A-ți lua crucea înseamnă a-l urma pe Cristos, care își poartă cu blândețe crucea. A lua crucea înseamnă, dacă situația o cere, a suferi și a ne da viața pentru Hristos. A lua crucea este a muri fata de sine, nu ne este rușine de cuvintele lui Hristos. Ridicarea crucii este respinsă de bătrâni, preoți de frunte și cărturari. Preluarea crucii înseamnă să suferim rezistența și respingerea celor la care apelăm. A suferi crucea înseamnă a primi ocară; crucea este ocară lui Hristos.

Îl vedem pe Hristos: că în fiecare zi El suferă agonia răstignirii⁶²². De ce? Cum? Pentru că El poartă în Duhul Său fiecare persoană de pe această planetă și El cheamă la ușa fiecărei inimi și El este în mod constant lovit de vrăjmășia lor. De ce poartă El această cruce? Pentru că El ne iubește atât de mult, ca și copiii, încât a fost dispus să-Și dea viața pentru fiecare dintre noi.

În dragostea Lui, El tânjește să ne mântuiască. El tânjește, asemenea unui tată față de copiii Săi, ca noi să-I auzim glasul. Și apelul către întreaga lume este ca noi să fim conștienți de El, să-I protejăm fața, să ne ținem de El. El te susține, chiar dacă tu nu știi asta și crezi că sunt două urme în nisip în loc de una.

Răzvrătirile noastre, respingerea noastră, cuvintele noastre, împietrirea inimii noastre, închiderea urechilor noastre la chemarea, musturarea și convingerea Lui, Îl rănesc. A-i vedea pe copiii Săi alegând calea distrugerii Îl rănește teribil. El știe că dacă insistăm, atunci, din respectul Său pentru noi, El va trebui să ne elibereze în propria noastră soartă, fără protecție, în mâinile distrugătorului. De aceea El este întristat și plânge.

---

⁶²² Galateni 3:1; Evrei 6:6

Uitați-vă la modul în care îl descrie următorul verset. Poporul lui Israel se afla în idolatrie timp de optsprezece ani și se închinase la tot felul de zei, cu excepția adevăratului Dumnezeu. Și, în cele din urmă, Dumnezeu i-a lăsat în mâinile alegerii lor și, după aceea, s-au întors la Dumnezeu:

Judecatori 10:¹⁶Și au scos dumnezeii străini din mijlocul lor și au slujit Domnului. **El S-a îndurat de suferințele lui Israel.**

Dumnezeu S-a întristat pentru nenorocirea lui Israel. Când El suferă respingere, când trebuie să le permită să-L alunge din viața lor și să-l lase în voia lor, El suferă și este întristat pentru toată suferința care vine asupra lor ca o consecință. Este o cruce pentru că El suferă apoi suferința noastră pentru consecințele păcatului. Crucea de pe Golgota a revelat omenirii suferințele lui Cristos și ale Tatălui de la întemeierea lumii.

Isaia 63:⁷Voi vesti îndurărilor Domnului, faptele Lui minunate, după tot ce a făcut Domnul pentru noi! Voi spune marea Lui bunătate față de casa lui Israel, căci i-a făcut după îndurărilor și bogăția dragostei Lui. ⁸El a zis: „Negreșit, ei sunt poporul Meu, niște copii care nu vor fi necredincioși!” Și astfel El s-a făcut Mântuitorul lor. ⁹**În toate necazurile lor n-au fost fără ajutor și Îngerul care este înaintea Feței Lui i-a mântuit; El Însuși i-a răscumpărat, în dragostea și îndurarea Lui, și necurmat i-a sprijinit și i-a purtat în zilele din vechime.**

În toate suferințele lor, El a fost îndurerat. Uneori ne vedem copiii suferind de o boală sau durere; Ei trec printr-o situație care îi întristează teribil și plâng. Ca părinți, inimile noastre sunt mișcate și simțim durerea lor împreună cu ei. Cât de mult tânjim să ne extindem inima și să acoperim durerea lor! În același fel, dar mult mai mult este iubirea lui Cristos, pentru că El este sfânt, curat, perfect, plin de iubire agape, iar

noi suntem slabi și răi⁶²³, revelând iubirea Tatălui pentru fiecare dintre ființele umane de pe acest pământ.

Mintea mea nu poate atinge sau înțelege o astfel de iubire, o astfel de milă. Pentru că câte decese au fost astăzi? Câte sinucideri? Câți flămânzi și fără adăpost? Este groaznic. Hristos vede toate acestea și inima Lui este sfâșiată. El trebuie să suporte totul, în tot acest timp implorând cu blândețe și iubire să fie auzit. Și Îl aude poporul Său? Îl auzim?

De aceea versetul spune că Hristos este răstignit printre galateni. Și El este, de asemenea, răstignit printre noi astăzi. Fiecare împietrire a inimii este un țepuș pe capul lui Hristos. Orice respingere a glasului Duhului îndurării Sale este un cui bătut în mâinile Sale. Așa ni-L prezintă Biblia pe Mielul care a fost înjunghiat de la întemeierea lumii⁶²⁴. O de am putea ajunge să-L acceptăm și cu El să primim iertarea și viața Lui.

---

⁶²³ Luca 11:11-13.

⁶²⁴ Apocalipsa 13:8

Rămânerea în Hristos

Promisiunile lui Dumnezeu sunt infailibile. Cuvântul lui Dumnezeu este puternic și creator pentru a stabili ceea ce implică. Așa cum pământul are nevoie de ploaie pentru ca plantele să aducă rod⁶²⁵, și omul are nevoie de cuvântul lui Dumnezeu pentru a avea viață⁶²⁶ și pentru a produce roada Duhului⁶²⁷. Cuvântul lui Dumnezeu este creator, Dumnezeu a vorbit și s-a făcut⁶²⁸, și El numește acele lucruri care nu sunt ca și cum ar fi⁶²⁹. Toți cei care sunt ai lui Hristos ajung să fie, în virtutea cuvântului atotputernic al lui Dumnezeu, co-moștenitori și părtași ai promisiunilor lui Dumnezeu. Și cum devin ei din Hristos? Prin auzirea și prețuirea Cuvântului lui Dumnezeu, care este Hristos.

Legământul lui Dumnezeu se manifestă față de omenire prin pocăința păcatelor și darul Duhului Sfânt. Dumnezeu ne-a iertat și ne-a oferit iertarea Sa încă de la întemeierea lumii. A fost în inima lui Dumnezeu să ne dea iertare în caz de păcat.

Pocăința, în sine, are mai multe scopuri. Unul este că trebuie să devenim conștienți de comportamentul nostru greșit și să manifestăm acest lucru prin recunoașterea păcatului. Dumnezeu face acest lucru prin oglinda pe care i-a desemnat-o. Aceasta nu este doar pentru că Legea lui Dumnezeu a fost încălcată. Îi rănim pe Dumnezeu și pe Fiul Său cu păcatele și greșelile noastre; Le aducem durere. Deci, chiar și numai pentru acest motiv, ar trebui să ne cerem iertare pentru a repara relația și a primi vindecare. Cu toate acestea, chiar și această capacitate

---

⁶²⁵ Isaia 55:10-11

⁶²⁶ Ioan 6:63; Geneza 2:7

⁶²⁷ Matei 7:19; Galateni 5:22-23; Romani 8:1.

⁶²⁸ Geneza 1:3, 6-9; Psalmii 33:8-9

⁶²⁹ Romani 4:17.

de a recunoaște adevărata noastră natură și de a dori să ne schimbăm vine de la Hristos.

Faptele Apostolilor 5:³¹ Dumnezeu la înălțat cu mâna dreaptă ca să fie Prinț și Mântuitor, ca să **dea lui Israel pocăință și iertare de păcate.**

Hristos Isus este Cel care ne dă pocăință, iar pocăința și iertarea păcatelor trebuie predicate și primite în Numele singurului Fiu al lui Dumnezeu⁶³⁰. Să observăm acest punct important: pocăința autentică nu vine în mod natural la ființele umane. În starea omului natural, el se pocăiește doar de consecințele acțiunilor sale, dar nu există pocăință adevărată și autentică. Hristos Isus este sursa singurei pocăințe adevărate, care este spre viață⁶³¹. Cealaltă pocăință, cea a consecințelor, este carnală și nu spre viață.

Pocăința nu este doar conștientizare; Nu este un simplu asentiment intelectual la un adevăr, ci aduce cu sine și tristețe, tristețe și durere. A ne pocăi înseamnă a primi de la Hristos întristarea și durerea Lui datorată păcatului și astfel devenim părtași Duhului Său⁶³² și suferințelor⁶³³. Dar această întristare care vine din conștientizarea păcatului în viața noastră nu este spre moarte, ci spre viață.

2 Corinteni 7:¹⁰ Căci întristarea după voia lui Dumnezeu lucrează pocăința spre mântuire, care nu duce la mântuire, dar întristarea lumii lucrează moartea.

Ne amintim de Petru și Iuda, doi oameni care s-au lepădat de Domnul lor. Hristos S-a uitat la amândoi. Petru a plâns amarnic, dar Iuda, deși s-a pocăit, pocăința lui a dus la autocondamnare și moarte. Și cum se face că Hristos ne dă pocăință??

---

⁶³⁰ Luca 24:47.

⁶³¹ Faptele Apostolilor 11:18

⁶³² Romani 8:26.

⁶³³ 1 Petru 4:13

Romani 2:⁴ Sau disprețuiești tu bogățiile bunătății, îngăduinței și îndelungii Lui răbdări? **Nu vezi tu că bunătatea lui Dumnezeu te îndeamnă la pocăință?**

Abundența bunătății lui Dumnezeu, îngăduința și îndelunga Sa răbdare sunt cele care ne conduc la pocăință. Generozitatea lui Dumnezeu se revarsă dincolo de înțelegerea umană. Aceste atribute ale lui Dumnezeu, pe care Hristos le revelează, sunt cele care ne îndeamnă la pocăință. Dumnezeu L-a înălțat pe Isus prin viața și învierea Sa, astfel încât noi să privim la El pentru har.

Fapte 3:²⁶ Dumnezeu, după ce a ridicat pe Robul Său Isus, L-a trimis mai întâi vouă, ca să vă binecuvânteze, întorcând pe fiecare din voi de la fărădelegile sale.

Ioan 16:⁸ Și când va veni El, va dovedi lumea vinovată în ce privește păcatul, neprihănirea și judecata.

În cele din urmă, devenim conștienți că totul vine de la Hristos și Duhul Său. Totul ne este dat prin El. Această centralitate ne revelează un alt punct: Fiul lui Dumnezeu este realmente totul unei ființe umane. El ne dă absolut totul; nu există nimic în afara lui Hristos. În acest sens, Îl auzim pe Hristos spunându-i lui Moise:

Exodul 33:¹⁴ El a zis: „Prezența Mea va merge *cu tine* și **îți voi da odihnă.**”

În această promisiune, El Și-a dat Duhul după păcatul îngrozitor al vițelului de aur. Și prin această promisiune, Dumnezeu i-a dat odihnă lui Moise⁶³⁴, așa cum a dorit să facă cu tot Israelul⁶³⁵. Și mulți ani mai târziu, citim că Hristos spune încă o dată:

Matei 11:²⁸ Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, **și Eu vă voi da odihnă**

---

⁶³⁴ Isaia 63:11, 14

⁶³⁵ Evrei 4:5-6

Odihna poate fi găsită numai în Hristos, prin primirea Duhului lui Hristos. Și în ce constă această odihnă? În faptul că acel sine este mort și Hristos trăiește în mine. Nu mai fac voia mea, ci voia lui Dumnezeu prin Fiul Său, care face întotdeauna voia Tatălui Său⁶³⁶. Nu mai trebuie să ne străduim să lucrăm neprihănirea lui Dumnezeu, ci, mai degrabă, ne putem odihni știind că Hristos o va face pentru noi și în noi. Nu mai avem nevoie să ne construim o identitate pentru noi înșine, nici să ne construim valoarea, deoarece am fost făcuți fii ai lui Dumnezeu, acceptați în Preaiubitul.

Este Hristos, care este Dumnezeu cu noi⁶³⁷ în toate zilele, până la sfârșitul lumii. Cât timp El este lăsat să aștepte la ușă, nu va fi odihnă. Numai atunci când eul este răstignit și Hristos este rege în inimile noastre (în acest scop S-a născut⁶³⁸), numai atunci va fi pace în suflet. Odihna pe care Hristos a oferit-o poporului Israel în deșert este aceeași odihnă pe care El a venit să o ofere ucenicilor Săi și tuturor celor care voiau să-L asculte. Și este aceeași odihnă pe care El ne-o oferă astăzi:

Evrei 4:6 Deci, fiindcă rămâne ca să intre unii în odihna aceasta și pentru că aceia cărora li s-a vestit întâi vestea bună n-au intrat în ea din pricina neascultării lor,⁷ El hotărăște din nou o zi: „Astăzi”, zicând, în David, după atâta vreme, cum s-a spus mai sus: „Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile!”⁸ Căci, dacă le-ar fi dat Iosua odihna, n-ar mai vorbi Dumnezeu după aceea de o altă zi.⁹ Rămâne dar o odihnă ca cea de Sabat pentru poporul lui Dumnezeu.¹⁰ Fiindcă cine intră în odihna Lui se odihnește și el de lucrările lui, cum S-a odihnit Dumnezeu de lucrările Sale.

¹¹ Să ne grăbim dar să intrăm în odihna aceasta, pentru ca nimeni să nu cadă în aceeași pildă de neascultare.¹² Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor decât

---

⁶³⁶ Ioan 8:29.

⁶³⁷ Matei 1:23

⁶³⁸ Ioan 18:37.

orice sabie cu două tășuri: pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul, încheieturile și măduva, judecă simțirile și gândurile inimii. ¹³ Nicio făptură nu este ascunsă de El, ci totul este gol și descoperit înaintea ochilor Aceluia cu care avem a face.

Cuvântul lui Dumnezeu discernе gândurile și intențiile inimii; Discernământul este caracteristica Sa personală. Nu există nici o creatură care să nu se manifeste înaintea Lui; înaintea Cuvântului lui Dumnezeu. Toate lucrurile sunt goale și deschise ochilor „Celui cu care avem de-a face”. Invitația de astăzi este ca noi să ne gândim la El și să avem credință în El, fără să ne temem că El știe totul despre noi, ci să fim mângâiați că cineva atât de bun și pur este dispus să ne vindece dacă suntem dispuși să ascultăm.

Odihna pe care Dumnezeu ne-o oferă este odihna Fiului preaiubit al lui Dumnezeu și când Îl primim, primim Duhul care crede că Dumnezeu iubește ca un Tată. Apoi auzim Duhul lui Cristos strigând în inimile noastre: „Abba, Tată!”

Primirea Duhului Sfânt este foarte important, este plata în avans a moștenirii. Este prima plată și garanția că restul moștenirii va fi primit.

Efeseni 1:¹¹ **În El am fost făcuți și moștenitori**, fiind rânduți mai dinainte, după hotărârea Aceluia care face toate după sfatul voii Sale, ¹² ca să slujim de laudă slavei Sale, noi, care mai dinainte am nădăduit în Hristos. ¹³ Și voi, **după ce ați auzit cuvântul adevărului** (Evanghelia mântuirii voastre), **ați crezut în El și ați fost pecetluiți cu Duhul Sfânt, care fusese făgăduit** ¹⁴ și care este o arvună a moștenirii noastre, pentru răscumpărarea celor câștigați de Dumnezeu, spre lauda slavei Lui.

Moștenirea este totul în Hristos⁶³⁹. Această moștenire a fost predestinată⁶⁴⁰ încă de la întemeierea lumii. Și primim Duhul Sfânt al făgăduinței ca fiind serios, ca prima plată a moștenirii, până la răscumpărarea posesiei dobândite.

Toate lucrările noastre

Atunci, ce face Duhul Sfânt? El scrie Legea lui Dumnezeu în inimile noastre. El pune Legea lui Dumnezeu în mintea noastră. Și astfel ne face păzitori ai cuvântului său. Deci, care este lucrarea lui Dumnezeu? Să vedem ce spune Isus:

Ioan 6:28 Atunci ei I-au zis: „Ce să facem, ca să facem lucrările lui Dumnezeu?”²⁹ Drept răspuns, Isus le-a zis: „**Aceasta este lucrarea lui Dumnezeu: să credeți în Cel pe care L-a trimis.**”

Lucrarea lui Dumnezeu este ca noi să credem în cuvintele lui Hristos. Observați că este lucrarea lui Dumnezeu, nu a omului. Nici măcar credința de a crede în Cel pe care L-a trimis Dumnezeu nu este a noastră; este un dar de la Dumnezeu. La fel cum Dumnezeu a creat lumea prin cuvântul Său, El recrează omul prin cuvântul Său.

În ceea ce privește lucrarea de mântuire, aceasta este absolut numai a lui Dumnezeu.

Filipeni 2:13 **Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi și voința, și facerea**, după buna Lui plăcere.

Efeseni 2:10 **Căci noi suntem lucrarea Lui** și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte ca să umblăm în ele.

---

⁶³⁹ Evrei 1:2

⁶⁴⁰ Romani 8:32.

Evrei 13:²¹ să vă faceți desăvârșiți în orice lucru bun, ca să faceți voia Lui și să lucreze în noi ce-I este plăcut, prin Isus Hristos. A Lui să fie slava în vecii vecilor! Amin.

Psalm 138:⁸ Domnul va sfârși ce a început pentru mine. Doamne, bunătatea Ta ține în veci: nu părăsi lucrările mâinilor Tale.

Filipeni 1:⁶ Sunt încredințat că Acela care a început în voi această bună lucrare o va isprăvi până în ziua lui Isus Hristos:

Și, în cele din urmă, poporul lui Dumnezeu, când va intra în Noul Ierusalim, va proclama:

Isaia 26:12 DOAMNE, Tu rânduiești pace pentru noi, căci și Tu ai făcut toate lucrările noastre în noi.

Acest „a lucra toate lucrările noastre în noi” include și credința. Și mai spune:

Isaia 29:²³ Căci, când vor vedea ei, când vor vedea **copiii lor, în mijlocul lor, lucrarea mâinilor Mele**, Îmi vor sfinți Numele; vor sfinți pe Sfântul lui Iacov și se vor teme de Dumnezeul lui Israel.

Psalm 85:¹² da, DOMNUL va da *ceea ce este bun*; Și țara noastră își va da creșterea. ¹³ Neprihănirea va merge înaintea Lui; **Și ne va așeza pe calea pașilor Lui.**

Nu prin putere, nu prin sabie, nu prin voia unui bărbat sau a unei femei, ci prin Duhul lui Dumnezeu⁶⁴¹. Dumnezeu începe lucrarea în noi și El este Cel care o completează. El a pregătit dinainte fapte bune și, dacă Îi auzim glasul, El ne va așeza pe calea pașilor Săi și, astfel, neprihănirea Sa înaintea noastră.

---

⁶⁴¹ Zaharia 4:6

Ușor și calm

Dacă este așa, vedem că mântuirea este relativ ușoară și simplă. Ni se spune: „Auziți și trăiți”. Îl lăsăm să lucreze mântuirea.

Matei 11:²⁸ Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. ²⁹ Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. ³⁰ **Căci jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară.**

Hristos ne spune să purtăm crucea sau jugul Său și ne îndeamnă să învățăm de la El, care este blând și smerit cu inima. Povara, jugul lui Hristos, este ușor și blândă; Este simplu. Ea constă în lepădarea de sine și răstignirea împreună cu Hristos. Pacea și blândețea intră în suflet, indiferent cât de grele sunt circumstanțele, pentru că avem certitudine în lucrarea promisă a Tatălui nostru. De ce? Prin certitudinea raportului dintre Dumnezeu și Fiul Său:

Matei 11:²⁷ **Toate lucrurile Mi-au fost date în mâini de Tatăl Meu, și nimeni nu cunoaște deplin pe Fiul, afară de Tatăl; tot astfel nimeni nu cunoaște deplin pe Tatăl, afară de Fiul și acela căruia vrea Fiul să i-L descopere.**

Hristos S-a încrezut fără rezerve în Tatăl Său și a știut că toate lucrurile I-au fost date de Tatăl Său. Orice ar fi fost, bun sau rău, Hristos a primit totul de la Tatăl Său – însemnând că Tatăl Său a supravegheat și a permis. Și Fiul știa că Tatăl era cu adevărat Tatăl Său și că El era cu adevărat Fiul Său. Această relație nu este figurativ, ci o realitate⁶⁴². Tot ceea ce El a avut și a experimentat a fost voia perfectă a Tatălui Său; a fost absolut cel mai bun lucru pentru El.

La fel este și cu noi în ceea ce-L privește pe Hristos. Știm că Hristos ne-a dat toate lucrurile. Noi știm că Tatăl Îl iubește pe Hristos și ne

---

⁶⁴² 2 Ioan 1:3.

iubește așa cum Îl iubește pe Hristos⁶⁴³ și I-a dat toate lucrurile pe care ni le-ar putea da. Și știm că lepădarea de sine, luarea crucii sau a jugului lui Hristos, este ușoară și blândă, pentru că știm că Tatăl și Fiul ne iubesc și pentru că Îl privim pe Hristos și-L vedem pe crucea Sa. Și știm că tot ceea ce se întâmplă în viața noastră este pentru binele aceluia dintre noi care au primit dragostea lui Dumnezeu în inimile noastre⁶⁴⁴; că ceea ce se întâmplă în viața noastră este voia perfectă a Tatălui nostru ceresc, cel mai bun lucru care ni se poate întâmpla.

Acum, văzând că este atât de ușor să fii mântuit, atunci de ce spune următoarele?

Matei 7:¹³ Intrați pe poarta cea strâmtă. Căci largă este poarta, lată este calea care duce la pierzare și mulți sunt cei ce intră pe ea. ¹⁴ Dar strâmtă este poarta, îngustă este calea care duce la viață și puțini sunt cei ce o află.

De ce, dacă lucrarea de mântuire este atât de ușoară, sunt atât de puțini cei care o găsesc? Și poate că putem începe să schițăm un răspuns. Poate că primul punct care trebuie subliniat este că ușa este Hristos⁶⁴⁵ și El răstignit⁶⁴⁶, ceea ce pentru mulți este o piatră de poticnire sau o nebunie⁶⁴⁷. Viața lui Hristos, plină de iubire agape, goală de iubirea de sine, plină de iubirea lui Dumnezeu, este ceva ce inima firească a omului nu vrea să experimenteze. Prin această ușă, inima rea refuză să intre. Aceasta este mărturia Scripturilor cu privire la inimile noastre carnale:

Ieremia 17:⁹ Inima *este* nespus de înșelătoare și deznădăduit de rea: cine o poate cunoaște?

---

⁶⁴³ Ioan 17:26.

⁶⁴⁴ Romani 8:28.

⁶⁴⁵ Ioan 10:7.

⁶⁴⁶ Matei 10:38

⁶⁴⁷ 1 Corinteni 1:23

Care este cel mai înșelător lucru din lume? Inima. Care inimă? Inima noastră. Cu toate acestea, omenirea refuză să recunoască acest diagnostic al stării sale. Omul se înșală singur cu privire la acest lucru. El refuză să recunoască faptul că Dumnezeu este singurul care îl poate salva, crezând în schimb că poate juca un rol în această mântuire. El este ofensat când aude adevărul. Întreaga sa ființă se ridică în rezistență atunci când adevărul atinge o fibră, chiar și la nivel inconștient. Acesta este motivul pentru care o mântuire atât de ușoară devine atât de dificilă pentru ființele umane; Îi rănește mândria și este văzută ca patronată. Acest sentiment este exacerbă de neîncrederea noastră adânc înrădăcinată și de înstrăinarea noastră de Dumnezeu. Omul se opune predării complete lui Dumnezeu în timp ce încearcă să-L ajute și tot ce face în această stare este să nu intre prin poarta îngustă.

Toată această situație a fost trăită pe deplin de poporul Israel la ieșirea din Egipt, iar povestea lor a fost dată pentru muștrarea noastră. Dumnezeu făcuse absolut totul: îi eliberase din sclavie și de egipteni, le dăduse apă și pâine. Toate lucrurile prin care trecuseră fuseseră proiectate cu grijă, astfel încât să poată învăța că depindeau de Dumnezeu pentru toate. Cu toate acestea, în fiecare test au eșuat.

Dumnezeu îi atrăsese la Sine pentru a Se face cunoscut, pentru ca ei să creadă că El va lucra în ei. Cu toate acestea, oamenii și-au împietrit inimile și au cerut ca Dumnezeu să nu le mai vorbească, ci să le vorbească printr-un intermediar, iar oamenii au primit apoi lista lucrurilor pe care intenționau să le facă. Darea celor Zece Porunci s-a făcut în așa fel încât era evident că împlinirea ei depășea orice posibilitate omenească. Cu toate acestea, păzirea poruncilor este esențială pentru mântuirea omenirii. Dumnezeu a intenționat să țină El Însuși poruncile în noi. În acest fel, El a făcut mântuirea ușoară pentru fiecare ființă umană și a îndepărtat orice scuză. Și acestea sunt cuvintele lui Dumnezeu:

Psalm 81:8 Ascultă, poporul Meu, și îți voi mărturisi: Israele, **dacă vrei să Mă ascuți;** **9Nu va fi în tine niciun dumnezeu străin;** Să nu te închini nici unui dumnezeu străin.

Isaia 55:³ Luați aminte și veniți la Mine, **ascultați, și sufletul vostru va trăi**, căci Eu voi încheia cu voi un legământ veșnic, ca să întăresc îndurările Mele față de David.

Cuvântul lui Dumnezeu, atunci când este ascultat și prețuit, transformă inima. Cuvântul Său și Duhul Său transformă sufletul de la legea păcatului care duce la moarte la legea Duhului lui Hristos care duce la viață.

Ioan 15:³ Voi sunteți curați prin Cuvântul pe care vi l-am spus Eu.

Ioan 8:³¹ Și a zis iudeilor care crezuseră în El: „Dacă rămâneți în cuvântul Meu, sunteți în adevăr ucenicii Mei;³² veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va face slobozi.”

Efeseni 5:²⁵ Bărbaților, iubiți-vă nevestele cum a iubit și Hristos Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea,²⁶ **ca s-o sfințească, după ce a curățit-o prin botezul cu apă prin Cuvânt**,²⁷ ca să înfățișeze înaintea Lui această Biserică, slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără prihană.

Cuvântul lui Dumnezeu este dătător de viață. Și așa cum Dumnezeu S-a străduit, prin Cuvântul Său, să dea Israelului țara promisă, El vrea să facă acest lucru astăzi. Ne întoarcem la ceea ce nu a încetat niciodată să fie urgent și actual:

Apoc. 3:²⁰ Iată Eu stau la ușă și bat. **Dacă aude cineva glasul meu și deschide ușa**, voi intra la el, voi cina cu el, și el cu Mine.

Evrei 12:² **Să ne uităm ținută la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus**, care, pentru bucuria care-I era pusă înainte, a suferit crucea, a disprețuit rușinea și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu

2 Corinteni 4:⁵ **Căci noi nu ne propovăduim pe noi înșine, ci pe Domnul Hristos Isus**. Noi suntem robii voștri, pentru

Isus. ⁶ Căci Dumnezeu, care a zis: „Să lumineze lumina din întuneric”, ne-a luminat inimile, pentru ca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos.⁷ Comoara aceasta o purtăm în niște vase de lut, pentru ca această putere nemaipomenită să fie de la Dumnezeu, și nu de la noi.

⁸ Suntem încolțiți în toate chipurile, dar nu la strâmtoare; în grea cumpănă, dar nu deznădăjduiți; ⁹ prizoniți, dar nu părăsiți; trântiți jos, dar nu omorâți. ¹⁰ Purtăm întotdeauna cu noi, în trupul nostru, omorârea Domnului Isus, pentru ca și viața lui Isus să se arate în trupul nostru. ¹¹ Căci noi cei vii totdeauna suntem dați la moarte din pricina lui Isus, pentru ca și viața lui Isus să se arate în trupul nostru muritor. ¹² Astfel că în noi lucrează moartea, iar în voi, viața.

Ce a fost întotdeauna urgent și actual? Să auzim vocea lui Isus și să deschidem ușa inimilor noastre. Să privim la Isus în fiecare clipă, privind măreția slavei Sale în aceste vase de lut. Aceasta este chemarea noastră supremă.

1 Ioan 3:⁶ **Cine rămâne în El nu păcătuiește;** cine nu L-a văzut și nu L-a cunoscut.

A rămâne în Hristos înseamnă a-L privi și a-L cunoaște pe Hristos, iar El ne eliberează de păcat.

Privind la Isus

Când privim la Isus, vedem cum a rămas El în Tatăl Său. Hristos este modelul nostru de urmat. Așa cum Hristos a rămas în Tatăl Său, tot așa și noi trebuie să rămânem în Hristos. Și cum rămâne Hristos în Tatăl Său?

Ioan 14:¹⁰ „Nu crezi că Eu sunt în Tatăl și Tatăl este în Mine? Cuvintele pe care vi le spun Eu, nule spun de la Mine, ci Tatăl, care locuiește în Mine, El face aceste lucrări ale Lui.”

Cum a fost Isus în Tatăl și cum a rămas El în Tatăl? Permițându-I Tatălui să locuiască în El. Permițând cuvintelor Sale să nu fie ale Sale, ci lăsându-L pe Tatăl să locuiască în El și să facă lucrările. Și cum a locuit Tatăl în El? Acest lucru este explicat într-un alt verset:

Fapte 10:³⁸ Cum **L-a uns Dumnezeu pe Isus din Nazaret cu Duhul Sfânt** și cu putere, care umbla din loc în loc, făcea bine și vindeca pe toți cei asupriți de diavol; căci Dumnezeu era cu El.

Isaia 61:¹ **Duhul Domnului DUMNEZEU este peste mine;** Pentru că DOMNUL m-a uns să predic vești bune celor blânzi; El m-a trimis să-i leg pe cei cu inima zdrobită, Să vestesc robilor libertatea, Și deschiderea temniței pentru cei *legați* ;

Dumnezeu, Tatăl, L-a uns pe Hristos cu Duhul Său. Așa a locuit Tatăl în Hristos. Ei erau într-o comuniune constantă între ei; Isus supunându-Și voluntar voința Tatălui Său.

Isus le-a explicat ucenicilor Săi modelul pe care trebuiau să-l urmeze. Așa cum făcuse Hristos cu Tatăl Său, ucenicii aveau și ei de-a face cu Hristos.

Ioan14:²⁰ „În ziua aceea veți cunoaște că Eu sunt în Tatăl Meu, că voi sunteți în Mine și că Eu sunt în voi.”

Aici avem Modelul Divin prezentat. Tatăl este sursa, iar Hristos este canalul. Atunci, cum avea să fie Hristos în ucenicii Săi??

1 Ioan 3:²⁴ ... Și prin aceasta știm că El rămâne în noi, prin **Duhul pe care ni l-a dat.**

El rămâne în noi prin Duhul pe care ni l-a dat.

Ioan 15:¹ „Eu sunt adevărata viță, și Tatăl Meu este vierul...
⁵ Eu sunt vița, voi *sunteți* mlădițele...”

Hristos este adevărata viță, iar Tatăl este grădinarul. Tatăl a plantat vița, Cristos, în omenire și, în timp ce fariseii îl considerau o rădăcină uscată în deșert, El era, pentru toți cei care credeau în El, o legătură rodnică

cu izvorul vieții. Numai prin viță mlădițele, ucenicii, pot primi viață duhovnicească și pot aduce roade duhovnicești. Viața viței devine viața mlădițelor.

Ioan 15:2 „Pe orice mlădiță care este în Mine și n-aduce rod, El o taie, și pe orice mlădiță care aduce rod, o curăță, ca să aducă și mai mult rod.³ Acum voi sunteți curați din pricina cuvântului pe care vi l-am spus. **4 Rămâneți în Mine, și Eu voi rămâne în voi. După cum mlădița nu poate aduce rod de la sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa nici voi nu puteți aduce rod dacă nu rămâneți în Mine.**⁵ Eu sunt Vița, voi sunteți mlădițele. **Cine rămâne în Mine și în cine rămân Eu aduce multă roadă, căci, despărțiți de Mine, nu puteți face nimic.**⁶ Dacă nu rămâne cineva în Mine, estearuncat afară, ca mlădița neroditoare, și se usucă, apoi mlădițele uscate sunt strânse, aruncate în foc și ard.⁷ **Dacă rămâneți în Mine și dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereți oriceveți vrea, și vi se va da.”**

Întregul accent al pildei, amplifică ceea ce s-a spus în Ioan 14, este în rămânerea ucenicilor în Hristos prin primirea Duhului și a cuvântului lui Hristos și prin faptul că Îi permit lui Dumnezeu să lucreze în ei în acest fel.

Cum putem face această viață spirituală sigură și să nu cădem în viața de păcat care este atât de naturală pentru noi în lumea noastră căzută?

Psalmii 5:³ Glasul Meu îl vei auzi dimineața, Doamne! **Dimineața îmi voi îndrepta rugăciunea** către Tine și voi privi în sus.

Isaia 50:⁴ „Domnul Dumnezeu Mi-a dat o limbă iscusită, ca să știu să înviorez cu vorba pe cel doborât de întristare. **El Îmi trezește în fiecare dimineață, El Îmi trezește urechea, să ascult cum ascultă niște ucenici.**⁵ Domnul Dumnezeu Mi-a deschis urechea, și nu M-am împotrivit, nici nu M-am tras înapoi.

Proverbe 8:17 **Îi iubesc pe cei ce Mă iubesc; iar cei care Mă caută devreme Mă vor găsi.**

Ioan 6:48 „Eu sunt Pâinea vieții. 49 Părinții voștri au mâncat mană în pustie și au murit. 50 Pâinea care se pogoară din cer este de așa fel ca cineva să mănânce din ea și să nu moară. 51 **Eu sunt Pâinea vie, care s-a pogorât din cer.** Dacă mănâncă cineva din pâinea aceasta, va trăi în veac, și pâinea pe care o voi da Eu este trupul Meu, pe care îl voi da pentru viața lumii... 63 **Duhul este acela care dă viață, carnea nu folosește la nimic; cuvintele, pe care vi le-am spus Eu sunt duh și viață.**”

Isaia 30:21 Urechile tale vor auzi după tine glasul care va zice: **‘Iată drumul, mergeți pe el!’** când veți voi să vă mai abateți la dreapta sau la stânga.

Noi rămânem în Hristos atunci când, în fiecare moment conștient, suntem prezența Lui. Noi rămânem în Hristos când El este răstignit înaintea noastră și luăm crucea, jugul și ne lepădăm de noi înșine și Îl privim, Îi auzim glasul și nu-L respingem. Noi rămânem în Hristos atunci când, auzind glasul Lui, Îl întâlnim dis-de-diminează. Noi rămânem în Hristos atunci când, în fața ispitei, auzim glasul Său spunându-ne calea adevărului. Rămânem în Hristos atunci când consultarea Lui devine ca respirația, iar cântecele care Îl laudă ne plutesc în derivă în timp ce facem comisioane. Vrem să știm ce gândește El și ce face. El este totul pentru noi. Fără El nu putem face nimic. El este mântuirea noastră, dorința tuturor națiunilor⁶⁴⁸.

Isaia 42:1 **Iată robul Meu, pe care îl susțin; Aleșii Mei, în care sufletul meu își găsește plăcerea; Mi-am pus duhul peste El: El va aduce judecata neamurilor. 2 El să nu strige, să nu se ridice și să nu facă să se audă glasul Lui pe stradă. 3 Trestie zdrobită să nu zdrobească, Și inul fumegând să nu stingă, El va aduce**

---

⁶⁴⁸ Hagai 2:7.

judicata spre adevăr. ⁴El nu va da greș și nici nu se va descuraja, până când va pune judecata pe pământ, și insulele vor aștepta Legea Lui.

⁵Așa vorbește Dumnezeu, Domnul, Cel ce a făcut cerurile și le-a întins; Cel ce a întins pământul și ce iese din el; Cel ce dă suflare poporului pe el, și duh celor ce umblă pe el: ⁶EU, DOMNUL, te-am chemat în neprihănire, te voi ține de mână și te voi păzi, și **îți voi da ca legământ** al poporului, ca lumină a neamurilor; ⁷Să deschidă ochii orbilor, să scoată prizonierii din temniță, și pe cei ce stau în întuneric afară din temniță.

Hristos este Sămânța căruia i-au fost făcute promisiunile. În același timp, El este promisiunea lui Dumnezeu pentru această lume. În timp ce legământul este făcut cu Hristos, El Însuși este dat și făcut pentru un legământ pentru popor. El a primit legământul de la Tatăl Său pentru a-l aduce la noi. El Însuși este viață⁶⁴⁹ pentru familiile pământului. Umanitatea și divinitatea lui Hristos sunt astfel date pentru a ne salva de condamnarea păcatului. Hristos este totul omului, scutul și răsplata lui.

---

⁶⁴⁹ Ioan 1:4.

ÎNDEPĂRTARE A VOALULUI

SLAVA EVANGHELIEI ÎN LEGĂMINTE

Biblia descrie lucrarea de mântuire a omenirii ca fiind încadrată în două mari legăminte. Spre deosebire de ceea ce se înțelege în general, aceste două legăminte sunt experiențe ale inimii. Ce este vechiul legământ și noul legământ? Care este relația lui Dumnezeu și a omului cu fiecare dintre ele? Ce este Evanghelia și care este relația ei cu legămintele? Care este lucrarea lui Hristos? Ce rol joacă lucrările în fiecare legământ? Ce este credința și ce rol joacă ea în mântuirea omului? Care este starea fiecărui om? Cum a ajuns omul în această stare și cum este salvat? Care este lucrarea lui Dumnezeu? Această carte detaliază mecanismele salvării condiția omului, dragostea lui Dumnezeu și rolul central al lui Hristos în apropierea promisiunilor lui Dumnezeu și transformarea lor în realitate.

DANIEL E. BERNHARDT